MADELEINE BRENT

COMOARA BLESTEMATĂ

1

În dimineaţa acelei zile de martie, din Anul Porcului, când a sosit la Tsin Kai-feng străinul cel urât, am deschis ochii la răsăritul soarelui. Constatând că nu se schimbase nimic, disperată, am simţit o strângere de inimă. Presupun că asta era o dovadă de prostie, deoarece demult învăţasem că rareori se întâmplă ca problemele să dispară aşa, brusc, peste noapte, în ceea ce le privea pe ale mele, cel puţin, nici prin cap nu-mi trecea că ar putea să aibă o asemenea soartă.

Trebuia să o hrănesc pe domnişoara Prothero şi pe cele cincisprezece fetiţe pe care le aveam în grijă, iar micuţa pivniţă ce ne servea drept cămară era aproape goală. Mai erau în ea numai nişte cartofi şi câteva livre de mei. Deci problema mea avea o singură rezolvare. Era clar că astăzi trebuia să merg din nou până în oraşul Chengfu pentru a fura nişte bani.

M-am înfiorat, mi-am tras pătura uzată până peste umeri şi m-am ghemuit pe rogojina aspră care mă despărţea de scândurile bine frecate ale duşumelei. Ştiam din proprie experienţă că era inutil să mă duc pe străzile

din Chengfu pentru a cerşi. Oamenii erau generoşi, considerând că cerşitul era o ocupaţie onorabilă deoarece le dădea ocazia să demonstreze cât de mărinimoşi pot fi, dar Asociaţia Cerşetorilor instituise reguli foarte stricte: nu permitea niciodată vreunei femei tinere să cerşească ocazional – în special uneia ca mine, care făcea parte din tagma *yang kueitzu*, adică din tagma demonilor străini.

Cu un an în urmă, după ce se îmbolnăvise domnişoara Prothero, încercasem să cerşesc, însă fusesem prinsă de trei membri ai Asociaţiei. Pe atunci, nu aveam decât şaisprezece ani. Întrucât vorbeam limba mandarinilor aproape la fel de fluent ca toţi ceilalţi, căci o ştiam dintotdeauna, reuşisem, printr-un noroc, să spun ceva amuzant şi îi înveselisem. Altfel, oamenii aceia ar fi putut să-mi taie urechile; dar aşa, râzând, ei se mulţumiseră să-mi dea numai o bătaie bună, cu o vargă din trestie. Îmi aminteam şi acum cât de înţepeniţi îmi fuseseră umerii şi ce minciuni sfruntate îi spusesem domnişoarei Prothero când mă întorsesem la Misiune, pretinzând că, alunecând într-un şanţ, mă lovisem pe spate.

Astăzi voi fi nevoită să-i mai spun nişte minciuni, am gândit mâhnită.

Printre obloanele din şindrilă ajungeau până la mine

trilurile matinale ale corului de păsărele din curte. Ştiam că era deja târziu şi trebuia să mă scol. Trecuse de ora şase. Fără niciun dubiu, nu eram deloc dornică să-mi părăsesc „patul” deoarece îmi era teamă de ziua care mă aştepta. Eram însă conştientă că nu aveam alternativă, deci trebuia s-o înfrunt. Drumul spre Chengfu dura două ore, iar drumul de întoarcere încă două ore. În afară de asta, până la plecare, aveam multe de făcut. De dincolo de perdeaua zdrenţuită care mă despărţea de restul paturilor din camera lungă, se auzeau foşnete ale copiilor. Kimi, bebeluşul nostru – evident, tot o fetiţă – se trezise, iar acum scâncea, în timp ce Yu-lan încerca să o liniştească.

Am aruncat pătura de pe mine, m-am ridicat şi m-am spălat în grabă cu apa din ligheanul pe care îl umplusem de cu seară. Apoi mi-am pus tunica şi pantalonii şi mi-am strecurat picioarele printre curelele sandalelor. Subţirele material matlasat al hainelor mele nu era prea călduros, dar ştiam că mă voi încălzi când voi începe treaba.

Singura oglindă din toată Misiunea era cea de pe masa tic toaletă din camera domnişoarei Prothero. Iarna trecută vândusem mai toate lucrurile ce nu ne erau strict necesare. Dar pe peretele micii despărţituri în care dormeam eu, exista un scut din bronz lunguleţ, care nu

atârna de cui, ci fusese înfipt direct în tencuială. Întotdeauna aveam grijă să-l lustruiesc bine pentru a-l putea utiliza drept oglindă. Înainte ca domnişoara Prothero şi sora sa să înceapă să lucreze în acest sat, adică cu peste patruzeci de ani în urmă, clădirea în care se afla acum Misiunea fusese un vechi templu chinezesc abandonat, parţial ruinat. Scutul antic din bronz era singura relicvă a acelor vremuri, în rest, toate efigiile ferocelor zeităţi chineze fuseseră mutate de domnişoarele Prothero atunci când restauraseră templul pentru a-l transforma în Şcoală Misionară. Acest lucru se întâmplase cu mult timp înainte de naşterea mea, chiar cu mult timp înainte ca părinţii mei să fie trimişi aici de Misiunea Creştină din China, pentru a da o mână de ajutor. Nu aveam nicio amintire legată de părinţii mei. Amândoi muriseră în timpul epidemiei de holeră care izbucnise la un an după naşterea mea „ca şi domnişoara Adelaide Prothero, care astfel o lăsase singură pe sora sa, Victoria.

Îmi plăcea ciudata mea oglindă. Suprafaţa sa curbă distorsiona totul, estompând atât urâţenia ochilor mei mari şi rotunzi, cât şi hidoşenia labelor mele imense. Iar culoarea bronzului îmi ascundea albeaţa stranie a pielii, în special în lunile de iarnă, când razele soarelui nu mă

ajutau să par ceva mai normală. Când mă priveam în scutul-oglindă, eram chiar în stare să pretind că sunt destul de frumoasă: o fată cu piele galbenă catifelată, cu ochii atrăgători, alungiţi, şi cu picioare minuscule, strâns legate în feşe. Mă bucuram că domnişoara Prothero nu nepermisese niciodată să legăm picioarele copiilor, deoarece, aşa, ieşeam mai puţin în evidenţă atunci când mă aflam printre ei.

După ce mi-am periat rapid părul cu un mănunchi de ace de pin fixate într-un suport de pământ ars, am tras perdeaua şi am străbătut culoarul dintre cele două rânduri de rogojini, strigându-i pe copii pe nume, pentru a-i trezi. Bebeluşul, bine înfăşat, era culcat într-un sertar pe care îl găsisem într-unul dintre birourile ce le aveam în sala de clasă. Lângă bebeluş, stătea întinsă Yu-lan, care, la cei paisprezece ani ai ei, era cea mai mare fată care rămăsese la Misiune. În momentul în care am îngenuncheat alături de ea, Yu-lan şi-a ridicat privirile, zâmbitoare.

— Micuţei ăsteia i-a ieşit un dinţişor, Lu-tsi. De acum, din moment ce i-a ieşit, se va simţi mai bine. Niciunul dintre copii nu reuşea să-mi pronunţe corect numele; Lu-tsi era cea mai apropiată variantă a lui Lucy. Vorbind în limba chineză înainte de amiază, Yu-lan încălca o regulă. Toate

fetele ar fi trebuit să discute în engleză în timpul dimineţii, sau măcar să se străduiască s-o facă, dar domnişoara Prothero fiind ţintuită în pat de atâtea luni de zile, din cauza bolii, eu fusesem aşa de ocupată, încât nu-mi putusem permite să pierd vremea ajutându-i pe copii să se exprime corect într-o limbă străină. Şi, oricum, nu vedeam ce importanţă ar putea avea un asemenea obicei. O dată plecate de la Misiune, era puţin probabil că aceste fete aveau să mai vorbească vreodată englezeşte.

Desfăşând fetiţa, am constatat cu mulţumire că aceasta – părea a creşte frumos. Carnea îi era tare; cel puţin, deocamdată, pentru că nu avea sărămână aşa dacă nu reuşeam să umplu curând rafturile goale ale cămării noastre.

— Schimbă-i scutecele şi hrăneşte-o, i-am spus lui Yulan, în limba chineză.

— A mai rămas lapte, Lu-tsi?

— Foarte puţin. Astăzi voi încerca să mai aduc din sat. Vezi că ai şi nişte rămăşiţe de peşte uscat. Frământă-le cu o bucată de turtă cu boabe de soia şi adaugă un strop de lapte, pentru a o ajuta să înghită mai uşor.

M-am ridicat şi m-am uitat de-a lungul încăperii. Copiii se îmbrăcau cu vestoanele şi pantalonii lor matlasaţi,

flecărind ca nişte păsărele gureşe. Unii dintre cei mici voiau să se zbenguie şi să se joace, dar cei mai mari interveneau rapid şi-i potoleau. Era prea multă treabă de făcut. Le pusesem pe trei dintre fete, cu vârste cuprinse între zece şi doisprezece ani, să aibă grijă, fiecare, de câţiva dintre cei mai mici.

— Atenţie, copii, am strigat! Grupa lui Chu-yi face curat în dormitor, grupa lui Mei-lin se ocupă de şcoală, iar grupa lui Mai-chai are în grijă sala de mese şi coridoarele. Când terminaţi, fetele mai mari trebuie să aducă apă de la râu pentru ca toată lumea să se poată spăla... Urmă o serie de proteste vehemente. Copiii voiau apă caldă, de la bucătărie, aşa cum era obiceiul nostru, iarna.

— Nu vă mai răsfăţaţi atâta, zăpada s-a topit de câteva zile. Şi, oricum, astăzi n-am timp să încălzesc apă, trebuie să plec la Chengfu. După ce faceţi curat şi vă spălaţi, ne strângem în sala de clasă pentru a cânta imnul de dimineaţă, apoi mâncăm.

Când cele trei fete mai mari începură să-şi organizeze grupele, în încăpere se instală din nou vacarmul. Nu mă deranja să încalc regula pe care o stabilise domnişoara Prothero în privinţa utilizării limbii engleze, dar legile de igienă, care totei îi aparţineau, erau atât de bine

înrădăcinate în mine, încât nici nu-mi trecuse vreodată prin cap ideea de a nu le respecta. De fapt, eram conştientă de importanţa acestora. Datorită lor scăpaserăm de-a lungul anilor de o mulţime de infecţii şi boli. „Din punctul de vedere al însemnătăţii, curăţenia urmează imediat după cucernicie, dragă Lucy”, o auzisem pe domnişoara Prothero spunând de mii de ori, şi, ca să fiu sinceră, cred că, pentru ea, dintre cele două, curăţenia avea întâietate.

Am mai zăbovit puţin, pentru a o urmări pe Yu-lan cum schimbă scutecele. Aceasta era o fată foarte drăguţă şi foarte bună. Nu era pentru prima dată când gândeam că este mare păcat că domnişoara Prothero nu mă lăsa s-o vând pe Yu-lan ca muncitoare sau concubină. Oricum, când avea să plece de la Misiune, ea avea să devină ori una, ori alta. N-o mai puteam ţine mult timp alături de noi. Banii pe care i-am fi obţinut pe ea ne-ar fi soluţionat unele dintre problemele următoarelor luni. Ştiam că bătrânul domn Chuan, care locuia în casa cea mare de dincolo de râu, ar fi cumpărat-o cu bucurie contra unei sume frumuşele; chiar el îmi spusese acest lucru.

Dar, furioasă, domnişoara Prothero refuza. Întotdeauna acest gen de oferte, „Este o barbarie!”, ţipa ea, înroşindu-

se de indignare. „Oamenii aceştia îşi închipuie că le salvăm fetiţele şi le creştem numai pentru a le vinde apoi ca sclave ori concubine?” Cu toate acestea, exact aşa ceva păţeau fetele care ne părăseau, deşi domnişoara Prothero voia întotdeauna să creadă că le găsea de lucru la o „familie drăguţă”. După ce îşi petrecuse mai mult de o jumătate din viaţă printre chinezi, ea tot nu reuşea să înţeleagă multe dintre obiceiurile acestora, obiceiuri împământenite de mii de ani. Or, pentru mine, aceste obiceiuri erau ceva natural şi inevitabil. Probabil că eu le acceptam mai uşor deoarece mă născusem aici. În ceea ce le privea pe fete, dacă rezultatul urma să fie acelaşi fie că le vindeam, fie că nu, mi se părea păcat să le dăm drumul pe degeaba, când puteam obţine bani în schimbul lor. Întotdeauna apărea câte o gură nouă de hrănit.

Coborându-mi privirile spre prunc, am simţit o strângere de inimă. Dacă această fetiţă n-ar fi fost adusă la Misiune de către mama ei, soarta i-ar fi fost clară: ori ar fi fost abandonată afară, pentru a muri de frig, ori ar fi fost aruncată în râu. Deşi îi înţelegeam pe chinezi mult mai bine decât domnişoara Prothero – la drept vorbind, mă obişnuisem să mă consider chinezoaică nu suportam să analizez această deprindere a lor. Fiii sănătoşi urmau să

aibă grijă de părinţii lor bătrâni, dar fetele erau considerate a fi nefolositoare, astfel încât deseori se întâmpla ca, imediat după naştere, acestea să fie lăsate să moară. Aşa ceva mi se părea efectiv de neconceput.

Ridicându-şi privirile, Yu-lan întrebă:

— Ce avem pentru micul dejun, Lu-tsi?

— Astăzi facem o mică schimbare, i-am spus, zâmbind. În loc de lapte cu boabe de soia şi terci de ovăz vom avea terci de ovăz şi lapte cu boabe de soia.

Yu-lan scoase un chicot cristalin. Întotdeauna speram să le pot smulge fetelor hohote sincere de râs, chiar dacă glumele banale pe care le făceam erau repetate pentru a zecea oară.

— Dar pentru prânz, Lu-tsi? întrebă Yu-lan plină de speranţă.

— Cartofi, i-am răspuns, ridicând puţin din umeri. Se împlinea deja o săptămână de când nu le puteam servi la prânz decât cartofi, aşa încât nu mă lăsa inima să fac glume pe această temă.

Yu-lan se ridică în picioare, cu bebeluşul în braţe. Ochii îi erau îngrijoraţi.

— Ce ai de gând să faci, Lu-tsi? Celor mici le este tot timpul foame.

— Nu foame. Poftă. Am încercat să zâmbesc, dar, de data aceasta, Yu-lan nu reacţionă.

— Foarte curând le va fi foame. Tuturor ne va fi foame.

— Nu fi prostuţă, am spus, pierzându-mi răbdarea. Până acum, niciuna dintre voi n-a ştiut ce este foamea. Adică, cel puţin, n-a murit de foame. În plus, pentru următoarele două zile, avem suficientă mâncare.

— Şi după aceea, de unde vei face rost de hrană, Lu-tsi?

La această întrebare, i-am dat sigurul răspuns la care m-am putut gândi – răspunsul pe care mi-l dăduse întotdeauna domnişoara Prothero, atunci când mă interesasem de meniul nostru, exact ca Yu-lan.

— Bunul Dumnezeu ne va pune ceva pe masă, am spus pe un ton încrezător, după care i-am întors spatele pentru a mă duce în bucătărie. Gândul îmi zburase la ceea ce trebuia să fac în acea zi, la Chengfu. Speram că bunul Dumnezeu va avea grijă ca măcar să nu fiu prinsă în timp ce voi încerca să fac rost de bani.

Zece minute mai târziu, îi duceam micul dejun domnişoarei Prothero, în cămăruţa ei cu vedere spre curte. Femeia aceasta, aşezată în capul oaselor, cu spatele sprijinit de perne, era atât de palidă şi de slăbită încât îmi venea greu să recunosc în ea pe energica, dolofana şi

inimoasa misionară care jucase, pentru mine, rolul de mamă, aproape de când mă născusem. Cu patruzeci de ani în urmă, ea venise în Asia împreună cu Adelaide, sora sa, pentru a pune bazele unuia dintre centrele Misiunii Creştine din China. Probabil că domnişoarele Prothero fuseseră nişte femei cu totul deosebite, deoarece nici inundaţiile şi molimele, nici foametea şi războaiele, nu reuşiseră să le împiedice să-şi ducă la îndeplinire sarcinile. Celelalte ajutoare trimise de M.C.C. Veniseră şi plecaseră, dar ele rămăseseră aici.

Părinţii mei, Charles şi Mary Waring, fuseseră trimişi în China în anul 1882. Domnişoara Prothero îmi spusese deseori că, dintre toate ajutoarele pe care le avusese, ei au fost cei mai buni. Pe vremea aceea, atât ea, cât şi sora ei deja depăşiseră vârsta de cincizeci de ani, aşa încât s-au simţit uşurate când au constatat că la Misiune apăruseră, în sfârşit, nişte oameni care le puteau scăpa de o parte din greutăţile care le împovărau umerii. Dar optsprezece luni mai târziu, holera îmi răpunea ambii părinţi. Atunci a murit şi Adelaide Prothero. În plus, M.C.C., copleşită de numeroasele certuri iscate între el şi organizaţiile misionare ale altor grupări religioase, se retrăsese din China de Nord.

Cu toate acestea, domnişoara Prothero rămăsese. Uneori încercam să-mi imaginez prin ce situaţii trecuse bătrâna, care, pe vremea aceea, avea în îngrijire, la Misiune, douăzeci şi două de fete; zece dintre ele nu împliniseră încă vârsta de cinci ani. Eu, Lucy Waring, eram doar un prunc de şase luni. Sora şi ajutoarele i se prăpădiseră. M.C.C. Nu-i mai asigura niciun fel de sprijin – nici financiar, nici de altă natură. Şi toate aceste greutăţi se iviseră taman în momentul în care domnişoara Prothero abia începuse să spere că va mai scăpa de unele probleme. Totuşi, nu ştiu cum, ea reuşise să uite de necazuri şi de oboseală, adunându-şi toate puterile pentru a lua treaba de la capăt. Tatăl lor le lăsase o moştenire pe care nici ea, nici sora ei n-o atinseseră până atunci. Domnişoarele Prothero plănuiau să se folosească de acei bani numai pentru a-şi uşura zilele grele ale bătrâneţii, pe care ele sperau că şi-o vor petrece în Anglia. Dar în Momentul acela de răscruce Victoria Prothero îşi transferase banii la o bancă din Chengfu şi începuse să-i folosească treptat, puţin câte puţin, pentru a asigura existenţa zilnică a celor din Misiune. Trecuseră deja mulţi ani de când scosese prima liră din contul ei bancar.

Mi se întâmpla deseori să n-o pot înţelege pe

domnişoara Prothero. Bătrâna avea multe deprinderi şi idei ciudate. Însă, pentru ceea ce făcuse, o iubeam şi o admiram mai mult decât pe oricine altcineva.

Se împlineau deja şase luni de când femeia din faţa mea nu mai reuşise să părăsească patul. Ştiam, de la doctorul Langdon, un medic american pe care îl adusesem din Chengfu, că nu mai are mult de trăit. În seara zilei în care am aflat vestea, am plâns mult, iar senzaţia fusese ciudată deoarece, din vremea prunciei, nu mi se mai întâmplase niciodată să vărs lacrimi. Apoi, după ce-mi ştersesem ochii, realizasem că singurul lucru care îmi rămăsese de făcut era s-o protejez pe domnişoara Prothero de orice griji şi dificultăţi ce aveau să se ivească în scurta perioadă care îi mai rămăsese de trăit.

Ce avea să urmeze după dispariţia ei, nu-mi puteam imagina. Îmi aminteam că odată o întrebasem pe bătrână cum reuşise să depăşească toate greutăţile teribile ce-i apăruseră în cale în decurs de numai câteva săptămâni pe vremea epidemiei de holeră. Nu am uitat nici acum răspunsul pe care mi-l dăduse: „Dragă Lucy, ori de câte ori nu poţi gândi o soluţie de perspectivă, fă numai primul pas logic; abia după aceea concentrează-te la următorii”.

Pe moment, pentru mine, primul pas logic era să mă duc

la Chengfu pentru a fura nişte bani, dar nu îndrăzneam să-i împărtăşesc un asemenea gând domnişoarei Prothero. Când i-am aşezat vechile perne de la spate, pe faţa ei a apărut un zâmbet şters, nesigur. Apoi i-am aşezat în poală tava pe care se afla o ceaşcă cu ceai, amestecat cu ultimul nostru strop de lapte, şi un bol cu mâncare. Era vorba de acelaşi gen de mâncare cu care Yu-lan o hrănea acum pe Kimi, fetiţa cea mai mică a Misiunii. Numai că, pentru domnişoara Prothero, eu adăugasem un ficat de oaie fiert, tăiat foarte mărunt, pe care îl obţinusem cu o zi în urmă de la un fermier, drept recompensă pentru că-i curăţasem un canal.

— Îţi mulţumesc, dragă Lucy. Mâncarea asta pare a fi foarte tentantă. Vocea bătrânei era slabă, dar sigură. Ridicându-şi privirile spre mine, ea se încruntă. Copilo, aş dori să porţi rochia aceea frumoasă, pe care o ai.

Se referea la o rochie pe care mi-o făcuse chiar ea, pe vremea când aveam şase ani. Era o rochie verde pal, din bumbac, cu fusta plisată – singura rochie de modă englezească pe care o avusesem vreodată. Îmi aminteam şi acum cât de mult o urâsem pentru că, în loc să mă facă să semăn cu restul copiilor, aceasta scotea în evidenţă faptul că nu eram decât un „demon străin”.

— Este la spălat, domnişoară Prothero, am spus, gândind cu tristeţe că aceasta nu era decât prima minciună din acea zi, prima minciună pe care îngerul înregistrator avea să o treacă, în caietul său, pe pagina destinată lui Lucy Waring. De-a lungul anilor, domnişoara Prothero avusese destulă bătaie de cap pentru a găsi căile prin care ne putea asigura supravieţuirea pentru a mai avea timp să ne ţină predici, atâtea câte ar fi dorit. Totuşi, reuşise să ne citească zilnic măcar câte un paragraf din Biblie şi să facă o scurtă discuţie privitoare la el, aşa încât ajunsesem să aflu şi eu de îngerul înregistrator.

Întotdeauna mi-l imaginam pe acesta stând în faţa unei catedre mari, completându-şi registrul cu un toc din aur. Din cine ştie ce motiv bizar, în desenele în care era reprezentat, el avea trup de albină, cu dungi galbene şi negre, şi purta ochelari. Niciodată nu îndrăznisem să mă întreb câte pagini îmi alocase mie îngerul înregistrator. În afară de cele patru drumuri pe care le făcusem până la Chengfu pentru a fura, în ultimele câteva luni îi spusesem multe minciuni domnişoarei Prothero.

— Se împlinea aproape un an de când memoria acesteia din urmă începuse să slăbească. Domnişoara Prothero nu ştia că banii ei se terminaseră, deşi directorul băncii o

avertizase de acest lucru, atât verbal, cât şi în scris. Slăbindu-i puterile prea mult pentru a se mai duce până la Chengfu, ea trimisese un bilet la bancă pentru a mă autoriza să scot banii din cont în locul ei. Domnul Wei, directorul, fusese deosebit de politicos, având în vedere faptul că nu eram decât o adolescentă, şi îmi explicase clar că domnişoara Prothero nu mai avea niciun ban. De atunci începusem să fur. Nu găsisem nicio altă soluţie. De când mă ştiam, absolut în fiecare iarnă, făcusem foamea, aşa încât nu suportam gândul ca şi copiii de care aveam grijă să sufere din această cauză".

— Mâine să-ţi pui rochia aceea frumoasă, îmi spuse domnişoara Prothero. Nu-mi place să te văd în permanenţă îmbrăcată în pantaloni. Trebuie să-ţi aduci aminte întotdeauna că eşti *englezoaică*, dragă. Asta nu înseamnă că ai fi *mai bună* decât ceilalţi copii, desigur, dar trebuie să fii mândră de ţara ta. Nu-mi place să văd că te transformi într-o chinezoaică, doar ştii.

— Da, domnişoară Prothero, am spus, aşezându-mă pe scaunul de lângă pat. Mâncaţi, vă rog, înainte de a se răci micul dejun.

— Micul dejun? Domnişoara Prothero îşi coborî privirile spre tavă. Ah, da, mi-e teamă că nu-s prea flămândă,

Lucy.

— Dar trebuie să mâncaţi. Domnul doctor Longdon a spus că medicamentul se ia după masă.

Domnişoara Prothero dădu din cap. Privirile îi rătăciră confuze prin încăpere.

— Într-adevăr, medicamentul acela îmi calmează durerile. Poţi să mai faci rost de aşa ceva, dragă?

— Da. Medicul mi-a zis să mai trec pe la el înainte de a se termina ultimele picături din sticluţă.

Domnişoara Prothero luă furculiţa şi începu să mănânce încet. După o clipă sau două, expresia feţei îi deveni ceva mai vioaie, amintindu-mi oarecum de energia ei de altă dată.

— Păstrezi curăţenia, Lucy? mă întrebă. Şi ai grijă ca fetiţele să se spele?

— Da, domnişoară Prothero. Toate Sarcinile Zilnice sunt duse la îndeplinire, la fel ca întotdeauna.

— Şi cea mică? Cum aţi botezat-o...?

— Kimi. Îi merge foarte bine. Momentan, toţi copiii o duc bine.

— N-am auzit încă imnul de dimineaţă, dragă.

— Va fi cântat ceva mai târziu, domnişoară Prothero. După ce va fi terminată curăţenia, adică exact înainte de

micul dejun.

— Desigur, ce proastă sunt! Pentru o clipă, am văzut-o pe bătrână înţepenind. Cu un efort, ea îşi stăpâni o strâmbătură de durere. Acum este momentul să-ţi începi lectura, Lucy.

— Ce să alegem? Un capitol dintr-o carte scrisă de domnul Borrow, unul dintr-un roman de-al lui Trollope sau câteva pagini din cunoscutul *in Memoriam,* al lordului Tennyson...?

— Nu, dragă, cred că ar fi frumos să citeşti ceva scris de o femeie. Să ne oprim la o carte a domnişoarei Austen.

Acesta era un obicei zilnic, care data încă de pe vremea când învăţam alfabetul. Domnişoara Prothero fusese întotdeauna hotărâtă să nu mă lase să uit limba corectă a mamei mele, aşa încât în fiecare dimineaţă aveam datoria să mă aşez lângă ea şi să-i citesc ceva timp de o jumătate de oră, urmând ca seara să ne mai permitem să risipim o oră, pentru a ne deprinde, după cum se exprima ea, cu „arta conversaţiei”.

Îmi plăceau cărţile ei, deşi, de multe ori, nu le prea înţelegeam. Ştiam ce înseamnă fiecare cuvânt în parte, dar povestirile se refereau la lumea bizară a demonilor străini, motiv pentru care mă derutau complet. Lumea pe

care o cunoşteam eu cuprindea Misiunea şi sătucul Tsin Kai-feng de la poalele dealului, un sătuc format din două sau trei sute de suflete ce-şi duceau viaţa între zidurile sale antice, făcute din cărămizi de pământ. Ştiam numele fiecărui sătean în parte, ajunsesem să mă deprind cu obiceiurile şi felul lor de a gândi. Or, lumea pe care o cunoştea cel mai bine domnişoara Prothero, deoarece îşi petrecuse în sânul ei primii treizeci de ani de viaţă, lumea pe care încerca să mi-o prezinte prin intermediul cărţilor, nu era, pentru mine, mai reală decât un tărâm de basm.

Cu toate acestea, nu consideram că lecturile noastre zilnice ar fi fost o pierdere de vreme. Recitind de mai multe ori toate cărţile din colecţia domnişoarei Prothero, nu mai trebuia să mă concentrez la rândurile cărora le dădeam glas în faţa ei. Astfel, în fiecare dimineaţă aveam parte de o jumătate de oră liniştită, în care mă puteam gândi la problemele zilei şi îmi puteam face planuri.

Uneori mă simţeam foarte descurajată când realizam cât de rar reuşeam să-mi pun cu succes în aplicare aceste planuri. În cursul anului trecut, încercasem să cultiv peticul de pământ din spatele misiunii, pentru a ne asigura legumele de care aveam nevoie în lunile de iarnă. Dar pământul acela era nefertil. Fiind situat pe vârful dealului,

soarele îl pârjolea în săptămânile caniculare de vară. Deşi în fiecare dimineaţă, timp de două sau trei ore, cărasem cu copiii găleţi pline cu apă de la râu, nu reuşisem să satisfacem solul setos.

Entuziasmată de ideea mea, domnişoara Prothero ne sprijinise spunând rugăciuni speciale pentru izbânda noastră. Cu toate acestea, până la Sărbătoarea-Recoltei, nu reuşisem să strângem decât câţiva saci cu fasole şi nişte cartofi cam spongioşi. Asta fusese singura dovadă a acelor luni de muncă grea, de care avusesem parte.

Acum, în timp ce îi citeam domnişoarei Prothero, am ajuns la concluzia că anul acesta trebuia să depunem eforturi mai susţinute pentru obţinerea unei recolte proprii. Era păcat că sediul Misiunii nu se afla în sud, unde existau condiţii mai bune pentru cultivarea orezului. Aici, în nord, nu puteam planta decât orez pitic, după cum era denumit – mai exact, un gen de mei – pentru care, oricum, peticul nostru de pământ era neadecvat.

Consideram că, dacă lucram timp de câteva zile pe gratis pentru domnul Hsun, un fermier foarte cumsecade, puteam primi de la el un oarecare ajutor. Mă interesa să aflu ce plante pot cultiva şi ce metode ar trebui să folosesc pentru a obţine o recoltă bună. De asemenea, îmi trecuse

prin cap ideea că am putea încerca să creştem viermi de mătase şi să vindem coconii unui comerciant din Chengfu. Nu aveam duzii necesari hrănirii viermilor de „calitate superioară”, dar mă gândeam că aş putea creşte unii „inferiori”, mai exact aşa-numiţii viermi tasar. Dacă reuşeam să obţin nişte ouă de tasar, le-am fi putut pune la „clocit” în bucătărie – evident, numai în cazul în care eram în stare să menţinem acolo o atmosferă suficient de caldă – apoi puteam hrăni viermii ieşiţi din ouă cu frunze de stejar, până când aceştia aveau să se înfăşoare în coconi. Din aceşti coconi nu se obţinea decât mătase „sălbatică”, nu mătase cu adevărat valoroasă, ceea ce însemna că nu aveam cum să obţinem pe ei un preţ prea mare, dar, dacă totul mergea bine şi dacă eram capabile să creştem suficienţi viermi, exista posibilitatea ca banii rezultaţi din vânzarea coconilor să ne ajungă cel puţin pentru alimentele pe câteva săptămâni. Regretam că nu ştiam prea multe amănunte despre această îndeletnicire, însă eram dispusă să încerc orice soluţie care mă putea salva de hoţie, deoarece de fiecare dată porneam spre Chengfu, la furat, mai înspăimântată ca oricând.

Încheind paragraful romanului *Mândrie şi prejudecată,* am observat că domnişoara Prothero nu terminase decât

jumătate din mâncarea de pe tavă şi că acum stătea tolănită pe perne, cu ochii închişi. Am crezut că adormise, dar, când am pus cartea înapoi, pe raft, am auzit-o spunând:

— Ai făcut planul activităţilor de astăzi, Lucy? Sper că eşti metodică, dragă. Întotdeauna să-ţi aduci aminte că planificarea grijulie duce la o serioasă economisire de timp şi de muncă.

— Da, domnişoară Prothero, am plănuit totul pentru ziua de astăzi. După micul dejun, voi face nişte lecţii cu copiii, iar după-amiază, când nu va mai fi atât de frig, voi vedea dacă domnul Hsun le poate găsi fetelor mai mari ceva de lucru. O jumătate de normă... Mei-lin le va supraveghea pe cele mici pe care le voi pune să-şi peticească şi să-şi cârpească lucrurile. Am ezitat, apoi am continuat: Eu va trebui să merg până în Chengfu în această după-amiază.

— De ce, Lucy?

— Mă duc la bancă, pentru a scoate nişte bani. Aceasta era a doua minciună. Şi aveau să urmeze şi altele, am gândit cu tristeţe.

— Bani? Domnişoara Prothero îşi deschise ochii şi mă privi surprinsă. Dar abia ai fost după bani... Acum o lună sau două. Cu siguranţă, de atunci până acum, n-ai putut

cheltui două lire întregi, din aur.

Deodată, m-am simţit slăbită. Începusem să mă agit. Domnişoara Prothero părea a-şi aduce întotdeauna aminte numai de amănuntele pe care eu voiam să le uite. În timpul ultimei mele vizite în Chengfu, reuşisem să fur câţiva *taeli*[1] din argint, de la un tip care venise în oraş pentru a vinde nişte măgari. Bărbatul respectiv se îmbătase atât de tare într-una dintre cârciumi, încât abia se mai putuse ţine pe picioare. Când domnişoara Prothero mă întrebase ce am făcut în Chengfu, îi spusesem că luasem de la bancă două monede de aur de câte o liră – şi, culmea, exact acest amănunt fusese înregistrat de memoria ei slabă.

— Îmi pare rău, dar banii aceia s-au terminat, am răspuns, pe un ton cam disperat.

— Două lire întregi! Bătrâna îşi clătină capul cu tristeţe.

Sincer, dragă, este necesar să te străduieşti să fii mai cumpătată.

— Nu i-am cheltuit de pomană, credeţi-mă, domnişoară Prothero.

— Sper că nu, copilă. Dar când te duci în piaţa satului, trebuie să fii mai *grijulie.* Precupeţele cer mult mai mulţi

[1] Tael = veche unitate monetară chineză, egală cu valoarea unui tiang de aur (aproximativ 37 de grame de aur) (nota trad.).

bani decât speră să obţină. Sincer, erai foarte pricepută atunci când se punea problema să le convingi să scadă preţul până la limita minimă. Nu-mi pot da seama ce ţi s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, domnişoară Prothero. Voi încerca să mă descurc mai bine.

— Perfect, Lucy. Acum, fugi. Probabil că este aproape ora la care obişnuiţi să cântaţi imnul. În afară de asta, până atunci, trebuie să pregăteşti micul dejun.

— Nu-mi va lua mult timp. După masă, voi încălzi nişte apă pentru a vă putea spăla. Revin atunci.

— Îţi mulţumesc, dragă. Eşti o fată tare bună. Nu te rog decât să nu fii prea neglijentă cu banii. Doar ştii, banii nu cresc în copaci.

— Voi reţine, domnişoară Prothero.

Luând tava, am ieşit din dormitor. O dată ajunsă în hol, am fost nevoită să mă opresc puţin. Pieptul mi se ridica şi îmi cobora ritmic, de parcă în el ar fi fost ceva care se zbătea să iasă afară. Nu ştiu de ce anume intrasem în agitaţie abia atunci, dar am reuşit să-mi stăpânesc plânsul. Şi am fost foarte mulţumită de reuşita mea. Aveam senzaţia că fetiţele vor crede că s-a sfârşit lumea dacă mă vor vedea vreodată înlăcrimată. Domnişoara Prothero fiind

atât de bolnavă, eu eram singura persoană care purtam de grijă copiilor din Misiune, aşa încât nu-mi puteam permite să le arăt cât sunt de neliniştită. Dacă Lu-tsi ar fi plâns, toţi s-ar fi speriat foarte rău.

În bucătărie, fiertura de mei clocotea, la fel ca apa din cratiţa de alături, cu care voiam să pregătesc ceaiul. În cursul anului trecut, izbutisem să obţinem o mică recoltă de ceai. Frunzele culese, umezite puţin, presate într-o formă, fuseseră transformate în cubuleţe. Numărând cubuleţele din borcan, am constatat că acestea ne mai ajungeau pentru trei zile.

De deasupra, se auzea vocea lui Yu-lan, care îi aduna pe copii în sala de clasă. Urcând la etaj, i-am privit cum se aşază pe scaune şi cum îşi iau cartoanele pe care era scris imnul destinat dimineţii de astăzi. Luând loc în faţa armoniului vechi şi scârţâitor, m-am uitat la titlul cântecului religios ales de Yulan. Era aria *Pâinea Cerului.* Nu ştiam să citesc notele muzicale, însă învăţasem să cânt mecanic patru imnuri. După ce am lovit o clapă, m-am întors cu faţa spre copii.

— Ridicaţi-vă cu toţii în picioare, le-am spus în limba engleză, şi cântaţi tare, pentru a fi auziţi de domnişoara Prothero. Yu-lan, cred că ar fi mai bine s-o scoţi de aici pe

Kimi; s-ar putea ca zgomotul s-o sperie. Am fost nevoită să repet această ultimă frază, traducând cuvântul „sperie” în chineză, pentru ca Yu-lan să mă poată înţelege în cele din urmă. Sunteţi gata, copii? Unu, doi, trei... *acum!*

Toţi începură să cânte imnul. Unul dintre motivele pentru care eram foarte conştientă că fac parte din rândurile „demonilor străini” era faptul că puteam să urmăresc şi să înţeleg o arie la fel ca domnişoara Prothero. Pentru copiii chinezi, nici melodiile, nici măsurile muzicale nu însemnau nimic. Aceştia nu făceau decât să citească cu voci stridente cuvintele de pe cartonaşe, cât mai repede posibil, folosind acelaşi ton, de parcă n-ar fi existat decât o notă muzicală. Cum între versuri nu făceau niciun fel de pauză, eram nevoită să apăs pe clape din ce în ce mai iute, pentru a-i putea ajunge din urmă.

Chu-yi termină prima, eu a doua, imediat după ea, apoi urmară fetele mai mari, care prin nu ştiu ce întâmplare fuseseră astăzi ceva mai lente, şi, în final, fetele mici. Când toată lumea a terminat de cântat imnul, am spus Tatăl Nostru; de data aceasta, Mei-lin a fost câştigătoarea.

— Bine, copii, acum haideţi să mâncăm. Mergeţi să vă luaţi lingurile şi aşteptaţi-mă cuminţi la masă, am spus, aşezându-mă lângă uşă.

După ce toate fetiţele ieşiră, arătându-mi fiecare mâinile pentru a-mi demonstra că erau curate, am chemat-o pe Chuyi în bucătărie. Aveam nevoie de ajutorul ei pentru a împărţi mâncarea în cincisprezece porţii.

Dimineaţa trecu repede, mult prea repede din punctul meu de vedere. Îmi era groază de momentul în care urma să pornesc spre Chengfu. Înainte de a începe lecţia despre tehnica utilizării abacului, am trimis-o pe Yu-lan la domnul Hsun, a cărui fermă se afla chiar lângă drum, la o distanţă de o milă faţă de noi. Fata trebuia să-l întrebe dacă ne putea oferi ceva de lucru. Fermierul o lăsă pe Yu-lan să aştepte aproape o oră pentru a-i scoate în evidenţă neînsemnătatea, dar în cele din urmă îi spusese că, deşi astăzi nu avea de ce să ne cheme la muncă, ne putea promite ceva pentru ziua următoare, când avea de gând să facă nişte cărămizi din pământ, pentru un nou zid pe care voia să-l ridice. Se hotărâse să ne plătească câţiva *cash*[2] pentru patru fete mai mărişoare, care urmau să se ducă la el pentru ca, amestecând cantităţile corespunzătoare de pământ umed şi paie, să pregătească materialul care, printr-o presare ulterioară, urma să fie transformat în chirpici. Eram foarte mulţumită de

[2] Cash = denumire generică pentru orice monedă chineză din cupru, având valoare unică (nota trad.).

răspunsul primit, deoarece cu câţiva *cash* puteam cumpăra măcar puţin lapte pentru Kimi.

La amiază, am mâncat un piure fierbinte de cartofi. Apoi m-am dus în aşa-numitul meu „dormitor” pentru a-mi schimba hainele în vederea călătoriei pe care trebuia s-o fac. Mi-am tras cizmele călduroase din pâslă şi mi-am pus o haină pe care o făcusem dintr-o pătură veche, după care mi-am aşezat pe vârful capului o pălărie conică din paie de orez. Îmi plăcea acea pălărie deoarece mă ajuta să semăn destul de bine cu cei din jurul meu. Pentru cazul în care vântul devenea prea rece, aveam totuşi la îndemână şi gluga ataşată gulerului hainei. Mâinile începuseră să-mi tremure deja, dar nu de frig, ci de frică. Le-am frecat cu vigoare şi mi le-am ascuns sub mâneci. Apoi, ruşinată de laşitatea de care dădeam dovadă, mi-am spus că nu avea importanţă dacă îmi mai amânam plecarea cu cinci minute. Simţeam nevoia să mă opresc puţin lângă cutia care stătea la capul rogojinii mele, care acum era rulată.

Era vorba de o cutie mică, făcută din lemn. Pentru mine era însă deosebit de importantă deoarece conţinea toate comorile mele. Nu aveam niciun lucru cu adevărat valoros, pentru că vândusem atât ceasul tatii, cât şi brăţara de argint a mamei, cu mult timp în urmă, înainte de a începe

să fur, dar aveam câteva obiecte cu valoare sentimentală: o fotografie destul de estompată a părinţilor mei, o cărţicică de rugăciuni, nişte modele de broderie făcute de mama, şi o panglică albastră, cam decolorată. Pe aceasta din urmă o păstram pentru a-mi lega părul într-o eventuală ocazie mai deosebită, deşi nu-mi prea puteam imagina ce fel de ocazie ar putea fi aceea. De asemenea, tot în acea cutie îmi ţineam sandalele de vară, confecţionate, pentru a-mi fi oferite în dar, de două fete de zece ani. Iar lângă ele, pusesem un mic teanc de poze şi ilustraţii îngălbenite, tăiate din rarele reviste şi ziare care ajunseseră la Misiune de-a lungul anilor. Şi... în plus, mai era şi... desenul.

Acest desen îmi reţinuse atenţia şi chiar mă obseda încă de când îl descoperisem, cu trei ani în urmă, sub stratul gros de praf dintr-un cotlon al pivniţei celei mari, în care ne ţineam lemnele pentru iarnă. Era făcut cu cerneală neagră, sau cu altă substanţă neagră, pe o bucată foarte grosolană de canava, de culoare maro deschis. Ramă nu avea. Marginile bucăţii de canava erau neregulate, de parcă aceasta ar fi fost tăiată de o mână neglijentă, dintr-o fâşie mai mare. Văzând materialul, nu vândisem că l-aş putea folosi la peticit. Abia când scuturasem bine praful de pe el, descoperisem desenul. Acesta acoperea o arie

dreptunghiulară, cu lungimea de aproximativ douăzeci de inci şi înălţimea de zece inci şi ceva. Iniţial, desenul mi se păruse distorsionat, dar, întinzându-l pe o scândură, observasem că, deodată, pare a căpăta viaţă. Reprezenta o casă frumoasă, plasată pe o movilă sau pe un deal şi într-o parte se răspândea un şir de pomi. De pe acoperişul cu versante abrupte se ridicau câteva coşuri înalte. Versantele erau perfect plane, nu concave, mărginite de streşini curbate în sus, ca cele din China. Ferestrele dreptunghiulare, elegant proporţionate, erau dispuse pe două rânduri, iar intrarea era foarte frumoasă. Exact sub muchia superioară a acoperişului, pe centru, exista o singură fereastră minicirculară. În faţa versantelor laterale ale acoperişului, la baza lor, se aflau două parapete pe care erau aşezate două rânduri de coloane scurte, având fiecare în capăt câte o sferă din piatră. Pereţii erau parţial acoperiţi de o plantă, căţărătoare, care, după părerea mea, trebuia să fie iederă. Desenul fusese făcut din linii apăsate, sigure, aproape degajate, de parcă ar fi fost opera mâinii iuţi a unui artist talentat. Sub desen, într-un colţ, era scris un singur cuvânt: *Moonrakers.*

Domnişoara Prothero nu avea nici cea mai vagă idee de unde ar fi putut proveni acest desen.

— Probabil că zace aici de dinainte de venirea mea, îmi spusese ea. Ciudat, totuşi. Asta este o casă englezească, normal.

— Cine a stat aici înainte de venirea dumneavoastră, domnişoară Prothero?

— Păi, nimeni, dragă. Presupun că doar preoţii templului.

Dar, în timpul Războaielor Opiului, clădirea aceasta a fost avariată serios. A fost lăsată în părăsire cu mulţi ani înainte de sosirea mea şi a lui Adelaide.

— Credeţi că *Moonrakers* este numele artistului?

— Dumnezeule, nu, copilă! Cine a mai auzit de un om care să aibă un asemenea nume?

— Nu ştiu, domnişoară Prothero. Nu sunt prea familiarizată cu numele englezilor. Pentru mine, toate sună la fel de ciudat.

— Da, sigur, dragă. Ce proastă pot fi. Domnişoara Prothero scosese un suspin înăbuşit. Mi-aş fi dorit să nu gândeşti ca un copil chinez, dar nu prea pot să te învinovăţesc. Asta este numai vina mea. De mult trebuia să găsesc o cale de a te trimite acasă, în Anglia.

Îmi mai spusese acest lucru de nenumărate ori. Iniţial, ideea de a pleca mă agitase, însă acum nu-mi mai făceam

probleme.

— Atunci, *Moonrakers* poate fi numele casei? o întrebasem.

— Da, cred că da, dragă.

— Şi ce înseamnă? Cuvântul pare a se referi la un obiect foarte înalt, cu care poate fi scrijelită suprafaţa lunii, dar casa din desen este mai scundă decât unele pagode din Chengfu.

— Nu, semnificaţia este cu totul alta. Am dat peste ea pe undeva, dar asta s-a întâmplat cu foarte mulţi ani în urmă şi nu-mi mai amintesc.

Se părea că domnişoara Prothero nu dădea prea mare importanţă nici desenului, nici împrejurărilor în care fusese găsit acesta. Ca atare, de atunci, nu mai făcuse decât foarte puţine referiri la el. În schimb, pe mine mă fascina atât desenul în sine, cât şi misterul care părea a se ascunde în spatele lui. Mi se întâmplase deseori să încerc să-mi imaginez o poveste care să explice prezenţa într-un templu chinezesc a acelei ciudate bucăţi de canava pe care o mână necunoscută schiţase, cu atâţia ani în urmă, o casă englezească.

Casa aceea exercita asupra mea o forţă de atracţie stranie, încă din primul moment mă simţisem fascinată de

ea. Era un fel de dor, de dorinţă fierbinte de a fi a mea, care nu dispăruse, în ciuda faptului că nu înţelegeam deloc ce anume mă putea lega de ea.

Într-adevăr, casa era frumoasă, însă, pentru mine, nu avea nicio însemnătate. În afară de asta, fără niciun dubiu, în lume existau o mulţime de case mult mai frumoase decât cea din desen. Poate că mă simţeam atrasă de ea numai din cauza faptului că era o construcţie tipic englezească. Nu-mi cunoscusem părinţii, aşa încât nu avusesem şansa de a prelua de la ei măcar un strop din dragostea pe care o simţiseră aceştia faţă de Anglia, dar exista posibilitatea ca sângele să păstreze amintiri necunoscute minţii. Şi poate că, la urma urmelor, dorinţa mea arzătoare nu avea nicio legătură cu casa, ci cu poporul din care mă trăgeam.

Eram sigură că desenul fusese făcut de mâna unui englez şi aveam presimţirea că respectivul englez îl făcuse cu dragoste. Poate că de aceea mă simţeam reconfortată atunci când, confruntându-mă cu diverse probleme, mă uitam la el. Puteam sta mult timp cu privirile aţintite la casă, imaginându-mi camerele din interiorul ei sau peisajul din jur, cu farmecul adus de fiecare anotimp în parte. Iar când mă desprindeam de bucata de canava pentru a mă

ocupa de problemele curente, constatam că puteam să le abordez mai liniştită, mai încrezătoare în şansele mele. Speranţa şi calmul nu durau mult timp, dar îmi dădeau, cel puţin, elanul iniţial de care aveam nevoie pentru a înfrunta dificultăţile care îmi apăreau în cale.

Uneori îmi era ruşine că dădeam dovadă de atâta naivitate; realizam că apelam la acest desen ori de câte ori simţeam nevoia să fiu alinată, la fel cum un copilaş îşi caută mângâierea lângă păpuşa lui din cârpe, atunci când este băgat, seara, sub pătură.

Dar de data aceasta, desenul nu avu niciun efect magic asupra mea. Deşi privirile îmi erau aţintite la el, ochii mei nu-l prea vedeau. Mintea îmi era preocupată de sarcina pe care o aveam de dus la îndeplinire în acea zi, în Chengfu. În momentul în care am pus însă desenul la loc, în cutie, am auzit vocea lui Yu-lan.

— Lu-tsi! A venit soţul lui Liu după tine. Zice că bebeluşul lor se va naşte foarte curând.

Brusc, m-am simţit extrem de uşurată. Nu mai puteam să merg la Chengfu. Naşterea pruncului lui Liu avea să dureze, aşa încât, făcându-se prea târziu, nu mai aveam posibilitatea să mă duc până în oraş. Desigur, acest lucru însemna că ne vom mai confrunta cu o zi de foame. A

doua zi tot trebuia să merg la furat, orice s-ar fi întâmplat, daieram mulţumită de această amânare temporară.

Cinci minute mai târziu, încărcată cu imensa valiză din piele a domnişoarei Prothero, eram deja în drum spre sat, alături de soţul lui Liu. Lok, – acesta era numele lui – nu avusese nici măcar intenţia de a mă ajuta să duc valiza. Domnişoara Prothero l-ar fi muştruluit zdravăn pentru comportamentul său, dar eu ştiam că Lok nu voia să fie nepoliticos, ci, pur şi simplu, considera că asta era o muncă de femeie. Domnişoara Prothero învăţase ce trebuie să facă o moaşă pe când trăia la Londra, înainte de a veni în China. Iar eu o ajutasem să aducă pe lume copii de când împlinisem vârsta de paisprezece ani. Tot de atunci, o asistam în permanenţă când trebuia cusută o tăietură, aplicată o atelă sau bandajată rana vreunui sătean accidentat în timpul activităţilor sale de zi cu zi. De când domnişoara Prothero nu-şi mai putuse părăsi patul, moşisem singură peste douăzeci de femei.

Unele dintre sătence nu voiau să ne vadă prin preajmă în asemenea momente, deoarece, fiind „demoni străini”, le era teamă că ar putea stârni mânia zeilor lor, solicitându-ne ajutorul. Multe dintre femei însă, ca de altfel şi mulţi dintre soţii lor, ajunseseră să apeleze cu bucurie la

domnişoara Prothero, constatând, de-a lungul timpului, că mamele şi pruncii asistaţi de ea aveau mai multe şanse de supravieţuire. Fiind mâna ei dreaptă, acum, această aură de succes îmi fusese transmisă mie. Adevărul era că, până în prezent, fusesem foarte norocoasă. Pierdusem numai doi prunci din cei douăzeci şi ceva pe care îi adusesem pe lume şi Eram extrem de recunoscătoare Domnului pentru reuşita mea. Cred că nici domnişoara Prothero nu i-ar fi putut salva pe cei doi. Sătenii nu izbuteau să înţeleagă faptul că „minunile” noastre se datorau în principal importanţei pe care o dădeam curăţeniei şi sterilizării.

Acesta era al treilea copil al lui Liu, dar naşterea părea a fi mai grea decât primele două, deoarece pruncul era întors în pântece. Din fericire însă, Lok venise la timp după mine, aşa încât speram să o pot ajuta pe soţia sa. Dacă aş fi avut un răgaz cât de mic pentru a putea gândi, m-aş fi speriat. Neavându-l însă, mi-am dorit doar în treacăt, cu disperare, ca domnişoara Prothero să fi fost lângă mine, pentru a-mi prelua obligaţiile. Apoi n-am mai avut timp nici măcar pentru a-mi exprima asemenea dorinţe. După zece minute de eforturi istovitoare, eram plină de transpiraţie, la fel ca sărmana Liu, pe care o apăsam cu putere pentru a pune pruncul în poziţie normală. Totuşi, în cele din urmă,

am reuşit să duc la bun sfârşit cea mai importantă sarcină pe care o aveam: întoarcerea fătului în pântece.

Această problemă fiind rezolvată, mi-am scos hainele şi mi-am pus unul dintre halatele speciale pe care le aveam în valiză. La fel ca cearşafurile pe care le păstram pentru asemenea ocazii, acest halat fusese fiert în apă combinată cu acid carbonic. Dar, cum travaliul începuse, abia am avut timp s-o pregătesc puţin pe Liu şi să-mi iau toate măsurile igienice, de spălare şi dezinfectare, pe care le învăţasem de la domnişoara Prothero. În cazul lui Liu, pruncul se năştea aproape imediat după începerea primelor contracţii. Totul s-a terminat în mai puţin de două ore. Am fost mulţumită să constat că bebeluşul era de sex masculin, deoarece Liu şi Lok aveau deja o fetiţă, pe care nici n-o lăsaseră să moară, ca alţi părinţi, nici n-o aduseseră la Misiune. Ei erau nişte oameni buni. Mă bucuram că aveau parte de încă un fiu.

După ce am făcut tot ce am putut pentru a vedea că Liu şi pruncul ei se simt bine, l-am chemat pe Lok să-şi vadă băiatul. Apoi m-am dus în magazia în care păstrau furajele, pentru a mă spăla din nou şi pentru a-mi pune hainele. În timp ce-mi împachetam lucrurile aşezându-le în valiză, gândind satisfăcută că nu fusesem obligată să utilizez

forcepsul şi nici nu avusesem de ce să-i cos vreo ruptură clientei mele, am auzit de afară, de la o distanţă destul de mică, nişte voci care discutau animate. În momentul în care mi-am făcut apariţia în străduţa îngustă din faţa casei, m-am trezit strigată de mai mulţi săteni.

— Lu-tsi! Vino şi vorbeşte cu el!

— A apărut un demon nou, cu păr auriu!

— Dacă se uită la noi, ochii lui vor aduce nenorociri asupra noastră, Lu-tsi?

O clipă mai târziu îl vedeam pe necunoscut. Unii dintre sătenii mai curajoşi stăteau în preajma calului său, alţii se retrăgeau în spate, temători. Ţăranii de acolo se obişnuiseră de mult timp cu mine şi cu domnişoara Prothero, dar acesta era un alt „demon străin”, mult mai ciudat şi, chiar, mult mai urât decât noi. Părul lui era de nuanţă galben-pai, cu străluciri aurii, iar ochii îi erau albaştri ca cerul de vară. Faţa nu-i era nici galbenă, nici albă, ci, fiind bătută de vânturi şi luminată de soare, căpătase o uşoară tentă arămie. Ochii săi albaştri erau rotunzi, la fel de neplăcut de rotuzi ca ai mei, numai că acum îi ţinea strânşi pentru a se uita printre pleoapele întredeschise la cei din jur. Pălărie nu avea. Era îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni bufanţi şi o manta

scurtă, de culoarea nisipului. De-a curmezişul crupei calului era legat un pachet lung, înfăşurat într-o bucată de pânză impermeabilă. Străinul părea să fi călătorit multe zile la rând, sau poate chiar **multe** săptămâni. De asemenea, după cum arăta, îmi dădea impresia că dormise la marginea drumului, în hainele pe care le purta. Dar, în ciuda acestui fapt, avea aerul unui om care era obişnuit mai degrabă să comande decât să se supună.

Stătea pe cal degajat, exact lângă poarta de sud a satului, uitându-se nestânjenit la oamenii care se strânseseră în jurul lui. În timp ce mă apropiam de el, l-am văzut ridicând o mână pentru a face linişte, apoi consultându-şi bucata de hârtie pe care o ţinea în cealaltă mână. În cele din urmă, pronunţă câteva cuvinte care ar fi trebuit să fie chinezeşti – lucru pe care nu l-aş fi putut deduce dacă n-aş fi fost obişnuită s-o aud pe domnişoara Prothero vorbind în această limbă; chiar şi după atât de mulţi ani petrecuţi în această ţară, ea avea un accent străin deosebit de pronunţat. În orice caz, când necunoscutul repetă cuvintele, am înţeles câte ceva din ceea ce se străduia să spună: „Caut... loc... bărbat solid... cuţit curbat”.

Terminând de citit, bărbatul făcu o pauză şi îşi desprinse

privirile de pe hârtie. Apoi, văzând nedumerirea întipărită pe feţele celor din jur, ridică din umeri. Buzele îi erau strânse de supărare. Mulţimea mă împinse spre el. Fără niciun dubiu sătenii, mai temători, sperau că-l pot împăca într-un fel pe acest demon străin.

— Bună ziua, domnule. Vă pot fi de folos?

El se aplecă puţin în faţă, încercând să-mi vadă chipul, dar, în mod clar, efortul îi fu zadarnic, deoarece trăsăturile îmi erau umbrite de pălăria de paie tipică unui culi chinez. Atunci l-am auzit spunând:

— Scoate-ţi pălăria, fato. O clipă mai târziu, după ce m-am supus, l-am văzut îndreptându-se în şa. Să fiu al naibii! Eşti englezoaică. Ce faci aici?

— Am venit în sat pentru a asista o femeie care a dat naştere unui copil, domnule.

Deasupra ochilor lui reci, sprâncenele se ridicară uşor.

— Da? Dar ce vârstă ai?

— Şaptesprezece ani, domnule.

— Şi de unde ai venit?

— De la Şcoala Misionară, am răspuns, arătând apoi cu degetul spre vechiul templu. Este acolo sus, pe deal.

— Păi, ce faci la Şcoala Misionară de pe deal?

— Acolo locuiesc dintotdeauna. Am grijă de nişte copii.

Mulţumiţi, sătenii schimbau priviri furişe, dând aprobator din cap. Evident, ei nu înţelegeau niciun cuvânt, dar erau mândri că găsiseră un om care putea discuta cu noul demon străin în propria lui limbă. Aşa, ieşeau cu faţa curată din această afacere.

Necunoscutul cel urât mă întrebă:

— Cum te numeşti, fato?

— Lucy Waring, domnule. Automat, am făcut o mică reverenţă, aşa cum mă învăţase domnişoara Prothero. Apoi, pe neaşteptate, am uitat complet de manierele şi obişnuinţele chinezilor, din cauza cărora eram atât de politicoasă şi supusă în faţa oricărui reprezentant al sexului opus. Probabil că sângele meu de englezoaică mă determinase să mă înfurii şi să simt o puternică repulsie faţă de acest bărbat cu un comportament atât de necizelat. Dându-mi seama că obrajii mi se aprinseseră, am încercat să mă gândesc ce atitudine ar fi adoptat tinerele eroine ale romanului *Mândrie şi prejudecată.* Lucru deosebit de prostesc, mi-am dat seama o clipă mai târziu. Tinerele din carte erau bogate şi trăiau în vile pline de servitori, pe când eu nu eram decât Lucy Waring, o fată sărmană, cu o cămară goală şi cincisprezece guri de hrănit. Totuşi, când am vorbit de data aceasta, am adoptat

un ton foarte rece:

— Vă rog să nu vă obosiţi să vă prezentaţi dacă vi se pare jenant s-o faceţi în faţa mea.

Şi am fost extrem de mândră de reacţia pe care am avut-o, deoarece mi se părea că găsisem o formulă zdrobitoare. Dar străinul cel urât nu părea a fi deloc zdrobit. Aruncându-mi o privire evaluatoare, după câteva secunde, a spus:

— Falcon. Robert Falcon. Copilul este sănătos?

Neaşteptata întrebare m-a derutat complet.

— Copilul? am repetat, aproape bâlbâindu-mă. Oh... da. Adică, da, mulţumesc. Am fost nevoită să-l întorc pentru că mu stătea în poziţie normală în pântece, dar treaba s-a terminat cu bine. Şi el, şi mama lui sunt sănătoşi.

Spre surprinderea mea, străinul cel urât a zâmbit. Era un zâmbet sumbru, amărât, dar, în acelaşi timp, am surprins în ochii lui o foarte fugară licărire de amuzament sincer.

— Dumnezeule, Lucy Waring, mi-ar plăcea să te duc în câteva saloane englezeşti. Cred că stilul tău de conversaţie le-ar îngenunchea pe doamnele din înalta societate – evident, dacă ar avea genunchi. Doamnele englezoaice nu există mai jos de talie.

Deşi habar n-aveam la ce se referea, am constatat surprinsă că indignarea mea de moment dispăruse. În schimb, acum mă simţeam ruşinată. Europenii pe care îi cunoscusem până atunci puteau fi număraţi pe degetele unei singure mâini. Şi toţi fuseseră persoane în vârstă. Bărbatul din faţa mea era primul tânăr englez pe care îmi fusese dat să-l întâlnesc. Deşi îl consideram urât, el îmi declanşa nişte emoţii deosebite. Punându-mi pălăria pe cap, pentru a-mi ascunde faţa, am spus:

— Trebuie să mă întorc la Misiune. Pot să vă ajut cu ceva, domnule Falcon?

Mă gândeam că omul acesta voia să cumpere alimente din sat sau să obţină găzduire pentru noaptea următoare, dar răspunsul lui fu cu totul altul.

— Te conduc până în vârful dealului, spuse, după care descălecă, îmi luă valiza din mână şi ieşi pe poarta sudică, trăgându-şi calul de dârlogi. Din spate, am auzit exclamaţiile de uimire ale sătenilor, cărora nu le venea să creadă că un bărbat poate căra valiza unei femei lipsite de importanţă. Cu toate acestea, am încercat să dau senzaţia că mi se părea normal, că atitudinea necunoscutului era pe măsura aşteptărilor mele.

În timp ce urcam pe cărarea care ducea spre vârful

dealului, mă întrebă:

— Există vreun templu prin preajmă? Unul foarte vechi?

Mi-a fost greu să nu zâmbesc auzindu-l.

— Sunt sute de temple, domnule. Şi majoritatea sunt foarte vechi. Sunt temple mari şi temple mici, unele abandonate, altele încă funcţionează. Le puteţi vedea răsărind pe lângă fiecare sat, de-a lungul întregului drum spre Chengfu. De fapt, nu toate sunt la vedere. Destul de multe dintre ele sunt ascunse în spatele pâlcurilor de copaci de pe marginea drumului.

— Caut unul anume, îmi spuse el.

— Este un templu de-al lui Buddha, de-al lui Confucius sau de-al vreunui zeu al Chinei antice?

— Puteţi satisface toate preferinţele?

— Oh, da, domnule Falcon. Ştiţi...

— Lasă asta, mă întrerupse el cu nerăbdare. Ajunsesem deja în vârful dealului. Oprindu-se lângă zidul Misiunii, domnul Falcon lăsă jos valiza şi îşi deschise mantaua. O clipă mai târziu, scotea dintr-un buzunar interior un portofel din piele, în care avea o bucată împăturită de pergament. Întinzând pergamentul pe marginea şeii calului, îmi făcu semn să mă uit pe el. Era vorba de o hartă schiţată cu cerneală neagră. Desenul, care nu era făcut la

scară, avea marcat pe el unul sau două dealuri, un râu, câteva pâlcuri de copaci şi un oraş sau un sat împrejmuit de ziduri. Nu se vedea înscrisă denumirea nici unuia dintre aceste repere.

— Lipsesc unele detalii, spuse domnul Falcon. Ele sunt trecute pe o altă hartă. Niciuna dintre cele două hărţi nu poate fi citită corect decât atunci când se află alături de complementara ei. În orice caz, aceasta este zona în care se presupune că ar fi acel templu. Poate că, pentru tine, informaţiile de aici sunt suficiente pentru a recunoaşte locul.

Mi-am scuturat capul doar după o clipă sau două de gândire.

— Sunt sute de zone asemănătoare cu cea schiţată pe această hartă, domnule. Satele din China seamănă între ele. Dar pot să vă spun cu siguranţă că templul nu se află aici, deoarece râul nostru are cursul diferit de cel pe care îl văd desenat.

Domnul Falcon ridică din umeri, împături pergamentul şi îl puse la loc, după care mă întrebă: Ştii să dezlegi ghicitori?

— Nu cred. Nu prea am experienţă în acest domeniu, domnule Falcon. Mai devreme, aţi încercat să le spuneţi o

ghicitoare oamenilor din Tsin Kai-feng?

— Da. Era o traducere fonetică, pe care o am de la un comerciant englez din Tientsin, care pretinde că ar vorbi foarte bine limba chineză. Lucru eronat, presupun. Ai înţeles ceva din ceea ce am zis în sat?

— Nu prea mult, domnule. În limba chineză, acelaşi cuvânt poate avea semnificaţii diferite, în funcţie de tonalitatea vocii, aşa încât aceasta este o limbă destul de dificilă pentru un demo... adică, pentru o persoană străină, am spus, după care am completat în grabă: în orice caz, cred că era vorba de un bărbat solid şi de un cuţit curbat.

— Dumnezeule, asta s-a înţeles? Domnul Falcon îşi clătină capul, aruncându-mi un zâmbet deprimat. Bine, ascultă întreaga ghicitoare, în limba engleză:

„Deasupra cuţitului colosului curbat,
Unde zboară florile bătute de vânturi,
Stă templul ce adăposteşte norocul.
Dincolo de minunata lume răsturnată
Marcată de puiul de urs al cerurilor
Se odihnesc ochii orbi ai tigrului”.

M-am întrebat dacă nu cumva străinul acesta voia să

facă o glumă, dar el m-a privit cu o sprânceană ridicată, fără a da semne de amuzament.

— Scuzaţi-mă, am spus cu părere de rău. Nu înţeleg despre ce este vorba. Deci, colosul este curbat sau respectivul colos are un cuţit curbat?

Domnul Falcon ridică din nou din umeri.

— Asta este prima dintre nenumăratele întrebări pe care mi le-ai putea pune. Dar să ştii că nu am niciun răspuns. Aş fi curios să aflu dacă printre sătenii de aici circulă vreo legendă privitoare la un colos, preferabil dotat cu o spadă sau cu un cuţit. Poate că respectivul colos a săpat un tunel printr-un munte, a reuşit să modifice cursul unui râu sau... mă rog... ştii tu, genul acesta de legende.

— Da, oamenii din Tsin Kai-feng au legendele lor, dar niciuna dintre ele nu se potriveşte cu ghicitoarea dumneavoastră, domnule.

— Mai ascult-o o dată, spuse el, după care îmi repetă rostind rar cele două strofe. Nu te frapează nimic? Absolut nimic?

— Nu, domnule. Singurul lucru care mă frapează este calitatea deplorabilă a versificaţiei.

— Te pricepi la poezii?

M-am înroşit.

— Nu, dar domnişoara Prothero are câteva volume de poezii scrise de Tennyson şi Wordswo rth, aşa încât am avut ocazia să le citesc.

— Înţeleg. Ei, bine... versurile]au fost scrise de bunicul meu.

De data aceasta, am simţit că tot sângele mi se scurge din obraji. Îl insultasem pe strămoşul domnului Falcon. Îmi era ¡ reu să-mi imaginez ce ofensă mai mare i-aş fi putut aduce omului din faţa mea.

El continuă:

— Bunicul n-a avut intenţia de a scrie un poem. Şi nici măcar o simplă poezie. Este vorba numai de nişte versuri neinspirate.

— Da, domnule, am bâiguit. Îmi pare nespus de rău.

— Nu are sens să pari atât de distrusă, fetiţo. Mă îndoiesc că bunicul meu ar fi putut scrie măcar un vers armonios fie şi pentru a-şi salva viaţa – care, oricum, a fost cam scurtă; prostul de el a fost ucis într-un duel, pe vremea când avea vârsta mea.

În sinea mea, am dat drumul unui suspin adânc de uşurare. Chinezii îşi venerau străbunii şi se închinau lor, iar eu ştiam bine acest lucru. Gândisem ca o chinezoaică. Dar se vedea clar că domnul Falcon nu avea asemenea

sentimente faţă de înaintaşii săi, motiv pentru care nu se simţea ofensat. Stătea netul burat cu o mână sprijinită de şa. Ochii săi reci erau melancolici. Privea undeva, dincolo de mine, de parcă ar fi uitat complet de prezenţa mea. După câteva momente, se îndepărtă de cal, parcurgând cei câţiva paşi care îl despărţeau de locul în care pământul era însemnat cu un cerc negru. Acolo aduceam o dată pe săptămână, atunci când o curăţam, cenuşa din marea noastră sobă de bucătărie. Curând, cenuşa era împrăştiată de vânt sau prelinsă de ploi printre fisurile pământului, dar în cercul cu pricina rămăseseră câteva rămăşiţe de lemn, puternic carbonizat. Străinul cel urât luă o bucată de lemn şi se întoarse cu faţa spre zidul care înconjura Misiunea. Apoi întinse mâna şi făcu pe zid o linie neagră, apăsată.

Iniţial, nu mi-am putut da seama ce voia să facă. O clipă mai târziu însă, mi-am ţinut respiraţia, uluită. Lemnul ars zgâria zidul, dând naştere unui chip omenesc. N-aş fi crezut niciodată că se poate face un desen atât de clar numai din câteva linii. Realizat la o scară mai mare decât naturalul, chipul era al unui bărbat cu fălci înguste şi gură mare. Părul, des şi cârlionţat, îi încadra obrajii. Nasul îi era lung, iar buzele, ridicate numai într-un colţ, schiţau o jumătate de zâmbet. Apoi, din două mişcări rapide,

străinul cel urât a creionat ochii, dând viaţă portretului său. Două mişcări cu efect magic... Deşi nu făcuse pe piatra rugoasă a zidului decât două semne negre de cărbune, ochii celui desenat păreau a avea licăriri amuzate, de-a dreptul drăcoase.

O clipă mai târziu, domnul Falcon aruncă băţul şi îşi şterse mâinile. Făcând un semn cu capul spre chipul desenat pe zid, el mă întrebă:

— Îl cunoşti?

Eram prea uimită pentru a putea vorbi, aşa încât mi-am clătinat capul, în sens negativ. Domnul Falcon se întoarse lângă cal.

— Este foarte posibil să-l vezi pe aici într-o bună zi, îmi spuse. Dacă va veni, îţi va pune aceleaşi întrebări pe care ţi le-am pus eu şi îţi va recita versurile aceleiaşi ghicitori. Te-aş sfătui să nu-i pomeneşti nimic despre întâlnirea pe care ai avut-o cu mine.

— Dar ce rău mi s-ar putea întâmpla, domnule? am întrebat, simţindu-mă din ce în ce mai derutată.

— Ce rău? Păi să-ţi spun. Ochii domnului Falcon erau înverşunaţi. Omul acesta ar putea crede că m-ai ajutat să dezleg ghicitoarea şi că te-am plătit pentru a nu-l ajuta şi pe el. Într-un asemenea caz, Lucy Waring, n-ai mai fi deloc

în siguranţă, deoarece omul despre care îţi vorbesc este periculos. Este un bărbat cu minte şireată, un barbar cum este puţin probabil să mai fi întâlnit vreodată.

Uitându-mă la trăsăturile dure, înfricoşătoare ale chipului de pe zid, i-am dat crezare domnului Falcon, deoarece ochii celuilalt păreau a fi ai unui duh rău. Cu toate acestea, fără niciun motiv şi fără nicio logică, am presimţit că omul din desen nu avea să fie niciodată periculos pentru mine – asta, evident, în cazul în care aveam să-l întâlnesc vreodată. Dar consideram că este foarte puţin probabil ca prin Tsin Kai-feng să mai apară vreun demon străin pentru a mă pune să dezleg ghicitori.

Domnul Falcon strângea acum chingile şeii. Privindu-l, mi-a venit o idee. Deşi nu călătorea în condiţii confortabile, omul acesta era englez şi, ca atare, trebuia să aibă nişte bani. Dacă îl rugam să-mi dea câteva monede, puteam renunţa la furat timp de o săptămână sau chiar mai mult. Aş fi fost recunoscătoare pentru fiecare zi de amânare a drumului spre Chengfu.

Văzusem cum acţionează cerşetorii, atât în satul de la poalele dealului, cât şi în Chengfu, aşa încât ştiam cum să procedez. Mi-am strâns umerii, mi-am coborât colţurile buzelor **şi** mi-am lăsat capul într-o parte, apoi m-am

apropiat de el frecându-mi mâinile una de alta şi trăgând un picior după mine.

— Vă rog, domnule, am spus pe un ton tânguitor, vă rog, daţi-mi nişte bani. Şefa Misiunii este foarte bolnavă, iar eu trebuie să hrănesc cincisprezece copii. Nu avem nimic de mâncare, domnule. Vă rog, ajutaţi-mă... Apoi vocea mi s-a stins. Nu pentru că aşa ar fi cerut scenariul, ci pentru că, spre surprinderea mea, m-am simţit, deodată, cumplit de ruşinată. Nu aveam niciun motiv să mă ruşinez – în definitiv, nu făceam altceva decât să cerşesc, iar cerşitul era mai lăudabil decât hoţia – dar, pur şi simplu, cuvintele mi se opriseră în gât şi nu mai reuşisem să insist a mă jelui.

În următoarea clipă, am fost pălmuită peste faţă cu o forţă atât de mare încât m-am clătinat. Pălăria mi-a zburat de pe cap.

— Cum *îndrăzneşti?* Vocea domnului Falcon era joasă, dar dură. Nu eşti una dintre ţărăncile astea leşinate de foame. Eşti o fată avantajată de soartă – tonul tău o spune, faţa, felul în care te mişti... Cum îndrăzneşti să te înjoseşti cerşind?

Strecurându-şi un picior în scara şeii, Falcon sări pe cal. Era clar că nu se aştepta să primească niciun fel de

răspuns la întrebarea sa. De fapt, pe moment, nici n-aş fi fost în stare să-i dau un răspuns. Eram prea derutată. În timp ce stăteam cu mâna lipită de obrazul pălmuit, realizam vag, cu numai o părticică a minţii mele înceţoşate, că noi doi, adică eu şi străinul cel urât, făceam parte din două lumi cu totul diferite. În lumea lui, cerşitul era o ruşine. În a mea, nu era o dezonoare. Dar eu aparţineam oarecum şi lumii lui, deoarece sângele îmi era de englezoaică. Drept urmare, ruşinea pe care am simţit-o a fost pe măsura dispreţului acestui străin...

Întorcându-şi calul, domnul Falcon mă privi cu ochi goi şi spuse:

— Îmi trece prin minte gândul că eşti o mincinoasă. Nu cred că ai în grijă nişte copii şi nici că prezinţi încrederea necesară pentru a fi chemată să asişti la naşteri. Poate că versurile mele enigmatice ţi-au spus ceva şi m-ai minţit şi în această privinţă? Ei bine, fie şi aşa, dacă asta ţi-e dorinţa. Voi găsi singur ceea ce caut. Apoi Falcon îşi îndreptă cu bruscheţe degetul mare spre desenul de pe zid. Dar, în numele lui Dumnezeu, te rog, fato, să ai grijă ce minciuni îi debitezi *lui,* dacă îţi va apărea vreodată în cale.

Recăpătându-mi vocea, am deschis gura pentru a vorbi.

Voiam să-mi cer scuze pentru că cerşisem. Voiam să-i spun că nu-l minţisem. Şi voiam să-l determin să vină la Misiune pentru a se uita în cămara noastră şi pentru a-mi explica apoi de ce consideră că sunt avantajată de soartă.

— Domnule Falcon, am început cu voce tremurătoare, îmi pare foarte rău...

Dar, vorbind, l-am văzut întorcându-şi calul, bătându-l pe gât şi înfigându-şi călcâiele în burta lui.

— Haide, Moonraker, l-am auzit spunând.

În clipa următoare, cei doi porneau la drum, coborând dealul în pas de galop. I-am urmărit cum ocolesc satul, apoi cum o iau spre sud, de-a lungul drumului care ducea spre Chengfu.

Moonraker.

Numele calului îmi răsuna în minte. Domnul Falcon avea un cal care se numea Moonraker. Iar în cutia mea cu comori exista acel misterios desen care reprezenta o casă numită *Moonrakers.* Desenul, făcut cu foarte mult timp în urmă pe canavaua aspră, era opera unui om cu mână la fel de sigură şi talentată precum cea a lui Robert Falcon, care, din numai câteva linii, schiţase pe zid un chip de om.

Gândind astfel, m-am simţit trecută de un frison. Aveam strania impresie că, fără să vreau, trezisem o stafie

necunoscută, care avea să mă hăituiască până în momentul în care aveam să fac tot ceea ce era necesar pentru a-i reda pacea.

2

Am luat valiza şi mi-am târât picioarele de-a lungul zidului, până la poarta Misiunii. Soarele asfinţea. Mă durea capul. Mă simţeam obosită, furioasă şi ruşinată, în acelaşi timp.

În seara aceea am fost ţâfnoasă cu copiii, iar noaptea am avut parte doar de visuri chinuitoare, în care m-am văzut urmărită de un chinez uriaş, ce avea în mână un cuţit curbat. Fugeam şi l-am zărit pe străinul cel urât galopând în paralel cu mine. L-am strigat, cerându-i ajutorul, dar el n-a făcut decât să-şi întoarcă privirile spre mine şi să ţipe: „Cum îndrăzneşti *să cerşeşti,* fato?”. Apoi m-a depăşit, recitind ciudatele versurighicitoare. Când m-am uitat peste umăr, am văzut că uriaşul era cât pe ce să mă ajungă din urmă. Dar faţa lui de chinez se transformase în chipul periculosului demon străin pe care Robert Falcon mi-l desenase pe zid, pentru a mă avertiza

să mă feresc de el.

Apoi m-am trezit şi am rămas cu privirile aţintite în sus, spre fereastra îngustă a încăperii. Strălucirea stelelor pălea. Cerul începea să se lumineze. Mai întâi am simţit uşurarea copleşitoare care apare întotdeauna, în momentul trezirii dintr-un coşmar, dar sentimentul acesta a fost de scurtă durată, deoarece mi-am dat seama că astăzi nu mai aveam cum să am parte de o altă amânare; era clar că trebuia să merg la Chengfu şi să fur. Azi ni se terminau ultimele resturi de mâncare.

Dimineaţa, mi-am îndeplinit toate obligaţiile obişnuite, străduindu-mă să nu mă gândesc la nimic. Domnişoara Prothero îmi păru mai puţin suferindă, dar foarte somnoroasă; mult prea somnoroasă pentru a-mi pune vreo întrebare stânjenitoare – lucru care m-a bucurat. După ce am prânzit, mai devreme decât de obicei, mi-am pus haina şi cizmele din pânză, apoi am mai pierdut câteva minute pentru a-i da instrucţiunile necesare lui Yu-lan, care avea să-mi ţină locul până când mă întorceam.

— La ce oră ai să revii, Lu-tsi? mă întrebă ea, conducându-mă la uşă, cu Kimi în braţe.

— Abia după lăsarea serii, i-am răspuns. Deci va trebui să te ocupi de cina copiilor. Dă-le ce ne-a rămas. Am

ezitat, dar am continuat: în cazul în care întârzii sau... sau apare vreo problemă care mă va opri să mă întorc în seara aceasta, ar fi bine să ai chestia asta...

În tivul tunicii, aveam cusut un *tael* de argint. Îl pusesem acolo cu câteva săptămâni în urmă, el constituind singura şi foarte preţioasa mea rezervă. Domnişoara Prothero îmi explicase neîncetat ce important era să am ceva pus deoparte, pentru zile negre, aşa încât ascunsesem moneda pentru o eventuală situaţie de urgenţă. Dacă aveam să fiu prinsă furând în Chengfu, situaţia avea să devină, într-adevăr, critică. Ca a**tare,** am tras cu unghiile de aţe, am scos *tael*-ul şi i l-am dat lui Yu-lan. Privindu-mă alarmată, ea m-a întrebat:

— Dar te vei *întoarce,* Lu-tsi, nu?

— Da, sigur că da. Oricum, eşti mare acum, Yu-lan, şi vei reuşi să te descurci într-un fel dacă se întâmplă ceva neaşteptat. Cu oarecare băgare de seamă, banul acesta îţi va fi suficient pentru hrana tuturor, timp de câteva zile. După aceea... Vocea mi se stinse. După aceea, nu-mi puteam închipui ce avea să facă Yu-lan. Cum fata mă privea cu nişte ochi plini de speranţe, am completat: După aceea, nu va trebui să faci decât pasul următor, adică ceea ce consideri că ar urma, în mod logic. Şi, fără a

aştepta nicio reacţie din partea ei, am deschis uşa şi am luat-o de-a lungul aleii largi care ducea spre poartă.

Satul Tsin Kai-feng era aşezat într-o meandră amplă a râului care curgea pe la baza dealului. Aşezarea era atât de mică, încât guvernul nu desemnase niciun funcţionar care să se ocupe de ea – nici măcar un magistrat, acesta fiind gradul cel mai mic al unui funcţionar guvernamental. Ca atare, satul intrase sub jurisdicţia mandarinului din Chengfu, care îl ignora total, cu excepţia perioadelor în care îşi trimitea strângătorii de taxe.

Când am ajuns la podul de peste râu, m-am întors pentru a arunca o privire înapoi. Pe coama dealului se înălţa Misiunea, singurul cămin pe care îl avusesem vreodată. Clădirea, făcută din cărămizi cenuşii, avea două etaje şi cuprindea între cele trei aripi ale ei o curte mică. Acoperişul etajat, de parcă ar fi fost, de fapt, două acoperişuri puse unul peste celălalt, avea streşinile curbate în sus. În colţul de vest, se ridica peste nivelul clădirii o pagodă marmorată, care făcuse parte din templul original.

Într-o parte a curţii creştea un imens cedru, care ajunsese la o vârstă venerabilă; în partea cealaltă, era un grup compact de leandri şi doi pruni, aşezaţi exact sub

fereastra mea. Prunii erau foarte bătrâni. Odinioară, îmi spusese domnişoara Prothero, fuseseră mult mai mulţi; trecuseră deja câţiva ani de când nici cei rămaşi nu mai făceau fructe. Bucăţica de pământ pe care o numeam „ferma noastră” se afla dincolo de clădire, ascunsă privirilor.

Întorcându-mă şi pornind cu pas vioi la drum, am încercat să-mi stăpânesc neliniştea, dar grijile nu voiau deloc să-mi dea pace. Nu aveam voie să fiu prinsă furând. *Nu aveam voie.* Oraşul Chengfu era guvernat de o persoană foarte importantă, de un mandarin de rangul trei, pe nume Huang Kung, care era teroarea tuturor răufăcătorilor. De-a lungul anilor, mi se întâmplase deseori să traversez piaţa din faţa Palatului Justiţiei, unde erau puse în aplicare pedepsele. Mulţi oameni se adunau acolo pentru a se distra urmărind cum are loc o biciuire sau o execuţie. Odată, din pură întâmplare, l-am zărit şi eu pe călău – un om fioros, îmbrăcat într-un veston negru din piele, cu o spadă imensă, curbată, în mână. Simpla lui vedere mi-a fost suficientă. N-am mai zăbovit pe acolo pentru a vedea ce face.

Ştiam că nici măcar Huang Kung, acest mandarin de temut, nu m-ar fi lăsat fără cap pentru un simplu furt – cel

puţin, nu la prima încălcare a legii. Acum, în vremurile moderne, aproape de debutul unui nou secol, pedepsele erau mult mai uşoare decât cele din trecut. Dacă aveam noroc, mă alegeam doar cu o bătaie zdravănă. Dacă însă mandarinul era prost dispus în momentul judecării cazului meu sau dacă se enerva văzând că sunt un „demon străin”, era chiar posibil să mă lase fără o mână. Huang Kung era recunoscut pentru ura pe care o nutrea faţă de demonii străini. El considera că toţi sunt nişte barbari.

Pentru a nu mă mai gândi la ce mă putea aştepta, am început să recit în sinea mea toate versurile pe care le ştiam dintr-o carte de opere dramatice, ce aparţinea unui bărbat numit William Shakespeare. Aceasta era una dintre cărţile pe care le prefera domnişoara Prothero pentru lecturile noastre matinale. Piesele scrise de respectivul autor erau destul de stupide, deoarece personajele lui aveau comportamente atât de bizare încât îmi formasem impresia că alesese drept modele numai persoane nebune sau, în cel mai bun caz, reduse mintal. Dar cuvintele erau frumoase. Chiar şi atunci când nu reuşeam să le înţeleg pe de-a-ntregul, îmi sunau în urechi superb... ca o muzică magnifică.

După un timp, senzaţia de greaţă pe care mi-o

provocase frica a dispărut, aşa încât am reuşit să mestec cele câteva seminţe de mei pe care le luasem pentru această călătorie. Dincolo de valea în care era aşezat satul, drumul şerpuia printre nişte dealuri stâncoase, după care traversa o câmpie bătută de vânturi aspre. În această perioadă a anului, drumul nu era prea folosit. De aceea, am întâlnit puţini oameni în cale şi lucrul acesta m-a bucurat, deoarece căruţele nu izbutiseră să spargă încă stratul de gheaţă de pe jos, transformând astfel totul într-o masă imensă de noroi. Primăvara, această călătorie ar fi durat cel puţin de două ori mai mult din cauza noroiului.

După o oră de mers, mi-a surâs norocul. În apropierea unuia dintre templele cu ziduri roşii de pe marginea drumului, am dat peste o femeie din satul nostru. Şi ea mergea spre Chengfu, cu o căruţă mică, trasă de doi măgari. Se oprise acolo pentru a-şi lăsa măgarii să pască. Când am salutat-o, săteanca m-a invitat să urc în căruţă. Luând în considerare faptul că era soţia numărul doi a producătorului de sandale din sat, atitudinea ei era foarte generoasă.

În timpul călătoriei, am purtat cu ea o discuţie politicoasă. Fiecare dintre noi a avut grijă să nu uite că trebuie să pretindă cât de nedemnă şi insignifiantă era în

comparaţie cu ceilalţi oameni, îngăduitori şi importanţi. Femeia mi-a spus că am dat dovadă de o mare bunăvoinţă consimţind să mă urc în căruţa ei, eu i-am spus că sunt extrem de onorată că a acceptat să fie acompaniată de o fiinţă atât de neînsemnată ca mine. Pentru mine, acest gen de comportament nu făcea parte chiar din firea lucrurilor, pentru că aparţinea Chinei antice, dar nici neobişnuit nu mi se părea. Din contră, aveam senzaţia că este mult mai normal decât cel pe care trebuia să-l adopt în timpul discuţiilor de seară pe care le purtam cu domnişoara Prothero, când mă familiarizam cu „arta conversaţiei”, în spiritul demonilor străini.»

În cele din urmă, am văzut în faţă zidurile oraşului Chengfu. Întotdeauna considerasem că acesta era un oraş mare, dar domnişoara Prothero îmi spusese că Chengfu-ul s-ar pierde în Peking sau în Tientsin. Intrând pe poarta dinspre nord, ne-am făcut loc încet pe străzile înguste care ne conduceau spre Piaţa Palatului Justiţiei. Străzile erau pline de căruţe, ricşe, pietoni, măgari şi câte o lectică ocazională, cu care era cărată cine ştie ce persoană importantă.

Aproape nimeni nu avea mâinile goale. Bărbaţii, femeile şi căruţele duceau alimente şi alte mărfuri fie spre piaţă,

fie dinspre piaţă. Chiar în faţa noastră mergea o femeie care mâna nişte gâşte, în timp ce în spate era o alta ce căra în spinare o legătură imensă de lemne. Pătura în care erau înfăşurate lemnele se prindea de fruntea ei, aşa încât femeia mergea aplecată pentru a contrabalansa greutatea. Şi eu apelam întotdeauna la această metodă. Surprinzător ce greutăţi mari puteai duce aşa.

Nu toţi oamenii erau ţărani sau muncitori. Amestecaţi printre ei pe străzi sau stând în faţa ceainăriilor fără faţade, se zăreau diferiţi domni importanţi, comercianţi, învăţaţi sau proprietari de pământuri. Aceştia din urmă erau îmbrăcaţi în anterie călduroase, frumos brodate, cu gulere înalte şi mâneci foarte albe. Unghiile le erau lungi, de multe ori şi de lungimea unei jumătăţi de deget, pentru a scoate în evidenţă faptul că erau bogaţi şi nu trebuiau să muncească. Unul sau doi dintre ei aveau în mână un **Băţ** în vârful căruia se afla o colivie minusculă, împletită, iar în colivie era o cicadă – o insectă foarte zgomotoasă, care scotea încontinuu un ţârâit strident, pe care chinezii îl considerau deosebit de muzical.

Când am ajuns în piaţă, m-am despărţit de femeia din sat, dar numai după lungul schimb de complimente exprimat în fraze înflorate, strict necesar.

Mă hotărâsem să fur din strada aurarilor. Nu avea sens să umblu după mâncare, deoarece aceasta era prea voluminoasă pentru a fi cărată pe furiş. Aveam nevoie de bani sau de un obiect foarte mic, care să poată fi vândut. Iar aurarii erau bogaţi. Mi se părea mai bine să-i fur pe ei decât pe oamenii sărmani. Pe de altă parte însă, aurarii erau deosebit de precauţi, aşa încât sarcina pe care mi-o asumasem avea să fie periculoasă. Conştientă de acest lucru, mi-am simţit stomacul strângându-se.

Presupun că, din pură laşitate, am ajuns pe neaşteptate la concluzia că trebuia să trec întâi pe la domnul doctor Langdon. Dacă acesta putea să-mi pregătească astăzi medicamentul calmant de care avea nevoie domnişoara Prothero, scăpam de încă o călătorie la Chengfu, pe care, altfel, ar fi trebuit s-o fac spre sfârşitul acestei săptămâni. În întregul Chengfu nu mai existau decât o jumătate de duzină de demoni străini. Doctorul Langdon se număra printre ei. El era un american cu păr cărunt şi ochi obosiţi, care venise în China înainte de naşterea mea. Se zvonea că, odată, demult, în tinereţea lui, omul acesta făcuse un lucru rău în ţara sa, aşa încât nu i se mai permisese să-şi practice meseria. Când i-am pus domnişoarei Prothero întrebări privitoare la el, aceasta mi-a spus să nu bârfesc.

După părerea ei, doctorul Langdon îşi oferea serviciile unor oameni care aveau, poate, nevoie de ele mai mult decât oricine altcineva din lume, drept pentru care, deşi nu era creştin şi nici măcar religios, trebuia să fie respectat pentru munca pe care o presta de atâta timp.

M-am îndreptat spre *kungyu-ul* în care locuia medicul. Aceasta era o casă mare, care acum fusese împărţită în mai multe apartamente micuţe. Toate apartamentele aveau vedere spre curtea interioară şi toate erau dotate cu ferestre cu „zăbrele” din hârtie, montate în rame lăcuite.

În momentul sosirii mele, doctorul Langdon tocmai terminase de consultat un băieţel chinez, care venise însoţit de mama lui. Iniţial, el păru surprins să mă vadă. Apoi îmi adresă un zâmbet prietenos şi spuse:

— Bună ziua, tânără Lucy. Ai dori un ceai?

Nu mă întâlnisem prea des cu doctorul Langdon – poate numai de vreo trei sau patru ori pe an, când venea la Misiune pentru a o vedea pe domnişoara Prothero sau pentru a examina un copil bolnav. De aceea, mi s-a părut că era foarte drăguţ din partea lui că-mi reţinuse numele. Înfrânându-mi pornirea de a protesta în stil chinezesc, afirmând că o persoană insignifiantă ca mine n-ar putea

concepe să deranjeze într-o asemenea măsură un om în vârstă, atât de onorabil ca el, am spus:

— Vă mulţumesc, domnule doctor Langdon. Mi-ar plăcea foarte mult să beau un ceai.

— Dar câteva uscăţele ai vrea?

— Nu ştiu ce sunt acelea, domnule doctor Langdon.

— Uscăţele. Cum le spuneţi în limba engleză? Biscuiţi, nu? Am câteva bucăţi *de shaoping pe* aici, pe undeva. Langdon mă măsură cu o privire ageră, de sus până jos. După cum arăţi, ar trebui să bagi ceva în burtică. Scoate-ţi haina şi aşază-te.

Începusem să salivez la gândul că voi fi servită cu sărăţelele cu susan care purtau denumirea *de shaoping.* Stând pe unul dintre scaunele scârţâitoare în timp ce domnul Langdon pregătea ceaiul, am întrebat dacă mai pot obţine o sticluţă cu medicamentul de care avea nevoie domnişoara Prothero. Cu un aer cam obosit, medicul îmi răspunse printr-o înclinare afirmativă a capului.

— Da, Lucy, îţi voi prepara medicamentul. Aş dori să-i pot fi mai util, dar, ca să fiu sincer, nimeni nu i-ar mai putea fi util în momentul de faţă. Singurul lucru care se poate face este să-i calmăm durerile până când... Langdon îmi aruncă o privire scurtă. Ei, bine... până când se stinge.

Ştii că nu mai poate dura mult, nu?

— Da, ştiu, domnule doctor Langdon. Mă doare, dar m-am obişnuit cu gândul că sfârşitul ei este foarte aproape.

— Dumnezeule, copilul ăsta a crescut în spiritul fanatismului chinezesc, bombăni medicul, clătinându-şi nelinişti capul. Nu-l prea înţelegeam, dar, oricum, părea să fi vorbit mai mult pentru sine, aşa încât m-am gândit că ar fi nepoliticos să-l întreb la ce se referise.

Consideram că este ciudat să văd un bărbat pregătind ceaiul, deşi ştiam foarte bine că doctorul Langdon nu avea nicio femeie care să se ocupe în locul său de treburi de acest gen. Domnişoara Prothero îmi spusese că în Anglia soţii le permiteau soţiilor lor să mănânce şi să bea împreună cu ei, la aceeaşi masă. De asemenea, tot de la ea aflasem că englezii au o singură nevastă şi că nu obişnuiesc să-şi ia concubine. Eram convinsă de veridicitatea acestor informaţii, însă trăiam cu senzaţia că domnişoara Prothero nu-mi vorbise despre nişte oameni reali, ci despre nişte personaje de basm. Doctorul Langdon turnă ceaiul în două ceşti cu ureche. Faptul nu mă deranjă deoarece mă obişnuisem să folosesc acest gen de ceşti la Misiune, cu mai mult timp în urmă, înainte de a se sparge ultima pe care o aveam. Apoi medicul îmi puse în faţă o

farfurioară cu trei bucăţi de *shaoping,* spunându-mi să le mănânc pe toate, şi se aşează pe un scaun din trestie, întinzându-şi picioarele.

— Cum merge treaba la Misiune? mă întrebă.

— Mulţumesc, bine, doctore. Toţi copiii sunt sănătoşi.

— Asta e ceva. Dar ai destul de mulţi în grijă.

— Mda, uneori îmi este dificil, dar până acum m-am descurcat perfect.

El se încruntă, aproape furios.

— N-ar fi trebuit să ţi se dea o sarcină atât de grea, copilă. De ce naiba n-a fost preluată de misionarii voştri englezi?

— Au trecut mulţi ani de când n-am mai fost contactaţi de niciuna dintre organizaţiile noastre misionare, domnule doctor. Acum câteva luni, domnişoara Prothero a scris mai multe scrisori unei organizaţii din Soochow pentru a cere ajutor, dar nu am primit niciun răspuns.

A urmat un lung răstimp de tăcere, în care medicul n-a făcut altceva decât să soarbă câte o gură de ceai, ţinându-şi privirile aţintite într-un punct fix din spaţiu. Părea a fi foarte trist. Când, în cele din urmă, a vorbit, am avut senzaţia că gândeşte cu glas tare.

— China... este întotdeauna plină de viaţă şi de moarte.

Dă naştere la milioane de copii şi omoară alte milioane de copii. Iar chinezii acceptă chestia asta din pură obişnuinţă. Aşa a fost întotdeauna. Noi ne numărăm printre cei câţiva nebuni care au venit aici pentru a le da o mână de ajutor. Langdon mă privi, adresându-mi un zâmbet obosit. Cred că eu am reuşit să salvez câteva sute de vieţi. O picătură într-un ocean. Bănuiesc că şi domnişoara Prothero a salvat câteva sute de fetiţe. Probabil că organizaţiile misionare mari se descurcă mai bine, dar scopul lor principal este convertirea religioasă. Păcat că majoritatea convertiţilor lor nu sunt decât nişte creştini vânători de orez, după cum i-aş numi eu, nişte oameni dispuşi să li se alăture doar pentru a avea ce băga în burţi – lucru pentru care nu-i învinovăţesc. În orice caz, tot ceea ce facem pentru acest popor, luat în ansamblu, este nesemnificativ... o picătură într-un ocean. Crezi că merită, Lucy?

Discuţia semăna în mare măsură cu exerciţiile de conversaţie ale domnişoarei Prothero, numai că era mult mai interesantă. Mă trezisem că sunt nevoită să mă gândesc la nişte probleme pe care nu le luasem niciodată în considerare cu seriozitate. Era fascinant să constat ce simt, apoi să-mi exprim simţămintele prin cuvinte.

— Nu ştiu dacă osteneala noastră merită, domnule

doctor Langdon, am spus. Nu sunt în stare să judec corect problemele la o scară atât de mare. N-am avut de-a face cu milioanele de oameni despre care îmi vorbiţi, ci numai cu copiii de la Misiune. Dar copiii aceia au nevoie de îngrijire şi eu sunt singura care mă mai pot ocupa de ei. Şi sunt sigură că ei nu se consideră a fi o picătură dintr-un ocean. Cred că nici oamenii pe care îi trataţi nu se consideră a fi o picătură dintr-un ocean.

Doctorul Langdon mă privi curios. Apoi se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin micuţa încăpere în care ne aflam.

— Nu-i în regulă, spuse el, încruntat. Eu mă aflu în China din proprie voinţă. Domnişoara Prothero, la fel. Apoi se întoarse. Dar tu, Lucy? Tu n-ai avut nicio posibilitate de alegere. Nimeni nu s-a îngrijit de situaţia ta. Oricât de mult aş respecta-o pe domnişoara Prothero, mi-e teamă că ea este principala vinovată. Dar şi eu ar fi trebuit să fac ceva şi asta cu mult timp în urmă. Am fost un tâmpit. Apoi Langdon îşi clătină capul, iritat. Eşti englezoaică. Ar fi trebuit să te afli acasă, în Anglia. Ar fi trebuit să ai parte de o viaţă şi de o educaţie corespunzătoare, nu să munceşti ca o sclavă, pentru a nu-i lăsa să moară pe câţiva copii chinezi.

Probabil că uluirea întipărită pe faţa mea era prea evidentă pentru că, o clipă mai târziu, medicul continuă:

— Oh, nu zic că acei copii ar trebui să fie lăsaţi să moară, dar asta nu este treaba *ta,* Lucy. Dacă fondurile oferite misiunilor voastre de către guvernul britanic ar fi măcar egale cu cele care s-au cheltuit pentru ducerea Războaielor Opiului sau dacă guvernul Statelor Unite ar... Langdon se opri şi ridică din umeri. Nu, nu prea e corect. Nici chinezii n-ar accepta aşa ceva. Împărăteasa şi Curtea Manchu n-ar îngădui niciodată „hoardelor de barbari”, adică nouă, să năvălească aici pentru a le face curat în ţară. Şi poate că le dau dreptate. Dar mai este ceva, Lucy... ne aşteaptă un bucluc mare. Nu ştiu când anume. Anul ăsta, anul viitor... Dar de venit, vine, absolut sigur. Foarte curând, chinezii vor ajunge la concluzia că nu mai vor niciun demon străin în ţara asta. Şi vor lua măsurile de rigoare. Se vor apuca să ne taie capetele.

Încheind această ultimă propoziţie, doctorul, care până acum se plimbase dintr-un capăt în altul al încăperii, se opri în faţa mea. Dar nu i-am spus nimic deoarece tocmai mă ocupam de ultima sărăţică, iar domnişoara Prothero îmi interzisese întotdeauna să vorbesc cu gura plină.

— Trebuie să mergi acasă, Lucy, îmi zise el cu hotărâre.

Sunt foarte vinovat că nu m-am gândit la acest lucru mai demult. *Trebuie* să mergi acasă, copilă.

— Sunteţi deosebit de drăguţ că vă faceţi griji pentru mine, domnule doctor, am spus imediat ce am înghiţit îmbucătura, dar aici se află casa mea. Nu am nicio altă casă. În afară de asta, cine se va ocupa de copii?

El îşi frecă ochii cu degetul arătător şi cu degetul mare.

— Da, ştiu că, în general, situaţia este foarte dificilă. În cea mai mare parte a timpului suntem atât de preocupaţi să găsim calea prin care ne putem asigura supravieţuirea zilnică încât nu avem posibilitatea să ne gândim la viitor. Dar problema pe care am pus-o acum în discuţie este foarte importantă, Lucy. Când se va sparge buboiul, va fi jale. Cunosc bine această ţară. Cunosc Chengfu-ul. Şi îl cunosc pe mandarinul Huang Kung. Omul acesta abia aşteaptă ziua în care îşi va putea trimite soldaţii împotriva demonilor străini. Am de gând să-i scriu chiar eu ambasadorului vostru din Peking. Şi voi trimite o scrisoare şi uneia dintre organizaţiile misionare americane. Trebuie să se găsească *cine va* care să aibă grijă de copiii aceia pentru ca tu să poţi merge acasă.

— Da, domnule doctor Langdon, am spus, considerând că aş fi dat dovadă de proastă creştere contrazicând un

om mai vârstnic, mai ales că acesta era bărbat. În realitate însă, credeam că era absolut imposibil să fac ceea ce dorea el.

Existau momente când îmi doream cu ardoare să văd acea ţară ciudată care se numea Anglia, ţară căreia îi aparţineam şi ţară pe care ajunsesem s-o cunosc din desele descrieri pe care mi le făcea domnişoara Prothero, dar ştiam că nu voi ajunge niciodată acolo. Era absurd să afirmi că trebuia să se găsească o persoană care să aibă grijă de copiii Misiunii. Care persoană? Nu exista nicio altă persoană în afară de mine.

Mi-am mâncat *shaoping*-ul pe îndelete, pentru a savura din plin ultimele înghiţituri. Acum eram mai puţin agitată la gândul că trebuia să mă duc să fur. Probabil că, înainte, foamea fusese cea care îmi provocase starea de nervozitate.

— Crezi că te poţi descurca încă vreo lună, până când reuşesc să fac un aranjament? mă întrebă doctorul Langdon acum, în timp ce amesteca nişte substanţe din şirul de sticluţe care se afla pe masa din colţul încăperii.

— Da, sunt sigură că mă pot descurca. Vă mulţumesc.

El îşi întoarse capul spre mine şi schiţă un zâmbet forţat.

— Mi-aş fi dorit să te pot ajuta cu câţiva dolari, dar

tocmai am achitat noul transport de medicamente şi sunt, după cum spun americanii, falit. Presupun că n-ai avut ocazia să înveţi acest cuvânt de la domnişoara Prothero. În orice caz, înseamnă că nu mai am niciun ban. Langdon amestecă substanţele cu o baghetă lungă, din sticlă. Majoritatea pacienţilor mei sunt prea sărmani pentru a mă plăti.

— Îmi pare rău. Nu aveţi niciun pacient bogat, domnule doctor Langdon?

Pe faţa lui apăru un surâs care îl făcu să pară mai tânăr şi mai puţin obosit.

— Am câţiva, dar nu suficienţi. În principal, am parte doar de oameni săraci, care nu-şi pot permite să meargă la un medic chinez. Norocul lor, pentru că medicii chinezi îţi tratează durerile de stomac înfigându-ţi ace în braţe şi îţi pansează rănile cu fâşii de hârtie care conţin cine ştie ce descântece, menite să-ţi alunge duhurile rele din sânge. Langdon turnă amestecul de medicamente în două sticluţe, pe care apoi le astupă cu câte un dop. Gata, tânără domniţă. Ţi-am făcut o porţie dublă. Asta ar trebui să-ţi ajungă până la capăt.

Am simţit cum mă străbate un mic frison de teamă.

— Vreţi să ziceţi că domnişoara Prothero nu va... nu va

mai avea nevoie de acest medicament?

— Foarte puţin probabil, îmi răspunse doctorul, punându-mi o mână pe umăr. Pe măsură ce durerile se intensifică, măreşte-i doza. Va ajunge să doarmă aproape tot timpul, dar asta nu contează. Singurul lucru pe care îl mai putem face în faza actuală este să-i uşurăm suferinţa. Dacă nu mă vei căuta între timp, voi veni la Misiune săptămâna viitoare.

— Bine, domnule doctor. Deşi ştiam că domnişoara Prothero era pe moarte, am fost şocată când am realizat că sfârşitul ei era atât de aproape. Buimăcită, am spus: Am de făcut un drum. Vă deranjează dacă mai trec o dată pe la dumneavoastră, înainte de a o porni spre casă, pentru a lua abia atunci medicamentul?

— Eşti binevenită oricând. Dacă voi fi chemat să fac o vizită la domiciliu, îţi voi lăsa sticluţele la spălătoreasa de alături. Este o femeie vrednică de toată încrederea.

Mi-am pus haina şi pălăria, i-am mulţumit doctorului Langdon pentru ceai şi pentru sărăţele şi, în final, am vrut să-l salut. Tocmai eram pe cale să mă înclin în faţa lui, când mi-am amintit de uzanţele englezeşti, aşa încât, în cele din urmă, am întins mâna şi am făcut o mică reverenţă. El mi-a ţinut mâna cu delicateţe între degetele

sale, privindu-mă ciudat.

— Mă întreb dacă îţi dai seama cât de drăguţă eşti, Lucy, îmi spuse.

Pentru o clipă, m-am încălzit de ruşine, crezând că medicul râdea de mine. Apoi, observând că acesta era foarte serios, m-am gândit că demonilor străini le-or place fetele cu ochi rotunzi, picioare mari şi piele albă, ca mine, deoarece, în definitiv, toţi erau făcuţi aşa.

— Viaţa asta este pusă pe ghiduşii, continuă el pe un ton melancolic. În America şi în Anglia trebuie să existe un milion de fete de vârsta ta, a căror principală problemă este buclarea corectă a părului. Pe neaşteptate, pe faţa lui apăru un zâmbet. Dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, aş fi negociat tot milionul acela de fete pentru una ca tine, Lucy.

Nu prea ştiam ce voia să zică medicul despre buclarea părului sau despre „negocierea” acelor fete pentru una ca mine, dar înţelegeam că-mi făcuse un compliment. Iar lucrul acesta m-a întristat, deoarece, dacă ar fi ştiut ce planuri aveam pentru acea după-amiază, Langdon nici nu m-ar mai fi respectat, nici nu mi-ar mai fi făcut complimente.

Douăzeci de minute mai târziu, mă plimbam de-a lungul

magazinelor şi dughenelor în care lucrau aurarii. În afară de ei, existau şi argintari, şi negustori de pietre preţioase, dar mă decisesem să fur un obiect din aur. Întâi, am mers prin faţa magazinelor, încercând să-mi dau seama care dintre ele îmi putea oferi o şansă mai mare de reuşită. Ucenicii, în toate cazurile băieţi de vârstă foarte fragedă, acţionau foalele micilor cuptoare din cărămidă, în care se aflau creuzetele. Meşterii făurari se uitau la metalul topit, urmărindu-i culoarea, ori stăteau în faţa bancurilor, lucrând cu tot felul de ciocane acoperite cu piele, cu dălţi fine, matriţe şi cleşti având forme dintre cele mai ciudate. Pe nicăieri nu existau bani sau obiecte din aur, lăsate neglijent la vedere.

Cotind, am luat-o pe aleea îngustă din spatele magazinelor. Uşile dosnice ale acestora trebuiau să mă ducă în magaziile lor. Deci, dacă puteam intra nevăzută pe acolo, exista şansa de a găsi ceva de furat. Dar numai şase dintre magazine aveau uşi în spate, iar dintre ele, numai una era descuiată – lucru constatat după ce le-am încercat pe furiş pe toate.

Uşa descuiată era cea a magazinului de la capătul şirului. Inima îmi bătea din ce în ce mai repede, iar senzaţia de greaţă, provocată de frică şi de ruşine, mi se

intensifica treptat, rozându-mi stomacul cu forţa unei substanţe acide. După prima expediţie de acest gen, crezusem că mă voi obişnui să fur şi că nu mă voi mai speria prea tare. Dar nu era aşa. Din contră, de fiecare dată mă simţeam mai rău ca înainte. Acum, de exemplu, aş fi dat orice să pot face stânga-mprejur şi s-o iau spre casă. Dar îmi era imposibil. Nu mă puteam întoarce la copii cu mâinile goale.

— Deodată, mi-a sărit inima din loc. Ceva rece şi umed îmi atinsese mâna. Coborându-mi privirile, am văzut un câine mare, cu blană murdară şi coaste proeminente. Era unul dintre nenumăraţii câini care rătăceau prin Chengfu. Scoţând un suspin de uşurare, i-am dat cele câteva boabe de mei care îmi rămăseseră şi l-am gonit, străduindu-mă să nu fac niciun zgomot. Timp de câteva clipe, mi-am strâns cu putere mâinile una într-alta, pentru a le determina să nu mai tremure, apoi am deschis cu precauţie uşa şubredă a prăvăliei.

Camera de dincolo de ea nu era decât puţin mai mare decât un dulap. Pe pereţi erau atârnate tot felul de ustensile. Podeaua era acoperită cu mizerii: saci goi, bucăţi de sfoară, oale din lut şi piese ruginite din fier. Nimic nu merita să fie luat. Prin uşa întredeschisă de pe

latura opusă, auzeam ciocăniturile meşterului făurar.

Am ieşit, am tras uşa după mine şi am ocolit clădirea, pentru a mă întoarce pe strada principală. În magazinul pe care îl vizasem nu se zărea niciun ucenic. Aurarul, un tip solid, cu mustaţă lungă, ce-i atârna până sub bărbie, purta un şorţ din piele. Acum, tocmai făcea o broşă filigranată. Amestecându-mă printre trecători, l-am văzut fixând bijuteria între fălcile unei menghine din lemn şi luând în mână o sculă subţire, din oţel. Privind acum omul a început să-şi utilizeze ustensila, am simţit deodată că pielea de pe obraji mi se face cade gâscă, de parcă tot sângele mi s-ar fi scurs din cap. Îmi venise, brusc, o idee.

Ştiam că mi-aş fi pierdut curajul dacă mai aşteptam puţin sau dacă îmi analizam ideea cu mai multă atenţie, aşa încât am ocolit în grabă clădirea, îndreptându-mă din nou spre aleea dosnică. Câinele vagabond era tot acolo. N-a trebuit decât să-mi pocnesc o dată degetele şi să-l chem în şoaptă pentru ca animalul să vină imediat, fără nicio ezitare, în speranţa că va mai primi nişte seminţe de mei. Astfel, l-am convins să mă urmeze până în spatele magazinului, am deschis uşa cu mare atenţie şi m-am aplecat pentru a lua de pe podeaua murdară a magaziei o bucată de frânghie. Vorbind cu câinele în şoaptă, pentru a-

l linişti, i-am legat un capăt al frânghiei de gât, făcând un nod solid, apoi l-am împins în minuscula încăpere cu aspect de dulap şi am închis bine uşa în urma lui, astfel încât capătul liber al frânghiei să rămână prins zdravăn între ea şi toc.

O clipă mai târziu, dădeam colţul în fugă, îndreptându-mă spre intrarea magazinului. Ajunsă în apropiere, am încetinit pasul, am trecut de el şi m-am oprit în faţa prăvăliei alăturate, prefăcându-mă că aş studia pieptenii şi acele de păr din argint care erau etalate acolo, pe o mică tavă aşezată lângă bancul de lucru al argintarului. Dar cu colţul ochiului îl urmăream pe aurarul cu mustaţa pe oală, ciulindu-mi totodată urechile în speranţa că voi auzi zgomotul pe care îl aşteptam. Eram convinsă că nu va mai trece mult timp până când câinele pe care îl legasem în magazie va începe să latre de frică.

Şi, într-adevăr, peste o clipă, din încăperea aflată chiar în spatele aurarului, se auziră scheunături şi lătrături. Luat prin surprindere, meşterul îşi ridică privirile uluit, apoi sări în picioare, se repezi spre uşa magaziei şi o deschise cu atâta forţă încât, după dispariţia lui, aceasta se izbi de toc, rămânând închisă.

Nu mi-au trebuit decât trei paşi pentru a ajunge lângă

bancul de lucru. Am rotit mânerul menghinei şi am înşfăcat imediat broşa din aur. Auzeam vocea ridicată a meşterului, care se chinuia să deschidă uşa dosnică pentru a scăpa de câine. Cu broşa strânsă în pumn, m-am întors pentru a o lua la fugă. În acel moment, prin faţa magazinului nu trecea nimeni. Ca atare, eram convinsă că nu fusesem zărită de niciun trecător. Pentru a ieşi din Strada Aurarilor, trebuia s-o iau la dreapta. Câteva secunde mai târziu, aveam să mă pierd în labirintul de alei din jur.

Abia când am ajuns la ieşirea din magazin m-am trezit faţă în faţă cu acel băiat care mi-a provocat atâtea necazuri. Era un băiat destul de gras, cu şorţ din piele, care ducea cu ambele mâini un bol cu supă sau cu tocană. Ucenicul meşterului, trimis să aducă mâncarea stăpânului său, se întorsese în cel mai nepotrivit moment posibil. Abia am avut timp să-i văd expresia uluită a chipului înainte de a ne ciocni unul de altul. Bolul a zburat din mâini le băiatului, dar el s-a ţinut bine pe picioare. În schimb, eu am fost aruncată înapoi, mi-am pierdut echilibrul şi m-am întins cât eram de lungă pe podeaua magazinului. Cotul mi s-a lovit de unul dintre picioarele bancului de lucru şi broşa mi-a căzut din mână.

Ochii băiatului s-au mărit.

— Stăpâne! Stăpâne! O hoaţă! începu el să strige.

Am înşfăcat broşa de pe jos, m-am ridicat în grabă şi am fugit direct spre grăsan, reuşind să-i evit în ultimul moment braţul, care se întinsese pentru a mă opri. Mi-ar mai fi trebuit o singură secundă pentru a mă face nevăzută, dar, din păcate, un picior îmi nimeri exact în grămada de tocană de pe podea, alunecând de sub mine.

M-am auzit gâfâind în efortul de a-mi recăpăta suflul... Ţinând încă strâns broşa în pumn, am încercat să mă ridic din nou, cu mişcări extrem de nesigure, dar exact în acel moment umărul mi-a fost strâns ca într-o menghină de o mână mare şi viguroasă. Când mâna m-a întors, am dat cu ochii de chipul furios al aurarului, care mă privea de sus. Agitat peste măsură, grăsanul striga, tremurând tot:

— A luat broşa, stăpâne! O are în mână!

Ţinându-mă în continuare de umăr cu atâta forţă încât îmi venea să urlu de durere, meşterul aurar m-a apucat de mână şi mi-a forţat pumnul să se deschidă. Grăsanul a prins bijuteria din zbor, în timp ce-mi cădea din podul palmei.

— O hoaţă! spuse aurarul mânios. O hoaţă din rândul demonilor străini! apoi mă izbi zdravăn cu pumnul în cap.

Speriată, am traversat de-a buşilea magazinul, dar, lovindu-mă cu capul de perete, m-am rostogolit pe podea. Mintea mi se înceţoşase. Capul îmi vâjâia. Aveam senzaţia că mă doare tot trupul, însă durerea nu avea niciun fel de importanţă în comparaţie cu frica turbată care pusese stăpânire pe mine. Nu-mi pierdusem complet cunoştinţa. Din când în când, aveam impresia că atât vocile estompate pe care le auzeam, cât şi disperarea mea făceau parte dintr-un vis urât, din care mă puteam smulge dacă făceam efortul de a mă trezi.

La un moment dat, cineva îmi turnă apă rece pe faţă. Apoi o mână dură mă ridică în picioare şi mă zgâlţâi. Deschizând ochii, am văzut că deasupra mea era aplecat unul dintre poliţiştii lui Huang Kung. Abia atunci am realizat că întâmplarea prin care treceam făcea parte din realitate. Fusesem prinsă furând. Aurarul vorbea animat, împleticindu-şi limba din cauza grabei cu care povestea incidentul, se pare, pentru a doua oară. Spun pentru a doua oară deoarece poliţistul n-a vrut să-l asculte, reducându-l la tăcere cu un cuvânt rostit scurt, pe un ton autoritar. Câţiva vânzători din vecinătate şi nişte trecători ocazionali se strânseseră pentru a urmări scena.

— Grăsanul le explica vesel cum mă prinsese asupra

faptului.

Poliţistul mi-a pus o întrebare, dar mintea mea era încă neclară şi absentă. N-am reuşit decât să-mi clatin capul prosteşte, într-o încercare inutilă de a-i da de înţeles că nu pricepeam ce-mi zice. Puţin mai târziu, m-am trezit mergând în pas de marş pe străzi, cu mâna poliţistului pe umăr. Pe un ton furios, el îmi ţinea prelegeri privitoare la ticăloşia mea; avertizându-mă că mandarinul Huang Kung ştie cum trebuie să-i trateze pe barbarii care îi fură pe Oamenii Cerului.

Capul mă durea puternic, carnea îmi tremura de frică. Ca prin ceaţă, mintea mea a realizat subit că afirmaţia făcută de doctorul Langdon cu numai o oră în urmă era perfect adevărată. Ura pe care o nutreau locuitorii acestui oraş faţă de străini, de orice naţionalitate ar fi fost aceştia, era în plină creştere. Era ciudat că până şi cel mai sărac chinez se considera superior oricărui „barbar”. Toţi se credeau copii ai Cerului şi, totodată, membri ai singurului popor civilizat din lume. Iar acum, această credinţă dăduse naştere unei uri atroce. Eu nu mă socoteam o fiică a demonilor străini, însă chinezii aşa mă vedeau. Excepţie făceau, poate, numai locuitorii micului nostru sat. În orice caz, poliţistul părea a fi foarte bucuros că mă duce la

închisoare.

Străbătând o mulţime de străduţe întortocheate, am ajuns în cele din urmă la închisoarea din spatele Palatului Justiţiei. La intrare, a fost chemat un conţopist care a primit sarcina de a nota toate detaliile fărădelegii mele. Apoi am fost dată pe mâna temnicerului – un bărbat bondoc, cu faţă rotundă şi umeri enormi. Acesta purta o centură lată, din piele, cu ţinte metalice. Pe un şold, îi atârna un mănunchi întreg de chei imense, care zornăiau la fiecare pas. Pe celălalt şold avea teaca din piele a unei spade late, curbate spre vârf.

Văzând că sunt fată, temnicerul s-a enervat şi, timp de câteva minute, s-a certat cu conţopistul, afirmând că, zidul de vest fiind în reparaţie, nu mai are locuri în aripa destinată femeilor. În cele din urmă, am fost scoasă din biroul conţopistului, am coborât câteva trepte şi am luat-o de-a lungul unui coridor lat, cu pereţi din piatră. Cum lămpile erau stinse, coridorul era destul de întunecat. Pe una dintre laturile sale se înşiruiau o mulţime de uşi grele, cu gratii. În această zonă a închisorii toţi puşcăriaşii erau bărbaţi. Îi vedeam printre gratii, în timp ce treceam pe lângă ei. În unele celule era câte unul singur, în altele, mai mulţi. Unul sau doi dintre ei se văitau de durere. Câţiva

erau complet tăcuţi. Şi nu puţini îşi umpleau timpul cu un joc de noroc improvizat, utilizând paie sau fire de bumbac. Faptul nu mă surprindea. Chiar dacă ştiau că vor muri a doua zi, chinezii erau dispuşi întotdeauna să participe la un joc de noroc. Jocurile acestea păreau a le avea în sânge.

Celulele erau separate de ziduri din piatră. Fiecare celulă era împărţită în două, mai mici, de un şir de gratii metalice, ale căror capete erau fixate în tavan şi în podea. Unii dintre bărbaţii din celulele pereche jucau printre aceste gratii despărţitoare. În treacăt, m-am întrebat care o fi miza jocului, dar imediat, auzind clinchetul unei monede, mi-am dat seama că temnicerii nu le luau puşcăriaşilor banii atunci când îi închideau. Evident că nu le luau banii; rămânând la posesorul lor, acesta îi putea oferi ca mită pentru un tratament mai omenos – dacă îşi putea permite aşa ceva. Obişnuinţa de a da mită avea rădăcini foarte adânci în China. Era o practică antică.

La capătul coridorului exista o pereche de celule mai puţin spaţioase. Temnicerul deschise uşa celei de-a doua, mă împinse înăuntru şi mă încuie, după care făcu cale întoarsă, bombănind supărat. Fără niciun dubiu, eram o puşcăriaşă nedorită. Omul acesta ar fi preferat să aibă de-

a face cu un bărbat, care să fie dispus să-i dea câţiva bănuţi pentru nişte mâncare în plus şi, poate, chiar pentru o cană cu vin.

În celulă nu exista decât un taburet, o rogojină murdară şi un hârdău. M-am aşezat pe taburet, străduindu-mă să nu mă gândesc la nimic. Dar disperarea nu voia să-mi dea pace. Cum avea să se descurce Yu-lan la Misiune? Avea să-şi aducă aminte de toate instrucţiile pe care i le dădusem? Ce avea să facă atunci când se va termina medicamentul domnişoarei Prothero? Puteau să treacă mai multe zile până când se hotăra mandarinul să-mi judece cazul. Şi aveam să fiu declarată vinovată, desigur. Apoi aveam să fiu biciuită. Sau mult mai rău...

Ajungând aici, m-am cutremurat. Drept pedeapsă, puteau să-mi taie o mână. În satul nostru trăia un bătrân care fusese mutilat în felul acesta. Un val de panică, asemănător unuia de greaţă, mi s-a ridicat, parcă, până în gât. Chiar dacă scăpam de aici, cum aveam să fac tot ceea ce era de făcut la Misiune? Mi se mai întâmplase să nu ştiu încotro s-o apuc, dar, cu o sigură mână, situaţiile prin care aveam să trec puteau fi de zece ori mai dificile.

O voce spuse într-o chineză stâlcită câteva cuvinte incoerente. Ridicându-mi privirile, am văzut că lângă

gratiile care mă despărţeau de celula de alături stătea un bărbat. În fasciculul îngust de lumină care cădea pieziş peste el de la fereastra minusculă de lângă tavan, i-am văzut faţa şi am tresărit violent, şocată. Nu mă mai întâlnisem niciodată cu acest om, dar, în ciuda bărbii sale nerase de două zile, l-am recunoscut. Avea exact trăsăturile pe care mi le schiţase Robert Falcon pe zidul Misiunii, din numai câteva linii apăsate şi grăitoare, făcute cu o bucată de lemn carbonizat.

Necunoscutul era cu vreo trei sau patru centimetri mai înalt decât domnul Falcon, însă avea un trup ceva mai zvelt. Părul negru îi era buclat. Expresia feţei se deosebea de cea din desen, deoarece acum nu zâmbea, însă nu puteam să nu-i recunosc ochii, mandibula lungă şi forma bărbiei. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de călărie, mulaţi pe corp, ce intrau în cizmele sale lungi, şi într-o haină călduroasă, confecţionată din piele de oaie.

M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de gratii. Apoi, scoţându-mi pălăria, am spus cu o voce cam tremurătoare:

— Bună ziua, domnule.

El fu surprins. Poate chiar plăcut surprins, pentru că, imediat, ochii îi râseră, iar colţul buzelor i se ridică, schiţând o jumătate de zâmbet, exact ca în desenul de pe

zid.

— Dumnezeule, o fată! Şi încă o englezoaică! spuse. Vocea îi era gravă şi domoală. Ce naiba faci îmbrăcată în felul ăsta, într-o închisoare?

— Întotdeauna m-am îmbrăcat în felul acesta, domnule. Aici trăiesc. Adică, locuiesc într-un sat din apropiere. Obrajii mi se aprinseră. Iar în închisoare mă aflu deoarece am încercat să fur o broşă din aur şi am fost prinsă.

El scoase un chicot slab.

— Ce nenoroc. Dar nu m-aş fi gândit că eşti genul de fată care se dă în vânt după bijuterii.

— Nici nu sunt. N-am vrut să fur broşa pentru a o purta, domnule.

— Nu? Atât privirea, cât şi tonul vocii necunoscutului erau batjocoritoare. Atunci, care-i povestea ta?

Întrebarea lui mă derută.

— La ce poveste vă referiţi, domnule?

— La povestea cu broşa. De ce ai furat-o?

— Oh, pentru că am în îngrijire nişte copii de la Misiune. Am rămas fără mâncare şi fără bani. Membrii Asociaţiei m-au bătut atunci când am încercat să cerşesc, aşa încât nu mi-a mai rămas altă soluţie decât să fur.

Bărbatul şi-a strecurat mâna printre gratii şi, pentru o

clipă, am rămas înmărmurită. Dar, spre surprinderea mea, el n-a făcut decât să mă ia cu delicateţe de bărbie şi să-mi încline puţin capul pentru a-mi vedea faţa într-o rază slabă de lumină. Aş fi putut să număr încet până la treizeci în intervalul de timp pe care l-a pierdut pentru a mă studia. După prima clipă de şoc, nu mi-a mai fost teamă, aşa încât am fost capabilă să-l privesc în ochi.

În cele din urmă, l-am auzit spunând pe un ton vesel:

— Le recunosc dintr-o singură privire pe haimanalele de teapa mea. Tu nu eşti o haimana... Acceptaţi scuzele mele, doamnă? Mi s-a părut atât de straniu ca un bărbat să-mi ceară scuze şi, pe deasupra, să mi se adreseze cu apelativul de „doamnă”, încât n-am fost în stare decât să dau din cap. Eram prea stânjenită pentru a-i răspunde. El îmi dădu drumul şi spuse: A trecut un oarecare timp de când n-am mai auzit o voce de englez. Discuţia pe care o purtăm este tonică pentru mine. Aduceţi-vă taburetul lângă gratii. Aş vrea să mai vorbim. Vă deranjează?

— Nu, sigur că nu, domnule. Dar nu sunt prea bună la arta conversaţiei; cel puţin, aşa susţine domnişoara Prothero.

— Cred că domnişoara Prothero, oricine o fi ea, nu m-ar considera nici pe mine un maestru al acestei nobile arte,

spuse necunoscutul pe un ton solemn. Deci vom face o pereche bună.

Amândoi ne-am adus taburetele lângă gratii şi ne-am aşezat, umăr la umăr, în încăperea din ce în ce mai întunecată. Mie, totul mi se părea complet ireal. Şi voiam să rămână aşa, deoarece, având senzaţia că mă aflu în lumea visurilor, eram mai puţin înspăimântată decât aş fi fost dacă aş fi realizat că mă aflu cu picioarele pe pământ.

— Este cazul să ne prezentăm, spuse vecinul meu. Pe mine mă cheamă Nicholas Sabine. Am multe ocupaţii şi n-am niciun domiciliu stabil.

— Eu sunt Lucy Waring. Locuiesc la Misiunea de lângă satul Tsin Kai-feng.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Waring.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Sabine.

Politicoşi, ne-am scuturat mâinile printre gratii. Apoi l-am întrebat:

— Despre ce subiect doriţi să discutăm, domnule?

— Păi, să vedem... Domnul Sabine îşi frecă bărbia, gânditor. Poate că ar fi indicat să începem cu tine, Lucy. Îmi permiţi să-ţi spun Lucy?

— Oh... da, sigur. Vă rog.

— Îţi mulţumesc. Bine, atunci... Haide, vorbeşte-mi

despre tine, Lucy, despre domnişoara Prothero şi despre Misiune.

Propunerea lui mă făcu să răsuflu uşurată. Mă temusem că va dori să discutăm despre piesele lui William Shakespeare sau despre romanele domnişoarei Austen. Iniţial, am avut intenţia de a-i spune povestea mea în câteva minute, dar domnul Sabine mi-a pus o mulţime de întrebări, aşa încât am terminat de povestit aproape o oră mai târziu. La sfârşit, el a rămas cu bărbia sprijinită pe mână şi cu privirile aţintite la dalele de piatră ale podelei. Tăcerea a durat mult timp. Mi-aş fi dorit ca tovarăşul meu să spună ceva, deoarece, în această pauză, gândurile îmi zburaseră din nou la Yu-lan, la copii, la sărmana domnişoară Prothero, şi la ce ar putea să mi se întâmple mie.

— Sper că nu dau dovadă de impoliteţe punându-vă o asemenea întrebare, domnule Sabine, am spus, dar de ce aţi fost băgat în închisoare?

— Îm? Gândurile lui păreau a fi în cu totul altă parte. Oh, am venit în China pentru a găsi ceva şi, tot încercând să găsesc respectivul lucru, am făcut o mare greşeală. Mandarinul Huang Kung este profund ofensat. Dar asta nu contează. Sabine îşi întoarse capul pentru a mă privi.

Acum era atât de întuneric încât abia ne mai puteam zări. Domnişoara asta Prothero a ta se află pe patul de moarte. Copiii vor fi în curând lihniţi de foame. Iar tu te afli în închisoare. Ce se va întâmpla?

— Sper că voi fi judecată mâine şi că mă voi alege doar cu câteva bice. Însă... Mi-am simţit vocea tremurând. A trebuit să fac un efort serios pentru a o menţine la un nivel constant, însă mi-e teamă că ar putea să-mi taie o mână.

În ciuda întunericului din încăpere, am zărit scăpărările neaşteptate ale ochilor vecinului meu şi m-am speriat. Perdeaua de amuzament din ei dispăruse, scoţând la iveală demonul care stătuse ascuns până acum dincolo de ea. Am simţit furnicături pe ceafă, de parcă toţi perii mi se zbârliseră. Domnul Falcon mă avertizase că acest om era periculos. Abia acum îmi dădeam seama că avea dreptate. Chiar şi închis între pereţi de piatră şi gratii, el era foarte periculos. Pur şi simplu, toţi porii lui păreau că emană ameninţări.

Dar când vorbi, vocea îi fu calmă:

— Ai vreun prieten aici? Cunoşti vreun om care te-ar putea ajuta?

— Îl cunosc pe doctorul Langdon, dar el nu mă poate ajuta. Nu are niciun ban. Este falit, aşa mi-a spus.

— Presupunând că ar fi avut bani, cum te-ar fi putut ajuta?

— Păi... s-ar fi dus la aurar şi i-ar fi dat o sumă echivalentă cu dublul preţului broşei, pentru a susţine că a făcut o greşeală şi pentru a-şi retrage plângerea. Apoi ar fi trebuit să-l plătească pe conţopistul de la intrare, pentru a distruge hârtiile, şi pe temnicer, pentru a uita că m-a văzut. Oh, şi pe poliţist. Asta-i tot. Nu cred că ar mai fi cineva.

Domnul Sabine păru că se relaxează.

— Aşa merg treburile pe aici? Totul depinde numai de mită?

— Oh, da, domnule. Doar la Misiune nu este aşa. Domnişoara Prothero a afirmat întotdeauna că îţi strici reputaţia procedând astfel. Dar, oricum, noi n-am avut niciodată suficienţi bani pentru a mitui pe cineva.

— De ce sumă ar avea nevoie acest prieten al tău, doctorul Langdon, pentru a te scoate de aici?

Am stat puţin să mă gândesc.

— Presupun că i-ar trebui trei lire de aur pentru bijutier, una pentru poliţist, una pentru conţopist şi o jumătate de liră pentru temnicer. Apoi am închis ochii, simţindu-mă brusc complet slăbită. Vorbeam ca o proastă, de parcă ar

fi existat vreo rază de speranţă să se găsească cineva care să vină cu acea sumă imensă de bani de care aveam nevoie pentru a fi salvată.

— Hai să zicem de şase, spuse domnul Sabine.

Deschizând ochii, l-am văzut pe vecinul meu aplecându-se pentru a-şi strecura degetele în carâmbul cizmei. De acolo, el scoase un obiect care semăna cu un băţ scurt, perfect rotund. Apoi mi-am dat seama că nu era vorba de un băţ, ci de un obiect cilindric din piele, de grosimea degetului mare al unui bărbat. Sabine roti capacul de la una dintre extremităţile cilindrului, după care înclină corpul acestuia. În clipa următoare, din podul palmei lui se zăreau sclipirile unor monede de aur.

Mi-am ţinut respiraţia. Probabil că ochii mi-au devenit mai rotunzi şi mai urâţi atunci când l-am privit hipnotizată cum numără câteva monede de o liră, apoi cum îşi clatină ciudatul portofel pentru a le pune la loc pe celelalte. Cilindrul părea să fie plin de monede. Dacă impresia mea nu era eronată, el trebuia să conţină vreo sută de lire din aur.

— Avem o jumătate de liră în plus, pentru a-l convinge pe temnicer să trimită pe cineva după doctorul Langdon, îmi spuse Sabine.

M-am uitat lung la cele şase monede de aur din mâna lui.

— Nu *puteţi* face aşa ceva! am şoptit cu voce tremurătoare. Eu... eu nu ştiu de ce vă aflaţi în închisoare, domnule Sabine, dar, dacă l-aţi ofensat pe mandarin, situaţia este foarte gravă şi veţi avea nevoie de toţi banii pe care îi aveţi.

— Nici dacă aş avea de zece ori pe atât, n-ar fi suficient pentru a-l determina pe Huang Kung să se răzgândească. Pe neaşteptate, pe faţa vecinului meu apăru un zâmbet. Mandarinul şi-a făcut planuri deosebite pentru mine. Mi-a spus-o chiar el, acum câteva zile, când am fost dus în faţa lui pentru a fi interogat. Acum, haide, Lucy. Cheamă-l pe temnicer şi începe tratativele”.

Înainte de a-i putea răspunde, de pe coridorul pavat cu dale de piatră se auziră nişte zgomote de paşi. Treptat, un cerc de lumină galbenă începu să risipească întunericul din jurul nostru. Zăngănitul unor chei ne spuse că cel care se apropia era temnicerul. Domnul Sabine îmi puse în mână una dintre lire şi îmi spuse încet:

— Deschide discuţia utilizând-o pe asta. În cazul în care vine special pentru tine, le am şi pe celelalte la îndemână.

Sunetele de paşi se intensificară şi, curând, îl văzurăm

pe temnicer apărând. În mână avea o lampă cu ulei. Şi nu era singur. Doctorul Langdon îl urma îndeaproape, cu o expresie încordată întipărită pe faţă. Agăţând lampa într-un cui, temnicerul spuse:

— Uitaţi-o aici. Aveţi la dispoziţie câteva minute.

Şi cu aceste cuvinte, temnicerul aruncă în sus moneda mică pe care o ţinea în mână, o prinse în podul palmei, scuipă dispreţuitor şi se retrase târându-şi picioarele.

Doctorul Langdon se apropie de gratiile uşii. Avea respiraţia întretăiată, de parcă ar fi alergat.

— Oh, Dumnezeule, deci *a fost* adevărat! spuse el cu voce tremurătoare. Văzând că nu vii după medicament, am pornit în căutarea ta... continuă, după care se opri pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte. Am auzit de la nişte trecători că o fată a demonilor străini ar fi fost prinsă furând în Strada Aurarilor. Oh, Lucy... ce-ai făcut, copilă?

Îmi era prea ruşine pentru a-i răspunde. El îşi sprijini capul de gratii şi îşi închise ochii pentru o clipă.

— Oh, Dumnezeule, repetă apoi cu disperare. Glasul îi era ca un geamăt de durere. Ştiam că se gândea la ce putea să mi se întâmple.

Din celula de alături, se auzi vocea domnului Sabine:

— Am salvat o jumătate de liră şi o grămadă de timp,

Lucy. Prezintă-mă prietenului tău.

Cred că domnul doctor Langdon era prea îngrijorat din pricina mea pentru a se arăta surprins să descopere un englez în celula de alături. În schimb, expresia care s-a întipărit pe chipul lui în momentul în care domnul Sabine i-a pus lirele în mână avea să-mi rămână întipărită în memorie foarte mult timp. Pentru săptămânile şi lunile următoare mi se rezerva un viitor nou, de neimaginat, un viitor pe care majoritatea oamenilor l-ar fi considerat un miracol al sorţii mele norocoase. Cu toate acestea, mie avea să mi se pară mai greu, mai ciudat şi mult mai înspăimântător decât trecutul dificil pe care îl înfruntasem. Gândindu-mă deseori la doctorul Langdon în acea perioadă de cumpănă ce a marcat viitorul meu, aveam să-mi amintesc în permanenţă de acest moment, când, primind aurul cu care mă putea salva, faţa lui obosită şi îngrijorată s-a luminat brusc de bucurie.

Uitându-se la englez, el spuse:

— Nu am cuvinte cu care să vă pot mulţumi.

— La naiba cu mulţumirile dumneavoastră. Vocea domnului Sabine era joasă şi severă. Se presupune că-i sunteţi prieten. De ce n-aţi ajutat-o înainte de a se apuca de furat? Şi ce fac ceilalţi europeni de aici? Ce face

ambasadorul dumneavoastră? Ce face ambasadorul meu? Maimuţica asta costelivă este singură pe lume, cu un cârd de prichindei şi o femeie muribundă, care depind în totalitate numai de ea. Pe deasupra, riscă să-şi piardă o mână – o *mână*, fir-aţi voi ai naibii – pentru că vrea să-i mai poată hrăni câteva zile pe cei de la Misiune. Şi nimănui nu-i pasă!

— Mie îmi pasă, domnule Sabine, spuse doctorul Langdon cu o voce obosită, lipsită de orice urmă de resentimente. Spre ruşinea mea, n-am ştiut cât de gravă este situaţia, dar, în orice caz, îmi pasă foarte mult.

— Dacă vă pasă, de ce n-aţi ştiut în ce situaţie se află?

— Eu sunt de vină. Nu i-am spus domnului doctor Langdon, m-am grăbit să intervin. N-am spus nimănui, domnule.

Doctorul Langdon îşi clătină capul şi zâmbi crispat.

— Nu mă apăra, Lucy. Apoi se uită la domnul Sabine. Sunteţi tânăr şi nu cunoaşteţi China. Nu ştiţi ce pot păţi oamenii în ţara asta. Când vezi că în fiecare an moartea seceră aproximativ un milion de înfometaţi, tinzi să devii insensibil. N-ar trebui, dar aşa se întâmplă. În ceea ce o priveşte pe Lucy, sunt vinovat. A trecut mult timp de când ar fi trebuit să iau măsuri. De data aceasta însă, am s-o

scot din ţara asta pentru a o trimite acasă, în Anglia. Deocamdată nu ştiu cum. În orice caz, am s-o fac, chiar dacă acesta va fi ultimul meu gest.

— În primul rând, scoateţi-o din închisoare, spuse domnul Sabine pe un ton tăios. Am înţeles că mergând la aurar...

Doctorul Langdon ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere, după care vorbi, dându-ne senzaţia că-şi cam pierduse răbdarea.

— Nu trebuie să mă *înveţi*, tinere. Trăiesc aici de dinainte de a se fi născut Lucy. Ştiu foarte bine cine trebuie mituit.

— Bine. Domnul Sabine se întoarse pentru a arunca o privire spre fereastra minusculă de deasupra noastră. Pe peticul de cer care se zărea prin ea apăruseră primele stele. Se face târziu, spuse el. Puteţi rezolva treaba încă din seara asta?

— Nu vă faceţi griji. Doctorul Langdon îşi bătu buzunarul în care pusese monedele. Atunci când vorbesc banii, chinezii nu sunt niciodată somnoroşi. Şi cu aceste cuvinte, se întoarse pentru a pleca. Apoi se opri şi se uită înapoi, mutându-şi privirile de la unul la altul. Noi stăteam lipiţi, fiecare, de uşa celulei sale. Sunt convins că Lucy vă va

mulţumi, dar vreau să vă spun că şi eu vă sunt deosebit de recunoscător, domnule Sabine. Mi-am cheltuit ultima jumătate de liră acum câteva minute, când am fost nevoit să i-o dau temnicerului pentru a mă lăsa să intru. Dacă n-aţi fi fost atât de generos încât să-mi furnizaţi suma necesară şperţurilor, ar fi trebuit să mă apuc şi eu de furat. Şi nu cred că aş fi dat dovadă de prea multă isteţime pentru a nu fi prins.

Apoi doctorul străbătu coridorul cu paşi elastici. Ajuns la capăt, îl strigă pe temnicer cu autoritatea omului care poate plăti orice serviciu. După ce n-am mai auzit niciun zgomot, m-am dus lângă gratiile dintre celule.

— Domnule Sabine, am spus, mi-aş dori ca mulţumirile mele să poată fi pe măsura generozităţii dumneavoastră. Cred că niciun cuvânt de recunoştinţă nu este suficient.

Pe neaşteptate, practic fără niciun avertisment, m-a podidit plânsul. Mi-am muşcat buza pentru a nu scoate niciun sunet, dar probabil că vecinul meu a auzit ceva deoarece s-a apropiat de gratii şi şi-a strecurat degetele printre ele pentru a mă prinde de mână.

— Majoritatea femeilor plâng atunci când treaba nu merge bine, spuse el. Dar tu plângi acum, când lucrurile sunt pe cale să se aranjeze.

— Îmi... îmi pare nespus de rău, domnule Sabine, am bâiguit. De obicei, nu plâng deloc.

— Este destul de surprinzător să verşi lacrimi doar atunci când îţi surâde norocul, continuă el pe un ton sarcastic. Mai ales că n-ai avut parte de prea mult noroc. Uite, batista mea este mai mare decât a ta. Ia-o. Mai am una.

— Vă mulţumesc, domnule Sabine. Am luat bucata pătrată de pânză care mi-a fost înmânată printre gratii. Chiar... chiar consideraţi că semăn cu o maimuţică costelivă?

Urmă un moment de tăcere. Apoi Sabine mă privi cu ochii măriţi.

— Cu ce?

— Cu o maimuţică costelivă.

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Dumneavoastră, domnule. Acum câteva minute.

— Eu? Dumnezeule, cine naiba m-a determinat să fac o afirmaţie atât de ridicolă?

— Nu ştiu, domnule.

— Ei, probabil că am fost într-o clipă de derută atunci când am făcut-o. Nu m-am exprimat clar. Eu mă gândeam, de fapt, la... la Huang Kung. Asta, da, maimuţă costelivă.

Dar nu afirmaţia mea te-a făcut să plângi, nu-i aşa, Lucy?

— Oh, nu, domnule Sabine. Adică, cel puţin, nu cred... dar acum, când îmi puneţi această întrebare, parcă nu mai sunt chiar atât de sigură.

El râse.

— Lucy, eşti transparentă ca un ochi de geam. Şi îţi pot spune că nu zăresc în tine nicio urmă de viclenie. Totuşi, într-un fel, pentru mine eşti un mister. Un joc de puzzle. O enigmă pe care mi-ar plăcea s-o dezleg.

— Nu mi se pare că aş fi misterioasă, domnule Sabine...

— Nu, normal... Sabine se gândi timp de o clipă sau două, după care mă privi zâmbind ca de obicei, cu o jumătate de gură. Apropo, am venit în ţara asta pentru a dezlega o enigmă. Ascultă-mă cu atenţie, Lucy...

Cred că eram prea buimăcită din cauza şocurilor pe care le suferisem în acea zi pentru a mă mai arăta surprinsă. Ca atare, am rămas privindu-l prosteşte printre gratii cum recită versurile pe care, la drept vorbind, mă aşteptam să le aud.

„Deasupra cuţitului colosului curbat,
Unde zboară florile bătute de vânturi,
Stă templul ce adăposteşte norocul.

Dincolo de minunata lume răsturnată
Marcată de puiul de urs al cerurilor
Se odihnesc ochii orbi ai tigrului”.

În timp ce el recita, m-am întrebat dacă ar trebui să-i spun că mai auzisem o dată ciudata ghicitoare, din gura lui Robert Falcon, omul cu care mă întâlnisem cu o zi în urmă. Dar în loc de a mă hotărî să vorbesc, am rămas complet tăcută. Eram prea obosită pentru a mă lansa într-o serie interminabilă de explicaţii.

— Ei, ce zici? Ţi se pare o aberaţie? mă întrebă Sabine.

Când i-am răspuns afirmativ, printr-o simplă înclinare a capului, el a ridicat din umeri şi şi-a trecut degetele prin păr.

— Probabil că asta şi este; doar o aberaţie. Ah, bine, oricum ar fi, Nick Sabine şi-a jucat norocul îndeajuns de des. Apoi îmi eliberă mâna şi privi cerul. Prietenului tău, Langdon, îi va trebui un oarecare timp pentru a aranja treburile, aşa încât este cazul să încerci să dormi vreo oră, Lucy. Nu vreau să mai vorbim. Trebuie să mă gândesc la ceva.

Şi, cu aceste cuvinte, Sabine se întoarse pentru a se întinde pe rogojina din celula sa. M-am dus şi eu la

rogojina mea, deşi eram conştientă că, în ciuda oboselii, nu aveam cum să adorm. Aşteptam cu prea multă nerăbdare întoarcerea doctorului Langdon. Stând lungită, m-am întrebat la ce se referise domnul Sabine atunci când afirmase că „şi-a jucat norocul îndeajuns de des”. Acum, când mă gândeam bine la aceste cuvinte, aveam senzaţia că ele erau de rău augur. Nu ajunsesem să aflu de ce fusese închis acest om, dar, dacă îl ofensase pe mandarinul Huang Kung, însemna că intrase într-un mare bucluc – într-un bucluc mult mai mare decât cel în care intrasem eu. Realizând cât de egoistă fusesem, m-am dezgustat. Nu mă gândisem aproape deloc la ce îl aştepta pe Nicholas Sabine, a cărui viaţă putea să fie în pericol.

Ajungând cu gândurile aici, m-am simţit copleşită de ruşine. Dar nu numai de ruşine, ci şi de somn, pentru că, aţipind probabil chiar în acea clipă, nu-mi mai aduc aminte decât că la un moment dat am auzit ca prin vis o voce care m-a strigat: „Lucy... Lucy”. Nu Lu-tsi, ci Lucy, aşa cum mă strigau doar demonii străini. Mi-am ridicat capul, buimacă, întrebându-mă unde mă aflu. Apoi, văzând umbrele lungi care cădeau de-a curmezişul celulei, mi-am dat seama că mă găseam după nişte gratii şi mi-am amintit.

Domnul Sabine stătea pe vine lângă gratii şi mă striga în şoaptă. Vocea îi era slabă, dar pătrunzătoare. Am traversat încăperea pentru a mă aşeza în faţa lui, în aceeaşi poziţie. Ajunsă acolo, mi-am frecat ochii.

— Te-ai trezit, Lucy? mă întrebă el. Te-ai trezit de-a binelea?

— Da, domnule Sabine.

— În regulă. Atunci, ascultă-mă. Din punct de vedere religios, de cine aparţii?

— De Biserica Anglicană. La fel ca domnişoara Prothero.

— Normal. În Chengfu există vreun cleric anglican?

— Nu, deoarece Misiunea de aici a fost închisă cu mulţi ani în urmă... Oh, staţi puţin. Este bătrânul domn Tattersall. El a rămas în zonă. Cred că mai trăieşte. A avut o bisericuţă în Chengfu, care a ars cu mulţi ani în urmă, în timpul unei rebeliuni. Dar n-a plecat. Doctorul Langdon ar trebui să-l cunoască.

— Bine. Acum... tu ce vârstă ai, Lucy?

— Şaptesprezece ani şi jumătate.

— Domnişoara Prothero este tutoarea ta legală?

— Nu, nu am aşa ceva, domnule Sabine.

Sabine îşi frecă bărbia ţepoasă cu unul dintre degetele mari. Când vorbi din nou, în ochi îi apărură sclipirile

amuzate, drăcoase pe care le observasem în portretul făcut de domnul Falcon.

— Lucy, vrei să faci ceva pentru mine?

— Da, domnule Sabine. Nu cred că voi putea să vă recompensez vreodată pentru ceea ce aţi făcut pentru mine, dar voi încerca.

El îşi strecură braţele printre gratii şi mă luă cu delicateţe de mâini.

— Bine, atunci... să nu fii şocată şi să nu te temi, Lucy, pentru că nu ai de ce. În cazul în care se pot face aranjamentele necesare, vreau să te rog să te măriţi cu mine. Aş dori să ne căsătorim chiar în seara asta.

3

Eram buimăcită. Deşi îmi era frig din cauza temperaturii scăzute din celulă, obrajii îmi ardeau. Pur şi simplu, credeam că domnul Sabine îşi bătea joc de mine. Câteva clipe mai târziu însă, am sesizat că în ochii lui nu se vedea nicio urmă de batjocură. Derutată complet, am avut senzaţia c-o să-mi crape capul. În minte mi se învălmăşeau o mulţime de întrebări, pe care aş fi vrut să i le pun în

acelaşi timp. Alegând-o pe cea mai stupidă dintre ele, am bâiguit:

— Dar... oamenii se *pot* căsători în închisoare? Stând pe vine de cealaltă parte a gratiilor, fără a-mi elibera mâinile, Nicholas Sabine îmi adresă un zâmbet crispat.

— Ştiu că nu este o practică uzuală, Lucy, însă nici nu există legi care să ne interzică să facem aşa ceva.

Capul continua să-mi vâjâie. La fel de năucită, i-am pus întrebarea următoare:

— Dar *de ce,* domnule Sabine? Adică de ce ar dori un domn de origine engleză, ca dumneavoastră, să se însoare cu o tânără pe care a cunoscut-o în închisoare... cu o tânără despre care nu ştie nimic?

— Timpul pe care l-am avut la dispoziţie a fost scurt, dar cred că am aflat destul de multe amănunte despre tine, Lucy Waring, îmi răspunse el pe un ton meditativ. Oricum, chestia asta nu are prea mare importanţă. Problema este că deţin un anumit lucru care ar putea fi moştenit de soţia mea – dacă am una. Altfel, respectivul lucru ar putea ajunge în mâinile unui om care îmi este duşman, or, eu aş fi în stare să fac orice pentru a preîntâmpina o asemenea catastrofă.

Îmi era greu să-mi adun gândurile.

— Dar soţia dumneavoastră ar intra în posesia moştenirii doar în cazul în care aţi muri, am spus. Şi, oricum, chiar dacă... Chiar dacă aş fi de acord, sunt convinsă că domnul Tattersall nu va veni aici aşa, nitam-nisam, pentru a ne căsători chiar în această seară. Căsătoria trebuie anunţată la biserica parohială... Apoi mai sunt de făcut şi... şi alte lucruri, am încheiat în mod absurd, invocând nişte scuze extrem de slabe.

— Într-o ţară ca asta, preotul trebuie să fie scutit de anumite obligaţii atunci când este vorba de o situaţie presantă, Lucy. Ne poate da un certificat special, de urgenţă.

— Dar nu cred că va considera că situaţia aceasta este urgentă, domnule Sabine. Vă va spune să aşteptaţi până când ieşiţi din închisoare.

Nicholas Sabine ezită, apoi vorbi, parcă, aproape cu regret.

— Lucy, problema este că nu voi ieşi de aici. Căsătoria noastră va dura cel mult douăzeci şi patru de ore.

Realizând care era subînţelesul cuvintelor lui, am tresărit îngrozită.

— Ăsta-i motivul pentru care doriţi să vă însuraţi? Vreţi o soţie care să vă moştenească? am murmurat. O soţie care

să vă moştenească pentru că... pentru că veţi fi *executat?*

— Linişteşte-te, Lucy. Sabine mă strânse mai tare de mâini, de parcă ar fi vrut să le înfrânezetremurul. Dar mi-e teamă că este adevărat. Vezi tu... acum câteva zile am făcut o greşeală mare. În momentul respectiv, n-am fost conştient de ea. Încercând să găsesc un lucru care a fost ascuns cu mult timp în urmă, am scotocit o clădire, care, după părerea mea, era un mic templu. În realitate însă, n-a fost vorba de un templu, ci de un cavou.

— Am privit lung şi am simţit că tot sângele mi se scurge din obraji.

— Dar o asemenea faptă este extrem de gravă... Mai gravă decât aproape orice altceva, domnule Sabine! Este o profanare de morminte. Chinezii îşi venerează strămoşii. Mormintele lor sunt sacre.

— Am aflat. Soldaţii mi-au explicat foarte clar acest lucru.

— Soldaţii?

— Mormântul despre care îţi vorbesc este plasat într-o pădurice de pe creasta unui deal, care se află în sudul oraşului. Am fost prins acolo de câţiva soldaţi.

— Este mormântul unei familii sărace? m-am grăbit să întreb. Dacă familia ar fi foarte săracă şi dacă i-aţi da

mandarinului Huang Kung suficienţi bani...

— Păi, nu, tocmai în asta constă complicaţia, mă întrerupse Sabine zâmbitor, clătinându-şi capul cu sarcasm. Părea a se ironiza pe sine însuşi. După cum a ieşit ulterior la iveală, era chiar cavoul familiei lui Huang Kung. Ce zici de un asemenea ghinion?

M-am cutremurat. Mă întrebam dacă bărbatul din faţa mea era nebun de putea să vorbească cu atâta indiferenţă despre cele întâmplate. Apoi mi-am adus aminte că domnişoara Prothero mă avertizase că englezii sunt uneori foarte bizari. Din cauza unui pariu sau, pur şi simplu, din nevoia de amuzament, ei erau în stare să facă cele mai necugetate gesturi, în plus, te considerau prost crescut dacă luai pericolele prea în serios. Când am reuşit să gândesc clar, am spus:

— Trebuie să-i trimiteţi o scrisoare ambasadorului dumneavoastră din Peking, domnule Sabine. El se poate prezenta cu o petiţie la împărătească. Dacă ea îi interzice mandarinului Huang Kung să vă atingă, sunteţi salvat.

— N-are sens, Lucy. Mandarinul nu-şi va asuma riscul de a crea probleme prin executarea publică a unui demon străin. Chiar el mi-a spus-o. Oficial, voi fi ucis de nişte bandiţi. Nicholas Sabine vorbise absent, de parcă s-ar fi

gândit la cu totul altceva. Înainte de a-i putea da vreo replică, de pe coridor se auziră nişte zgomote de paşi. Abia ne ridicaserăm în picioare când l-am zărit apărând pe doctorul Langdon. Bătrânul medic părea a fi obosit, dar zâmbea. Temnicerul, care mergea alături de el zornăindu-şi cheile, nu mai era ursuz. Din contră, vorbea extrem de politicos. O piesă de aur fusese suficientă pentru a-i modifica rapid manierele.

— S-a rezolvat, spuse doctorul Langdon, dând drumul unui suspin de uşurare. Eşti liberă, Lucy. Apoi, printre gratii, scrută cu privirea celula de alături. Nu ştiu cum să vă mulţumesc, tinere domn.

— I-am sugerat lui Lucy o metodă de răsplată, spuse Nicholas Sabine iute. Îmi puteţi acorda o clipă pentru a o discuta, domnule doctor?

Doctorul Langdon păru derutat. Apoi ridică din umeri şi spuse:

— Păi, sigur că da.

Între timp, temnicerul îmi deschise uşa. Ieşind din celulă, i-am vorbit în limba chineză:

— Aţi fi extrem de amabil dacă ne-aţi permite să discutăm timp de câteva minute cu demonul acesta străin, onorate domn.

Presupun că temnicerul primise o liră întreagă deoarece, zâmbind, el spuse:

— Puteţi discuta oricât doriţi. Dar discuţiile nu au cum să-l ajute. Nici tot aurul din Chengfu nu-l poate ajuta pe omul ăsta. A adus o mare ofensă nobililor strămoşi ai lui Huang Kung. Şi cu aceste cuvinte, temnicerul îşi trecu mâna de-a curmezişul gâtului, scoase un hohot scurt de râs şi se întoarse, luând-o spre celălalt capăt al coridorului.

— Despre ce este vorba, Lucy? mă întrebă doctorul Langdon.

M-am apropiat de uşa celulei lui Nicholas Sabine, unde se oprise medicul, şi mi-am frecat sprânceana, încercând să găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru a explica cât mai simplu. Începusem să mă simt foarte obosită. Totul îmi părea a fi complet ireal.

— Acest domn doreşte să mă mărit cu el în seara asta, am spus.

Doctorul Langdon clipi, apoi se uită printre gratii, la Nicholas Sabine.

— Sunteţi nebun?

— Nu, doctore. Este o problemă foarte simplă, sincer. Mai am de trăit doar vreo douăzeci şi patru de ore. Din anumite motive personale, foarte presante, vreau să fiu

cununat legal, înainte de a-mi da duhul. Lucy pare a fi, din punctul meu de vedere, singura candidată, dar, dacă aveţi alte idei, sunt dispus să le ascult.

— Mai aveţi de trăit douăzeci şi patru de ore? întrebă doctorul Langdon, pronunţând rar şi distinct fiecare cuvânt în parte. Ar fi mai bine să-mi explicaţi.

În numai câteva propoziţii, Nicholas Sabine repetă povestea pe care abia mi-o spusese. Când a pomenit de modul în care a profanat cavoul strămoşilor lui Huang Kung, l-am văzut pe doctorul Langdon crispându-se şi clătinându-şi disperat capul.

— Dumnezeule, băiete, spuse el în cele din urmă, nici n-ai fi putut să-ţi faci un duşman mai înverşunat în toată China asta. Huang Kung ne urăşte.

— Mi-a dat de înţeles destul de clar ce sentimente nutreşte faţă de noi. Ca să nu mai spun că a stăruit cu multă plăcere asupra detaliilor legate de modul în care voi părăsi această lume. Nicholas Sabine vorbea pe un ton foarte calm. Nimeni nu-i poate schimba hotărârea, aşa încât haideţi să nu mai pierdem vremea de pomană. Vreau să mă însor cu Lucy în seara asta. Puteţi face aranjamentele necesare?

Doctorul Langdon scoase o batistă şi îşi şterse faţa.

— Nu-mi place chestia asta, îşi spuse el părerea fără menajamente. La naiba, Sabine, Lucy nu are decât şaptesprezece ani.

— Şi ce contează? Va ajunge văduvă suficient de rapid. Singura deosebire pentru ea va fi că, prin căsătorie, îmi va deveni moştenitoare. Ăsta este unicul meu scop. Oh, ba nu, va mai avea un avantaj. Mi-au mai rămas cam o sută douăzeci de lire de aur. De unele dintre ele s-ar putea să aveţi nevoie pentru a aranja cununia, dar, şi aşa, vor rămâne cel puţin o sută de lire. Acesta este cadoul de nuntă pe care i-l ofer. El ar trebui s-o ajute să-i întreţină pe sărmanii ţânci de la Misiune un timp destul de îndelungat.

În orice alt moment, aş fi rămas mută de fericire văzând că am parte de un noroc atât de mare. Într-adevăr, banii de care vorbea Sabine erau suficienţi pentru a putea menţine Misiunea pe linia de plutire mult timp... prea mult timp pentru a reuşi să-mi fac vreun calcul. Dar, în circumstanţele de faţă, nu eram deloc bucuroasă. Din contră, îmi era frig, îmi era greaţă şi aveam certitudinea că mă aflu la numai un pas de acea ciudată senzaţie de plâns care, de obicei, mă încerca doar atunci când eram foarte fericită. Doctorul Langdon îşi freca bărbia. Pe faţă avea întipărită o expresie chinuită. În cele din urmă, el mă

întrebă:

— Ei, Lucy, ce zici?

Am rămas tăcută. Niciunul dintre bărbaţi n-a vorbit. Părând că înţeleg că trebuie să-mi clarific gândurile, amândoi mă aşteptară cu răbdare. Îmi era greu să judec clar, mai ales când mă uitam la Nicholas Sabine, perfect conştientă – îngrozitor de conştientă – că acesta avea să fie foarte curând distrus cu multă cruditate de Huang Kung. Mă simţeam presată de o tristeţe insuportabilă. Închizând ochii, m-am străduit să-mi ordonez gândurile. Aveam faţă de acest om o datorie imensă. Iar el îmi spusese care este singura cale pe care aş putea să-l recompensez. Şi nu mă costa nimic dacă îi satisfăceam dorinţa. Din contră, intram în posesia unei sume mari de bani. O lungă perioadă de timp – de cinci ani întregi sau, poate, chiar mai mult – aveam să scap de groaza de a mă scula în fiecare dimineaţă cu mintea chinuită de problema găsirii căii prin care aş putea asigura hrana copiilor.

Citisem Slujba de Căsătorie în cartea de rugăciuni a domnişoarei Prothero, iar acum mă gândeam la jurămintele pe care trebuia să le fac. Urma să promit că-l voi iubi şi îl voi respecta pe Nicholas Sabine până când moartea ne va despărţi. Aceasta avea să fie o minciună,

dar una cu viaţă scurtă. M-am cutremurat din nou, după care am spus:

— Dacă vreţi să mă mărit cu dumneavoastră, domnule Sabine, atunci o voi face.

— Îţi mulţumesc, spuse el cu politeţe. – îţi sunt foarte recunoscător. Apoi se uită la doctorul Langdon. Puteţi să faceţi aranjamentele necesare? Lucy mi-a pomenit de un pastor pe care îl cheamă Tattersall.

— Da. Sunt medicul lui. Aş zice că, într-adevăr, el este singura dumneavoastră speranţă; mai ales datorită faptului că, la vârsta lui înaintată, nu mai are mintea deloc clară. Mă îndoiesc că va înţelege prea bine ce se întâmplă aici şi de ce se întâmplă.

— Dar ne va cununa, nu?

— Cred că-l pot convinge s-o facă.

— Cununia trebuie să fie făcută legal, după modelul obişnuit, doctore. Îmi trebuie aprobare, certificat, toate documentele necesare.

— Nu ştiu care sunt formalităţile, dar s-ar putea să aveţi noroc. Acum câteva luni, când pastorul a fost bolnav, a trebuit să caut ceva prin biroul lui. Se pare că are formulare şi certificate pentru tot felul de situaţii urgente.

— E drăguţ să mai fi şi norocos din când în când, spuse

Nicholas Sabine pe un ton grav. Vă rog ca înainte de a pleca să-i daţi conţopistului de la intrare nişte bani pentru a-mi trimite o hârtie şi un toc.

Cât despre cele petrecute în următoarele două ore am păstrat foarte puţine amintiri. Ştiu că am luat o ricşă, care ne-a dus până la casa domnului Tattersall. Pastorul se culcase, dar nu ne dădu senzaţia că l-ar fi deranjat venirea noastră. Mai mult decât atât, ne rugă să servim ceaiul împreună cu el, având senzaţia că era o după-amiază întunecoasă de iarnă. Văzând că are mintea atât de rătăcită, am crezut că ne vor trebui ore întregi pentru a-l lămuri de ce îl vizitam. Totuşi, nu fu aşa. După ce doctorul Langdon îi explică cu precauţie care este situaţia, bătrânul pastor albit de ani spuse:

— Ah, da. Da, am mai avut un caz similar cam prin...

când să fi fost? în 1872, cred. Nu, probabil, în 73. Era un tânăr ofiţer care, îndreptându-se spre sud, a nimerit exact în iureşul bătăliei dintre doi comandanţi supremi de armată. A fost rănit grav. S-a însurat cu fata care l-a îngrijit. O fată de la Misiunea pe care o aveam pe vremea aceea aici, în Chengfu. Sau chestia asta s-o fi întâmplat în 74? Ia să mă uit. Îmi păstrez toate jurnalele, doar ştii.

Pastorul tocmai încerca să se ridice în picioare când

doctorul Langdon l-a oprit cu delicateţe, convingându-l pe căi ocolite că putea să se uite altă dată în vechile lui jurnale. Deşi stăteam pe scaun cu spatele perfect drept, probabil că începusem să moţăi, deoarece eram numai vag conştientă de discuţia care se purta lângă mine. Aceasta mai continuă un oarecare timp. De câteva ori, l-am auzit pe domnul Tattersall spunând: „Bine, dacă aşa zici *tu*, doctore...”

Apoi doctorul Langdon mă scutură cu delicateţe, readucându-mă în simţiri. Trebuia să confirm faptul că nu am nici părinţi, nici tutore şi că eram de acord să mă mărit, lucru pe care l-am şi făcut. Dar am mai pierdut o jumătate de oră înainte de a părăsi casa, deoarece domnului Tattersall îi trebui un oarecare răgaz pentru a găsi toate hârtiile de care avea nevoie. În cele din urmă însă, am pornit-o cu nişte ricşe spre închisoare, străbătând oraşul, acum întunecat şi tăcut.

— Şi Huang Kung chiar are de gând să-l execute pe acest tânăr? întrebă domnul Tattersall ca prin vis în momentul în care am intrat, sprijinindu-se de braţul doctorului Langdon. Foarte trist, foarte trist. Dar n-aş putea susţine că sunt surprins. Bătrânul îşi clătină capul. Nimic din ceea ce se întâmplă în China nu mă mai

surprinde.

Bărbaţii din celelalte celule adormiseră. Numai Nicholas Sabine ne aştepta lângă uşa celulei sale. În schimbul unui mic ciubuc, temnicerul aduse un scaun pentru domnul Tattersall şi o măsuţă. Era o scenă stranie, complet ireală. Creierul meu părea să fi aţipit. Presupun că neliniştea, frica şi oroarea din acea zi interminabilă îşi cereau birul. Doctorul Langdon i-l prezentă pastorului pe Nicholas Sabine, apoi cei trei bărbaţi discutară puţin, fără ca eu să înţeleg ce spuneau. După părerea mea, domnului Tattersall i-a trebuit foarte mult timp pentru a pune toate întrebările necesare şi pentru a consemna răspunsurile pe hârtiile pe care le adusese de acasă. Într-un târziu, satisfăcut, el se declară pregătit să înceapă ceremonia.

Temnicerul refuzase să deschidă uşa lui Sabine, cu toate că îi oferisem o liră întreagă pentru a-l convinge. Viaţa lui valora mai mult decât atât, ne spusese, aşa încât nu voia să-i dea diavolului străin nicio şansă să scape. Mandarinul Huang Kung îi precizase foarte clar că avea să plătească cu capul dacă prizonierul său fugea. Ca atare, ceremonia nunţii mele se ţinu printre gratiile uşii unei celule.

La momentul potrivit, am repetat automat, după domnul Tattersall, jurămintele uzuale. Propria-mi voce îmi suna

ciudat în urechi. Parcă era vocea unuia dintre copiii de la Misiune, care îngâna cuvintele unui imn englezesc, fără a înţelege ce spune.

— Oh, dragă, spuse domnul Tattersall pe neaşteptate. Inelul. Am uitat complet de inel.

— Îl putem folosi pe acesta, se auzi glasul lui Nicholas Sabine, care, imediat, îşi scoase de pe deget inelul din aur, cu sigiliu. Apoi, printre gratii, el mă luă de mâna stângă şi îmi puse inelul, repetând cuvintele pe care le rostea pastorul. Inelul era mult prea larg pentru mine. Am fost nevoită să-mi ţin degetul uşor îndoit pentru a nu-l pierde. În lumina galbenă, pâlpâitoare, a lămpii, am observat că Sabine îmi zâmbea în timp ce spunea jurământul. Era un zâmbet blând, liniştitor. Am încercat să-i răspund în acelaşi mod, dar n-am reuşit. Mă simţeam goală, parcă chiar paralizată. Îl priveam prosteşte, neputând să mă gândesc decât la faptul că, foarte curând, omul cu care mă măritam avea să fie ucis. Ochii lui Sabine erau luminaţi de acelaşi zâmbet calm, dar dincolo de el vedeam zăbovind o umbră a râsului poznaş pe care avusesem ocazia să-l observ de două ori – prima dată în desenul pe care mi-l făcuse Robert Falcon pentru a mă pune în gardă, a doua oară în realitate, cu numai câteva ore în urmă, când, intrând în

celulă, fusesem abordată de vecinul meu. Undeva, într-un colţ îndepărtat al minţii mele, se formă imaginea chipului lui Robert Falcon. Avui o strângere de inimă în momentul în care mi-am adus aminte, de cuvintele lui. *O minte şireată... periculos... un barbar cum este puţin probabil să mai fi întâlnit vreodată.*

Cu un efort, am lăsat la o parte aceste gânduri. Afirmaţiile făcute cu privire la Nicholas Sabine erau neadevărate. Nu trebuia să le dau crezare, deoarece omul din faţa mea nu-mi arătase decât bunăvoinţă. Şi chiar dacă ar fi fost adevărate, acum nu mai aveau importanţă. Bărbatul cu care mă măritam nu putea să mai fie periculos pentru nimeni.

Mi-am venit în fire exact în momentul în care domnul Tattersall a ajuns la ultimele cuvinte: „... că îl voi mulţumi atât trupeşte cât şi sufleteşte, şi vom trăi împreună în dragoste sfântă, până la sfârşitul vieţilor noastre. Amin”.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, după care Nicholas Sabine spuse:

— Îţi mulţumesc, Lucy. Acum, mi-ar plăcea să-mi sărut mireasa. Şi, trăgându-mi mâna printre gratii, mi-o atinse cu buzele. Barba lui aspră îmi înţepă pielea. Simţind că inelul îmi este prea larg, el adăugă: Dacă nu vrei să-l

pierzi, este mai bine să-l scoţi. Apoi se uită la doctorul Langdon. Toate actele sunt în ordine?

— Da. Domnul Tattersall m-a asigurat că sunt în ordine.

— Vă sunt foarte recunoscător amândurora. Eliberându-mi mâna, Sabine scoase din buzunar o foaie de hârtie. Acesta este testamentul, prin care îi las absolut toate posesiunile soţiei mele, Lucy. Semnătura mea trebuie să fie confirmată de doi martori. Sunteţi atât de buni încât să semnaţi şi dumneavoastră?

Doctorul Langdon luă testamentul şi îl puse pe măsuţă. Apoi îl semnă şi îl împinse în faţa domnului Tattersall. Eu mă uitam la Nicholas Sabine, la... soţul meu, am realizat înmărmurită, nevenindu-mi să cred. El îi privea pe cei doi bărbaţi de lângă măsuţă, cu nişte ochi care nu mai făceau efortul de a-şi ascunde diavolii batjocoritori ce sălăşluiau în ei. Acum îi vedeam clar. Era ca şi cum Sabine ar fi fost un duh rău care se bucura de obţinerea unei victorii.

— Vă rog, domnule doctor, spuse el, puteţi păstra la loc sigur acest testament până în momentul în care veţi face aranjamentele necesare pentru plecarea soţiei mele în Anglia? Lucy va avea nevoie şi de actele de căsătorie, desigur. Aplecându-se, Sabine scoase din carâmbul cizmei acel ciudat portofel, lung şi subţire. Cred că este bine să

aveţi grijă şi de cadoul ei de nuntă. Este mai în siguranţă la dumneavoastră decât la Misiune. Atâta timp cât mai rămâne în China, Lucy vă poate cere bani ori de câte ori are nevoie.

În momentul în care Sabine a strecurat portofelul cu lirele de aur printre gratiile uşii, m-am gândit că face o mare greşeală crezând că voi pleca în Anglia. Ştiam că doctorul Langdon avea intenţia de a face tot posibilul pentru a mă trimite acolo, dar, pur şi simplu, consideram că planul lui era irealizabil. Nimeni nu avea să vină la Tsin Kai-feng pentru a avea grijă de copii în locul meu, ori eu nu puteam să-i las aşa, singuri pe lume.

— Există vreo persoană... adică, cine ar trebui să fie informat? întrebă doctorul Langdon cu o voce joasă, tristă.

— De moartea mea? Nu este necesar să faceţi nimic. Pe spatele testametului am scris adresa firmei de avocaţi care se ocupă de afacerile mele din Anglia. Sigurul lucru pe care va trebui să-l facă Lucy va fi să meargă la ei, să-şi spună povestea, să arate actele şi să-şi ceară drepturile. Şi acum, doctore, vă rog, vreţi s-o luaţi de aici? Sărmana copilă este albă ca varul. Ca să nu mai pomenesc de faptul că este pe cale să adoarmă în picioare. Poate că pentru noaptea aceasta îi veţi putea asigura un pat. Dar să aveţi

grijă ca mâine să părăsească Chengfu-ul la prima oră a dimineţii. Nu vreau să mai fie prin preajma oraşului atunci când voi fi adus de cine ştie unde, ucis de acei aşa-zişi bandiţi. Sabine ridică din umeri, zâmbind cu colţul buzelor. N-aş dori să i se ofere ocazia să mă vadă. Ăsta nu-i cu siguranţă un început frumos pentru viaţa de femeie măritată.

Stomacul mi se strânse până când, aparent, se transformă într-o mică sferă de gheaţă. Am fost nevoită să-mi încleştez fălcile pentru a-mi potoli clănţănitul dinţilor.

— Sunt convins că a fost în ’73. Celălalt tânăr, vreau să spun, se auziră vorbele ambigue ale domnului Tattersall.

Nicholas Sabine îşi strecură braţul printre gratii şi îşi puse mâna pe umărul meu. Aş fi vrut să-i mulţumesc pentru că mă salvase şi pentru că îmi dăduse acei bani, aş fi vrut să-i spun cât de rău îmi părea că el avea să moară, dar niciun cuvânt nu mi-ar fi putut oglindi perfect sentimentele şi, oricum, nu exista nicio şansă ca gâtul meu îngheţat să poată scoate vreun sunet, în orice caz, cred că Nicholas Sabine m-a înţeles foarte bine, pentru că l-am văzut clătinându-şi capul;

— Nu încerca să vorbeşti, Lucy, spuse el. Nu încerca nici

măcar să te mai gândeşti la mine sau la cele întâmplate aici, decât atunci când vei ajunge în Anglia. De fapt, este vorba doar de un vis, sincer. La revedere, Lucy.

Apoi, adresându-mi încă un zâmbet, Sabine se întoarse. L-am mai văzut doar întinzându-se pe rogojină, cu mâinile sub cap. Asta a fost ultima lui imagine. Întipărită în mintea mea. O clipă mai târziu, străbăteam coridorul. Doctorul Langdon mă ţinea de braţ, iar domnul Tattersall ne urma îndeaproape.

În puţinele ore care mi-au mai rămas până în zorii zilei următoare, am dormit pe canapeaua din cabinetul medical al doctorului Langdon. Soarele se ivise pe cer de o oră când, însoţită de el, am ajuns la poarta de nord a oraşului. Mă aflam într-o căruţă mică, trasă de un catâr voinic, care putea duce fără greutate nenumăratele provizii pe care le procurasem din piaţă. Mă cocoţasem chiar pe mormanul de cumpărături, pe care îl ascunsesem sub un strat de fân. Nu mi se păruse inutil să cheltuiesc câţiva *cash* pe un balot de fân, deoarece nu voiam ca oamenii să vadă ce încărcătură preţioasă aveam. Luasem cu mine doar două lire de aur, pe care le băgasem în dublura hainei. Restul banilor fuseseră puşi într-un loc sigur, în casa doctorului Langdon.

Stând lângă căruţă, medicul se uită cam neliniştit dincolo de poartă, de-a lungul drumului pe care urma să pornesc spre Misiune.

— Eşti sigură că te vei descurca, Lucy? mă întrebă el. Drumurile astea sunt bântuite de tâlhari chiar şi în timpul zilei.

— Vă rog, nu vă faceţi probleme, domnule doctor Langdon. M-am mai întâlnit de două ori cu tâlharii şi nu mi s-a întâmplat să fiu oprită. Toţi ştiu că sunt prea săracă. Nu-şi dau osteneala să încerce să mă fure.

El îşi trecu mâna prin părul cărunt şi oftă:

— Nu trebuie să te gândeşti doar la furt, Lucy. Gândeşte-te în primul rând la tine. După standardele chinezeşti, eşti deja o femeie în toată puterea cuvântului şi... înţelegi ce mă străduiesc să-ţi spun?

— Da, domnule Langdon, încercaţi să-mi daţi de înţeles că bărbaţii ar putea profita de mine, prin forţă. O tânără din satul nostru a păţit aşa ceva în cursul verii trecute. Dar eu nu am de ce să-mi fac griji. Sunt mult prea urâtă pentru ei.

Langdon scoase un hohot scurt de râs, cam nervos, şi mormăi:

— Pentru ei, poate. Dar presupun că este mai bine aşa

Apoi mă bătu uşor pe mâna în care ţineam hăţurile. Haide, fugi. Voi veni să te văd imediat ce voi putea.

— Mai puteţi face ceva pentru mine, domnule doctor? încerc să nu mă gândesc la... la ce i se va întâmpla astăzi domnului Sabine... am spus, după care m-am oprit deoarece gâtul începuse din nou să mi se blocheze şi nu mai eram în stare să vorbesc clar. Medicul mă aşteptă cu răbdare. După câteva clipe, am continuat în grabă: Mi-a spus că autorităţile vor înscena moartea lui, pretinzând că ar fi fost ucis de nişte bandiţi. Dar nu ştiu ce vor face cu el când... adică, după ce totul se va termina. Vă rog, puteţi încerca să-i luaţi... să-i luaţi trupul şi, cu o parte din lirele acelea din aur, să aveţi grijă să fie... înmormântat creştineşte? în păduricea aceea din sudul oraşului, unde a fost biserica noastră, este micuţul cimitir englezesc... Poate că l-aţi putea ruga pe domnul Tattersall să...

Vocea mi se stinse din nou. Doctorul Langdon spuse:

— Lasă totul în grija mea, Lucy. Îmi voi da silinţa ca treburile să iasă bine. Uite, pe poartă iese o căruţă în care se află un bărbat şi o femeie. Ia-te după ei şi urmează-i îndeaproape.

Am dat din cap, nefiind încă în stare să vorbesc, apoi mi-am îmboldit catârul s-o pornească în pas încet, dar

constant. Când m-am uitat înapoi, l-am văzut pe doctorul Langdon stând lângă poartă, în faţa marelui zid cenuşiu care înconjura oraşul. Mă urmărea din priviri. Când m-a văzut întorcându-mă, a ridicat o mână. I-am răspuns la fel, tot printr-o fluturare de mână, după care m-am concentrat la noul meu catâr. Trebuia să ajung la o înţelegere cu el, fiind prima dată când îl mânam.

Dacă mi s-ar fi spus cu o zi în urmă că în această dimineaţă aveam să mă întorc la Misiune cu o asemenea cantitate de alimente şi că, în plus, voi avea în păstrarea doctorului Langdon o adevărată avere, în bani, aş fi fost încercată de o bucurie copleşitoare. Dar acum sufletul îmi era greu, iar gura amară. Am încercat să-mi închipui cum va arăta cămara noastră plină şi cum mă voi trezi dimineaţa, fără griji şi fără teamă, dar prin minte continuau să-mi zboare cu totul altfel de imagini. Inelul, inelul meu de nuntă, îmi atârna pe sub tunică, legat de gât cu un şnur. Simţind cum mi se lipeşte de piele la fiecare zdruncinătură a căruţei, n-am putut să nu-mi amintesc de Nicholas Sabine şi să nu-mi imaginez cum vor veni soldaţii mandarinului la închisoare pentru a-l lua şi a pune în aplicare planurile crude ale lui Huang Kung, oricare ar fi fost acestea.

Deşi din punctul meu de vedere călătoria a fost foarte lungă, când am ajuns în vârful colinei şi am văzut zidurile satului din vale, din faţa pantei în vârful căreia se înălţa Misiunea, soarele nu se ridicase încă prea mult deasupra orizontului. Câteva ţărănci m-au salutat pe când traversam satul, îndreptându-mă încet spre poarta opusă.

— Ah, ai o căruţă nouă, trasă de catâr, Lu-tsi! îmi spuse una dintre ele. Te-ai întâlnit cu vreun magician pe drum?

— Cu un magician ilustru, i-am răspuns, imitându-i apoi chicotul înfundat. Dar nu pe drum. Magicianul ăsta stătea în banca demonilor străini din Chengfu, unde îşi ţine banii Doamna Picior de Măgar. Sătenii o supranumiseră pe domnişoara Prothero în felul acesta din cauza modului în care mergea. Urmară o serie întreagă de chicote şi râsete înfundate. Apoi, continuându-mi drumul, am auzit-o pe femeie repetând prosteasca mea glumă privitoare la magician.

Probabil că Yu-lan îl pusese pe unul dintre copii să stea la fereastră, deoarece nu urcasem decât până la jumătatea dealului când i-am văzut pe toţi scurgându-se pe poartă, ciripind şi strigându-mă entuziasmaţi.

— Nu-i lăsa să se apropie de căruţă, am ţipat la Yu-lan, fluturându-mi ameninţător biciul. Nu-i lăsa să pună mâna

pe nimic până nu ajung dincolo de ziduri. Nu voiam ca sătenii să vadă cu ce încărcătură preţioasă mă întorsesem acasă, deoarece, dacă ar fi ştiut că am bani, mi-ar fi pretins sume mai ridicate pentru orice serviciu.

Trecând de poartă, am cotit imediat spre dreapta, înghesuindu-se în jurul meu imediat ce am coborât, copiii au început să mă tragă de haină şi de pantaloni, bucuroşi peste măsură că venisem.

— Ce face domnişoara Prothero? am întrebat-o pe Yulan. Bebeluşul o duce bine? Apoi, fără a-i da şansa să răspundă, am continuat grăbită: îmi pare rău, n-am putut să mă întorc aseară. Am întârziat din cauza unei probleme, dar am adus o mulţime de alimente. I-ai pe cei mici de aici şi determină-i să stea liniştiţi până când fetele cele mari mă vor ajuta să descarc căruţa.

Douăzeci de minute mai târziu, când tot ceea ce adusesem se afla deja depozitat într-un loc sigur, i-am strâns pe copii în sala de clasă şi i-am pus să copieze un imn pe nişte cartonaşe noi. Apoi m-am dus în bucătărie, unde Yu-lan tocmai o punea pe Kimi în pătuţul ei, după ce îi schimbase scutecele. Imediat ce am intrat acolo, privirile mi-au căzut pe un prunc nou apărut. În vârstă de numai câteva zile, acesta era înfăşat într-o bucată de pătură şi

era pus pe masă, într-o cutie umplută cu paie.

— Aseară am primit copilul. Ni l-a adus o săteancă. Lan Ping o cheamă, spuse Yu-lan, ridicând din umeri. Este fetiţă, normal. Soţul ei voia s-o arunce în râu.

— Trebuie s-o hrănim noi? am întrebat neliniştită. Hrănirea sugarilor era veşnica noastră problemă. Mulţi dintre ei nu suportau laptele diluat de care puteam face noi rost, motiv pentru care unii mureau.

— Am vorbit cu mama ei pe un ton sever, spuse Yu-lan, aşa cum te-am auzit pe tine vorbind, Lu-tsi. Aşa că, s-a hotărât să vină de trei ori pe zi, pentru a-şi hrăni pruncul. O dată dimineaţa, înainte de a pleca la câmp, o dată seara, când îşi termină munca, şi o dată în pauza de prânz. A primit permisiunea soţului ei.

Am scos un suspin de uşurare.

— Bine. Trebuie s-o determinăm să ne dea şi o cantitate suplimentară de lapte, pe care s-o păstrăm într-un castron opărit, pentru a putea hrăni fetiţa şi între aceste intervale, mai ales noaptea. Dacă femeia asta are suficient lapte, poate că îi va rămâne puţin şi lui Kimi. Am desfăşat noul prunc pentru a mă uita la el. Trupul îi era minuscul, dar plângea cu vigoare, aşa încât am tras concluzia că era foarte sănătos. Ducându-mă să iau una dintre păturile pe

care abia le cumpărasem din oraş, i-am asigurat copilului o învelitoare mai călduroasă şi l-am pus la loc în cutie, dar nu pe masă, ci lângă cuptor. Aproape imediat, fetiţa a încetat să plângă şi a adormit. În regulă, am spus. Acum... domnişoara Prothero se simte bine? A mâncat de dimineaţă? Ce explicaţii i-ai dat atunci când a întrebat de mine?

Frumoşii ochi căprui ai lui Yu-lan îmi aruncară o privire plină de regret.

— N-am putut să vorbesc cu ea, Lu-tsi, şopti fata. Când i-am dus micul dejun, am constatat că murise. Cred că şi-a dat duhul în somn pentru că, de aseară, de când am culcat-o, nu şi-a modificat poziţia.

— Toate gândurile îmi fugiră din minte. În continuare am auzit vocea lui Yu-lan ca prin vis, de parcă ar fi venit de la mare distanţă.

— Nu le-am spus copiilor, Lu-tsi. Din moment ce ai lipsit, n-am ştiut ce să fac. Mi-a fost foarte frică. M-am tot rugat să te întorci.

Făcând un mare efort, mi-am concentrat din nou atenţia la realitate şi am văzut că pe obrajii lui Yu-lan se rostogoleau încet câteva lacrimi. Îmi puteam imagina cu uşurinţă prin ce momente de teroare trecuse fata aceasta,

crezând că s-ar putea întâmpla să nu mă întorc. Fără mine şi fără domnişoara Prothero, acum moartă, toată responsabilitatea creşterii copiilor ar fi căzut pe umerii ei.

— Eşti o fată bună, Yu-lan, am spus. Te-ai descurcat minunat.

Ea îmi zâmbi printre lacrimi.

— I-am pus pe copii să cânte imnul de dimineaţă, cu toate că era moartă. M-am gândit că aşa ar fi vrut.

— Ar fi fost foarte mândră de tine, am spus. Îngerul înregistrator va consemna fapta ta cu litere mari, în paginile destinate conduitelor frumoase. Acum rămâi aici şi ai grijă de pruncii ăştia. Eu am multă treabă.

M-am dus în camera domnişoarei Prothero, cu prosteasca speranţă că Yu-lan se înşelase. Dar, ca şi mine, fata aceasta avusese prea des de-a face cu moartea pentru a se păcăli. Am aranjat părul domnişoarei Prothero, apoi am îmbrăcat-o cu o cămaşă de noapte curată. Trupul nu-i era rigid, lucru care m-a făcut să ajung la concluzia că murise în primele ore ale serii anterioare. Slăbise atât de mult încât acum era foarte uşoară. Nu mi-a fost greu s-o înfăşor strâns într-o pătură, lăsându-i afară numai faţa. Apoi am coborât pentru a vorbi din nou cu Yu-lan.

— I-ai pe copii din calea noastră. Vom lua o targă pentru

a o duce jos, în capelă. Mă refeream la o încăpere micuţă, aflată în spatele clădirii vechiului templu, căreia noi îi spuneam „capelă”. Astăzi îi voi ruga pe cei din sat să-mi facă un coşciug, iar mâine voi pleca devreme cu căruţa, pentru a o duce în

Chengfu. Doctorul Langdon şi domnul Tattersall mă vor ajuta să fac toate aranjamentele necesare pentru înmormântare. Dar copiilor nu le vom spune nimic până când nu se va termina totul.

Yu-lan mă aprobă printr-o înclinare a capului.

— Ăştia mici nu se vor întreba ce-i cu ea. N-au mai văzut-o de prea mult timp.

— Adevărat. Şi astăzi îi vom pune să se ocupe de curăţenia de primăvară. Toată Misiunea trebuie să fie lună. Nu vom avea timp să le ţinem lecţiile.

Mi se părea o adevărată binecuvântare să am atât de multă treabă, deoarece activitatea nu-mi permitea să mă gândesc la durerea pe care mi-o pricinuise moartea domnişoarei Prothero. De asemenea, munca mă ajuta să nu-mi concentrez atenţia la ceea ce se întâmpla în oraş – un lucru nu numai trist, dar şi oribil, pentru mine. Toată ziua fusesem nevoită să lupt împotriva propriei imaginaţii. Absolut în fiecare moment, indiferent de ocupaţia pe care

o aveam, vedeam cu ochii minţii tablouri care mai de care mai înspăimântătoare, în centrul cărora se afla Nicholas Sabine şi reprezentanţii autorităţilor, care îl chinuiau.

În seara aceea am fost atât de obosită, încât am rugat-o pe Yu-lan să-i culce pe copii întrucât sarcina aceasta era întotdeauna istovitoare. În schimb, am coborât în bucătărie pentru a-i face o baie noului nostru prunc şi pentru a-l hrăni. Abia pusesem fetiţa în cutia ei, când am auzit scârţâitul puternic, imposibil de nerecunoscut, al masivei porţi din lemn a Misiunii. Cineva o deschisese. Ieşind în fugă din bucătărie, m-am uitat pe furiş afară, prin micuţul orificiu-vizor al uşii noastre solide.

Un car cu boi – unul dintre cele mai mari care pe care le văzusem vreodată – intra încet pe poartă. Cei doi boi se opinteau să urce cărarea, îndemnaţi de un om care mergea călare, pe lângă ei. Omul era îmbrăcat într-o pelerină groasă şi avea pe cap o pălărie rotundă, din blană neagră. În lumina puternică a lunii, puteam observa fiecare detaliu, aşa încât am sesizat că era vorba de un demon străin pe care nu-l mai întâlnisem niciodată. Bărbatul care mâna boii era chinez, dar, lângă el, pe capră, mai era un demon străin – mai exact, o femeie înaltă, înfăşurată bine într-o pelerină largă care o ferea de

frigul de afară. Aceasta avea pe cap o pălărie, cum eu nu mai văzusem decât în fotografii sau în ziarele şi revistele care, odinioară, ne erau trimise cu regularitate la Misiune.

În momentul în care am deschis uşa, călăreţul mi s-a adresat pe un ton ridicat, într-o chineză defectuoasă.

— Nu-ţi fie teamă. Suntem prieteni. Am făcut câţiva paşi înainte. Probabil că, apropiindu-se de mine, străinul mi-a văzut mai clar faţa, deoarece, de data aceasta, a vorbit în limba engleză. Suntem de la Misiunea Anglicană din Tientsin. Numele meu este Stanley Fenshaw.

— Oh! Bună seara, domnule Fenshaw, am spus cu o voce care mi-a trădat uluirea.

El se întoarse şi strigă:

— Acesta este locul pe care îl căutam, Margaret. Apoi sări din şa şi se apropie de mine. Mişcările îi erau atât de viguroase, încât am avut senzaţia că omul acesta are prea multă energie pentru a avea răbdare să se mişte încet. Când şi-a scos pălăria, am văzut că avea înjur de patruzeci de ani. Faţa îi era pătrăţoasă, pielea maronie, brăzdată de cute adânci în jurul ochilor. Dacă nu ar fi fost ochii aceia, foarte luminoşi şi zâmbitori, chipul i-ar fi fost extrem de sever.

— Trebuie să fii Lucy Waring, îmi spuse.

— Da, domnule. Sunt Lucy Waring.

El îşi scoase, o mănuşă şi îşi puse mâna pe umărul meu.

— Bine, Lucy, cred că domnişoara Prothero a avut parte de multe greutăţi, dar acum toate problemele ei sunt ca şi rezolvate. La fel ca şi ale tale, desigur. Mi-e teamă că ne-aţi aşteptat prea mult timp ajutorul, însă, în sfârşit, iată-ne aici.

Nu ştiam dacă trebuia să râd sau să plâng. Nu-mi dădeam seama dacă mă bucur sau dacă regret. După atâţia ani de zbateri, ni se întinsese, în fine, o mână de ajutor, o mână de ajutor pe care o primisem la mai puţin de o zi de la moartea domnişoarei Prothero, o mână de ajutor pe care o primisem într-un moment în care aveam nevoie de ea mai puţin ca oricând. Deschizând uşa larg, am spus:

— Vă rog, intraţi, domnule. Probabil că aţi îngheţat cu toţii pe drum. Am să vă fac un ceai.

Doamna cea înaltă coborâse din car fără a aştepta ajutorul cuiva. În timp ce se îndrepta cu paşi mari spre noi, am presupus că era englezoaică. Avea părul roşcat. Vizitiul chinez se dusese în spatele carului pentru a le ajuta să coboare de acolo pe cele două tinere de aceeaşi naţionalitate cu el. În hol, roşcata şi-a aruncat pelerina de

pe umeri, şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a uitat de jur-împrejur, cu ochi fioroşi. Nu mai văzusem niciodată un păr cu o asemenea nuanţă, aşa că o priveam fascinată; la fel cum îi priveam şi ochii, care erau, după cum constatam abia acum, verzi. Când a vorbit însă, a trebuit s-o ascult cu atenţie, deoarece avea un accent foarte ciudat din punctul meu de vedere.

— O droaie de ţânci în dărăpănătura asta şi numai o domnişoară de şaptezeci de ani care să aibă grijă de ei. Avem multă treabă, Stanley!

— Da, într-adevăr. Domnul Fenshaw mă privi zâmbitor. Poate că binevoieşti s-o anunţi pe domnişoara Prothero de sosirea noastră, Lucy.

— Regret, domnule, am spus. Domnişoara Prothero... a fost imobilizată la pat din cauza bolii cu multe luni în urmă şi... a murit aseară.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Domnul Fenshaw şi roşcata se uitară unul la celălalt, după care îşi aţintiră privirile asupra mea.

— Era bolnavă de mai multe luni? întrebă domnul Fenshaw. Vrei să spui că de luni de zile te descurci singură?

— Da, domnule. Nu s-a găsit nimeni care să dorească să

se ocupe de Misiune.

Roşcata se apropie de mine şi mă luă cu un braţ pe după umeri. Când vorbi, de data aceasta, vocea îi fu mai joasă şi mult mai puţin fioroasă.

— Acum s-a găsit, copilă.

O oră mai târziu, stăteam cu cei doi musafiri în camera domnişoarei Prothero. Eram tot derutată, deşi aflasem unele amănunte despre vizita lor neaşteptată. Reverendul Stanley Fenshaw şi soţia lui lucrau de cinci ani la Misiunea din Tientsin. Ea era de origine scoţiană – presupun că acesta era motivul pentru care avea un accent atât de ciudat şi pentru care folosea nişte cuvinte mai curioase. Vizitiul era un convertit, ca şi cele două tinere chinezoaice, care primiseră o educaţie specială, de asistente medicale. Mormanul de haine, pături, medicamente şi provizii din imensul car cu care veniseră minimalizau extrem de mult importanţa puţinelor alimente cu care îmi umplusem eu căruţa în cursul dimineţii.

În ora ce trecuse, le arătasem soţilor Fenshaw întreaga Misiune, pe care o străbătusem ducând fiecare în mână câte una dintre splendidele lămpi cu ulei aduse de ei. Flăcările acestor lămpi erau atât de puternice, încât

încăperile păreau a fi aproape la fel de luminate ca ziua. Doamna Fenshaw avea la fel de multă energie ca soţul ei. Stăpânind limba chineză foarte bine, ea vorbise cu toţi copiii din dormitorul mare. Apoi îi examinase pe cei doi prunci, pusese sute de întrebări şi le dăduse celor două tinere asistente de origine chineză o listă întreagă de instrucţii. Înainte de a face turul Misiunii, îi dusesem în mica noastră capelă, în care zăcea domnişoara Prothero. Acolo, domnul Fenshaw spusese câteva rugăciuni pentru sufletul ei.

— Curată ca o picătură de apă, zise doamna Fenshaw, stând acum cu mâinile pe genunchi şi ţintuindu-mă cu privirile. Avea un aer surprins. Toată clădirea asta este curată ca o picătură de apă. În plus, ţâncii au un oarecare strat de cărniţă pe coaste. Eşti o fată pe cinste, Lucy Waring.

Vocabularul meu nu conţinea expresia „pe cinste”, aşa încât n-am făcut decât să-i adresez un zâmbet politicos, rămânând tăcută. Începuse să-mi fie teamă – nu de aceşti oameni, deoarece era clar că ei nu-mi doreau răul şi că aveau să se descurce cu treburile de la Misiune mult mai bine decât reuşisem eu vreodată. Dar tocmai asta era problema. Nu mai eram necesară, motiv pentru care mă

simţeam pierdută.

Domnul Fenshaw îşi ridică privirile de pe actele pe care le cerceta, în biroul domnişoarei Prothero.

— După cum văd, contul ei din bancă este epuizat de mult timp, Lucy. Cum te-ai descurcat?

— Ne-am mai plantat câte ceva, am spus. În plus, ori de câte ori am găsit o ofertă de muncă la câmp, le-am luat pe fetele mai mari pentru a câştiga câţiva *cash.* Apoi, cum nu m-am putut hotărî să-i vorbesc despre incursiunile pe care le făcusem în Chengfu pentru a fura sau despre întâmplarea prin care trecusem cu numai o zi în urmă, am tăcut. Domnul Fenshaw s-a ridicat brusc în picioare şi a început să se plimbe de colo-colo, cu mâinile împreunate la spate.

— Mă trec fiorii când mă gândesc că umerii tăi tineri au fost împovăraţi de o asemenea responsabilitate, draga mea, spuse el aproape furios. Dar acum totul s-a terminat. Poate că ar trebui să-ţi explic cum am ajuns aici. În ultimii doi ani, domnişoara Prothero a trimis mai multe scrisori Misiunii Anglicane, pentru a cere ajutoare. Din nefericire însă, cei de acolo n-au putut să-i răspundă. Reverendul făcu o grimasă. Lipsă de fonduri, spuse. Niciodată nu sunt suficienţi bani pentru a acoperi toate necesităţile.

Ajuns aici cu explicaţiile, reverendul se opri în faţa mea.

— Lăsând asta la o parte, pe scurt, s-a petrecut un eveniment de-a dreptul miraculos. Un domn englez, care trăieşte în regiunea Kent, s-a prezentat la şefii noştri din Londra cu o cerere extrem de neobişnuită. Pe acest domn îl cheamă Charles Gresham. Omul a spus că este interesat să primească în sânul familiei sale o chinezoaică tânără, vorbitoare de limbă engleză. Fata trebuie să provină din China de Nord. Se pare că domnul Gresham şi-a petrecut mulţi ani făcând un studiu ştiinţific, foarte detaliat, al acestei regiuni. Un studiu istoric şi geografic. În orice caz, domnul acesta a promis că Misiunea Anglicană va primi o donaţie substanţială din partea lui dacă îi poate recomanda o tânără corespunzătoare. Ei, bine... iniţial, ni s-a părut imposibil să-i satisfacem pretenţiile. După cum ştii, există foarte puţini chinezi care cunosc limba engleză... Ca să nu mai spun că şi mai puţini s-ar arăta dornici să meargă în ţara demonilor străini.

„La aceste ultime cuvinte, pe faţa domnului Fenshaw apăru un zâmbet luminos.

— Sunt sigur că ştii ce sentimente nutresc chinezii faţă de noi, Lucy. Mă rog... directorul nostru din Tientsin şi-a amintit de scrisorile domnişoarei Prothero, în care aceasta

îi vorbise pe larg despre tine. Drept urmare, a telegrafiat la Londra, pentru a întreba dacă domnul Gresham ar accepta o englezoaică. Nu una obişnuită, ci una care şi-a petrecut toată viaţa aici. Şi domnul Gresham a fost încântat de idee.

Frica punea stăpânire pe mine din ce în ce mai tare. Faţa mi se înţepenise. Ori de câte ori îmi era teamă, faţa îmi devenea rigidă şi îşi pierdea orice expresie. Ştiam lucrul acesta deoarece mi-o văzusem mai demult, când se îmbolnăvise domnişoara

Prothero. Atunci, aflându-mă în camera ei, mă uitasem în oglinda de pe masa de toaletă şi sesizasem ce-tigură puteam să fac în asemenea momente.

— Trebuie să-ţi spun, continuă domnul Fenshaw, că oamenii noştri de acasă au făcut investigaţii complete privitoare la domnul Gresham şi au ajuns la concluzia că reputaţia lui este nepătată. Este însurat, are copii şi se bucură de un mare respect. Deci, de acum înainte, vei avea parte de o soartă de invidiat, Lucy. Vei merge în Anglia, vei locui alături de o familie bună şi vei fi îngrijită aşa cum trebuie.

Reverendul îmi zâmbi, aşteptând să mă arăt încântată.

— Este... foarte drăguţ din partea dumneavoastră, am

spus cu voce tremurătoare. Dar eu... eu nu vreau să merg, domnule Fenshaw. Prefer să rămân aici.

Doamna Fenshaw se întinse spre mine şi mă privi fix.

— Ce-i cu mutra asta căzută, copilă? mă întrebă ea pe un ton tăios. N-aş fi crezut niciodată că poţi face asemenea figuri.

— Scuzaţi-mă. N-am vrut să fac figuri urâte, doamnă Fenshaw, am spus automat, deşi faţa îmi era în continuare rigidă şi nu puteam face nimic pentru a-i modifica expresia. Vă rog să nu credeţi că sunt o nerecunoscătoare, dar... n-aş putea rămâne aici pentru a vă ajuta? Vă rog... Sunt convinsă că vă pot fi utilă.

Domnul Fenshaw fu cel care îmi răspunse. Aparent, reacţia mea îl cam întristase, dar în voce avea o vagă nuanţă de simpatie pentru mine.

— Mă tem că nu se poate, draga mea. Domnul Gresham furnizează Misiunii noastre fondurile iniţiale, necesare preluării sarcinilor domnişoarei Prothero, dar generozitatea lui ulterioară va depinde numai de acceptul tău de a pleca în Anglia, pentru a trăi în casa lui, ca membru al familiei sale. Aceasta a fost înţelegerea. Deci tu hotărăşti. Vrei să dispărem de aici şi să te lăsăm să te zbaţi singură cu aceşti copii? Dacă îi iubeşti, sigur nu vrei.

Speranţele mele muriră. Acum realizam că dădusem dovadă de laşitate întrebându-i dacă pot rămâne. Întotdeauna considerasem că domnişoara Prothero greşeşte refuzând să-şi vândă fetele ca muncitoare sau concubine atunci când acestea ajungeau la o vârstă prea înaintată pentru a mai fi ţinute la Misiune. În definitiv, perspectivele lor erau aceleaşi, indiferent dacă noi încasam sau nu bani pe ele. Trecuseră abia două zile de când mă gândisem că-i mare păcat că nu pot s-o vând pe Yu-lan. Iar acum, eu eram cea care urma să fie vândută şi nici măcar nu mă puteam plânge, deoarece, după cum dedusesem, banii daţi în schimbul meu aveau să asigure întreţinerea Misiunii pe o perioadă de cel puţin câţiva ani. În treacăt, m-am întrebat cum o fi arătând domnul Gresham. Apoi, grăbită, mi-am închis porţile minţii pentru orice alt gând privitor la el. Încercând să zâmbesc, am spus:

— Da. Înţeleg, domnule. Când trebuie să plec?

— Peste câteva zile. Te voi conduce chiar eu până la gara din Yang-su. Misiunea noastră va trimite pe cineva acolo pentru a te lua în primire şi a te conduce cu trenul până în Tientsin. Reverendul îmi adresă un zâmbet încurajator. Ai văzut vreodată marea? Mi-am scuturat

capul. Ei, bine, Lucy, înseamnă că asta va fi o adevărată aventură pentru tine. Vei merge până acasă cu vaporul. Până se va definitiva acea minunată cale ferată transsiberiană, va mai trece un an sau doi. Pe vas, vei fi însoţită de doi dintre oamenii noştri, care se retrag de la Misiune şi pleacă în Anglia. Sunt convins că te vei simţi foarte bine.

— Vă mulţumesc, domnule, am spus, după care m-am ridicat în picioare. Mă simţeam foarte ciudat. Parcă mintea mi s-ar fi încolăcit în cap şi ar fi adormit, dornică să-şi găsească pacea. Voiam să uit de toate – măcar un timp, cât de scurt.

Cu un efort, mi-am adus totuşi aminte de regulile de conduită şi am spus: Veţi avea nevoie de un loc în care să dormiţi – atât dumneavoastră, cât şi prietenii dumneavoastră. Aveţi la dispoziţie camera domnişoarei Prothero. Am schimbat toată lenjeria de pat. Din nefericire, este foarte uzată şi peticită, dar este curată. Apoi mai există câteva camere libere, pentru care nu avem nici rogojini, nici lenjerie, dar ştiu că aţi adus aşa ceva. Să vă arăt camerele?

— Nu-i nevoie, copilă, spuse doamna Fenshaw cu fermitate în glas. Am vizitat întreaga clădire. De acum,

poţi să laşi totul în seama mea.

— Foarte bine, doamnă Fenshaw. O s-o iau la mine pe fetiţa care ne-a fost adusă ieri. Trebuie să fie hrănită şi în timpul nopţii. În bucătărie am nişte lapte lăsat de mama ei.

— Ba n-ai să faci aşa ceva, Lucy! spuse soţia reverendului, nu fără o oarecare bunăvoinţă. De asta se va ocupa una dintre chinezoaicele care au venit cu noi. Hai, fugi în pat, fetiţo. Trebuie să fii obosită.

În acea noapte am avut parte de un somn adânc, dar nu odihnitor, deoarece visele au fost atât de chinuitoare, încât am fost bucuroasă să mă trezesc a doua zi dimineaţă. De fapt, a fost vorba de o adevărată învălmăşeală de vise înfricoşătoare. Vise în care am văzut-o pe domnişoara Prothero ridicându-se din coşciug pentru a cânta ca o nebună la armoniu. Vise în care Robert Falcon, urcat pe cal, cu părul său auriu strălucind ca o aură în jurul capului, mă urmărea cu o spadă lungă în mână prin nişte păduri interminabile, până când am reuşit să mă ascund într-un imens cavou din piatră roşie. Dar în loc să fiu în siguranţă acolo, am constatat că drumul îmi este barat de un mandarin îmbrăcat într-un anteriu strălucitor din mătase albastră. Mandarinul era mascat. Iniţial, am crezut că este

Huang Kung, dar, când necunoscutul şi-a dat jos masca, am văzut chipul lui Nicholas Sabine, omul cu care mă măritasem, omul care, acum, era cu siguranţă mort. Sabine râse şi demonii din ochi îi dansară în momentul în care rosti: „Ai fost avertizată, Lucy! Ai fost avertizată!”. M-am întors şi am luat-o din nou la fugă, dar peste tot se lăsase o ceaţă densă, din care venea o voce fantomatică ce cânta subţire, pe un ton plângăreţ: *„Dincolo de minunata lume răsturnată, Marcată de puiul de urs al cerurilor*...” Vocea s-a stins, ceaţa a dispărut, iar eu m-am trezit în cabinetul medical al doctorului Langdon, urmărindu-l cum dizolvă nişte lire de aur într-un recipient din sticlă, în care era un lichid verde. Apoi, în acest vălmăşag de vise, s-a ivit casa pe care o ştiam numai din acel misterios desen găsit cu mult timp în urmă, în pivniţă – casa numită *Moonrakers.* Am intrat şi m-am plimbat printre o mulţime de demoni străini, care nu puteau nici să mă vadă, nici să mă audă, care, de aceea, treceau prin mine, de parcă aş fi fost stafie.

Dimineaţa am scos bucata de canava aspră pe care era desenată casa *Moonrakers.* Înainte mi se întâmplase destul de des ca, uitându-mă la ea, să simt o oarecare alinare, deşi n-aş fi putut preciza de ce anume. Astăzi însă,

ea mi-a creat o senzaţie de nelinişte aproape de teamă. Mi-am spus că explicaţia consta în faptul că desenul îmi amintea de tărâmul străin pe care aveam să ajung în curând, pentru a începe o viaţă nouă. Ca atare, am pus canavaua la loc.

În următoarele două zile am avut ciudata impresie că sunt o stafie – exact ca în vis – deoarece, deodată, m-am trezit că nu mai am nimic de făcut. Sub conducerea doamnei Fenshaw, treburile de la Misiune începuseră să se rezolve atât de uşor şi de bine, încât am realizat cu groază că eu mă descurcasem foarte prost. Mă simţeam mizerabil. A doua zi domnişoara Prothero a fost îngropată sub unul dintre bătrânii pruni de lângă zidul Misiunii. Domnul Fenshaw a fost cel care a ţinut slujba religioasă. Deasupra mormântului a fost pusă o cruce din lemn, care avea să rămână acolo până când reverendul reuşea să obţină o piatră funerară corespunzătoare, cu inscripţiile uzuale. Înmormântarea n-a făcut decât să-mi scoată în evidenţă lipsa de discernământ, deoarece mi-am dat seama că era să fac o greşeală plănuind s-o duc pe domnişoara Prothero la Chengfu. În definitiv, era mult mai bine ca ea să-şi doarmă somnul de veci aici, lângă Misiunea în care muncise atâţia ani, salvând atât de multe

vieţi.

A treia zi m-am trezit devreme şi am luat-o pe jos spre Chengfu. Aş fi putut merge cu mica mea căruţă trasă de catâr, dar aveam senzaţia că nu mai am dreptul să o folosesc. Două ore mai târziu, eram în faţa casei doctorului Langdon. Când mi s-a deschis uşa, am observat că faţa medicului era trasă. Sub ochii, el avea cearcăne mari. Iniţial, văzându-mă, Langdon păru a fi luat prin surprindere. Apoi mă luă de mână şi mă trase înăuntru.

— Intră, Lucy. Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând. Aveam de gând să trec pe la Misiune peste o zi sau două, dar am fost foarte ocupat.

Apoi medicul începu să pregătească ceaiul. Având impresia că îmi evită privirile, am spus:

— Am venit cât de repede am putut, domnule doctor Langdon. Vă rog... ce s-a întâmplat? Mă refer la... domnul Sabine. Mâinile începuseră să-mi tremure.

— Am reuşit să fac ceea ce m-ai rugat, spuse doctorul Langdon încet, uitându-se la ceainicul în care apa ajunsese la temperatura de fierbere. Faţa îi era descompusă. Ceva mai târziu, am să te duc la cimitir, Lucy.

Îmi era greu să vorbesc. Totuşi, am reuşit să îngân:

— Ce s-a întâmplat? Ce i-au făcut?

El îşi clătină capul.

— Nu are sens să pui întrebări. Oricum, nu mai contează. Doar ţi-a zis să nu te gândeşti la chestia asta... să nu te gândeşti deloc la el. Spune-mi ce veşti ai de la Misiune. Cum se simte domnişoara Prothero? Ai fost nevoită să-i măreşti doza de calmante?

Mi-au trebuit câteva clipe de răgaz pentru a-mi putea controla vocea. Apoi am început să-i povestesc ce se întâmplase, vorbindu-i atât de moartea domnişoarei Prothero, cât şi de sosirea soţilor Fenshaw şi a ajutoarelor lor. Povestirea fiind lungă, până am terminat, ceaiul ni se răcise suficient şi era bun de băut. Doctorul Langdon nu se arătă surprins de vestea morţii domnişoarei Prothero, dar ascultă restul poveştii la început foarte gânditor, apoi cu o plăcere din ce în ce mai mare.

— Deci vei merge să trăieşti alături de o familie bună din Anglia, spuse el, coborându-şi privirile spre ceaşca de ceai pe care o ţinea în mână. Păi, chestia asta rezolvă o groază de probleme. Dar nu eşti entuziasmată, Lucy, nu? Dumnezeule, vorbeşti de parcă ai citi o listă de cumpărături.

— Presupun că explicaţia constă în faptul că n-aş prea vrea să plec. Dar sunt nevoită din cauza banilor pe care îi

va primi Misiunea de la acest domn. Nu pot refuza.

— Este mai bine pentru tine, Lucy. Langdon dădu încet din cap, uitându-se absent în depărtare. Foarte curând, aici, în China, vor fi mari tulburări... mari pericole. Dacă aş fi fost mai tânăr, poate că aş fi plecat şi eu... dacă aş fi avut unde să mă duc. Ridicându-se de pe scaun, medicul descuie uşa unui dulăpior şi scoase de acolo un plic lung, de culoare maro, şi o foaie de hârtie împăturită în două. Dacă pleci peste câteva zile, s-ar putea să nu te mai văd, aşa încât este mai bine să-ţi dau acestea acum. Luând plicul din mâna lui, am observat că pe el se afla o amprentă. Aici se găsesc toate actele tale de căsătorie, plus testamentul.

Normal, am bănuit că amprenta fusese lăsată de mâna murdară a lui Nicholas Sabine. Pentru o clipă, ea mi l-a readus în memorie pe soţul meu şi am simţit că mă străbate un frison.

— În afară de astea, mai am ceva, spuse doctorul Langdon încet. Mi-a lăsat şi un mesaj pentru tine.

— Un mesaj? am repetat, uitându-mă lung la el.

— Da. În acea dimineaţă, imediat după ce ai plecat din Chengfu, m-am dus să-l vizitez din nou. Doctorul Langdon învârti agitat foaia pe care o scosese odată cu plicul. Am

vrut să-i spun că te afli deja pe drum şi să-l întreb dacă... ei, dacă aş mai putea face ceva pentru el. Iar el a scris acest bilet şi m-a rugat să ţi-l înmânez. Ştiu ce ţi-a scris pentru că mi-a arătat.

Am luat foaia şi am despăturit-o. Mesajul era scurt, iar scrisul apăsat.

Dragă Lucy,

Nu ştiu când pleci spre Anglia, dar aş vrea să amâni vizita pe care urmează s-o faci avocaţilor meipână când vor trece şase luni din momentul în care vei primi această scrisoare de la domnul doctor Langdon. Până atunci, să nu vorbeşti nimănui despre mariajul nostru. Pe de altă parte, i-ai putea lăsa medicului o anumită sumă din banii pe care i-ai primit ca dar de nuntă? Mie nu mi-a mai rămas nimic şi vreau totuşi să-l Răsplătesc într-un fel pentru ajutorul şi bunăvoinţa sa.

Nu te schimba niciodată,

Cu toată dragostea de la soţul tău devotat,

Nick.

Am simţit o presiune în piept şi nişte înţepături sub pleoape. Aş fi vrut să pot plânge. Ştiam că ultima frază nu

era decât o glumă, dar nu credeam că Nicholas Sabine se exprimase în acest mod pentru a-şi bate joc de mine. Mai degrabă, îşi bătuse joc de sine însuşi. Parcă îl şi vedeam zâmbind în timp ce scria.

— Ce o fi vrut să spună prin „nu te schimba niciodată”? am murmurat.

— Exact ce a spus, presupun. Te-a plăcut aşa cum eşti. Dar ce părere ai despre restul scrisorii, Lucy?

Am citit mesajul din nou, după care mi-am ridicat privirile.

— Voi face exact ce-mi cere, domnule doctor Langdon. Nu mă interesează nicio moştenire. Presupun că aş fi mers la avocat dacă aş fi putut, pentru că asta a fost dorinţa domnului Sabine, dar se pare că va mai trebui să aştept puţin până când să fie necesar să încep să-mi fac probleme din pricina asta.

Doctorul Langdon păru a fi foarte stânjenit. Dându-mi seama că starea lui se datora faptului că nu abordasem subiectul care îl interesa, adică faptului că nu făcusem nicio referire la bani, m-am grăbit să continui:

— M-aş bucura să păstraţi toate lirele. Dacă aş lua o parte dintre ele cu mine, s-ar putea să fiu pusă în situaţia neplăcută de a explica de unde le am. La fel s-ar întâmpla

şi dacă i le-aş da domnului Fenshaw. Deci, vă rog, păstraţi-le, domnule doctor. Cred că, Îii-momentul de faţă, dumneavoastră aveţi nevoie de mai mulţi bani pentru a vă putea desfăşura activitatea, decât cei de la Misiune.

El ezită, apoi dădu din cap fără tragere de inimă.

— Bine... îţi sunt profund recunoscător, Lucy. Crede-mă! banii aceştia nu vor fi risipiţi.

După ce ne-am terminat ceaiul, am traversat oraşul, am ieşit pe poarta sudică şi, de acolo, am urcat dealul pe care se afla cimitirul englezesc. Doctorul Langdon mă conduse spre o grămăjoară proaspătă de pământ, pe care era pusă o cruce din lemn. Pe braţul orizontal al crucii, cu litere înnegrite, inscripţionate cu un fier înroşit, nu era trecut decât numele lui: Nicholas Sabine.

N-am schimbat niciun cuvânt. Mă durea inima când mă uitam la acel mormânt. Aproape că ajunsesem să mă bucur că plec din China, din ţara aceasta în care era posibil ca un om atât de crud şi înfricoşător ca Huang Kung să aibă puterea de a face asemenea lucruri. Mi-am pierdut zece minute pentru a culege câteva floricele albe care începuseră să se ivească acum, la sfârşitul iernii. Erau nişte flori micuţe, despre care domnişoara Prothero îmi spusese că ar semăna cu ghioceii din Anglia. Când am

avut suficient de multe, am făcut un buchet delicat şi l-am pus pe mormânt. Ştiam că ar fi trebuit să rostesc o rugăciune, dar în minte nu-mi venea niciun cuvânt. Până la urmă, am spus un simplu „Dormi în pace, domnule Sabine”, după care am luat-o la vale mergând tăcută alături de doctor.

Traversând oraşul, am trecut pe lângă un grup restrâns de conducători de catâri care, aşezaţi pe vine lângă un zid, se uitau la doi colegi de-ai lor cum, folosind nişte beţe crestate şi câteva zaruri, jucau *liu-po.* La un moment dat, unul dintre spectatori făcu un cocoloş de noroi şi îl aruncă spre doctorul Langdon, împroşcându-i cu stropi o mânecă a hainei. Văzând ce ispravă a făcut prietenul lor, toţi conducătorii de catâri începură să râdă şi să-l ia pe sus pe medic, legându-se de faptul că era un demon străin. Dar Langdon nu-i luă în seamă, ci îşi continuă drumul. Eram, pur şi simplu, uluită.

— Asta este o prevestire a evenimentelor care vor urma, îmi spuse el. Tu vei scăpa de ele, Lucy.

La capătul străzii care ducea spre casa lui, ne-am luat rămas-bun unul de la altul. El se aplecă pentru a mă săruta pe obraz şi spuse:

— Ai grijă de tine, Lucy. Dacă se va întâmpla vreodată

să-ţi aminteşti de mine, încearcă să te gândeşti că-ţi sunt prieten.

Nu-mi imaginam de ce, dar medicul avea întipărită pe faţă aceeaşi expresie îngrijorată şi nesigură pe care o remarcasem mai devreme.

— Evident că vă voi considera prieten, domnule doctor Langdon, am zis. Cum altfel v-aş putea considera?

El îşi frecă sprânceana, îmi adresă un zâmbet obosit şi spuse:

— Păi, nu poţi şti niciodată.

Mai târziu, ajunsă pe drumul care ducea spre Tsin Kaifeng, m-am trezit că gândurile îmi zboară cu insistenţă la ultimele cuvinte rostite de doctor. Încercam să-mi dau seama ce fusese în mintea lui. N-am găsit niciun răspuns. În schimb, problema aceasta m-a împiedicat să mă gândesc la viitor. Foarte curând aveam să plec într-o călătorie lungă, la capătul căreia mă aşteptau nişte oameni străini şi o ţară străină, încercasem să-mi spun că aceasta nu era decât o nouă experienţă, minunată, senzaţională, care ar fi trebuit să mă entuziasmeze, dar, în realitate, îmi era foarte teamă de ea, aşa încât, acum, mă străduiam să o neglijez complet.

Mergeam de numai o oră când am ajuns într-un loc în

care drumul urca pe un deal lin, apoi cobora şerpuitor prin inima unui grup de copaci răzleţi. În momentul în care am ajuns în vârful lui, am văzut un călăreţ care venea spre mine. Deocamdată, acesta se afla la o oarecare distanţă. Calul mergea în pas lejer. Călăreţul stătea cu capul lăsat pe piept, de parcă ar fi fost cufundat în gânduri sau ar fi adormit în şa.

— Am recunoscut imediat. De fapt, i-am recunoscut imediat hainele, calul şi, mai ales, părul auriu care îi stătea ca un nimb în jurul capului. Era Robert Falcon, demonul străin de origine engleză, care mă pusese să-i dezleg acea ciudată ghicitoare şi care mă avertizase să mă feresc de un bărbat pe care nu-l văzusem niciodată, de un bărbat care, între timp, mă întâlnise, îmi devenise soţ şi murise. Nu voiam să mă mai întâlnesc cu Robert Falcon, deoarece ştiam că-mi va pune anumite întrebări. Cum acesta îşi ţinea capul aplecat şi nu mă zărise încă, am avut intenţia de a mă ascunde printre copacii de lângă drum. Dar exact în momentul în care am vrut s-o iau la fugă spre ei, am surprins cu coada ochiului o mişcare neaşteptată şi am îngheţat.

În vale, trei bărbaţi se năpustiră dintre copaci pe urmele lui Robert Falcon. Unul dintre ei aruncă un ciot de lemn

spre călăreţul care, lovit în cap, se clătină în şa. Altul fugi înaintea calului pentru a-l prinde de dârlogi, iar al treilea sări înşfăcându-l pe Robert Falcon de braţ şi îl, trase jos. Probabil că băţul aruncat de primul atacator îl năucise pe englez, pentru că acesta căzu brusc fără a opune niciun fel de rezistenţă. Totul durase numai câteva secunde. Îmi mai ţineam încă respiraţia, buimăcită de şocul iniţial, când am văzut că unul dintre cei trei bărbaţi îngenunchează lângă trupul lipsit de vlagă al englezului, în timp ce primul atacator era ocupat să-şi recupereze reteveiul.

Înainte de a avea timp să mă gândesc ce aş putea face, m-am trezit luând-o la fugă spre ei, pe panta descendentă a dealului, şi ţipând din toţi rărunchii. „Vin *soldaţii lui Huang Kung! Soldaţii mandarinului sunt aici! Fugiţi repede! Fugiţi!”*

Trei feţe uluite se întoarseră spre mine. Ştiam că, din cauza coamei dealului, hoţii nu puteau să vadă drumul care se întindea în spatele meu. De aceea, am strigat din nou. Doi dintre ei dispărură imediat printre copaci. Bărbatul care ţinea dârlogii calului încercă să se urce în şa, dar fu aruncat de animalul nărăvaş, scăpând ca prin urechile acului de o lovitură zdravănă de copite. În clipa următoare, se făcu şi el nevăzut.

Robert Falcon continua să zacă nemişcat. Am alergat spre el. Când nu mai aveam de făcut decât vreo cincizeci de paşi, l-am văzut mişcând un picior, apoi un braţ, iar când am ajuns la el, şi-a ridicat puţin capul, privindu-mă nedumerit.

— Staţi, domnule Falcon, am spus. Mă întorc într-o clipă. Şi m-am întors pentru a străbate în grabă mica lizieră de lângă drum. Când m-am uitat în josul pantei ce cobora din spatele copacilor, i-am zărit pe cei trei hoţi fugind de mama focului, ultimul dintre ei încercând din răsputeri să-şi ajungă prietenii, îmi fusese teamă că le va da prin gând să se întoarcă, dar era clar că luaseră hotărârea să se îndepărteze cât mai mult posibil. Uşurată, m-am întors pe drum. *Moonraker,* calul, se dusese lângă stăpânul lui, care acum stătea în picioare, ţinându-se de oblâncul şeii pentru a-şi reveni. Pe partea laterală a capului avea deja o umflătură negricioasă. Uitându-se la mine cu ochi total inexpresivi, el spuse cu o voce răguşită:

— Lucy Waring... deci tu mi-ai vorbit acum câteva clipe. Am crezut că doar mi s-a părut că-ţi aud glasul.

— Da, eu sunt, domnule Falcon. Eram în drum spre casă când i-am văzut pe acei hoţi atacându-vă. Vă simţiţi bine?

El se uită de-a lungul drumului, întâi în sus, apoi în jos,

după care scrută cu privirea păduricea din jur. Abia atunci am observat că, în mâna liberă, avea un pistol.

— Nu, nu mă simt bine deloc, bombăni el, dar se putea şi mai rău: Cum de s-au speriat?

— Am strigat că soldaţii mandarinului vin de dincolo de coama dealului. Ăsta este motivul pentru care s-au speriat.

— Dumnezeule! Uluit, Falcon mă privi lung. Apoi îşi băgă pistolul într-un buzunar interior al hainei, îşi conduse calul la marginea drumului, lângă un bolovan scund ieşit din pământ şi se aşeză, pipăindu-şi cu precauţie capul. Ochii lui albaştri spălăciţi mă cercetau curioşi. Ai o viteză de gândire remarcabilă, Lucy.

— Ba nu gândeam deloc, domnule.

El scoase un hohot scurt de râs.

— Fie cum zici tu, dar am impresia că mi-ai salvat viaţa.

Tipul ăla avea de gând să mă mai altoiască odată cu bâta. Zici că eşti în drum spre casă? Nu-i o recompensă prea mare, însă aş putea să mă întorc pentru a te duce până în Tsin Kai-feng. Sunt convins că *Moonrakemu* va avea obiecţii.

— Nu, domnule Falcon, nu este nevoie, am spus în grabă. Ultimul lucru pe care îl doream în acel moment era să mă duc acasă împreună cu el. Sunteţi foarte amabil,

dar... dar nu am haine suficient de călduroase pentru o plimbare călare. Adică... trebuie să merg pe jos pentru a mă încălzi. Evident, aceasta era numai o scuză, deşi, întâmplător, ceea ce afirmasem era perfect adevărat.

După ce mă privi fix timp de o clipă sau două, Robert Falcon dădu din cap. Apoi, băgându-şi mâna în buzunar, spuse:

— Păi, nu prea pot să-ţi ofer o răsplată generoasă, însă sunt convins că ţi-ar prii câteva monede.

— Nu, domnule Falcon, nu este nevoie, am repetat, mergând de-a-ndărătelea. Mă bucur că am putut să vă ajut. Acum vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să plec.

Surprins de reacţia mea, el se ridică de pe bolovan. Culoarea îi revenise în obraji, iar picioarele îi erau din nou sigure pe ele.

La fel de grăbită, eu am continuat:

— Au venit nişte oameni care au preluat conducerea Misiunii, aşa încât acum avem absolut tot ce ne-trebuie. Şi, oricum, voi pleca foarte curând în Anglia.

Falcon ridică din umeri, de parcă l-aş; i deconcertat de tot.

— Bine... dacă nu te pot convinge, presupun că trebuie să renunţ şi să-mi văd de drum. Urmă o pauză, după care,

deodată, îmi puse întrebarea pe care sperasem s-o pot evita. Apropo, nu l-ai văzut pe tipul acela despre care ţi-am spus că este periculos?

Eram conştientă că, fiind sinceră, aveam să fiu asaltată cu alte întrebări, din ce în ce mai dificile. De aceea, am spus:

— Unicul străin care a apărut în satul nostru aţi fost dumneavoastră, domnule Falcon.

El dădu din cap. Expresia îi era sumbră.

— Bine. Oricum, să te aştepţi să-l vezi. Num-ar surprinde să aflu că el a fost cel care i-a plătit pe hoţii ăia pentru a mă ataca.

Am fost pe cale să protestez indignată, dar mi-am ţinut limba în frâu la timp. Era ciudat că voiam să sar în apărarea lui Nicholas Sabine deoarece nu-l cunoşteam aproape deloc. Şi, totuşi, acuzaţia ce-i fusese adusă mă făcuse să mă încălzesc brusc de furie. L-am urmărit pe Robert Falcon cum îşi pune piciorul în scară şi cum îşi face vânt în şa. Strecurându-şi mâna pe sub haină, în zona în care îşi ascunsese pistolul, el spuse:

— În viitor, n-am să mai visez cu ochii deschişi, mergând pe drum. Îmi storceam creierii încercând să descifrez ghicitoarea pe care ţi-am spus-o, Lucy. Tu te-ai mai gândit

la ea?

Mi-am scuturat capul.

— Nu. Am fost destul de ocupată. La revedere, domnule Falcon.

— La revedere, Lucy. Şi îţi mulţumesc încă o dată.

M-am întors şi mi-am văzut de drum. După un minut sau două, ajungând pe coama dealului, m-am uitat înapoi. Robert Falcon nu se mişcase din loc. Stătea cu mâinile sprijinite de oblâncul şeii şi mă urmărea. Văzând că mă uit, şi-a ridicat braţul. I-am răspuns, fluturându-mi mâna o singură dată, apoi mi-am continuat drumul.

O oră mai târziu, când am ajuns la Misiune, am fost întâmpinată de doamna Fenshaw, care a năvălit speriată în holul de la intrare, cu poalele fâlfâind în jurul ei.

— Lucy Waring! ţipă ea. Unde naiba ai fost?

— Numai până în Chengfu, am răspuns uimită. Scuzaţi-mă, doamnă Fenshaw, voi aţi să mă puneţi să fac ceva?

— Să faci? Evident că nu, copilă. Totul este în ordine. *Numai* până în Chengfu, ai zis? Cerule mare, ai mai multă energie decât minte umblând prin toată China asta de una singură!

— Dar am vrut să-mi iau rămas-bun de la doctorul Langdon. Am mai făcut drumul acesta de o mulţime de ori,

doamnă Fenshaw. A trebuit să-l fac.

Glasul ei se înmuie.

— Da, a trebuit să-l faci. Ei, asta este. Dar să ştii că ai sosit cu bine acasă pentru ultima dată, fetiţo, spuse ea, după care mă luă pe după umeri. Haide să mănânci. Trebuie să fii leşinată de foame şi nu-i bine. Ziua de mâine va fi foarte lungă pentru tine.

— Mâine? am spus cu inima strânsă.

Ea îşi coborî privirile spre mine şi zâmbi.

— Da. Am primit un mesaj de la Tientsin, de la şefii Misiunii. Vor trimite mâine pe cineva care să te ducă acolo, Lucy. Acesta va fi primul tău pas pe lungul drum care te va duce acasă. Nu eşti o fată norocoasă? îţi dai seama ce înseamnă să fii dorită în sânul familiei unui englez atât de amabil ca domnul Gresham?

Am înghiţit în sec, încercând să scap de nodul care mi se ridicase în gât din cauza fricii de necunoscut.

— Da, doamnă Fenshaw, am spus. Sunt foarte norocoasă.

4

În dimineaţa următoare, când mi-am luat rămas-bun de la cei de la Misiune, copiii au vărsat multe lacrimi. Eu n-am plâns pentru că n-am putut, dar aş fi vrut deoarece mi se frângea inima şi avem senzaţia că lacrimile îmi puteau alina durerea.

Doamna Fenshaw îmi dăduse o valiză mare, foarte uzată, în care îmi pusesem cele câteva comori şi unicul set de haine de schimb pe care îl aveam, însă, şi aşa, valiza rămăsese pe trei sferturi goală. Cea mai apropiată gară era cea de la Yangsu, unde puteam să ajung cu căruţa trasă de catâr în patru ore. Domnul Fenshaw fu cel care mă conduse până acolo, iar în gară am fost întâmpinaţi de un englez energic, venit din Tientsin pentru a mă lua. Numele lui era Courtney.

Nu mai văzusem niciodată un tren, aşa încât am fost foarte înspăimântată atunci când l-am zărit apropiindu-se de peron, ca un monstru pufăitor şi zăngănitor. Totuşi, am strâns din dinţi şi l-am privit inexpresiv, hotărâtă să nu-mi dau în vileag frica. Cred că domnul Courtney era un tip deosebit de drăguţ, dar am prea puţine amintiri legate de el, deoarece, în momentele respective, mintea mea a fost blocată pentru orice informaţie exterioară; tot timpul călătoriei cu trenul n-am făcut decât să stau mută, cu

privirile aţintite pe geam, fără a vedea absolut nimic.

În Tientsin, un oraş mult mai mare decât Chengfu, am petrecut zece zile. Am stat la Misiunea de acolo, într-o cămăruţă care mi-a aparţinut numai mie. Şi am avut un pat adevărat! De asemenea, am primit o serie de haine cu croială englezească, care fuseseră ale misionarelor de acolo şi care, ajustate, mi se potriviră. Prima dată când am îmbrăcat un set complet de haine englezeşti a trebuit să fiu ajutată de doamna care primise sarcina să se ocupe de garderoba mea. Până să termine respectiva doamnă să mă îmbrace, ajunsesem să mă fac stacojie la faţă. Mă simţeam umilită. Niciodată în viaţă nu mi se mai întâmplase să fiu atât de stânjenită sau să am senzaţia că sunt atât de proastă.

Mi se părea imposibil să mă pot mişca în voie cu poalele acelea lungi, ce-mi fâlfâiau prin jurul gleznelor. Şi nici nu puteam înţelege de ce trebuia să port pe dedesubt tot acel ansamblu de lenjerie de bumbac, plin de volănaşe. În ceea ce priveşte partea de sus a rochiei – care se numea corsaj, după cum am înţeles pot afirma că era prea strâmtă, la fel ca şi mânecile ei lungi. Era suficientă o jumătate de zi de muncă pe câmp, la săparea unui canal, şi întreaga rochie s-ar fi transformat în zdrenţe. Când i-am împărtăşit

această părere doamnei care mă ajuta, ea m-a privit şocată şi a spus: „Dar nu te va pune nimeni să sapi canale, Lucy. De acum eşti o tânără domnişoară englezoaică, aşa încât va trebui să te îmbraci şi să te comporţi corespunzător. Nu, nu mărşălui aşa, dragă. Nu eşti bărbat. O tânără domnişoară nu trebuie să se grăbească niciodată. Fă paşii mici şi poalele nu-ţi vor mai sta în cale”.

Numai pantofii au reuşit să-mi facă plăcere, dar asta abia după ce m-am obişnuit cu ei. Explicaţia era simplă: acest gen de încălţăminte crea impresia că am labele picioarelor foarte mici comparativ cu cele ale altor femei de naţionalitatea mea. În orice caz, ajunsesem să fiu un fel de curiozitate pentru cei de la Misiune. Toată lumea a fost însă deosebit de amabilă cu mine. Călătoria spre casă avea să dureze, după cum mi s-a spus, zece săptămâni, dar mie mi se părea că timpul era foarte scurt pentru parcurgerea unei distanţe de douăsprezece mii de mile. Făcând nişte calcule simple, ajunsesem la concluzia că, luând-o pe jos, n-aş fi ajuns la destinaţie în mai puţin de un an deoarece n-aş fi fost în stare să fac mai mult de treizeci de mile pe zi.

În a zecea zi, m-am urcat la bordul unui cargou englezesc, care avea cabine pentru treizeci de pasageri.

Însoţitorii mei erau doctorul Colby şi soţia sa, un cuplu vârstnic, care servise Misiunea o viaţă întreagă şi care, acum, se retrăgeau din activitate. De fapt, domnul Colby nu era un medic adevărat, ci o faţă bisericească. Vasul se numea *Formosa.* De obicei, cel mai nordic port în care ajungea el era Shanghai-ul, dar, de data aceasta, *Formosa* venise cu marfa pentru Tientsin. Niciodată nu-mi închipuisem că un vas poate fi atât de frumos. Salonul pasagerilor, cu superbele lui scaune, canapele şi covoare, părea a face parte dintr-un mare palat. Sala de mese era la fel de uluitoare, reuşind chiar să-ţi taie respiraţia atunci când pe feţele de mese albe, din pânzeturi fine, erau puse tacâmurile şi porţelanurile sclipitoare.

Deşi în cabina mea erau două paturi suprapuse, nu mi se repartizase nicio tovarăşă de cameră deoarece, printre pasageri, nu se mai afla nicio altă tânără singură. Oricum, efectivul de pasageri nefiind complet, nu apăruseră probleme privitoare la împărţirea cabinelor. Aici, fixată de perete, exista o chiuvetă mare, cu fundul găurit. Dacă scoteai dopul din gaură, apa chiuvetei se scurgea pe o ţeavă. De asemenea, deasupra chiuvetei existau două robinete. Nu mi-a venit să cred ochilor când am descoperit că, învârtindu-l pe unul dintre ele, curge apă fierbinte.

Şi asta nu era tot. Lămpile de pe vas erau electrice. Nu trebuia decât să apăs pe comutatorul de lângă uşa cabinei mele pentru ca marele glob de sticlă de pe tavan să emită o lumină albă, strălucitoare. Astfel de globuri se găseau presărate prin tot vasul şi multe dintre cele de pe coridoare erau lăsate aprinse toată noaptea. Niciodată nu-mi imaginasem că putea exista o asemenea extravaganţă. O extravaganţă minunată, din punctul meu de vedere. Totuşi, în ciuda tuturor acestor miracole, doctorul Colby îmi spusese că vasul nostru era destul de mic, şi de prost echipat în comparaţie cu unele dintre navele de pasageri de acum. Mie mi se părea imposibil, dar trebuia să-i dau crezare, din moment ce era cleric.

Dintre aceste minunăţii, două mă încântau în mod deosebit. Pe coridorul pe care se afla cabina mea, la o distanţă destul de mică, se găsea o baie, în care exista o cadă imensă, cu robinete pentru apă rece şi apă caldă. Pe vas erau mai multe băi de acest gen – câte una pentru fiecare zece pasageri – „care puteau fi utilizate după pofta inimii. În plus, lângă baia noastră existau trei cămăruţe dotate cu closete moderne, care se curăţau prin tragerea apei. Aceasta era, pentru mine, cea de-a doua minunăţie. Nu mai văzusem aşa ceva şi eram entuziasmată la

maximum. Aducându-mi aminte de nenumăratele ore de muncă istovitoare pe care le petrecusem la Misiune încălzind apa pe sobă pentru a spăla copiii, săpând latrinele şi cărând găleţile cu mizerii, am decis, într-unul dintre rarele mele momente de visare, ca imediat ce mă voi îmbogăţi să cumpăr, pentru a trimite la Misiunea din Tsin Kai-feng, o cadă şi câteva closete cu sistem de tragere a apei.

Am ridicat ancora la amiază, luând-o în josul râului Pei Ho, spre gurile de vărsare ale acestuia. Şi o dată trecuţi de Forturile Taku, am ieşit în larg. Pentru mine, priveliştea oferită de mare era o altă minune. O oră întreagă am stat lângă balustradă cu privirile aţintite spre imensitatea de apă care se întindea până la orizont. Apoi m-am trezit deodată că gura mi se usucă şi că stomacul mi se întoarce pe dos, aşa încât restul zilei a trebuit să-l petrec pe patul din cabina mea, incapabilă să suport ideea de a mânca, ferm convinsă că sunt pe cale să mor.

Încet, încet, răul de mare mi-a trecut. Două zile mai târziu mă simţeam din nou perfect şi eram în stare să mănânc cu poftă. La masă ni se servea atâta mâncare încât doar resturile care rămâneau ar fi fost suficiente pentru a-i hrăni pe copiii de la Misiune timp de două zile.

Majoritatea celorlalţi pasageri erau comercianţi, veniţi în China cu interese de afaceri. Dar pe lângă ei mai erau două misionare pe care nu le cunoşteam şi doi ofiţeri englezi. În orice caz, toţi mă considerau oarecum ieşită din comun, motiv pentru care încercau să-mi smulgă informaţii privitoare la anii pe care îi petrecusem în China, însă eu, deşi eram întotdeauna politicoasă, le dădeam răspunsuri cât mai scurte, nespunând decât atât cât era necesar să spun.

Portul Hong Kong a fost primul în care ne-am oprit.

Aproape că am avut senzaţia că vizitez un furnicar uman. Pe micuţa insulă erau îngrămădiţi atâţia oameni, încât mulţi dintre ei – poate chiar mii – erau nevoiţi să doarmă pe sampanele şi joncile acostate în port sau în golfurile mai ferite de vânturi. Deşi urma să stăm acolo numai douăsprezece ore, am avut posibilitatea să facem o mică excursie pe uscat. Mi-a făcut plăcere să mă plimb pe străzile mărginite de magazine şi dughene şi să trag cu urechea la discuţiile trecătorilor, înţelegeam uşor dialectele Ning-po şi Wu, dar dialectul cantonez al sudului, foarte diferit de celelalte, îmi era inaccesibil. Doctorul Colby mi-a cumpărat şi mi-a dăruit o frumoasă eşarfă din mătase verde, apoi ne-am întors pe vas. Începuse să se

întunece. Despărţindu-mă de domnul şi doamna Colby, m-am dus în cabina mea pentru a mă bucura de binefacerea apei calde şi pentru a-mi aranja părul.

Cheia mea fusese luată de la locul ei, din şirul de cârlige de pe peretele culoarului. Văzând-o băgată în uşă, m-am gândit că stewardul intrase pentru a-mi face patul – un obicei pe care continuam să-l consider ciudat şi, totodată, amuzant. Dar când am deschis uşa, mi-am ţinut răsuflarea, şocată. Lumina era aprinsă, iar în cabină era o harababură de nedescris. Hainele îmi fuseseră scoase din dulap şi împrăştiate pe podea. Toate sertarele noptierei de lângă paturi zăceau pe jos, răsturnate. Rogojinile şi cearşafurile celor două paturi stăteau îngrămădite într-un colţ. Valiza îmi fusese trasă de sub patul de jos şi toate comorile mele scoase de acolo şi răspândite prin întreaga cabină.

Am făcut, un pas, dar chiar în acel moment mi-am simţit nervii întinzându-se la maximum, alarmaţi. Din păcate însă, am intuit prezenţa omului de după uşă mult prea târziu. O mână puternică mă apucă pe la spate şi mi se încleştă peste gură. Aproape în aceeaşi clipă, uşa a fost trântită la loc şi lumina s-a stins. Necunoscutul mă ţinea cu ceafa lipită de pieptul lui. Acum, celălalt braţ al său mi se

încolăcise în jurul taliei, prinzându-mi o mână. De frică, inima îmi bătea atât de tare, încât aveam senzaţia că bubuiturile ei îmi răsunau în cap, ameţindu-mă.

Când m-a ridicat pentru a mă duce spre peretele opus al cabinei, am încercat să-l muşc de mână, dar n-am reuşit deoarece bărbatul şi-a ferit-o, sporind totodată apăsarea. Atunci, am început să mă zbat pentru a-l lovi cu călcâiele, dar nu i-am nimerit fluierele picioarelor deoarece m-a întors într-o parte. Neputincioasă, am făcut o ultimă încercare. Folosindu-mi mâna liberă, am încercat să-i zgârii faţa, dar necunoscutul şi-a ferit capul şi unghiile mele i-au alunecat prin păr. În clipa următoare, aterizam lângă un perete şi auzeam pocnitura unei uşi care se închidea cu bruscheţe foarte aproape de capul meu. Fusesem aruncată în dulap.

Chinuindu-mă să mă ridic în genunchi în spaţiul strâmt, cu respiraţia întretăiată, am împins cu putere în uşă; fusese încuiată. A trebuit să fac un mare efort, chiar să-mi muşc buza până la sânge, pentru a-mi înăbuşi ţipetele ce dădeau să-mi iasă din gâtlej. Când momentul de isterie a trecut, am reuşit să stau puţin liniştită, sprijinită în mâini şi în genunchi, pentru a-mi reveni. Am luat câteva guri mari de aer, care m-au ajutat să mă liniştesc, după care mi-am

lipit urechea de uşă. Nu se auzea niciun sunet. Întorcându-mă cu spatele spre uşă, mi-am rezemat genunchii şi palmele de peretele cabinei, apoi mi-am adunat toate puterile şi am împins. Încuietoarea şubredă a cedat. În clipa următoare, mă rostogoleam în încăperea întunecoasă. Ridicându-mă în picioare, am ocolit pe bâjbâite obstacolele de pe podea şi am aprins lumina. În cabină nu mai era nimeni. Am încercat să deschid uşa, dar era încuiată pe dinafară. Necunoscutul întorsese cheia în broască în momentul în care plecase. Atunci, am început să bat cu putere şi să strig. N-a trecut mai mult de un minut până când am auzit nişte zgomote de paşi, urmate de ţăcănitul broaştei. Deschizând larg uşa, cu un gest precipitat, m-am trezit faţă în faţă cu doamna Colby, care mă privea uluită.

— Dumnezeule, dar ce se întâmplă, copilă?! exclamă ea. Cerule mare, buzele îţi sângerează, iar părul îţi este... Doamna Colby tăcu brusc. Ochii i se opriseră asupra haosului din spatele meu.

— Am dat peste un bărbat în cabină, doamnă Colby, am spus, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii. A răscolit toate lucrurile astea. Când am intrat, l-am găsit aşteptându-mă în spatele uşii.

— Peste un bărbat? *Ce* bărbat? Vocea doamnei Colby se ascuţise de groază.

— Nu l-am văzut. A stins lumina şi m-a băgat în dulap. Cred... cred că l-am surprins în timp ce îmi cerceta cabina.

— S-o cerceteze? De ce?

— Nu ştiu, doamnă Colby, am spus, simţindu-mă deodată foarte obosită. Niciun lucru de-al meu nu merită să fie furat, dar poate că el nu ştia acest lucru.

Următoarea oră a fost un adevărat coşmar pentru mine. Am fost nevoită să-i spun întreaga poveste, întâi doctorului Colby, apoi ofiţerului secund, apoi medicului de pe vas şi, în final, căpitanului. Acesta din urmă era un bărbat robust, cu barbă, care semăna în mare măsură cu Prinţul de Wales – pe care eu îl văzusem doar în tablouri. Medicul îmi luă pulsul şi îmi pipăi capul, după care vru să mă determine să iau o doctorie pe care o făcuse special pentru mine, cu intenţia de a mă calma. Dar l-am refuzat cu încăpăţânare, dând dovadă de o mare impoliteţe. Dacă aş fi fost în apele mele, n-aş fi făcut nici în ruptul capului aşa ceva. Pe doamna Colby o supără îndărătnicia mea, însă eu cred că enervarea ei se datora în special stării de nervozitate în care ajunsese şi ea. Cert este că, până la urmă, medicul a fost nevoit să-i dea ei medicamentul calmant pe care îl

pregătise pentru mine.

Mi s-au pus o mulţime de întrebări, pentru care nu aveam răspunsuri. Toată lumea era epuizată. Vasul fusese inspectat în amănunţime, pentru a fi detectată orice persoană care nu avea ce căuta la bordul lui, însă fără niciun rezultat.

— Urâtă afacere, spuse căpitanul la sfârşit, aşezându-se în spatele marelui birou din cabina sa. Îmi pare foarte rău, domnişoară Waring. Apoi îşi întoarse privirile spre doctorul Colby, care se afla lângă mine. Scuzele mele, domnule doctor. Pungaşul trebuie să fi fost un chinez, vă asigur, care a găsit un mijloc de a se strecura la bord. Fiecare port îşi are clica lui de hoţi. Noi ţinem sub supraveghere atentă atât schelele de coborâre, cât şi trapele de încărcare, dar oamenii ăştia sunt diavoli curaţi. Sunt în stare să intre şi prin hublouri. De fapt, mi-e teamă că acesta este şi cazul nostru; s-a furişat înăuntru imediat după căderea serii şi această tânără domnişoară l-a surprins. Căpitanul se întoarse spre mine. V-a furat ceva, draga mea domnişoară?

— Deocamdată, nu ştiu, domnule. Dacă-mi permiteţi, am să plec chiar acum să verific.

— Desigur. Şi, normal, vă vom despăgubi pentru orice

pierdere. Căpitanul se încruntă, lucru care îl făcu să capete o expresie deosebit de sumbră. Văd că bruta v-a făcut o rană la buză. Credeţi-mă, dacă-l prindem, voi avea grijă să-i tăbăcim puţin pielea înainte de a-i face vânt pe mal. În orice caz, mi-ar plăcea să vă spun că, după opinia mea, sunteţi o fată foarte curajoasă, foarte stăpână pe sine.

— Nu mi-a făcut nicio rană la buză, domnule, am spus. Eu... eu mi-am muşcat-o ca să nu ţip. Mi-a fost teamă că, dacă încep să ţip, n-o să mă mai pot opri. N-am fost curajoasă deloc.

Căpitanul mă privi curios, apoi zâmbi.

— Domnişoară Waring, fie că vă daţi seama, fie că nu, tocmai aţi dat un exemplu de un adevărat curaj.

Neputând să-mi dau seama ce voia să zică, am fost bucuroasă că pot pleca. Doamna Colby s-a oferit să mă ajute să-mi fac curat în cabină, dar am convins-o să se ducă la ea în cameră pentru a se întinde în pat; era încă albă, iar nervii ei păreau a fi tot zdruncinaţi. După ce stewardul a făcut paturile, l-am rugat să mă lase singură, am închis uşa cabinei şi am început să fac ordine. În ciuda afirmaţiilor căpitanului, nu credeam că fusesem atacată de un chinez. Bărbatul cu care avusesem de-a face fusese prea solid pentru un chinez de statură medie şi, cu

siguranţă, mult prea solid pentru a se strecura printr-unhublou. Şi, în orice caz, individul ieşise pe uşă. Or, dacă ar fi fost chinez, ar fi fost remarcat imediat, înainte de a reuşi să părăsească vasul. Mi se părea mult mai probabil ca el să facă parte din echipaj – să fie, eventual, unul dintre marinari –, dar nu-mi exprimasem această părere în faţa căpitanului, deoarece nu mi se părea corect să formulez acuzaţii de acest gen fără a avea nicio dovadă.

După ce mi-am atârnat hainele în dulap şi după ce am pus toate celelalte lucruri în sertarele noptierei, am rămas în mijlocul încăperii numai cu valiza şi cu suvenirurile mele de preţ. Unul câte unul, le-am regăsit şi le-am pus în cutia lor. Toate păreau să fie acolo: cărţicica de rugăciuni, modelele de broderie, fotografia înrămată a părinţilor mei, bucata de panglică albastră, sandalele şi cele câteva micuţe cadouri pe care le primisem de la copii în momentul în care mă despărţisem de ei – o piatră frumoasă, o pană colorată în nuanţe vii, un desen naiv făcut pe un petic de hârtie. Până şi vechea bucată de canava pe care era schiţată *casa Moonrakers* se afla acolo, încă rulată, aşa cum o pusesem eu.

Am îngenuncheat lângă valiză, încercând să-mi dau seama dacă lipsea ceva. Şi am avut un şoc când, brusc,

mi-am adus aminte. Şocul a fost atât de mare încât mi-am ţinut respiraţia şi mi-am lipit palmele de obraji. Lipsea plicul pe care mi-l dăduse doctorul Langdon, plicul care conţinea actele mele de căsătorie şi testamentul lui Nicholas Sabine.

Am controlat cabina milimetru cu milimetru, dar n-am găsit nimic. Aşezându-mă pe patul de jos, cu privirile aţintite la mâinile pe care mi le ţineam în poală, am încercat să hotărăsc ce trebuie să fac. Niciodată nu fusesem pe deplin convinsă că mă voi duce la avocatul lui Nicholas Sabine pentru a-mi cere drepturile în calitate de soţie a decedatului. Mi se părea că momentul şi zona în care trebuia să aibă loc respectivul eveniment erau prea îndepărtate pentru a face parte din realitate. Dar acum, cu siguranţă, nu aveam să mai ajung la avocat. Şi nu puteam spune nimănui ce mi se furase deoarece dorinţa lui Nicholas Sabine fusese ca timp de şase luni să nu pomenesc nimic despre căsătoria noastră. Iar după scurgerea celor şase luni, cine avea să mai dea crezare nebuneştii mele poveşti, când nu aveam nicio dovadă care s-o susţină?

M-am simţit copleşită de o tristeţe adâncă. Abia acum, când îmi era imposibil să mai satisfac dorinţa lui Nicholas

Sabine, realizam că, la momentul potrivit, aş fi mers cu siguranţă la avocat, indiferent de simţămintele mele. Nicholas Sabine fusese bun cu mine şi mă salvase de mutilare, aşa încât eram datoare să-l răsplătesc făcând ceea ce-mi ceruse. Dar, fără acte, nu mai aveam cum să-l răsplătesc.

La un moment dat, ceva îmi atrase privirile. Eram îmbrăcată într-o rochie maro, cu mâneci lungi, strâmte, ale căror manşete erau încheiate cu nasturi. Pe manşeta dreaptă, surprinsesem o sclipire. Mi-am ridicat mâna, uitându-mă lung la ea. Între unul din nasturi şi manşetă erau prinse câteva fire de păr auriu. Aceasta era mâna cu care încercasem să zgârii obrajii atacatorului meu. El îşi ferise capul, dar câteva dintre firele lui de păr rămăseseră agăţate de nasturele meu.

Pe Formosa existau mai mulţi oameni blonzi, atât printre pasageri, cât şi printre membrii echipajului, dar niciunul dintre ei nu era chiar atât de blond. De fapt, cunoşteam un sigur ins al cărui păr avea o asemenea culoare, iar acela era Robert Falcon. M-am simţit cuprinsă de un fior. Robert Falcon nu era la bordul vasului... Dar, să se fi aflat în Hong Kong în momentul sosirii noastre? Oare cum se putea?

Am pierdut mult timp încercând să gândesc cu creierul

meu obosit, care judeca atât de încet. Bănuiam că în Hong Kong existau mulţi englezi. Dintre aceştia, era posibil ca unii să fi avut parte de zile negre – nişte marinari, de exemplu, lăsaţi la mal de căpitanii vaselor lor sau... da, de ce nu, nişte emigranţi. Îl auzisem pe doctorul Colby discutând cu un alt pasager despre aceşti emigranţi; era vorba, de fapt, de nişte ticăloşi, care, nemaiavând dreptul să rămână în ţara natală, erau trimişi în străinătate de către familiile lor de la care primeau şi un mic sprijin bănesc. În orice caz, poate că şi în Hong Kong existau oameni la fel de sărmani şi de disperaţi precum fusesem eu în Tsin Kai-feng, când mă dusesem să fur. Şi poate că unul dintre ei avea părul la fel de sclipitor ca Robert Falcon. Îl surprinsesem pe hoţ exact în momentul în care îmi golise valiza, împrăştiind totul pe podea. Probabil că, dând cu ochii de plic, el îl luase în mare grabă, crezând că ar putea conţine bani.

Da... aşa trebuie să se fi întâmplat, mi-am spus. Nu putea să existe nicio altă explicaţie.

Clopotul care ne chema la cină începu să sune. Îmi era groază să merg în sala de mese, deoarece ştiam că toată lumea avea să discute despre întâmplarea prin care trecusem. Aş fi dat orice să mă pot urca în pat şi să cer să-

mi fie adusă mâncarea în cabină, dar asta mi se părea a fi o dovadă de laşitate. „Fă numai primul pas logic; abia după aceea concentrează-te la următorii”, am gândit. Apoi am scos firele de păr aurii de pe manşetă, le-am aruncat afară, prin hublou, mi-am spălat buza şi faţa, m-am pieptănat şi am rămas în faţa oglinzii. Înainte de a o porni spre sala de mese, m-am străduit timp de câteva clipe să-mi iau o figură calmă.

Incidentul a rămas în centrul atenţiei mai puţin de nouă zile, lucru pentru care am fost recunoscătoare. Când ne-am oprit la Singapore şi la Penang, au fost luate măsuri de precauţie deosebite, pentru ca niciun tâlhar să nu poată urca la bord, iar doctorul Colby m-a ţinut aproape în permanenţă sub observaţie. Dar, în rest, incidentul n-a avut niciun fel de repercusiuni. Probabil că şi din cauza faptului că nu voiam să discut despre el, n-a trecut mult timp până când să fie uitat.

Pe măsură ce zilele treceau, oglinda îmi spunea că aspectul meu se schimba tot mai mult. Mi se recomandase să-mi las părul să crească, deoarece tinerele englezoaice nu obişnuiau să-l poarte ca mine, tuns rotund, gen castron. De asemenea, obrajii mi se rotunjiseră şi căpătaseră o oarecare culoare, iar unghiile, care fuseseră zgâriate şi

crăpate, deveneau la fel de netede ca unghiile mandarinului – dar nu şi la fel de lungi, pentru că nu aveam de gând să le las să crească peste măsură de mult.

Ne-am oprit la Colombo, apoi la Aden. Deşi niciodată nu mai trăisem atât de confortabil şi nu mâncasem atât de bine ca pe acest vas, mă simţeam mult mai puţin fericită decât ar fi fost normal să fiu. După trecerea primelor zile pline de surprindere faţă de noutăţile şi miracolele pe care mi le oferise această călătorie, am constatat că mă plictisesc deoarece nu aveam ce face. Este adevărat, îmi petreceam ore întregi plimbându-măpe punte, altele citind diferite cărţi din micuţa bibliotecă a vasului şi alte ore stând cu soţii Colby, pentru a asculta conversaţiile pe care le purtau aceştia cu alţi pasageri. Dar toate astea le făceam numai pentru a-mi consuma timpul liber. Poate că sunt absurdă, dar cred că începusem să duc lipsa grijilor şi a dificultăţilor zilnice cu care mă confruntasem atât de mulţi ani”.

Cele mai fericite momente ale mele erau cele de după apusul soarelui, când îmi puteam găsi pe punte un colţ retras pentru a fi singură sub cerul înstelat. Atunci mă puteam gândi la copiii de la Misiune – la fiecare în parte – şi îmi puteam aminti de lucrurile pe care le făcusem

împreună, de zbaterile legate de sărăcăciosul nostru petic de pământ, de bucuria obţinerii primilor cartofi, de grijile îngrozitoare pe care mi le făcusem împreună cu Yu-lan, timp de trei nopţi, crezând că micuţa noastră Kimi va fi răpusă de febră...

Câteodată mă gândeam la Nicholas Sabine şi la noaptea pe care o petrecusem în închisoare. Noaptea aceea mi se părea la fel de îndepărtată ca stelele de deasupra mea. Parcă prin întreg acel episod ar fi trecut o altă Lucy Waring, din altă lume. Aveam încă vii în memorie ultimele cuvinte rostite de Sabine: „Nu încerca nici măcar să te mai gândeşti la cele întâmplate aici... este vorba doar de-un vis, sincer". Şi exact aşa mi se părea: un simplu vis. Dar niciodată nu reuşisem să mă gândesc la Sabine fără să mi se strângă inima de tristeţe. Poate că fusese un om periculos, aşa cum afirmase Robert Falcon, însă mie îmi păruse a fi un om plin de viaţă, care, pe deasupra, avusese calitatea salutară de a putea râde în orice împrejurare – chiar şi de sfârşitul lui fatal.

De la Aden, am navigat prin zona caldă, cu Aer înăbuşitor, a Mării Roşii, apoi am intrat în Canalul Suez. Pe măsură ce punctul terminus al călătoriei noastre se apropia, îmi simţeam sufletul tot mai greu. La bordul

vasului mă aflam într-un mic univers pe care ajunsesem să-l cunosc şi îmi era groază să-l părăsesc pentru a mă arunca într-o imensă lume nouă, care îmi era complet străină. Deşi acum purtam haine englezeşti, eram conştientă că, din foarte multe puncte de vedere, nu gândeam ca o tânără englezoaică, mintea mea fiind modelată de stilul de viaţă chinezesc.

Mi-am văzut pentru prima dată ţara într-o seară de iunie, chiar înainte de apusul soarelui, în timp ce vasul naviga pe Canalul Mânecii. Toţi pasagerii, strânşi lângă balustradă, se uitau spre coastele îndepărtate ale Angliei. Cei plecaţi demult de acolo erau peste măsură de emoţionaţi. Numai sentimentele mele păreau a fi confuze. Eram curioasă şi, totodată, puţin mişcată ştiind că, foarte curând, aveam să calc pe pământul ţării poporului din care mă trăgeam, dar aceste simţăminte nu dominau nervozitatea care pusese stăpânire pe mine.

A doua zi am intrat cu viteză mică pe Tamisa, iar după-amiaza devreme am ancorat lângă docul Royal Albert. Între momentul ancorării şi momentul în care, în sfârşit, ni s-a spus că putem debarca, a trecut un timp aparent interminabil. Temerile mele se intensificau cu fiecare minut ce trecea. În final, am coborât scara ţinându-mă

bine de braţul doamnei Colby. Peste tot în jurul nostru, oamenii se îmbrăţişau şi se salutau cu entuziasm. La un moment dat, am văzut că dintr-un mic grup de femei se desprinde un bărbat, care se îndreaptă spre noi. Acesta avea faţa subţirică şi palidă, iar părul negru, foarte des. După aprecierile mele, din punct de vedere al vârstei, trebuia să se apropie de şaizeci de ani. Mişcările îi erau rapide şi bruşte. Ochii îi clipeau cu iuţeală în timp ce se apropia de noi, ţinându-şi jobenul într-o mână şi balansând un baston elegant în cealaltă, de parcă ar fi vrut să atragă atenţia celor din jur. O dată ajuns la noi, el zâmbi scurt, energic, după care spuse:

— Bună ziua, domnule. Umilul dumneavoastră servitor, doamnă. Îmi permiteţi să vă întreb dacă sunteţi domnul şi doamna Colby?

— Da, suntem, răspunse doctorul Colby. Dumneavoastră trebuie să fiţi Gresham. Ce spirit de observaţie aveţi de aţi reuşit să ne vedeţi, dragă domnule.

— Oh, nu, nu, protestă domnul Gresham, scoţând un hohot de râs. Apoi îşi prinse bastonul sub braţ pentru a putea da mâna cu noi. Sunteţi singurul cuplu însoţit de o domnişoară. Gresham se întoarse pentru a-mi adresa un zâmbet; un zâmbet parcă prea larg pentru el, pentru că îi

scoase la iveală toţi dinţii. Am fost convins că aceasta este micuţa noastră musafiră. Ei, ei, ei, deci n-am greşit; dânsa este Lucy Waring. Ce drăguţă eşti, draga mea. Bine ai venit în Anglia, în sânul familiei mele!

El şi-a întins mâna, iar eu i-am luat-o, făcând o mică reverenţă. Din nefericire însă, am realizat prea târziu că Gresham se înclinase, trăgându-mă puţin spre el pentru a mă săruta pe obraz. Drept consecinţă, în momentul în care m-am ridicat, l-am lovit uşor exact în faţă.

— Oh, scuzaţi-mă! am strigat, după care mi-am îndreptat pălăria, înroşindu-mă toată de ruşine.

Gresham scoase un alt hohot scurt de râs, de data aceasta cam derutat.

Este numai vina mea, spuse, după care se întoarse spre soţii Colby. Veniţi să vi-i prezint pe membrii familiei mele?

Eram numai vag conştientă de prezenţa celor trei persoane de sex feminin, îmbrăcate în rochii de vară. Două erau fetiţe, a treia, o doamnă mai în vârstă care trebuia să fie soţia domnului Gresham. Dar pe mine mă supărase atât de mult stângăcia de care dădusem dovadă, încât totul mi se părea a fi înceţoşat şi confuz. Îmi era teamă să întind mâna sau să fac reverenţe pentru a nu mai face vreo gafă. Am uitat numele fetelor imediat după ce le-am

auzit rostite de domnul Gresham. Şi singurele cuvinte de salut care mi-au venit în minte au fost chinezeşti.

Ca atare, doamna Gresham şi fiicele sale au fost prezentate unei creaturi derutate, roşie până în vârfurile urechilor, care le privea nelămurită, bolborosind numai un cuvânt sau două, într-o limbă complet străină. Faţa parcă îmi înţepenise. Ştiam că acum aveam o figură „căzută”, după cum se exprimase doamna Fenshaw. Domnul Gresham continua să râdă şi să vorbească, încercând să mă facă să mă simt în largul meu, dar eu eram atât de buimăcită din cauza ruşinii încât, la un moment dat, când mi s-a pus o întrebare, n-am reuşit să înţeleg despre ce era vorba şi, drept răspuns, n-am făcut decât să-mi aţintesc privirile goale la persoana care mi se adresase. După o eternitate, cât mi s-a părut a fi timpul scurs de când coborâsem de pe vas, doctorul Colby şi soţia sa şi-au luat rămas-bun de la noi. Zece minute mai târziu, mă aflam împreună cu ceilalţi într-un vaporaş cu motor, care ne ducea în susul Tamisei.

— Aceasta este calea cea mai scurtă spre Charing Cross, spuse domnul Gresham, jucându-se nervos cu bastonul şi întorcându-şi rapid capul ba într-o parte, ba în alta, pentru a arunca priviri iuţi înjur. În ziua de astăzi

problema traficului stradal a devenit îngrozitoare.

Deşi mi se părea a fi puţin probabil, mă întrebam dacă nervozitatea domnului Gresham se datora întâlnirii cu mine. Abia mai târziu am ajuns să aflu că acesta era comportamentul lui obişnuit. Domnul Gresham era un om impulsiv şi oarecum emotiv, foarte diferit de ceilalţi câţiva englezi pe care avusesem ocazia să-i cunosc în ultimul timp. Zâmbetul bizar, mecanic, îi apărea brusc pe faţă, acompaniat de o privire fixă, rece; apoi dispărea cu aceeaşi rapiditate, de parcă ar fi fost o lumină electrică stinsă de la un comutator.

Din cauza zgomotului făcut de motorul vaporaşului, ne era dificil să întreţinem o conversaţie, dar îmi convenea. Eram chiar recunoscătoare pentru acest noroc. Mă uitam în jurul meu, prefăcându-mă că aş fi interesată de peisaj, deşi, în realitate, nu prea reuşeam să percep nicio informaţie. Singurul lucru pe care l-am remarcat a fost faptul că Londra era deosebit de mare – şi asta numai pentru că timpul care ne-a fost necesar pentru a ajunge la Charing Cross a fost foarte lung. Din punctul în care am debarcat, am fost luaţi de o trăsură care ne-a dus până în faţa curţii exterioare a gării, aflată la maximum două sute de iarzi de chei. Străzile erau pline de oameni care

mergeau la serviciu sau acasă. Nu mai văzusem niciodată atâţia demoni străini laolaltă. Un hamal mi-a luat valiza. Apoi noi ne-am urcat în trenul oprit lângă peron, în timp ce domnul Gresham s-a dus să cumpere un ziar. În compartimentul nostru nu era niciun alt călător. În momentul în care ne-am aşezat, am realizat că trenul acesta era splendid în comparaţie cu cel cu care călătorisem până în Tientsin. Şi, de aici, gândurile mi-au zburat în altă parte. Eram îmbrăcată cu cea mai bună rochie pe care o aveam – cea mai bună dintre cele trei care îmi fuseseră date însă acum îmi dădeam seama că păream jerpelită în comparaţie cu fiicele doamnei Gresham, care aveau rochii frumoase, din mătăsuri grele, şi pălării foarte drăguţe, decorate cu pene mari, superb colorate. Până atunci nu dădusem importanţă hainelor, dar, pe neaşteptate, devenisem perfect conştientă de lipsa mea de atracţie şi lucrul acesta mă făcuse să mă crispez şi mai mult.

În compartiment se lăsase o linişte deplină, întreruptă numai când şi când de şoaptele celor două fete. Realizam că discutau despre mine, însă, încercând să mă gândesc ce aş putea spune, am constatat că mintea continua să-mi fie goală. Parcă aş fi fost vrăjită de o fiinţă rea. Stăteam cu

capul lăsat în piept, aruncând priviri rapide cu coada ochiului. Doamna Gresham îşi făcea vânt cu un mic evantai. Părul frumos, de culoarea lemnului de santal, îi era prins cu agrafe sub o pălărie, care îi era legată cu panglici pe sub bărbie. Avea ochii albaştri, pielea rozalie, iar trupul scund şi îndesat. La un moment dat, am văzut-o închizând ochii, scăpând un suspin şi clătinându-şi capul de parcă s-ar fi confruntat cu o problemă pe care nu ştia cum s-o soluţioneze. Problema eram eu, îmi dădeam bine seama. Gândindu-mă la impresia pe care o făcusem, nici nu puteam s-o învinuiesc că dădea semne de enervare.

Pe cele două fete am putut să le studiez datorită imaginii lor reflectate în geam. Abia acum observam că una avea vreo optsprezece ani, iar cealaltă – cu câţiva ani mai puţin. Fata mai mare era scundă şi îndesată, ca mama ei. Fata mai mică, aproape la fel de înaltă ca sora sa, semăna mai degrabă cu domnul Gresham. Amândouă şuşoteau, chicoteau şi îmi aruncau priviri fugare. Văzându-le, am fost cât pe ce să-mi doresc să nu mă aflu acolo, ci în drum spre Chengfu, mânată de nevoia de a mai fura ceva.

Pe neaşteptate, părând să-şi vină în fire, doamna Gresham spuse pe un ton tăios:

— Terminaţi imediat cu şuşoteala! Emily, tu ar trebui să ştii că nu este frumos aşa ceva, nu s-o încurajezi pe Amanda, care, şi aşa, este suficient de prost crescută. Îndreptaţi-vă spatele şi discutaţi cu Lucy. Aşa procedează nişte fete de familie bună.

Fetele se uitară una la alta, complet neajutorate. După o clipă, fata cea mare, adică Emily, mi se adresă:

— Tata ne-a dus să vedem o operă comică a domnilor Gilbert şi Sullivan. Este o operă privitoare la China. Se numeşte *Mikado.* Ăsta este un fel de rege pe acolo... L-ai văzut vreodată? Adică, l-ai văzut pe adevăratul Mikado?

Mi-am scuturat capul. Nu auzisem niciodată de el.

Atunci, Amanda îi spuse surorii sale:

— Acţiunea nu se petrecea în China, ci în Japonia, proasto! Mikado este împăratul Japoniei.

— Nu vorbi urât cu sora ta, dragă, interveni doamna Gresham, agitându-şi evantaiul. În definitiv, China şi Japonia sunt cam acelaşi lucru, sunt sigură.

— Scuză-mă, mamă, spuse Amanda fără nicio nuanţă de regret în voce. Apoi se întoarse spre mine. Dar pe cine ai *văzut* în China, Lucy?

Reuşind să-mi recapăt graiul, am răspuns în şoaptă:

— Am văzut tot felul de oameni de naţionalitate chineză.

Şi, o dată, l-am văzut pe mandarinul Huang Kung. Este o persoană foarte importantă...

— Uite! Vezi? zise doamna Gresham cu speranţă în glas. Lucy a văzut un mandarin. Nu este frumos?

— În *Mikado,* a apărut şi Marele Călău Şef, se auzi vocea lui Emily. Tu ai văzut vreodată un călău?

Am dat din cap, afirmativ. Părând satisfăcută, doamna Gresham spuse:

— Vezi, Amanda? Doar ţi-am zis că japonezii şi chinezii sunt, în mare măsură, la fel.

— Şi cum era? Avea o spadă mare, cu care reteza capetele oamenilor? mă întrebă Amanda, chicotind.

— Nu întotdeauna, am răspuns, cu o voce ceva mai sigură. Dacă eşti hoţ, călăul nu face decât să-ţi însemne braţul cu un fier înroşit. Dar Huang Kung este foarte sever, aşa încât, în Chengfu, hoţilor li se taie mâna.

Ambele fete se uitară la mine cu ochii măriţi de uimire. Emily îşi privi mâna albă, catifelată şi scoase un miorlăit oripilat. Din gâtul doamnei Gresham ieşi un sunet gutural. În clipa următoare, o vedeam lăsându-se pe spate cu ochii închişi, agitându-şi mai repede evantaiul.

— Destul, Lucy! spuse ea cu o voce agitată. Nu avem nevoie de poveşti prosteşti, de genul acesta. Îţi mulţumim.

M-am închis din nou în sinea mea, întrebându-mă cu ce greşisem. Exact în acel moment, uşa compartimentului se deschise, permiţându-i domnului Gresham să urce în tren.

— Putem porni la drum din clipă în clipă, spuse el cu entuziasm, aruncându-şi pălăria şi bastonul pe grătarul pentru bagaje. Apoi se aşează, frecându-şi mâinile cu putere, şi ne măsură pe toate cu privirea, clipind des. Deci, despre ce doriţi să discutăm?

— Cred că Lucy este foarte obosită, Charles, îi zise soţia sa cu subînţeles. Doar nu vrem s-o istovim cu discuţiile încă din primul moment al sosirii. În plus, mie mi s-a părut întotdeauna dificil să întreţin o conversaţie plăcută într-un tren zgomotos, ca acesta. N-ar fi mai bine să-ţi citeşti ziarul, dragă? Mai târziu, vom avea timp suficient pentru a vorbi cu Lucy.

Pentru o clipă, domnul Gresham păru a fi cam stingherit. Apoi se sprijini de spătarul scaunului şi dădu din cap, aprobator, de mai multe ori la rând.

— Poate că ai dreptate, Becky. Trebuie să-i dăm răgazul să se acomodeze. Întorcându-se spre mine, el schiţă apoi unul din luminoasele, dar foarte neaşteptatele lui zâmbete. În afară de asta, presupun că vei dori să te uiţi pe fereastră în timpul călătoriei. Este pentru prima dată

când vezi Anglia, aşa încât n-am vrea să te tulburăm.

Cred că am reuşit să-i răspund printr-un surâs firav. În orice caz, mă simţeam uşurată şi puteam spune cu certitudine că şi ceilalţi se simţeau la fel.

— Vă mulţumesc, domnule Gresham, am bolborosit, după care mi-am întors capul mulţumită, pentru a mă uita pe fereastră. Dar au mai trecut câteva minute până când să pot vedea ceva, pentru că, iniţial, n-am făcut decât să-mi aţintesc privirile goale în depărtare, întrebându-mă cum naiba voi repara începutul îngrozitor al relaţiei mele cu familia Gresham. Absolut tot ceea ce spusesem şi făcusem fusese greşit. Iar când nu spusesem şi nu făcusem nimic, ca de exemplu atunci când se făcuseră prezentările, fusese tot rău, deoarece stătusem inertă, ca o bovină lipsită de minte.

Gradat, am început să observ priveliştea care mi se oferea.

La începutul călătoriei n-am trecut decât printre două şiruri lungi de case înghesuite, foarte afumate. Au urmat câteva clădiri cu coşuri înalte, despre care ştiam că ar fi trebuit să fie fabrici şi, în final, zonele deschise din afara oraşului...

Era atât de frumos, încât îmi era greu să cred că poate fi

adevărat. Nu existau şesuri perfect plane, ca cele cu care eram obişnuită. Aici, terenul urca şi cobora, de fiecare dată în pante line. Munţi nu existau. Câmpiile formau un imens covor mozaicat, care părea a se undui peste întreg pământul, amintindu-mi de covorul zburător al unei vrăjitoare dintr-o poveste. Am văzut cai gigantici cu picioare păroase, care munceau pe câmp sau trăgeau căruţele, pe drum. Am văzut vaci frumoase şi oi păscând pe coaste mănoase, verzi ca smaraldul. Şi peste tot existau copaci: copaci singuratici, grupuri de copaci. Păduri întregi... Până şi drumurile erau mărginite de şiruri interminabile de copaci.

În China, drumul nu era decât o fâşie bătătorită de pământ, pe care trebuia s-o urmezi pentru a ajunge dintr-o localitate în alta. O fâşie lungă, fără nimic pe margini, pe care dacă mergeai nu întâlneai nimic în cale. Pe când aici, întâlneai tot felul de intersecţii. Drumurile formau un adevărat labirint prin care nu ştiu cum se orientau călătorii. Şi toate erau limitate într-un fel sau altul. În localităţi ele erau mărginite de şiruri lungi de case şi magazine. Spaţiile verzi dintre clădiri aveau pe margini garduri vii sau parcele de iarbă. De-a lungul gardurilor vii creşteau flori sălbatice, iar pe pereţii micuţelor vilişoare se

ridicau trandafiri agăţători. Dar poate că cel mai mult m-a surprins faptul că nici satele, nici oraşele nu erau împrejmuite de ziduri. În China, până şi cel mai neînsemnat cătun era protejat de un zid din chirpici. Iar oraşele erau înconjurate, în general, de ziduri din piatră, în interiorul cărora existau alte ziduri, ridicate în jurul caselor celor bogaţi, apoi alte ziduri, destinate a împărţi domeniile private în curţi, şi aşa mai departe.

Dar, deşi în Anglia spaţiile erau complet deschise, dând senzaţia că ar fi nepăzite, simţeam că deasupra ei plutea o atmosferă paşnică, de deplină siguranţă, care părea a se întinde peste acest teritoriu de la un punct cardinal la altul, ca un baldachin invizibil. Poate că până la urmă exista acea memorie a sângelui care se transmitea din străbuni, deoarece, fără să mai fi văzut vreodată Anglia, mi-am dat seama brusc că făceam parte din ea, chiar dacă deocamdată, până când aveam s-o cunosc mai bine, mi se părea a fi o ţară bizară. Pe neaşteptate, am simţit că ochii mi se umezesc.

Întorcând capul, am fost surprinsă să constat că nu eram singură în compartiment; fusesem atât de absorbită de gânduri încât uitasem complet de însoţitorii mei. Emily mă privea cu insistenţă. Strâmbându-şi nasul, ea îi şopti

Amandei:

— Uite, e plângăcioasă.

Dar şoapta fu suficient de tare pentru a fi auzită. Domnul Gresham îşi ridică brusc privirile de la ziarul pe care îl citea, aruncându-şi totodată capul pe spate, şi aţinti asupra fiicei sale nişte ochi scăpărători de furie.

— Cum îndrăzneşti, Emily?! se răsti el, clipind cu rapiditate. Remarca asta a fost răutăcioasă. Aşa ceva nu se face. Pur şi simplu, nu se face, tânără domnişoară. Să fii sigură că n-ai să obţii pălăria aceea nouă pentru care o tot baţi la cap pe mama ta.

Emily îşi ţuguie buzele, de parcă ar fi fost cât pe ce să izbucnească şi ea în plâns. Amanda îşi înăbuşi un chicot. Doamna Gresham deschise ochii şi spuse indignată:

— Haide, Charles! Cum poţi fi atât de dur cu sărmana copiliţă? Uite în ce hal ai întristat-o. Evident că va trebui să-i iau pălăria aceea...

— Ba nu-i deloc evident, o întrerupse domnul Gresham iritat. Şi Emily nu este o „sărmană copiliţă”, ci o domnişoară care ar trebui să cunoască regulile de comportare. Din nefericire însă, tu o răsfeţi, draga mea, şi ăsta-i un mare păcat. Să ştiţi că nu am intenţia să-mi retrag cuvintele. Şi, cu asta, pun punct acestei discuţii.

Scuturându-şi ziarul cu vigoare, domnul Gresham îi aruncă o privire încruntată fiicei sale, apoi îmi adresă un zâmbet, care presupun că ar fi trebuit să fie liniştitor, şi reîncepu să citească. Doamna Gresham îşi puse frâu la limbă, iar fata lor mai mare rămase îmbufnată. Numai Amanda părea a fi foarte mulţumită, deşi se străduia să nu-şi trădeze sentimentele. Se lăsase o tăcere apăsătoare. Fericirea de scurtă durată pe care o cunoscusem cu numai câteva clipe în urmă se risipise. Fără a scoate niciun cuvânt, reuşisem să creez animozităţi cel puţin între trei dintre membrii acestei familii. Mi-am îndreptat în grabă privirile către geam, simţindu-mă extrem de vinovată. Aproape că nici nu mai îndrăzneam să respir.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cât de mult timp urma să dureze călătoria şi nici nu mă puteam hotărî să întrerup liniştea încordată pentru a mă interesa. În orice caz, după încă o jumătate de oră de mers, în care am mai oprit în câteva gări, am ajuns într-o localitate numită Chislehurst. Acolo am coborât din tren. Valiza mi-a fost luată de un hamal, iar domnul Gresham ne-a condus de-a lungul peronului, încăpăţânându-se să flecărească pe un ton foarte vioi, de parcă ar fi încercat să risipească atmosfera tensionată a acestei călătorii.

Eram aşteptaţi de un vizitiu care venise cu o trăsură mare, deschisă, ce se numea, după cum aveam să aflu ulterior, landou. Cu acest landou am pornit-o pe un drum de ţară, care urca şerpuind pe o colină cu vârf plat, împădurit. O dată ajunşi sus, am luat-o printre copaci. Amanda stătea lângă mine. Puteam vedea cu coada ochiului că mă privea. Deodată, ea îşi strecură mâna pe sub braţul meu şi spuse:

— Trebuie să fie foarte dificil să vii într-o ţară străină. Tocmai mă întrebam cum m-aş simţi dacă aş fi trimisă pe neaşteptate în China, singură-singurică. Cred că aş fi groaznic de înspăimântată.

Îi eram atât de recunoscătoare, că-mi venea să izbucnesc în plâns. Mi-am întors capul şi i-am adresat un zâmbet extrem de cordial; toată inima mea era în acel zâmbet. Apoi m-am uitat la domnul Gresham, care stătea cu faţa spre mine. Soţia lui era alături de el.

— Îmi pare rău, domnule Gresham, am spus repede, mirată de potopul de cuvinte care îmi ieşea de pe buze. Ştiu că am fost absurdă şi nepoliticoasă, dar n-am avut intenţia să mă comport aşa. Am fost nervoasă şi... şi totul a părut a merge de-a-ndoaselea.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, se grăbi el să-mi răspundă.

Perfect de înţeles, draga mea. Foarte curând ai să te linişteşti şi ai să te simţi ca acasă, sunt sigur.

Domnul Gresham se lăsă pe spătar, aparent foarte uşurat, renunţând pentru câteva clipe să se mai joace cu bastonul. Emily continua să fie ursuză, doamna Gresham era încă destul de îndoită în sinea ei, dar Amanda săltă exaltată pe banchetă şi spuse:

— Poftim, am ştiut eu că numai nervozitatea este de vină. Eu mă comport la fel atunci când mă duceţi în vizită la nişte oameni pe care nu-i cunosc. Oh, Lucy, îmi pare bine că ai venit la noi. Vom avea multe subiecte comune de discuţie. De când a împlinit optsprezece ani, Emily a devenit groaznic de fudulă. N

— Amanda! exclamă mama ei îngrozită. Unde ai învăţat cuvinte atât de vulgare? Să nu îndrăzneşti să vorbeşti cu sora ta în felul acesta!

— Foarte bine, mamă, spuse Amanda, docilă. Dar să ştii că le-am învăţat de la Emily. Ea a afirmat că băiatul lui Marchant-Yates este fudul.

— Ooh, ba nu! a ţipat Emily, indignată. Mamă, n-am făcut aşa ceva.

Domnul Gresham lovi brusc cu bastonul în podea.

— Nu vă mai certaţi, domnişoricilor. Nu uitaţi că avem o

musafiră printre noi. Apoi îmi adresă unul dintre zâmbetele lui mecanice, care fu, de data aceasta, ceva mai cald. Şi deodată, deşi Emily se bosumflă cufundându-se într-o tăcere adâncă, atmosfera se detensionă sensibil de mult. Îmi venea s-o îmbrăţişez pe Amanda.

Călătoria cu landoul dură mai puţin de cincisprezece minute. Oarecum destinsă, am reuşit, în sfârşit, să mă uit în jur şi să sesizez amănuntele peisajului. Numărul şi varietatea copacilor mă uimeau. În singura zonă pe care o cunoşteam, cea în care trăisem toată viaţa, nu existau prea mulţi copaci. Dar aici erau din abundenţă şi frunzişul lor bogat, împreună cu verdele pajiştilor, părea a avea un ciudat efect tămăduitor asupra mea. Era ca şi cum moştenisem, prin sânge, o nevoie indefinibilă de care devenisem conştientă abia acum, după atâţia ani, când dădusem cu ochii de această minunăţie verde a Angliei. Voiam să sorb totul din priviri şi să învăţ denumirile tuturor copacilor şi ale florilor pe lângă care treceam.

Casa domnului Gresham, care se numea *High Coppice*[3], se afla la marginea sătucului Hawkfield. Când am cotit, intrând printre stâlpii solizi ai porţii pe aleea de acces, am văzut că locuinţa familiei Gresham se afla pe o creastă de

[3] Crângul înalt? (Crângul de Sus) (nota trad.).

deal. Dincolo de ea, terenul cobora spre o vale largă, care era mărginită pe cealaltă parte de un alt deal, aflat la aproximativ o milă distanţă.

Casa era mare şi urâtă, după cum am socotit-o în acel moment, din cauza liniilor ei drepte. Mă obişnuisem cu pagodele înalte şi cu acoperişurile concave din Chengfu. *High Coppice* mi se părea prea scundă, prea lată, prea lipsită de armonie. Când îşi construiau locuinţele, oamenii bogaţi din China urmăreau ca acestea să se armonizeze cu spiritele pământului, apei şi aerului. Ori la *High Coppice*, singura armonie pe care reuşeam s-o văd era cea datorată frumuseţii naturale a iederei care se căţăra pe zidurile din cărămizi galbene, îndulcindu-le liniile şi înveselindu-le.

În momentul în care landoul se opri în faţa portalului impresionant al casei, uşile se deschiseră brusc. Un servitor foarte distins, un majordom, mai exact, ieşi să-şi salute stăpânul. Apoi apăru şi un servitor mai puţin important, un tânăr fără haină, peste a cărui vestă era agăţat un şorţ, care îmi luă valiza şi o duse înăuntru.

Ajunsă în marele hol de la intrare, din care se putea urca la etaj pe o scară impozantă, m-am uitat în jur uluită. Unele dintre uşile încăperilor de la parter erau deschise, aşa încât am avut prilejul să zăresc ce se găsea dincolo de

ele. În viaţa mea nu mai văzusem atâta mobilier, atâtea tablouri, atâtea covoare, atâtea vaze, atâtea oglinzi, atâtea ornamente, atâtea statuete. Pentru o clipă, gândurile mi-au zburat la Misiunea domnişoarei Prothero. În afară de pictura din capelă, singurul ornament de care îmi puteam aduce aminte era frumosul scut din bronz fixat pe peretele despărţituri i în care dormisem eu. De fapt, – acela rezistase trecerii vremii doar din cauza faptului că nu mă simţisem în stare să iau hotărârea de a-l desprinde din tencuială pentru a-l vinde. Doamna Gresham spuse: – Ah, Edmund dragă, eşti aici. N Întorcându-mi privirile, am văzut că un bărbat cobora scara. Acesta era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, de sub care ieşea un guler înalt de cămaşă, foarte bine apretat. Fără niciun dubiu, trebuia să fie fiul domnului Gresham. În vârstă de douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani, după aprecierile mele, el avea faţa subţirică şi palidă precum cea a tatălui său. În schimb, modul de a se comporta al celor doi diferea complet. Dacă domnul Gresham făcea mişcări rapide, aproape nervoase, fiul său era sobru şi sigur pe sine, adoptând o atitudine care s-ar fi potrivit mai degrabă unui om mai vârstnic. Privirile îi erau reci, dar după numai o clipă am sesizat că ele nu erau şi ostile. Şi, oricum, nu-mi

erau destinate numai mie. Îmi făcea impresia că este genul de om care studiază şi evaluează absolut totul, că, pur şi simplu, acesta era comportamentul lui natural.

— Bună seara, mamă, spuse el, politicos. Aţi avut parte de o călătorie plăcută? Văd că aţi adus acasă cu bine ultima achiziţie a tatălui meu. Apoi fiul lui Gresham îmi adresă un zâmbet măsurat, dar faptul că se referise la mine numindu-mă „ultima achiziţie" a părintelui său mă făcu să mă simt din nou stingherită, deoarece îmi amintise că fusesem cumpărată de domnul Gresham de la misionari.

— Da, ea este Lucy Waring, spuse doamna Gresham. Lucy, el este fiul nostru, Edmund.

— Bine ai venit la *High Coppice,* Lucy, mă salută Edmund, întinzând mâna.

— Am dat-o pe a mea, spunând „Încântată de cunoştinţă", şi am făcut o mică reverenţă, amintindu-mi la timp că trebuie să fiu atentă pentru a nu repeta gafa de pe-chei.

— Edmund trăieşte şi munceşte în Londra, îmi explică doamna Gresham. Astăzi a venit aici special pentru a te întâmpina.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Gresham, am zis.

— Cred c-ar fi mai bine să-mi spui Edmund. Urmă încă un zâmbet abia schiţat. Altfel, s-ar putea face unele confuzii, adăugă, aruncând o privire spre tatăl său, care se oprise la baza scărilor pentru a discuta cu majordomul şi cu o servitoare îmbrăcată în rochie neagră, care avea pe cap o scufie albă, plină de volănaşe.

— Edmund este avocat. Este un tip foarte deştept, interveni Amanda în discuţie, balansându-şi săculeţul de mână. Mamă, pot s-o duc pe Lucy sus pentru a-i arăta care este camera ei?

— Nu „pot”, ci „îmi permiţi să”, o corectă doamna Gresham, scoţând un suspin. Da, dragă, du-o.

Mă bucuram că mi se oferea ocazia să scap de cei din hol. Alături de Amanda mă simţeam mai bine decât cu oricine altcineva. Fetiţa mă conduse la etaj, de-a lungul unui culoar larg, deschizându-mi uşa unei încăperi care avea vedere spre frumoasele grădini ale casei şi spre valea împădurită care se găsea dincolo de ele. Era o cameră mare – de două ori mai mare decât cea pe care o avusese domnişoara Prothero la Misiune –, iar dimensiunile mobilierului erau proporţionale cu dimensiunile ei. Cu o oarecare invidie, am gândit că imensul, foarte solidul şifonier de acolo ar fi furnizat lemnul necesar pentru

funcţionarea sobei noastre de bucătărie timp de o săptămână întreagă.

— Scoate-ţi pălăria şi aşază-te. Îţi despachetez eu lucrurile, spuse Amanda, chinuindu-se să desfacă încuietorile valizei. Oh, dragă, nu-i aşa că am avut parte de o călătorie *groaznică?* îmi pare rău că Emily a fost urâcioasă cu tine, dar, sincer, nu este în stare să se stăpânească. În parte, de vină este firea ei detestabilă, în parte, prostia. Eu n-o iau în seamă. Amanda începu să-mi scoată hainele din valiză şi să le înşiruie pe pat. Între timp, continua să pălăvrăgească preocupată. Cred că şi eu am fost cam urâcioasă şi, crede-mă, îmi pare *nespus* de rău, dar am simţit nevoia să mă hlizesc pentru că n-am mai întâlnit niciodată o chinezoaică... adică, o fată venită din China, ca tine. Chiar ai vorbit serios atunci când ai afirmat că Marele Călău Şef le taie oamenilor mâinile? Nu se poate... Este ridicol, nu-i aşa? Presupun că ai citit chestia asta într-o carte de poveşti. Ai văzut ce figură a făcut mama? Şi Emily... Era să mor tot încercând să-mi stăpânesc râsul. Oh, dragă, nu ai prea multe haine, nu crezi? Iar astea pe care le ai nu sunt foarte frumoase.

Stând lângă ea, m-am uitat lung la hainele de pe pat.

— Astea sunt singurele haine pe care mi le-au găsit cei

de la Misiunea din Tientsin, am spus.

Amanda luă o rochie şi, punându-şi-o în faţă, se uită în oglinda de pe şifonier.

— Cred că sunt genul de haine pe care le poartă misionarii, concluzionă ea. Voi discuta cu tata pentru a-l convinge să-ţi ia nişte rochii noi, mai frumoase.

— Ale tale sunt foarte frumoase, am spus. Eu nu m-am deprins să port haine englezeşti. De fapt, nu m-am obişnuit nici măcar să le văd pe alte fete îmbrăcate în ele, aşa încât n-am avut cum să-mi dau seama că rochiile pe care le am nu sunt prea drăguţe.

— Dar în China în ce te îmbrăcai? mă întrebă Amanda, aruncându-mi o privire nelămurită.

— Într-o pereche de pantaloni, o tunică şi o scurtă matlasată. Iar în picioare îmi puneam sandale sau cizme. Acolo toată lumea se îmbracă aşa. Excepţie fac numai bogătaşii, care poartă *anterie* din mătase.

— Purtai *pantaloni?*

— Da. Sunt mult mai comozi decât rochiile.

— Şi Emily s-a îmbrăcat odată în pantaloni, când am jucat Şarade, dar mi-a zis că nu sunt confortabili. Presupun că a spus aşa din cauza faptului că este prea grasă pentru a intra în ei. În orice caz, n-am mai auzit să existe o fată

care să se îmbrace *numai* în pantaloni. Ce ţară ciudată trebuie să fie China asta. Amalia se uită din nou în oglindă, pipăind mătasea bleu a poalelor rochiei în care era îmbrăcată. Da, rochia asta este frumoasă. Este cea mai bună rochie de călătorie pe care o am. Dar Emily are lucruri mult mai frumoase pentru că ea este favorita mamei.

— Vrei să zici că este favorită, neţinând cont de primul ei născut, adică de domnul Edmund, nu?

— Dumnezeule, nu! Cred că mamei nu-i prea plac băieţii. Presupun că ar fi fost mai mulţumită dacă avea numai fete.

Mi-am clătinat capul, nedumerită. În China, venirea pe lume a unui prunc de sex feminin era considerată a fi, de cele mai multe ori, un adevărat dezastru. Se vedea clar că îmi trebuia foarte mult timp pentru a reuşi să-i înţeleg pe locuitorii acestei ţări noi şi ciudate, după cum mi se păreau mie. Cu toate că domnişoara Prothero îmi vorbise uneori despre obiceiurile şi felul de-a fi al englezilor şi cu toate că citisem cărţi privitoare la viaţa lor, nu fusesem niciodată capabilă să realizez pe deplin că existau oameni care puteau gândi atât de diferit faţă de noi.

Se auzi o ciocănitură în uşă. Când Amanda strigă

„intră”, în cameră îşi făcu apariţia o servitoare care adusese o cană mare din cupru, cu toartă. Înăuntru era apă fierbinte, iar deasupra căniі fusese pus un capac din lemn, care menţinea temperatura conţinutului.

— Toarn-o în lighean, Beattie, spuse Amanda. Ai adus un săpun şi un prosop? Domnişoara Lucy are tot ce-i trebuie? Foarte bine, eşti liberă.

După ce turnă o parte din apă în marele lighean de porţelan al lavoarului, servitoarea se retrase. Amanda spuse:

— Mama şi tata au propria lor baie, dar nouă nu ni se permite s-o utilizăm. Uite, în cabina asta există o cădiţă în care poţi sta pe vine pentru a te spăla. Dimineaţa, când te trezeşti, tragi de şnurul clopoţelului pentru a o chema pe servitoare. Când vine, îi spui că vrei apă caldă pentru baie. Ea va avea grijă de tot. Presupun că trebuie să-ţi explic multe lucruri, dar avem timp suficient. Acum mă duc să-mi schimb ţinuta. Nu voi întârzia mult.

După ce Amanda a ieşit săltând din încăpere, m-am aşezat pe pat şi m-am uitat în jur, uluită. Se vedea clar că domnul Gresham era un om extrem de bogat. Iar asta îmi lămurea o problemă care mă frământase în ultimul timp. Încă de la începutul acestei poveşti îmi trecuse prin cap

ideea că este ciudat ca un om să facă atâtea eforturi şi să cheltuiască atâţia bani pentru a lua o fată din China, dar acum realizam că avuţia domnului Gresham era atât de mare încât îi permitea să-şi satisfacă orice capriciu.

Mi-am scos rochia, mi-am spălat mâinile şi faţa, apoi m-am pieptănat. Acum, când părul îmi crescuse suficient de lung, începusem să-l port strâns la spate într-o coadă groasă, care îmi ajungea până la nivelul umerilor. În fine, mi-am pus o altă rochie, care era peticită la un cot, dar îmi părea a fi mai puţin anostă decât celelalte două. Abia terminasem de încheiat nasturii când s-a întors Amanda.

— Haide să-ţi arăt casa, spuse ea cu înflăcărare. Tata susţine că este mult prea mare şi că nu ne putem permite s-o păstrăm pentru că suntem săraci ca şoarecii din biserică, dar, de când mă ştiu eu, face încontinuu afirmaţii dintr-astea. Oricum, el nu va renunţa nici în ruptul capului la *High Coppice* atâta vreme cât creaturile acelea oribile vor rămâne dincolo de vale.

Domnul Gresham era sărac? După prima clipă de consternare, mi-am spus că aceasta trebuia să fie o glumă englezească. În final, am întrebat:

— Ce creaturi oribile?

— Vino să vezi. Amanda se duse la fereastră, pentru ca,

în momentul în care m-am apropiat de ea, să-mi arate cu degetul spre un punct aflat la un anumit unghi faţă de noi, dincolo de vale. Uite acolo. Acolo locuiesc.

Uitându-mă în direcţia respectivă, am simţit că mintea începe să mi se învârtească. Imaginea din faţa ochilor mei licări scurt şi se înceţoşă. Expirând încet, am făcut un efort serios pentru a-mi concentra atenţia, dar tabloul pe care l-am văzut înaintea ochilor n-a vrut să se schimbe: Pe coasta opusă a văii se înălţa o casă pe care o ştiam foarte bine. Pe vechea mea bucată de canava, acum rulată şi pusă în siguranţă într-un sertar al comodei din camera care mi se dăduse, se afla schiţa acelei case – o schiţă perfectă. Casa, cu un etaj, avea câteva coşuri foarte înalte şi un acoperiş lung, cu versante care se ridicau mult deasupra micilor parapete care le mărgineau în partea inferioară. Ferestrele erau dreptunghiulare, iar parapetele laterale ale acoperişului erau ornate cu câte un şir de stâlpi scunzi şi groşi, în vârful cărora se găseau nişte bile ornamentale din piatră. Cu mult timp în urmă, când îi arătasem desenul meu domnişoarei Prothero, aceasta îmi spusese că faţada era georgiană, dar proporţiile casei nu, diferenţa de stil putând fi explicată prin faptul că această clădire, deosebit de veche, fusese reconstruită în secolul al

şaptesprezecelea. Am numărat ferestrele. Am studiat coşurile, observând că în total erau cinci: două înalte, la fiecare capăt, şi trei scunde, care abia se zăreau de după muchia acoperişului. Şi am văzut fereastra semicirculară plasată într-o adâncitură a versantului frontal al acoperişului, pe care întotdeauna o considerasem a fi fereastra unei camere de mansardă. Totul era exact la fel ca în desen.

Deodată, am devenit conştientă de faptul că Amanda mă luase de braţ, spunându-mi:

— Te simţi bine? Lucy, te simţi bine? Arăţi atât de ciudat... Ce brusc te-ai schimbat la faţă.

Am dat din cap, incapabilă să-mi desprind privirile de la casa de pe partea cealaltă a văii.

— Mă simt bine. Sunt... sunt puţin ameţită, atâta tot.

— Poate că ţi-ai strâns prea tare corsetul?

Nu... nu port aşa ceva. Mă sufocă. Dar, te rog, nu-i spune mamei tale. Se pare că englezoaicele consideră că este rău să nu-ţi pui corset. Cel puţin, doamna Colby aşa considera.

— Nu-i voi spune. Oricum, *arăţi* de parcă ai purta corset, aşa încât nu cred că mama va ghici care este adevărul.

Continuând să mă uit spre coasta opusă a văii, am

întrebat:

— Cum i se spune acelei case, Amanda?

— *Moonrakers.* Amanda chicoti. Familia Falcon locuieşte acolo. Mama susţine că numele casei li se potriveşte perfect. Ştii ce înseamnă „moonraker”?

— Nu. Deci nu greşisem. Aceasta era casa pe care o ştiam de atâta vreme... Are vreun înţeles deosebit?

— Da; tata mi-a spus. Este un cuvânt utilizat în Wiltshire. La ei, un om care nu este prea sănătos la cap se numeşte „moonraker”. Se zice că, văzând luna reflectată într-un eleşteu, „moonraker”-ul o confundă cu o roată mare de brânză, aşa încât ia o greblă şi încearcă s-o aducă la mal. De aceea se numeşte „moonraker”, adică „cel care greblează luna”.

— Oh! am exclamat uimită. Şi zici că denumirea asta se potriveşte celordin familia Falcon?

— Da. Oamenii ăştia fac tot felul de lucruri bizare. Edmund afirmă că sunt nişte boemi, dar eu nu prea ştiu la ce se referă.

— Domnul Falcon este tânăr? am întrebat.

— Evident că nu, prostuţo. Cum ar putea fi tânăr? Este cam de vârsta lui tata. Dar soţia lui este mai tânără decât mama; şi, pe deasupra, este şi foarte frumoasă. Apoi din

familie mai fac parte Robert, care acum este plecat nu ştiu pe unde, peste graniţă, două fete, care s-au măritat şi s-au mutat de aici, şi un băieţel – fiul cel mai mic –, care n-a terminat şcoala.

M-am îndepărtat de fereastră. Îmi era foarte greu să admit că *Moonrakers* se afla la o distanţă de numai o milă faţă de mine. Tocmai *Moonrakers,* casa care fusese schiţată de o mână necunoscută pe o bucată de canava, lăsată în sediul Misiunii din Tsin Kai-feng cu cine ştie câţi ani în urmă. Robert Falcon, cel mai mare copil al familiei Falcon, părăsise această casă pentru a ajunge în China, cu o hartă inutilă în mână şi cu o ghicitoare fără sens pe buze. Mă întrebam dacă ar fi fost cazul să-i spun acum Amandei că mă întâlnisem cu el în China, dar am renunţat, considerând că, înainte de a face aşa ceva, am nevoie de un oarecare timp de gândire.

— Când te-ai referit la ei, i-ai numit „creaturi oribile”, am spus.

Amanda chicoti din nou.

— Ah, aşa îi numim întotdeauna când vorbim despre ei. Îi urâm. De fapt, este o ură reciprocă, care supravieţuieşte de ani şi ani... Tata îi zice vrajbă.

— Presupun că trebuie să fi existat un motiv care a

declanşat-o.

— Da, sigur că da. Totul a început cu foarte mulţi ani în urmă, pe vremea când tatăl domnului Falcon şi tata lui tata, adică bunicul meu, erau tineri. Mai exact, pe vremea când erau militari, în India, într-un loc numit Ferozepur. Pe vremea aceea, ei erau prieteni foarte buni. Însă apoi s-au certat şi s-au duelat, împuşcându-se reciproc. Tata şi domnul Falcon erau pe atunci bebeluşi, dar mamele lor şi restul membrilor celor două familii au declanşat o vrajbă care n-a murit nici în ziua de astăzi.

— Vrei să zici că mamele au transmis-o fiilor lor?

— Da. Mi-o amintesc bine pe bunica Gresham. Îmi era teamă de ea. Avea un aspect înfricoşător, de parcă ar fi fost o vrăjitoare care este gata în orice moment să blesteme pe cineva. Ea şi mama domnului Falcon – asta era a doua soţie a militarului – s-au urât toată viaţa. Când a murit bătrâna doamnă Falcon, bunica era foarte plăpândă; nu mai ieşise din camera ei de mai multe luni. Dar a insistat să fie dusă la funeralii, pentru a le urmări. În sat s-a spus că *asta* a ucis-o. Cică ar fi răcit. Oricum, a murit după numai trei săptămâni.

Amanda făcu o pauză, pentru a-şi recăpăta suflul, după care ridică din umeri.

— Cred că acum vrajba dintre noi nu mai este atât de aprigă. A devenit mai degrabă un fel de obişnuinţă. Pur şi simplu, ni se pare normal să nu ne plăcem reciproc şi să nu ne vorbim.

Aveam în minte atâtea întrebări fără răspuns încât începuse să mă doară capul. Ce căuta Robert Falcon în China? Ce căuta Nicholas Sabine în China? Probabil că amândoi căutau acelaşi lucru, deoarece amândoi mă puseseră să dezleg aceeaşi ghicitoare. Şi, cu siguranţă, trebuia să fie vorba de un lucru valoros, deoarece, după cum constatase Nicholas Sabine pe propria lui piele, China putea fi o ţară foarte periculoasă pentru demonii străini care n-o cunoşteau. Sabine îşi pierduse viaţa din cauza cercetărilor sale, iar căutările lui Robert Falcon fuseseră la numai un pas de a avea acelaşi deznodământ. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva cei doi plecaseră pe urmele desenului din comoda mea, dar era absurd; aceea nu era decât o schiţă simplă, care nu putea avea nicio valoare.

Amanda se afla deja lângă uşă.

— Haide, îmi spuse. Vreau să-ţi arăt toată casa.

Am dat din cap, încercând să-mi îndepărtez din minte toate întrebările şi toate speculaţiile. Acum mă aflam în

Anglia. Domnul Gresham dăduse foarte mulţi bani pentru mine: Trăind sub acoperişul lui, urma să am suficiente probleme la care să mă gândesc şi fără a-mi frământa creierii cu dezlegarea unei enigme a cărei soluţionare nu-mi stătea, oricum, la îndemână. Mă aflam la un început de viaţă nouă şi speram cu ardoare că voi fi capabilă să mă ridic la nivelul pretenţiilor impuse de cei cinci Gresham.

Mi se părea încurajator să ştiu că încercarea grea prin care trecusem în momentul întâlnirii cu noua mea familie era deja de domeniul trecutului. Şi eram convinsă că, având puţină grijă, puteam evita săvârşirea altor gafe. În momentul respectiv, nu ştiam că înainte de sfârşitul acelei seri aveam să fac cea mai mare greşeală posibilă.

5

Casa era formată din parter şi două etaje, etajul cel mai de sus adăpostind camerele servitorilor. O scară dosnică ducea spre subsol, unde se afla bucătăria spaţioasă şi sala de mese a personalului de serviciu. Numărul servitorilor depăşea numărul persoanelor care trebuiau să fie servite, deoarece domnul Gresham angajase un bucătar, un

majordom, un lacheu tinerel şi patru slujnice, dintre care două se ocupau de toată casa, una o servea numai pe doamna Gresham, iar ultima era subordonată în totalitate primelor trei, îndeplinind sarcini dintre cele mai variate.

— Păstrarea unui număr suficient de servitori a devenit teribil de costisitoare, spuse Amanda. Tata susţine că salariile lor îi consumă peste două sute de lire pe an. Suma asta include şi banii pe care îi datorăm vizitiului. Dar avem noroc că vizitiul nostru, ajutat de un băiat din sat, se ocupă şi de grădinărit. Mama zice că ne-ar fi imposibil să ne descurcăm cu un personal mai restrâns.

Observasem că slujnicele noastre purtau pantofi sau ghetuţe cu feţele laterale dintr-un material elastic, iar Amanda îmi explicase că toţi servitorii erau obligaţi să aibă astfel de încălţări, pentru a nu face zgomot la fiecare pas... După un scurt tur al grădinilor, ne-am întors în casă pe uşile cu sticlă transparentă ale terasei, care făceau legătura între curte şi sufragerie. Prezent acolo, majordomul îi supraveghea pe lacheu şi pe servitoarea mai tânără – adică pe unica subalternă a celorlalte servitoare – cum aranjează masa pentru cină.

Când îl văzusem prima dată pe acest majordom, în prima clipă a sosirii mele, avusesem senzaţia că era un ins

destul de vârstnic. Abia acum îmi dădeam seama că greşisem. Părul lui des, tuns scurt, era, într-adevăr, alb, dar faţa părea a fi a unui om mult mai tânăr decât îmi închipuisem. Şi nici mişcările domoale, dar degajate, nu păreau a aparţine deloc unui om înaintat în vârstă. După aprecierile mele, acest majordom putea fi chiar mai tânăr decât domnul Gresham. El purta o pereche de pantaloni negri şi un frac, iar comportamentul îi era politicos şi, totodată, autoritar. Lacheul, în schimb, avea o toaletă simplă. Abia mai târziu aveam să aflu că în unele case se obişnuia ca lacheii să fie îmbrăcaţi în livrele.

Intrând în sufragerie, Amanda întrebă:

— Marsh, doamna Trowbridge a pregătit cumva ceva deosebit pentru cină?

Maniera ei necuviincioasă de adresare, pe numele mic, mă şocă. Însă majordomul păru să accepte situaţia, ca pe ceva foarte natural, şi îi răspunse schiţând un zâmbet grav:

— Am înţeles că a ales excelenta ei supă de fasole, urmată de nişte momiţe de viţel înăbuşite şi, în final, de muşchi prăjit de berbec, domnişoară Amanda. Apoi majordomul îşi întoarse puţin capul pentru a se uita la mine. Cum vi se pare, domnişoară Lucy? Sunteţi

satisfăcută de ce-aţi văzut?

Neştiind prea bine cum să-i răspund unui om mai vârstnic, de sex masculin, care, pe deasupra, mai era şi atât de demn, am ezitat. Dar Amanda spuse simplu:

— Da, totul este în regulă. Haide, Lucy, mergem în salon. Vreau să-ţi arăt fotografiile din album. Anul trecut ne-am petrecut vacanţa la Frinton. Ai să vezi. Sunt fotografiată în mare, cu apa până la talie.

O dată ajunse în salon, îmbujorându-mă puţin, am întrebat:

— Amanda, pentru ce sunt toate acele furculiţe şi toate acele cuţite de pe masa din sufragerie?

Ea mă privi lung.

— Pentru diferitele feluri de mâncare ce ni se vor servi. Oh, Dumnezeule, în China ai folosit beţişoare?

— Nu. De obicei, numai linguri.

— Păi, cum naiba ai mâncat carnea cu lingura? Presupun că ai tocat-o. Mă rog, nu-i nicio problemă cu tacâmurile. Nu ai altceva de făcut decât să începi dinspre exterior spre interior. Dacă nu eşti sigură pe care să le alegi, uită-te la mine.

Ne-am petrecut o jumătate de oră uitându-ne în albumul cu fotografii. Apoi în salon intrară domnul Gresham şi

Edmund, urmaţi la puţin timp de doamna Gresham şi Emily. Toţi se îmbrăcaseră frumos. Aşezându-se degajat pe un fotoliu, Edmund îşi uni vârfurile degetelor şi spuse:

— Arăţi foarte bine, Lucy. Ce rochie drăguţă...

Amanda oftă.

— Bărbaţii sunt atât de proşti! Nu vezi că nici nu i se potriveşte ca lumea, nici nu este nouă? A fost făcută pentru altcineva, apoi ajustată, spuse ea, după care se întoarse către tatăl ei. Lucy trebuie să aibă nişte haine corespunzătoare, tată. Nu are nicio rochie potrivită pentru vizite.

— Vom vedea ce poate fi făcut, spuse domnul Gresham din toată inima. Becky, draga mea, cred că problema asta îţi revine ţie.

— Desigur, fu de acord soţia sa, fără prea mult entuziasm. Dar, crede-mă, preţurile pe care le practică doamna Collins în ziua de astăzi pentru confecţionarea unei rochii sunt exorbitante.

Urmă o discuţie de câteva minute între Emily şi mama sa, privitoare la croitorese şi croitorie, la care domnul Gresham şi Edmund nu participară aproape deloc. Deşi pe parcursul călătoriei mă obişnuisem într-o oarecare măsură cu felul de-a fi al englezilor, continuam să consider că

atitudinile femeilor erau uluitoare. Acestea se trezeau vorbind fără ca nimeni să li se adreseze, îşi arătau nemulţumirea ori de câte ori nu le convenea ceva, şi îşi susţineau părerile în faţa bărbaţilor, contrazicându-se sau chiar certându-se cu ei.

În China, femeile nu mâncau împreună cu bărbaţii lor, ci le serveau masa. Iar de o dispută între soţi nu se auzise niciodată. Ca să nu mai pomenesc de faptul că chinezoaicele nu aveau voie să trăncănească aşa, aiurea, ca englezoaicele. Legea chinezească le permitea bărbaţilor chiar să divorţeze în cazul în care aveau parte de soţii prea guralive.

Emily stătea pe o canapea mare şi se juca cu o pisicuţă albă pe care o adusese cu ea din altă încăpere. Într-un moment de stagnare a discuţiilor, doamna Gresham mă privi zâmbitoare – se părea că depusese un efort destul de mare pentru a reuşi să schiţeze acest zâmbet – şi mă întrebă:

— În Japonia există pisici, Lucy?

Fiind luată prin surprindere de neaşteptata întrebare, am răspuns cam derutată:

— Da, cred că da, doamnă Gresham. În orice caz, în China există pisici.

— La asta m-am referit şi eu, dragă. Cred că n-ar fi cazul să te grăbeşti prea mult să-i corectezi pe cei vârstnici. Dar, pe moment, punem punct acestui subiect. Deci, aveaţi pisici în China. Îţi plac pisicile?

— Păi, în cazul în care n-ai niciun strop de carne, sunt bune şi ele, doamnă Gresham. Dar iepurii sunt mult mai gustoşi.

Ochii doamnei Gresham deveniră sticloşi. Uitându-mă înjur, am observat că toată lumea mă privea şocată. Emily îşi strângea pisica la piept, protector.

— Oh, vă cer scuze, m-am grăbit să spun. N-am realizat că întrebarea dumneavoastră s-a referit la pisici, ca animale de casă, doamnă Gresham. În China doar oamenii bogaţi le ţin pe lângă casă. Dar există şi o groază de pisici vagabonde şi când este foamete...

— Îţi *mulţumesc!* mă întrerupse doamna Gresham pe un ton glacial. Ajunge, Lucy.

Mi-am coborât privirile, aţintindu-le asupra mâinilor pe care le ţineam în poală. Sângele îmi năvălise în obraji. Mă întrebam ce afirmaţie făcusem de reuşisem să-i şochez pe toţi. Chiar domnişoara Prothero mă învăţase care este diferenţa dintre un iepure şi o pisică, atunci când animalele erau jupuite, deoarece, fără blană, ele semănau

foarte mult şi vânzătorii de carne puteau încerca să-ţi vândă o pisică în loc de un iepure. Astfel, mă obişnuisem să mă uit la rinichi, cei ai iepurelui fiind aşezaţi mai jos, unul lângă altul, în timp ce ai pisicii erau aşezaţi mai sus, cu o oarecare distanţă între ei. Din moment ce domnişoara Prothero ştia aceste amănunte, nu însemna oare că englezii mâncau pisici atunci când le era foame? Poate că nu. Abia acum îmi trecea prin minte gândul că, după patruzeci de ani petrecuţi în China, până şi domnişoara Prothero se putea familiariza cu nişte obiceiuri care, în Anglia, ar fi şocat-o.

Îmi dădeam seama că mai făcusem o gafă. A fost o adevărată uşurare atunci când domnul Gresham a spart tăcerea ca de gheaţă, iniţiind o discuţie destul de bombastică cu soţia sa. Iar uşurarea a fost şi mai mare atunci când în salon şi-a făcut apariţia domnul Marsh, pentru a anunţa că cina ne era servită. Deşi soarele nu apusese încă, aplicele cu gaz din sufragerie, în formă de gât de lebădă, fuseseră aprinse şi când am luat loc toţi şase la masa lungă din lemn de stejar, tacâmurile au sclipit pe fondul alb al feţei de masă. Domnul Gresham spuse rugăciunea. O clipă mai târziu, una dintre servitoare, ajutată de tânărul lacheu, începu să ne

servească cina, sub privirile atente ale domnului Marsh.

Încă o dată, Amanda fu cea care detensionă atmosfera.

— Mamă, *de ce* este necesar să ne fie servită masa în felul acesta? se interesă ea. Era mult mai bine atunci când ni se puneau tăvile în faţă şi ne luam singuri mâncarea. Lui Albert şi lui Maggie le trebuie *ani* de zile pentru a se fâţâi cu platourile prin jurul nostru.

— Asta este metoda modernă, dragă, spuse mama ei pe un ton ferm. Am aflat de ea dintr-o revistă a femeilor. Se numeşte *service à la russe.* Corespunde întru totul oamenilor de vază din ziua de astăzi.

Chiar dacă n-aş fi fost prea nervoasă pentru a-mi fi foame, tot n-aş fi putut mânca toate felurile care mi s-au pus în faţă. În orice caz, mâncarea era minunată; mai bună chiar şi decât cea care ni se servise la bordul vasului cu care venisem în Anglia. De aceea, calmându-mă gradat, am început să savurez din plin gustoasa cină.

N-am fost atrasă în nicio discuţie, lucru care m-a bucurat. Nici domnul Gresham n-a vorbit prea mult. Acesta avea o privire distantă, de parcă s-ar fi gândit la o problemă dificilă. Când Albert şi Maggie au vrut să se retragă pentru ultima dată, după ce ne serviseră un desert delicios – mai exact, piersici însiropate, cu frişcă –, domnul

Gresham a spus că preferă să ni se aducă ceştile de cafea acolo, la masă, nu în salon, ca de obicei. Însuşi domnul Marsh, majordomul, a fost cel care ne-a adus tava de argint cu ceşti şi farfurioare, punând-o pe un bufet lateral, pe care exista o mică lampă cu spirt ce era utilizată pentru încălzirea cafelei.

După ce am fost serviţi, domnul Gresham a părut a ieşi din starea de reverie în care se cufundase. Lăsându-se pe spătarul scaunului, el îşi tamponă gura cu un şervet şi îmi adresă unul dintre obişnuitele lui zâmbete scurte, glaciale.

— Ei bine, Lucy... fără nicio îndoială, ai fost foarte surprinsă atunci când ai aflat că vei intra într-o familie engleză, nu?

— Da, domnule, am spus pe un ton umil. Fusesem mai degrabă îndurerată decât surprinsă, însă nu voiam să-l ofensez făcând o astfel de afirmaţie.

— Nu vei ghici în vecii vecilor de ce te-a adus tata aici, interveni Amanda, aruncând o privire jucăuşă spre Edmund, care ridică din umeri cu un aer destul de plictisit şi murmură:

— Îmi imaginez că nu.

Nu puteam înţelege de ce oamenii aceştia credeau că scopul aducerii mele în Anglia era atât de misterios pentru

mine. Până acum refuzasem să mă gândesc la viitor deoarece, ori de câte ori făceam acest lucru, mă agitam, însă situaţiile de acest gen îmi erau foarte familiare.

— Haide, încearcă să ghiceşti, spuse Amanda.

Am ezitat, ştiind că într-o casă chinezească scopurile capului de familie nu erau niciodată puse în discuţie. Dar acum mă aflam în Anglia, unde regulile erau cu totul altele. Toată lumea mă aştepta să răspund, aşa încât mi-am înclinat capul politicoasă spre domnul Gresham şi am spus:

— Ştiu că aţi oferit mulţi bani Misiunii, domnule... Trebuia să vorbesc rar, deoarece în minte nu-mi veneau decât formulele chinezeşti pe care le-aş fi utilizat dacă aş fi fost pusă acolo într-o asemenea situaţie şi eram nevoită să fac traducerea lor în limba engleză. Sunt deosebit de onorată că aţi ales o persoană atât de nesemnificativă ca „mine pentru a vă fi concubină, acum, când soţia dumneavoastră a ajuns la o etate mai avansată.

Cuvintele mele fură urmate de o tăcere îngrozită. Parcă toată lumea ar fi încetat să respire, parcă toate inimile ar fi încetat să bată. Faţa mi se rigidiza, şi sângele îmi îngheţă în vene. Îmi dădeam seama că făcusem o greşeală imensă. Îi priveam pe toţi, fără a-mi putea întoarce capul;

doar ochii mi se roteau de la unul la altul. Familia Gresham era încremenită; parcă ar fi făcut parte dintr-un tablou.

Doamna Gresham, albă la faţă, avea gura deschisă şi ochii ieşiţi din orbite din cauza şocului şi a indignării. Emily arăta cam la fel, numai că în privirile ei fixe, îngrozite, se vedea o urmă de satisfacţie. Sprâncenele lui Edmund se ridicaseră atât de sus încât nu mai aveau mult până când să-i atingă bretonul. Amanda avea ochii rotunjiţi, dar părea a fi mai degrabă nedumerită decât surprinsă; deşi nu-şi prea dădea seama care era motivul acestui şoc, fetiţa era conştientă de enormitatea lui.

Cu faţa aproape vânătă de furie, domnul Gresham se ridică în picioare.

— *Cum îndrăzneşti?* mă întrebă el cu o voce coborâtă, dar înspăimântătoare. Cum *îndrăzneşti* să vorbeşti în felul acesta în faţa soţiei şi a familiei mele? N-ai niciun pic de ruşine? apoi întinse o mână tremurătoare spre uşă. Du-te în camera ta, domnişoară! *Imediat!*

Mintea mi s-a luminat brusc şi am rămas ca străfulgerată. Fusesem o proastă. Extraordinar de proastă. Englezi nu aveau concubine. Doar ştiam foarte bine. Dacă aş fi gândit puţin, mi-aş fi amintit. Dar în prostia mea, când aflasem că fusesem cumpărată de un bogătaş englez,

presupusesem imediat că motivul era acelaşi pentru care aş fi fost cumpărată de un bogătaş chinez. Iar de atunci, refuzasem să mai reflectez asupra acestei situaţii.

Eram atât de buimăcită din cauza exploziei de furie a domnului Gresham încât nu-mi puteam aduna puterile pentru a mă ridica. Aruncând o privire scurtă spre Amanda, am observat că şi ea era alarmată de mânia părintelui său. Edmund îşi tamponă fruntea cu o batistă şi spuse:

— Tată, poate că ar trebui să mai analizezi...

— Taci, Edmund! se răsti domnul Gresham. La masa mea n-ai dreptul să aperi limbile afurisite! Aici, sub acoperişul meu, în prezenţa mamei tale, acest... acest copil al corupţiei a sugerat că l-aş fi *cumpărat* în scopuri abominabile!

Vocea mea, atunci când am reuşit să mi-o regăsesc, nu era mai puternică decât o şoaptă slabă.

— Vă cer scuze, domnule Gresham. Singurul motiv este că sunt obişnuită cu deprinderile chinezilor şi...

— Ajunge! ţipă el. Nu admit s-o faci pe inocenta cu mine, domnişoară! Treci în camera ta *imediat!*

Din spatele meu, se auzi vocea domnului Marsh:

— Îmi permiteţi, domnişoară Lucy? spuse el, trăgându-

mi scaunul. M-am ridicat. Când m-am întors, am văzut că faţa majordomului era la fel de calmă ca întotdeauna. Acesta mă conduse spre ieşire şi îmi deschise uşa. Domnul Gresham strigă după noi, cu o voce aspră:

— Lasă-ne singuri, Marsh. Te voi suna dacă voi avea nevoie de tine.

— Foarte bine, domnule, spuse majordomul, după care veni după mine, pe hol.

Cu o clipă înainte ca uşa să se închidă, am auzit glasul doamnei Gresham, subţiat şi tânguitor de supărare:

— Dumnezeule, Charles, ce *ai făcut?* Te-am *implorat* să nu fii atât de impulsiv! Cu ce fel de creatură ne-ai împovărat viaţa?

Am traversat încet holul, îndreptându-mă spre scara impozantă. Mă simţeam zdrobită de disperare. Deşi acum realizam ce greşeală făcusem, dimensiunile şocului provocat de afirmaţia mea mă uluiau. De ce dorinţa de a avea o concubină era atât de abominabilă? Tinerele chinezoaice care părăseau Misiunea se bucurau dacă li se oferea posibilitatea să devină concubine. Dacă aş fi fost în locul lor, eu aş fi preferat să ajung muncitoare la o fermă, deşi nu-mi dădeam seama care era justificarea acestei opţiuni. Probabil că era vorba de un instinct născut din

sângele meu străin.

Ajunsesem la baza scării când am auzit o voce vorbindu-mi din spate.

— Domnişoară Lucy...

M-am întors. Domnul Marsh mă urmase îndeaproape, iar acum mă privea de sus, cu o expresie ciudată întipărită pe chip; o expresie în care, sub perdeaua de solemnitate, vedeam o oarecare simpatie, mirare şi chiar amuzament.

— Nu vă faceţi prea multe probleme, domnişoară Lucy, spuse el. Bănuiesc că domnul Edmund a înţeles că ofensa pe care le-aţi adus-o n-a fost intenţionată, ci s-a datorat provenienţei dumneavoastră. Cu siguranţă, după ce furia domnului Gresham se va potoli puţin, el va susţine acest punct de vedere în faţa stăpânului.

M-am simţit străbătută de un val de recunoştinţă atât de puternic încât mi-au dat lacrimile.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Marsh.

El îmi zâmbi.

— Numai ceilalţi servitori mi se adresează în felul acesta. Dumneavoastră trebuie să-mi spuneţi simplu: Marsh.

— Oh, dar n-aş putea, domnule. Sunteţi bărbat şi sunteţi mai în vârstă ca mine...

— Domnişoară Lucy, nu vă mai aflaţi în China. Pentru binele dumneavoastră, trebuie să adoptaţi un comportament corespunzător cu poziţia socială pe care o aveţi aici.

— Da. Îmi pare rău. Este atât de dificil... Dându-mi seama că vocea îmi tremură, am inspirat adânc pentru a mi-o calma. Realizez că am dat dovadă de o mare prostie, dar, pur şi simplu, nu prea ştiu ce trebuie, să fac. Se pare că orice aş spune, reuşesc să-i enervez; în special pe doamna Gresham. Dânsa, cel puţin, are impresia că-i zic numai minciuni.

— Ce minciuni, domnişoară Lucy?

— Păi... Emily m-a întrebat dacă am văzut vreodată un călău şi, când i-am spus adevărul, doamna Gresham s-a supărat. A afirmat că spun poveşti stupide. Iar în seara asta, s-au supărat cu toţii pe mine din cauza faptului că am susţinut că iepurele este mai gustos decât pisica.

— Nu mă surprinde faptul că au impresia că toate acestea sunt simple scorneli, domnişoară Lucy.

— Dar *dumneavoastră* mă credeţi, domnule Marsh? am întrebat îngrijorată. Pardon... Marsh.

— Aşa-i mai bine. Da, sigur că vă cred, domnişoară Lucy. Dar eu am trecut prin Hong Kong, Shanghai, Port

Said, Bombay şi printr-o mulţime de alte locuri din toată lumea. Probabil că surprinderea din ochii mei fu prea evidentă, deoarece Marsh adăugă: N-am fost întotdeauna majordom, domnişoară Lucy. Timp de foarte mulţi ani am fost în armată, ca ordonanţă a unui ofiţer, şi am călătorit peste mări şi ţări. Apoi îşi scutură o scamă minusculă de pe mânecă. Îmi permiteţi să vă dau un sfat?

— Oh, te rog.

— Aţi ajuns în sânul unei familii engleze din clasa superioară. Oamenii aceştia au calităţile şi defectele lor. Unul dintre defecte este dorinţa de a rămâne orbi faţă de tot ce se află în afara graniţelor micului univers în care trăiesc. Sunt convinşi până în străfundul sufletului că Dumnezeu este un gentleman englez, motiv pentru care au senzaţia că datinile şi obişnuinţele lor au pecetea recunoştinţei divine.

Eram uimită de modul în care se exprima domnul Marsh. Felul lui de a vorbi era mai degrabă caracteristic unui om bine educat, decât unui servitor. Şi, aparent, el îmi ghici din nou gândurile deoarece, după o scurtă pauză, spuse:

— Vă miraţi că un majordom se poate exprima în felul acesta, domnişoară Lucy? Am avut norocul de a servi un ofiţer care, totodată, era şi un mare erudit – o combinaţie

rară, aş putea sublinia. Luându-l drept model, am căpătat abilitatea de a purta conversaţii destul de fluente. În timp, el mi-a făcut onoarea de a-mi oferi într-o oarecare măsură prietenia sa, aşa încât, de-a lungul anilor, am petrecut multe ore împreună, discutând despre diverse lucruri.

Amintindu-mi de dorinţa domnişoarei Prothero de a mă pune să exersez arta conversaţiei, am spus:

— Da, înţeleg, domnule Marsh.

— Marsh, se grăbi el să mă atenţioneze.

— Oh, scuză-mă. Marsh.

El îmi zâmbi aprobator, după care continuă:

— Cuvântul „concubină” nu trebuie pronunţat niciodată în faţa doamnelor din Anglia. Dumneavoastră aţi trăit toată viaţa în China şi sunt ferm convins că aţi purtat pantaloni, ca toţi cei de acolo. Aici însă, apariţia unei femei în pantaloni ar şoca aproape pe toată lumea. Până şi picioarele marelui nostru pian, după cum s-ar putea să fi sesizat, sunt drapate deoarece toate picioarele sunt considerate a fi oarecum indecente. Dacă vreţi să faceţi vreo referire la picioare, domnişoară Lucy, trebuie să le spuneţi „membre inferioare”. Marsh mă privi amuzat. Cred că explicaţiile mele vă formează cât de cât o idee privitoare la mărimea şocului pe care l-aţi provocat

sugerând că domnul Gresham v-ar fi adus pentru a-i deveni concubină, nu?

— Da. Oh, da, am spus pe un ton vlăguit, presându-mi fruntea cu ambele palme, fără a-mi desprinde privirile de la majordom. Dar... dar chestia cu picioarele pianului a fost o glumă, cu siguranţă, nu?

— Mi-e teamă că nu, domnişoară Lucy. Sunt convins că vă vine greu să credeţi, dar poate că povestea asta vă va ajuta să înţelegeţi de ce nu aţi fost luată în serios atunci când aţi vorbit despre călău şi despre consumarea cărnii de pisică. Marsh îmi aruncă o privire sobră. În India, i-am văzut pe săraci mâncând pământ pentru a-şi domoli foamea. Iar în Arabia, la Jiddah, am văzut că hoţii sunt pedepsiţi prin mutilare. La fel ca dumneavoastră, domnişoară Lucy, am văzut o mulţime de lucruri care depăşesc imaginaţia domnului Gresham şi a familiei sale. Oamenii aceştia nu vor înţelege niciodată ce fel de viaţă aţi dus până acum. Abia dacă reuşesc să priceapă cum pot să-şi ducă zilele oamenii sărmani de aici, din Anglia. Încercaţi să nu uitaţi ce v-am spus. Apoi aruncă o privire spre celălalt capăt al holului. Haideţi, trebuie să mergeţi în camera dumneavoastră, domnişoară Lucy. Voi avea grijă să vi se trimită nişte lapte cald. Dacă îmi permiteţi să vă

dau un sfat, mâine încercaţi să vă comportaţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. La ora opt, chemaţi servitoarea pentru a vă aduce apa de spălat. La ora nouă, coborâţi la micul dejun. Sunt convins că veţi constata că situaţia s-a ameliorat. Evitaţi să mai vorbiţi despre viaţa pe care aţi dus-o în China şi dedicaţi-vă în totalitate învăţării regulilor de comportament din această ţară. Făcând un pas înapoi, Marsh se înclină politicos în faţa mea. Acum, vă urez noapte bună, domnişoară Lucy.

Eram atât de mişcată de bunăvoinţa lui, încât abia puteam să vorbesc. Totuşi, am reuşit să bâigui:

— Vă mulţumesc, domnule... îţi mulţumesc, Marsh, din toată inima.

— A fost plăcerea mea, spuse el, după care se îndepărtă fără zgomot, plin de demnitate.

Am urcat la etaj. Aplicele de pe pereţii camerei mele fuseseră aprinse, dar duzele de gaz nu erau deschise la maximum. Mi-a trebuit puţin timp pentru a descoperi că puteam să măresc intensitatea luminii trăgând de unul dintre cele două lănţişoare care atârnau pe lângă fiecare suport în parte. Curând veni şi servitoarea numită Beattie, pentru a-mi aduce o tavă pe care se afla un pahar cu lapte cald. Următoarea oră mi-am petrecut-o stând pe scaunul

de lângă pat şi gândindu-mă la tot ce se întâmplase în cele câteva ore scurse de la sosirea mea în Anglia. Nu mă descurcasem deloc bine. Dar mâine, am hotărât, aveam s-o iau de la capăt, cu ochii în patru pentru a evita orice altă neplăcere.

Somnul n-a vrut să vină prea repede la mine. Iar în zorii zilei următoare, la puţin timp după răsăritul soarelui, deşi m-am trezit fără să-mi aduc aminte de nimic, am ştiut că toată noaptea nu avusesem parte decât de vise agitate. Pe la ora şapte şi jumătate, am început să mă enervez şi să mă frământ din cauza faptului că nu aveam altceva de făcut decât să aştept până la ora la care aveam dreptul s-o sun pe slujnică pentru a-mi aduce apa caldă. De aceea, am luat trusa de cusut în voiaj, pe care mi-o cumpărase doamna Colby, şi m-am apucat să verific dacă toţi nasturii şi toate tivurile hainelor mele erau în perfectă ordine.

La un moment dat, se auzi o ciocănitură. Înainte de a putea răspunde, uşa se deschise rapid, pentru ca aproape imediat după aceea să se închidă la loc. În încăpere năvălise Amanda, îmbrăcată în capot. Fetiţa era în plină vervă.

— Oh, te-ai trezit! spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Lucy, ce *groaznică* ai fost aseară! Emily mi-a zis că o

concubină este... este un fel de altă soţie. Nu-i de mirare că tata a fost atât de furios!

— N-am avut intenţia să-i insult pe părinţii tăi, am spus neliniştită. Sincer, Amanda. Sunt atât de obişnuită cu felul de viaţă al chinezilor, încât am vorbit fără să gândesc.

— Aşa a zis şi Edmund. El este avocat, înţelegi, aşa încât este nevoit să se gândească la tot felul de lucruri. În orice caz, a fost mare agitaţie, dar, în final, tata a luat hotărârea să uite de chestia asta. Amanda chicoti. Nici n-ar fi putut să facă altceva, nu-i aşa? Adică, nu te-ar putea trimite înapoi, în China.

— Presupun că nu, am spus încet, încercând să-mi ascund regretul. Apoi mi-a trecut prin minte o anumită întrebare; chiar m-am mirat că nu mi-am pus-o mai înainte. Amanda, de fapt, *de ce* m-a adus tatăl tău în Anglia?

— Oh, ăsta a fost unul dintre planurile lui. El îşi face încontinuu tot felul de planuri care ar trebui să ne îmbogăţească, dar niciunul nu-i reuşeşte. Mama a susţinut că ăsta a fost de-a dreptul absurd, la fel cum a spus şi Edmund, însă tata se înfurie dacă îndrăzneşte cineva să-i critice planurile. Fetiţa se întoarse spre uşă. Să nu sufli nicio vorbă despre faptul că ţi-am spus chestia asta, Lucy.

— Dar nu mi-ai spus nimic, i-am replicat nedumerită. Mi-ai spus?

— Nu, nu chiar. Tata vrea ca explicaţiile necesare să-ţi fie date chiar de el. După micul dejun, are de gând să te oprească la o mică discuţie.

Apoi Amanda deschise puţin uşa, se uită pe furiş afară şi fugi.

Poate că m-aş fi putut bucura de confortul băii mele fierbinţi dacă mintea nu mi-ar fi vâjâit din cauza atâtor întrebări, în momentul în care pendula de pe hol a bătut ora nouă, am coborât în sufragerie, la micul dejun. Edmund se afla deja acolo. Aproape că terminase de mâncat.

— Bună dimineaţa, am spus cu timiditate.

— Bună dimineaţa, Lucy, îmi răspunse el, studiindu-mă într-o manieră care nu putea fi numită nici prietenoasă, nici neprietenoasă. În Angli a, la micul dejun, obişnuim să ne luăm singuri mâncarea, de pe platourile puse pe comoda de lângă perete, adăugă apoi, fluturându-şi mâna în direcţia respectivă. Vei găsi rinichi, slănină, budincă de orez cu ouă şi ceapă, ouă etc. Ia o farfurie şi serveşte-te.

— Am mulţumit, întrebându-mă ce se întâmpla cu toată mâncarea care rămânea, mai mult ca sigur, după fiecare

masă. Abia luasem nişte slănină şi unul sau doi rinichi, când Edmund şi-a împăturit ziarul, ridicându-se în picioare.

— Te rog să mă scuzi, îmi spuse în stilul lui pedant. Trebuie să fiu la serviciu pe la ora zece şi cincisprezece minute. Şi trebuie să prind trenul. Îţi sugerez să nu faci nicio referire la... ah, neînţelegerea de aseară, Lucy. Este mai bine să uităm de ea. Fără niciun dubiu, te voi revedea la sfârşitul săptămânii, atunci când voi reveni. La revedere.

— Am mulţumit din nou şi i-am urat o zi bună. La numai câteva minute după plecarea lui, în sufragerie şi-au făcut apariţia domnul Gresham şi Amanda. Atmosfera din timpul micului dejun n-a fost destinsă, dar a fost mult mai plăcută decât aş fi îndrăznit să sper. M-am simţit uşurată atunci când am aflat că doamna Gresham şi Emily nu aveau să coboare. Dimineaţa, ele obişnuiau să mănânce în camerele lor, lucru care se întâmpla, oricum, mai târziu, deoarece rareori se trezeau înainte de ora unsprezece. N-am prea luat parte la conversaţia destul de rigidă din timpul micului dejun. Excepţie au făcut numai răspunsurile foarte politicoase şi prudente pe care le-am dat ori de câte ori am fost luată în seamă. Când Amanda m-a întrebat ce mâncamân China de dimineaţă, m-am rezumat să spun:

— De obicei, terci de mei.

Şi cu toate că nu credeam că un asemenea răspuns poate fi periculos, timp de câteva clipe am fost neliniştită.

După terminarea micului dejun, domnul Gresham spuse:

— A sosit momentul începerii orei tale de pian, Amanda. Haide, fugi. Eu am de discutat nişte probleme cu Lucy, în birou.

În biroul spaţios se aflau înghesuite o mulţime de obiecte ciudate. Mă aşteptasem, şi chiar sperasem, ca domnul Gresham să aibă un număr mare de cărţi, dar aici erau o groază de volume, puse nu numai pe rafturi, ci şi în teancuri, pe jos şi pe mesele de lângă pereţi. Iar acestea nu reprezentau decât o mică parte din imensa colecţie care umplea încăperea.

Într-un colţ se afla un birou plin de vrafuri de hârtii. Printre ele se găsea un mare glob pământesc, iar lângă el, un vas de sticlă paralelipipedic, care adăpostea un peştişor ciudat, foarte mic, colorat în nuanţe uluitoare. De un cârlig înfipt în perete atârna un schelet uman. De-a lungul altui perete erau înşirate o serie de cutii acoperite cu geam, care conţineau, aparent, un strat de nisip din care răsăriseră câteva firicele verzi, minuscule. Un telescop prăfuit era montat pe trepiedul de lângă

fereastră. Pe un scaun din colţ se afla un aparat de proiecţie, iar pe un raft fusese pus un model de motor cu abur.

Nu toate aceste dispozitive îmi erau cunoscute pe atunci. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât privirile mele descopereau mai multe obiecte, mari şi mici, familiare şi nefamiliare, în orice caz toate de sine stătătoare, fără nicio legătură între ele. Domnul Gresham se plimba de colo-colo, făcând obişnuitele mişcări rapide, spasmodice, care îl caracterizau. Trăgând de mânerul unui sertar al biroului, el scoase o cutiuţă încrustată cu modele orientale.

— Ei bine, spuse entuziasmat, prezentându-mi încăperea printr-o rotire amplă a braţului. După cum vezi, sunt un cercetător înflăcărat al Orientului, draga mea.

Neputând să mă gândesc la nicio replică, m-am uitat din nou prin birou în speranţa că voi găsi un ajutor. Şi abia acum privirile mi-au fost atrase în mod deosebit de unul sau două obiecte. Pe globul pământesc fusese încercuită cu un creion roşu regiunea Jehol din China. Pe perete, lângă schelet, erau mai multe hărţi executate de mână, la scară mare. Pe una dintre ele am recunoscut forma Golfului Liaotung, pe care îl văzusem în atlasul domnişoarei Prothero. Ţărmul lui era cel mai apropiat ţărm

de mare pentru noi, cei de la Misiunea din Tsin Kai-feng.

— Vezi? spuse domnul Gresham pe ton exclamativ, întinzând degetul spre o masă de lângă şemineu. Pe ea se afla un vraf de cărţi. Apropiindu-mă, mi-am dat seama după titluri că toate erau referitoare la diferite călătorii făcute în China. Lângă ele se afla o tavă metalică mare, care conţinea macheta unei zone geografice, realizată dintr-un fel de lut. Relieful reprezentat era format din văi de râuri, câmpii, coline şi lanţuri deluroase. Bucăţelele mici de lemn, presărate ici şi colo, simbolizau localităţile. Haide, spuse domnul Gresham cu o oarecare nerăbdare. Sunt sigur că-ţi dai seama că macheta aceasta reprezintă provincia Shansi, nu?

— Mi-e teamă că n-am fost niciodată acolo, i-am răspuns amărâtă.

— Oh! Domnul Gresham îmi aruncă o privire complet inexpresivă. Bine, nu face nimic. Sunt convins că eşti familiarizată cu multe alte lucruri.

— Recunosc unele detalii ale hărţii aceleia, de pe perete, am spus, dorind din tot sufletul să-i fiu pe Plac. Şi văd că aţi marcat provincia Jehol pe glob, dar multe obiecte de aici nu au nicio legătură cu China, domnule Gresham. Chinezii n-ar expune niciodată un schelet pentru

că acesta ar aparţine strămoşului cuiva şi...

— Nu, nu, scheletul nu are de-a face cu treaba asta, mă” întrerupse domnul Gresham pe un ton morocănos. Prezenţa este datorată unuia dintre subiectele mele anterioare de interes, subiect la care am renunţat, mă lămuri, după care se uită de jur-împrejurul biroului, clipind de parcă ar fi fost oarecum surprins. Se pare că mai am pe aici unul sau două obiecte care amintesc de îndeletnicirile mele mai vechi, dar ignoră-le, Lucy, ignoră-le. Noi vrem să ne concentrăm atenţia numai la *China*, nu? Gresham scoase un chicot. Tu eşti o expertă în acest domeniu, sunt sigur. Apoi ridică cutiuţa orientală, bătu în ea cu vârful degetului şi îmi aruncă o privire semnificativă. Treaba asta este mai dificilă decât căutarea unui ac într-o claie cu fân. Într-adevăr, noi trebuie să căutăm *ceva* într-o claie cu fân, ca să spunem aşa, însă nu ştim nici ce este acel *ceva,* nici care este claia în care trebuie să căutăm. Oricum, tu te-ai născut în China şi cunoşti limba, oamenii, obiceiurile, aşa încât eşti cea mai indicată persoană pentru primirea sarcinii de a mă asista la aceste cercetări. Oh, nu mă aştept la miracole, Lucy. Probabil că ne va trebui multă răbdare, probabil că deducţiile ne vor mânca luni întregi, dar vom persevera.

Complet deconcertată, am spus pe un ton şovăitor:

— Vreţi să ziceţi că veţi pleca în China şi doriţi să vă însoţesc pentru a vă ajuta să găsiţi un anumit lucru, domnule Gresham?

— Să merg acolo? Dumnezeule mare, nu, copilă! Gresham părea a fi foarte surprins. De partea practică a acestei probleme, adică de călătorie şi de restul, se va ocupa altcineva. Sarcina mea este de a contribui cu *intelectul* la această afacere. Pe faţă îi apăru un zâmbet infatuat. Ca şi tine, Edmund crede că trebuie găsit un om corespunzător, care să facă cercetările pe teren, dar asta ar fi o căutare haotică. Ori înainte de toate trebuie aplicată deducţia logică. Şi eu am metodele mele, Lucy. Da, am metodele mele. Ai citit romanele domnului Conan Doyle, sunt sigur. Cele despre Sherlock Holmes... Nu? Bine, n-are importanţă. Holmes este un detectiv care rezolvă tot felul de cazuri misterioase, datorită puterii sale de observaţie şi deducţie. Ei, mintea mea este croită cam după acelaşi tipar, aşa încât aceasta va fi calea pe care o voi adopta pentru rezolvarea problemei. Iar tu, Lucy, cu toate cunoştinţele tale privitoare la Estul Enigmatic, vei furniza cadrul în care va putea opera forţa intelectului meu. Înţelegi?

Acesta a fost momentul în care am spus prima mea minciună din Anglia, răspunzându-i afirmativ, printr-o înclinare a capului. Îmi era teamă că m-ar deruta şi mai mult dacă s-ar apuca să-mi explice totul de la capăt. În afară de asta, Gresham plătise Misiunii o mare sumă de bani pentru mine, şi avea dreptul să vadă că-l înţelegeam.

— Îţi voi cere să te gândeşti la o ciudată poezie cu înţeles enigmatic, spuse el, deschizând cutia pentru a scoate din ea o bucată de hârtie galbenă. Ascultă.

Mi-am dat seama ce cuvinte aveam să aud ieşind de pe buzele lui cu o fracţiune de secundă înainte ca el să înceapă să citească. Totuşi, această previziune nu-mi diminuă şocul.

„Deasupra cuţitului colosului curbat…”

Ştiam ghicitoarea pe de rost. Domnul Gresham era al treilea englez care mi-o recita. Robert Falcon mi-o spusese când ne oprisem lângă zidul Misiunii. Nicholas Sabine în Chengfu...

Amintiri nedorite scăpară brusc din cămăruţa în care le încuiasem în creier, purtându-mă în trecut. Îl vedeam cu ochii minţii pe Sabine cum se lăsase pe vine, ţinându-mă de mâini printre gratiile celulei de la închisoare... Omul acela mă scăpase de mutilare şi, drept răsplată, eu îi

devenisem soţie; soţie pentru numai câteva ore, ultimele ore de viaţă care îi rămăseseră. Aceasta fusese dorinţa lui... şi, când nefericita şi modesta ceremonie de căsătorie luase sfârşit, plecase pentru totdeauna. Nu-l mai văzusem de atunci... îi pusesem un buchet de flori de câmp pe mormânt şi atât. Mai aveam inelul pe care mi-l dăduse, dar preferam să uit de el pentru că mă cuprindea o tristeţe chinuitoare.

„... Se odihnesc ochii orbi ai tigrului”.

Domnul Gresham încheiase ultima strofă. Apoi probabil că îşi ridicase privirile şi îmi văzuse chipul, pentru că vocea i se schimbă imediat, spunând pe un ton tăios:

— Lucy! Ce s-a întâmplat?

Am inspirat adânc.

— Scuzaţi-mă, am spus. M-aţi luat prin surprindere, domnule Gresham. Cunosc ghicitoarea. Am mai auzit-o.

— *Ce?* Cum adică, fată? Când ai auzit-o?

— În China. M-am întâlnit acolo cu domnul Robert Falcon.

— Ce?

— Sincer, domnule Gresham. Amanda mi-a vorbit ieri despre familia care locuieşte dincolo de vale şi mi-a spus că fiul lor mai mare, Robert Falcon, este plecat peste

graniţă. Ei bine, l-am întâlnit în China. Sunt sigură că trebuie să fie una şi aceeaşi persoană. Cert este că mi-a recitat aceeaşi poezie, întrebându-mă dacă pot s-o descifrez.

— L-ai *întâlnit?* Dumnezeule, şi l-ai ajutat? I-ai spus care este răspunsul? Vocea domnului Gresham trăda în aceeaşi măsură şi alarma, şi furia care puseseră stăpânire pe el.

— Nu, domnule, nu, m-am grăbit să zic. Nu l-am putut ajuta. Habar n-am ce semnificaţie pot avea aceste versuri.

El scoase un suspin profund de uşurare, după care începu să se plimbe prin încăpere, trecându-şi degetele prin păr.

— Extraordinar! Aşa ceva este greu de crezut... dar nu, poate că nu este chiar atât de bizar. Dacă mica haimana a plecat acolo pentru a face cercetări ample, pe întregul teritoriu, întâlnirea voastră nu este chiar întâmplătoare. Gresham se întoarse spre mine. Ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi totul.

— Am vorbit pe scurt despre modul în care ne-am cunoscut şi despre tot ce s-a petrecut atunci, nepomenindu-i nimic despre Nicholas Sabine şi despre desenul pe care îl făcuse Robert Falcon pe zid pentru a mă avertiza că trebuie să mă feresc de Sabine.

— Şi l-am mai întâlnit o dată pe domnul Falcon, am încheiat. Am trecut întâmplător unul pe lângă altul pe drumul care duce spre Chengfu. Mi-a pomenit şi atunci de ghicitoare, dar tot n-am putut să-l ajut.

Domnul Gresham îşi frecă bărbia.

— Bine, în acest caz, întâlnirea voastră nu are nicio repercusiune nefavorabilă, spuse el, agitat. Ţi-a arătat cumva vreo hartă?

— Da, numai că harta respectivă avea multe lipsuri. Domnul Falcon susţinea că amănuntele inexistente ar fi trecute pe o altă hartă.

— Ştiu, ştiu. El are harta Falcon. Harta Gresham, care se află la noi, o completează. Cele două hărţi nu pot fi citite decât împreună. Gresham trase cu bruscheţe un sertar din care scoase o bucată dreptunghiulară de pergament. Pe geamăna ei o văzusem în China. Uite, Lucy. Acum... poţi să-ţi aminteşti harta pe care ţi-a arătat-o tânărul Falcon?

M-am uitat lung la liniile desenate cu cerneală neagră pe bucata de pergament şi mi-am scuturat capul:

— Îmi pare rău, domnule Gresham. N-am memorat nimic. Şi, oricum, cred că nici cu ambele hărţi n-aţi face prea mare lucru. Foarte multe locuri din China arată cam la fel – doar un sat, câteva pâlcuri de copaci şi un râu...

El se încruntă.

— Oh, prostii. O hartă întreagă trebuie să fie mai bună decât o jumătate de hartă. Gândeşte-te şi încearcă să-ţi aminteşti. Gresham îşi flutură mâna pentru a-mi arăta globul, cărţile şi macheta miniaturală, grijuliu întocmită. Adun informaţiile gradat, Lucy. Sunt convins că, perseverând, vom reuşi să deducem adevărul, să restrângem cercetările la o zonă mică, bine definită. Apoi pe faţa lui apăru unul dintre acele surâsuri ciudat de fugare. Metodele mele se vor dovedi a fi superioare celor ale lui Robert Falcon, nu-ţi fie teamă de asta. Cunoşti povestea care se ascunde în *spatele* acestor investigaţii, Lucy? Ai aflat-o cumva de la Falcon?

— Nu, domnule Gresham. Dar Amanda mi-a spus că treaba aceasta are de-a face cu o întâmplare veche, petrecută pe vremea când bunicul ei şi bunicul lui Robert Falcon erau în armată, împreună.

— Corect. Ia loc, Lucy. Cred că este mai bine să cunoşti întreaga poveste, pentru a putea înţelege ce încerc să fac. Ai auzit de Războaiele Opiului din China?

— Da. Domnişoara Prothero mi-a vorbit despre ele, deşi a venit aproape imediat după încheierea lor.

— Ei, bine... Tatăl meu, William Gresham, şi John Falcon

de la *Moonrakers* erau pe vremea acelor războaie doi tineri ofiţeri care îşi făceau serviciul militar în China, în Armata Britanică. Amândoi se căsătoriseră cu numai un an înainte de A pleca acolo; adică în 1841. În timpul campaniei, au fost trimişi pe post de curieri într-o misiune specială, strict secretă, care le-a purtat paşii pe un teritoriu a cărui conducere era disputată de doi conducători de armate. Înţelegi?

— Am răspuns afirmativ. În China existau şi în prezent mai mulţi conducători de armate, care, pur şi simplu, îşi strângeau oameni şi îşi impuneau voinţa asupra populaţiilor unor teritorii vaste, câteodată a unor provincii întregi, până când erau înfrânţi de alţi conducători de armate sau până când, ofensând-o pe împărătească, erau nimiciţi de oştirile imperiale.

— Aceşti doi tineri ofiţeri au trecut de hotarul câmpului de bătaie pe care se luptau soldaţii conducătorilor rivali de armată, continuă domnul Gresham. În amurg, au dat peste un muribund care reuşise să iasă târâş din zona de foc. N-au reuşit să înţeleagă niciunul dintre cuvintele bâiguite de rănit, desigur, dar, acesta fiind îmbrăcat într-o uniformă frumoasă, au ajuns la concluzia că aveau de-a face cu unul dintre conducătorii de armate – cu cel înfrânt, mai exact.

În timp ce se străduiau să-i oblojească rănile, omul a murit. Ducându-se spre biroul lui arhiplin, domnul Gresham se aşează. Multe dintre detaliile acestei poveşti nu le vom şti niciodată, adăugă el pe un ton solemn. Cert este că ei au găsit asupra mortului... un anumit lucru... un pachet, o geantă, o cutie, nu ştim încă. Însă respectivul lucru conţinea o mare valoare – comoara comandantului ucis. Gresham îşi întinse mâinile. Indiferent care o fi această comoară, William Gresham şi John Falcon s-au hotărât s-o ia; era mai bine aşa, decât s-o lase la discreţia următorului trecător. Apoi şi-au continuat drumul, înnoptând... undeva. Gresham ridică din umeri. Toată călătoria a durat o săptămână. Nu ştim exact care a fost ruta lor, dar eu cred că în acea noapte s-au adăpostit într-un templu abandonat deoarece templul respectiv este menţionat în ghicitoare. În orice caz, în cursul nopţii sau în dimineaţa următoare, au constatat că prezenţa le fusese descoperită de patrulele inamice ale Armatei Chineze. Pericolul de a fi prinşi a fost atât de mare, încât au ascuns comoara pentru ca, în cazul în care sunt prinşi şi scapă totuşi cu viaţă, să se poată întoarce, într-o perioadă mai calmă, şi să-şi recupereze valorile.

Domnul Gresham atinse vechea hartă desenată de

mână care se afla pe birou.

— Cele două hărţi, continuă el, trebuie să fi fost desenate mai târziu, probabil după nişte schiţe făcute în momentul respectiv. Noi nu ştim decât că, după ascunderea comorii, ei şi-au continuat misiunea, având norocul de a o duce cu bine la capăt. Două luni mai târziu, regimentul lor a fost retras din China pentru a fi trimis în India. Apoi mă privi, clipind cu rapiditate. Nu li s-a mai oferit şansa de a recupera „lucrul” pe care îl ascunseseră. Fără niciun dubiu, plănuiseră să-şi ia o lungă permisie cu prima ocazie ivită, pentru a se întoarce în China în acest scop. Între timp, pentru a descrie zona în care se află ascunzătoarea comorii lor, John Falcon s-a distrat compunând o poezioară criptică, de proastă calitate. Şi ambii bărbaţi şi-au făcut testamentele, pe care le-au dat în grijă comandantului lor. Ataşată fiecărui testament, era câte o descriere succintă a isprăvii lor, câte o copie a poezioareighicitoare şi una dintre cele două hărţi complementare. Domnul Gresham făcu o grimasă. Este o aventură foarte romantică, fără niciun dubiu. Pe vremea aceea, ei voiau să se asigure că, chiar în cazul în care unul dintre ei păţea ceva, ambele lor familii aveau să profite de comoară – dacă aceasta putea fi regăsită.

Apoi l-am văzut clătinându-şi capul cu tristeţe.

— După aceea, s-au certat din cauza cine ştie cărei prostii. Din cauza unei insulte neintenţionate, poate. Nu vom şti niciodată, deşi sunt sigur că Falcon a fost ofensatorul. Deznodământul a fost un duel, purtat în secret, normal, deoarece duelurile sunt interzise de multă vreme. Şi amândoi au fost răniţi mortal. Amândoi şi-au dat sufletul la aceeaşi oră. Soţiile lor au fost informate – mama aici, în această casă, mama lui Harry Falcon la *Moonrakers.* Pe vremea aceea, noi doi, adică eu şi Harry, eram bebeluşi.

Urmară câteva secunde de tăcere, în care domnul Gresham se încruntă, se ridică în picioare şi reîncepu să se plimbe prin birou.

— Acum, cele două familii sunt rivale din cauza acelei comori, spuse el. Nici nu se mai poate pune problema împărţirii ei, deoarece niciunul dintre noi n-o deţine de drept. Ea va parveni celui care ajunge să descopere primul ascunzătoarea. Se pare că prostul şi exaltatul ăla de Robert Falcon orbecăie prin China în căutarea ei. Bine, nu are decât să-şi piardă vremea de pomană! Această bătălie va fi câştigată de *inteligenţă*, Lucy, încheie el, ciocănindu-şi tâmpla cu un deget.

Mă nedumerea ceva. Ca atare, am întrebat:

— De ce a trebuit să treacă atâta timp până când a început cineva s-o caute, domnule Gresham? Adică, de ce nu aţi pornit, dumneavoastră sau domnul Faleon, mai devreme în căutarea ei?

— Pentru că am aflat de ea cu mai puţin de doi ani în urmă! a exclamat Gresham, întrepătrunzându-şi degetele şi frecându-şi mâinile cu putere. Povestea asta a ieşit recent la lumină.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg.

— Este foarte simplu. La puţin timp după duel, indienii din Ferozepur s-au răsculat. Acolo era staţionat regimentul. Rebeliunea a fost înăbuşită rapid, însă comandantul a murit. Efectele lui au fost strânse de un servitor, care le-a expediat în ţară, văduvei ofiţerului. Accidental, testamentele şi documentele ataşate, care îi fuseseră încredinţate de William Gresham şi John Faleon, au fost incluse printre actele ofiţerului. Şi văduva lui nu s-a putut hotărî niciodată să se uite printre efectele primite din India. Ca atare, acestea au fost depozitate într-un cufăr din pod. Abia şaizeci de ani mai târziu, făcând o curăţenie generală prin casă, nepotul ei a descoperit cele două plicuri sigilate, pe care erau trecute numele străbunilor

noştri. El le-a predat la Ministerul de Război, iar cei de acolo le-au trimis urmaşilor lor – adică mie, respectiv lui Harry Faleon. Până atunci niciunul dintre noi nu aflase nimic despre aventurile din China ale bunicilor noştri; iar de atunci încoace, poţi fi sigură, ambele familii au avut grijă să păstreze secretul.

Mi-a trecut prin minte gândul că Gresham greşea dintr-un anumit punct de vedere. Existase o anumită persoană, neînrudită cu cele două familii, care ştiuse de existenţa comorii. Era vorba de Nicholas Sabine, care, ca şi ei, căutase marea avere ascunsă.

— Măcar dacă am avea o oarecare idee privitoare la conţinutul acelei comori, spunea domnul Gresham, uitându-se visător la una dintre hărţile de pe perete. Este mare sau mică?

Putem deduce care este limita superioară a greutăţii sale ştiind că a fost cărată de un singur om. De ce pari a fi atât de surprinsă, Lucy?

— Tocmai mă gândeam că nu poate fi foarte mare, domnule Gresham. Adică... smaraldele nu sunt voluminoase; chiar şi un portofel poate conţine o avere întreagă.

Pentru o clipă, am crezut că ochii domnului Gresham vor

ieşi din orbite. Acesta trebui să încerce de două ori să vorbească înainte ca de pe buze să-i iasă primul cuvânt.

— *Smaralde?* ţipă el. De unde ştii? I-ai spus chestia asta şi tânărului Falcon? M-ai minţit când mi-ai vorbit de întâlnirea voastră? Răspunde-mi imediat!

Eram complet derutată. În plus, aproape că mă cuprinsese disperarea văzând că-l înfuriasem din nou.

— Dar... dar chiar ghicitoarea pomeneşte de smaralde, am bâiguit. Am crezut că ştiţi. Am crezut că domnul Falcon ştie, am crezut că *toată lumea* ştie. Ăsta-i motivul pentru care n-am spus nimic.

— *Ce* să ştim? în ghicitoare nu apare cuvântul „smaralde”!

— Dar apar „ochii tigrului”, domnule. Aşa li se spune smaraldelor în China. Sau, cel puţin, în Chengfu şi în preajma lui. Nu pot vorbi despre alte regiuni. Apoi, trecându-mi prin minte ideea că dădusem dovadă de multă stupiditate, am adăugat: îmi... îmi pare foarte rău. Fiindu-mi clar despre ce este vorba, am crezut că tuturor le este clar. Dar acum îmi dau seama că am greşit. Presupun că tânărul ofiţer care a scris versurile a aflat denumirea locală a smaraldelor şi a utilizat-o în poezie. Vă rog să mă scuzaţi că am fost atât de ignorantă, domnule

Gresham.

El îşi aruncă braţele în sus, scoţând un ţipăt de plăcere. Zâmbetul rece îi rămase întipărit pe faţă timp de câteva secunde, cât dură şi privirea lungă pe care mi-o adresă.

— Slavă Domnului că ai fost ignorantă! Am avut dreptate, vezi? Nici nu realizezi cât de multe lucruri ştii, Lucy. Dar eu îţi voi scoate informaţiile din minte, una câte una. Ştiinţa ta şi inteligenţa mea vor reuşi să-i vină de hac acestui mister. Sunt încântat de tine!

La cină, domnul Gresham anunţă mândru că, datorită ajutorului meu, descoperise în ce consta comoara. Doamna Gresham nu fu însă prea impresionată de nesemnificativa informaţie pe care le-o furnizasem. Şi, la drept vorbind, nici pe mine nu mă prea impresiona propria-mi ispravă, deoarece realitatea era că nu reuşisem să aflăm unde fusese ascunsă comoara. Cu toate acestea, entuziasmul domnului Gresham nu slăbi. Rămânând convins că se afla deja pe drumul care avea să-l ducă spre succes, el păru a mă privi cu ceva mai multă bunăvoinţă decât în trecut.

Cea mai importantă preocupare a mea era să le determin pe doamna Gresham şi pe Emily să mă placă, dar, în următoarele două zile, am ajuns la concluzia că nu-

mi puteam face speranţe prea mari în acest sens. Edmund s-a întors vineri seara pentru a-şi petrece sfârşitul de săptămână acasă, iar eu m-am bucurat să-l revăd deoarece simţeam că măcar el nu mă displăcea în mod categoric. Iar duminică dimineaţa am plecat la biserica din sat, pentru a participa la utrenie. Abia aşteptasem această ocazie, convinsă că în biserică voi reuşi să-mi recapăt puţin liniştea, scăpând de permanenta grijă de a nu face gafe.

Acolo i-am văzut pentru prima dată pe membrii familiei Faleon. Se părea că domnul Faleon şi domnul Gresham erau cele mai importante persoane din sat deoarece stranele lor erau plasate între băncile enoriaşilor de rând şi amvon, faţă în faţă, lângă cei doi pereţi laterali ai bisericii. Domnul Faleon avea părul blond strălucitor, exact ca fiul său, Robert, însă purta barbă. O barbă tunsă scurt. Chipul lui părea desprins dintr-un portret al lui Richard Inimă de Leu, unul dintre regii

Angliei. Soţia sa era tot blondă. Faţa ovală, frumoasă, îi era încadrată de un păr de nuanţa mierii. Subţirică şi graţioasă, ea îmi dădea senzaţia că ar fi o femeie fericită.

Alături de soţii Falcon mai erau trei inşi – doi bărbaţi şi o femeie, toţi îmbrăcaţi mai izbitor decât majoritatea

oamenilor pe care îi văzusem până atunci. Părând a fi nişte indivizi foarte siguri de sine, ei aşteptau începerea slujbei şuşotind suficient de tare pentru a fi auziţi. Cele două familii nu se salutară nici din priviri, nici prin înclinări ale capului. La un moment dat, urechile mele au surprins şoaptele doamnei Gresham.

— După cum văd, îi spuse ea soţului ei, le-au venit în weekend unii dintre poeţii şi pictorii aceia frivoli cu care sunt prieteni. Cum de pot aduce la biserică nişte oameni atât de scandaloşi?

Orga, care cântase până atunci în surdină, amuţi. Vicarul spuse o rugăciune, după care ne anunţă care este titlul primului imn. Apoi foile cărticelelor de cântări religioase foşniră. Cu mare plăcere, am constatat că era vorba de *Cei Dintâi Soldaţi Creştini*, unul dintre imnurile favorite ale celor de la Misiune. De aceea, am inspirat adânc, plină de înflăcărare, temându-mă ca nu cumva să rămân în urma celorlalţi. Şi, la început, am avut un avans de numai un cuvânt faţă de cor. După aceea, însă, cântând din toată inima, i-am depăşit tot mai mult pe credincioşii din biserică.

Am fost surprinsă să constat că atât corul de aici cât şi enoriaşii erau foarte lenţi; până şi fetiţele de patru ani de

la Misiune i-ar fi întrecut cu succes. Nevrând, în mod clar, să piardă ritmul, organistul îşi întoarse capul pentru a-mi arunca o privire uimită şi începu să cânte mai repede. Totuşi, şi aşa, la sfârşitul primei strofe am avut un avans de aproape un vers. Nefericită, m-am uitat spre doamna Gresham, care stătea lângă mine, sperând că voi fi răsplătită cu o privire aprobatoare.

Cu obrajii îmbujoraţi şi buzele strânse, aceasta mă privea de sus, dintr-o parte. Dincolo de ea, domnul Gresham se aplecase înainte pentru a aţinti asupra mea nişte ochi scăpărători. Iar de cealaltă parte, Amanda mă înghiontea agitată, cu cotul în coaste.

— Cum *îndrăzneşti* să faci aşa ceva! murmură doamna Gresham printre buzele ei înţepenite. Ţine-te după cor!

Mi-a venit să intru în pământ de ruşine. Stomacul mi s-a contractat, provocându-mi o senzaţie de greaţă. În toţi anii pe care îi petrecusem la Misiune, imnul cântat de dimineaţă fusese, de fapt, o adevărată cursă contra-cronometru. Abia acum îmi aminteam că, pe vremea când fusesem mică, domnişoara Prothero încercase să-i determine pe copii să cânte mai lent, în stilul englezesc, aşa cum cânta uneori cu mine. Însă renunţase curând la încercările ei zadarnice.

Îmi doream cu disperare să-mi fi amintit mai demult acest amănunt.

Imnul a continuat, iar eu l-am cântat de data aceasta rar, ţinându-mă cu stricteţe după organist şi după cor. De fapt, mi-am dat seama la un moment dat că acesta era chiar modul în care îmi plăcea să-l cânt, modul în care îl cântasem întotdeauna în clipele de singurătate, în timp ce mă ocupam de treburile de la Misiune. Când am ajuns la ultima strofă, am început să sper că doamna Gresham avea să-mi treacă cu vederea prostească greşeală. Oricum, am evitat să mă mai las copleşită de entuziasm, având grijă ca vocea mea să n-o depăşească pe cea a Amandei.

Dar în timpul acelei slujbe am mai avut parte de-un moment stânjenitor. La *Te Deum,* am fost luată complet pe nepregătite atunci când toţi membrii familiei Gresham, împreună cu mulţi alţi enoriaşi, au tăcut brusc, exact la începutul versului *„Tu nu dispreţuieştipântecele Fecioarei...”.* Din cauza reducerii substanţiale a numărului vocilor care au cântat, glasul meu a răsunat mult prea puternic. Aceasta a fost a doua ocazie în care m-am simţit săgetată de privirile furioase ale doamnei Gresham.

După slujbă, când am ieşit din biserică, i-am găsit pe

ceilalţi enoriaşi opriţi în curte, pentru a se saluta şi a schimba câteva cuvinte. Pe parcursul celor câteva minute petrecute acolo, i-am fost prezentată vicarului. Total absorbită de expresiile supărate ale membrilor familiei Gresham, n-am prea înţeles ce mi-a spus acesta. Până şi Amanda îmi aruncase o privire încruntată, iar ochii lui Edmund erau reci. Ceilalţi oameni se uitau la mine fie amuzaţi şi binevoitori, fie dezaprobatori, l-am văzut în treacăt şi pe cei din familia Falcon, însoţiţi de prietenii lor. Ei erau extrem de bine dispuşi, de parcă ar fi savurat din plin deosebita ocazie de distracţie care li se oferise.

Nu mi s-a spus nimic până în momentul în care ne-am suit în trăsură. Abia atunci când caii au pornit pe drumul care urma să ne ducă acasă, doamna Gresham a scos o şuierătură prelungă, dându-ne senzaţia că şi-ar fi ţinut respiraţia pe toată durata utreniei.

— I-ai văzut? Ai văzut ce mutre au făcut creaturile alea oribile, Charles? întrebă ea cu voce tremurătoare. Copilul ăsta a vrut să ne dezonoreze tocmai în faţa *lor!* N-am mai văzut un gest atât de deliberat în viaţa mea!

— Ne-a făcut de râs în faţa întregului sat, interveni Emily, aruncându-mi o privire veninoasă.

— N-ai nicio dovadă că gestul a fost deliberat, mamă,

spuse Edmund. În schimb, cu siguranţă, a fost cel mai deplasat comportament posibil.

Faţa mi se rigidizase. Ştiam că pe ea se întipărise expresia pe care doamna Gresham o considera „căzută”. Cu un efort, am spus:

— Îmi pare rău. La Misiune, obişnuiam să cântăm repede din cauza copiilor. N-am... n-am realizat că aici ar trebui să cânt altfel.

— Prostii! se răsti domnul Gresham. Oh, şi mai este ceva. Pe viitor, să nu mai cânţi versul acela din *Te Deum.* Cuvintele respective nu sunt adecvate pentru buzele doamnelor.

Chinul sufletesc îmi fu sporit de o nedumerire serioasă, deşi nu-mi era greu să-mi imaginez că pântecele, la fel ca picioarele, trebuia să fie considerat un cuvânt impudic. Domnul Gresham nu-mi dădu însă nicio lămurire, ci îşi sprijini mâinile în capul bastonului şi începu să arunce priviri scăpărătoare în jur.

Trecură câteva zile până când relaţiile dintre familia lui şi mine se relaxară. Mă îndoiesc că doamna Gresham şi Emily aveau să uite întâmplarea sau să mă ierte, dar, din moment ce trăiam sub acoperişul lor, nu mă puteau trata la nesfârşit ca pe o leproasă. Ca atare, odată cu trecerea

timpului, începură să mi se adreseze. Numai Amanda îmi vorbea rareori fără a strecura o urmă de maliţiozitate.

În prima săptămână pe care am petrecut-o la *High Coppice* s-a stabilit care urma să fie tiparul vieţii pe care aveam s-o duc acolo. În fiecare dimineaţă, petreceam o oră în biroul domnului Gresham, repetând de nenumărate ori aceleaşi subiecte, în încercările mele de a-l ajuta să tragă concluzii din disparatele informaţii pe care le deţinea. Apoi eram liberă până la prânz, după care mai urma cel puţin o oră de libertate – de obicei, două. Restul după-amiezii era destinat efectuării sau primirii de „vizite matinale” – o denumire ciudată pentru vizitele din cursul după-amiezii, dar agreată de toată lumea, în orice caz, uram aceste vizite. Toate erau la fel. Stând în salonul nostru sau în casa uneia dintre prietenele doamnei Gresham, făceam conversaţie, bându-ne pe îndelete ceaiul şi mâncând sandvişuri cu castraveţi.

Iniţial, am stârnit curiozitatea tuturor. Mi s-au pus multe întrebări privitoare la viaţa pe care o dusesem în China, unele dintre ele pur şi simplu prosteşti. Dar îmi învăţasem bine lecţia, aşa încât n-am mai dat decât răspunsuri succinte, de maximum un cuvânt sau două. Uneori am spus chiar şi minciuni, ştiind că adevărul i-ar fi ofensat pe

englezi. Curând însă, am ajuns să fiu considerată un „şoricel fad şi timid”, după cum am auzit-o pe o doamnă descriindu-mă. Iar lucrul acesta m-a făcut să răsuflu uşurată, deoarece era clar că nu avea să mai treacă mult timp până când toată lumea avea să tragă concluzia că sunt complet ne interesantă.

În fiecare seară, înainte şi după cină, stăteam în salon. Domnul Gresham ni se alătura rareori, preferând să se retragă în birou. Acelea erau momentele când, concentrându-şi atenţia la o mică broderie sau la un alt gen de lucru de mână, femeile din familie obişnuiau să bârfească. Amanda mi-a arătat care sunt regulile jocului de dame, iar eu le-am învăţat repede, dar, constatând că ei nu-i plăcea să piardă, curând am început să mă las bătută. Uneori ea ne cânta la pian; îmi plăceau acele seri deoarece cânta foarte bine. Ocazional, după cină, înainte ca femeile să se ducă la culcare, ne luam câte un creion şi o hârtie pentru a ne lăsa absorbiţi, o perioadă relativ redusă de timp, de un joc al minţii. Mie îmi plăceau cel mai mult anagramele. Când îi venea rândul, fiecare dintre noi trebuia să le propună celorlalţi două sau trei cuvinte scurte, din care trebuia constituit un singur cuvânt lung, care să conţină exact aceleaşi litere.

Dar nu aveam parte de prea multe clipe de bucurie, „deoarece zilele treceau una după alta, fără să-mi pot găsi o ocupaţie utilă. Toată viaţa mă trezisem dimineaţă de dimineaţă ştiind că am de rezolvat o serie întreagă de probleme urgente şi că trebuie să muncesc dacă nu am de gând să-i las muritori de foame pe copiii de la Misiune. Acum însă, nu mai aveam nimic de făcut. Odată am întrebat-o pe doamna Gresham dacă aş putea să dau o mână de ajutor la bucătărie sau dacă m-aş putea ocupa de curăţenie, dar am fost refuzată pe un ton foarte categoric. „De bine, de rău, domnul Gresham te-a adus aici cu intenţia de a-ţi face onoarea să te considere membră a familiei noastre, o tânără lady, îmi spuse ea pe un ton aspru, în care se strecurase o notă de regret. Or, tinerele domnişoare de neam nu-şi mânjesc mâinile preluând sarcini de-ale servitorilor, Lucy”.

După cum am constatat, jocul de tenis ajunsese în ultimii ani să fie considerat o ocupaţie decentă pentru tinerele domnişoare de neam. De aceea, în grădina casei noastre fusese montat un fileu. Nu aveam teren adecvat pentru acest joc, dar puteam trimite mingea de pe o parte pe alta a fileului, de la una la alta. Îmi plăcea tenisul. Dar asta nu însemna că nu m-a pus şi el într-o serie întreagă

de situaţii dificile. Lui Emily îi plăcea să joace stând complet nemişcată. Încerca să lovească mingea doar dacă îi era dată la o lungime de braţ; în caz contrar, se plângea în gura mare, făcând multă larmă. Amanda ţopăi a cu eleganţă, scoţând chiţăituri entuziaste ori de câte ori reuşea să trimită mingea dincolo de fileu. În schimb, eu alergam ca în trecut, când mă jucam cu fetiţele de la Misiune, cu poalele rochiei şi ale combinezonului adunate într-o mână. Surprinzându-mă într-o asemenea postură, cu picioarele expuse până la nivelul genunchilor, doamna Gresham îmi mai trase un perdaf sever, privitor la modul în care trebuie să se comporte o tânără de neam.

Mersul pe bicicletă era permis. Amanda şi Emily aveau biciclete, cu care se plimbau uneori pe cărăruile de ţară sau pe care le foloseau pentru ocazionalele drumuri până în sat. Eu am învăţat să merg pe bicicletă în grădină, datorită Amandei, care a avut bunăvoinţa de a-mi împrumuta bicicleta ei: Plăcerea aceasta îmi mai consuma câteva ore din zi. Aş fi preferat să plec singură la plimbare, pentru a explora ţinutul, dar doamna Gresham n-ar fi admis aşa ceva. Cred că îi era teamă că, nefiind ţinută sub observaţie, aş putea face altă boacănă, prin care să le dezonorez familia.

Edmund venea acasă în fiecare weekend. Deşi nu prea avea ce-mi spune, nu adopta un comportament neprietenos faţă de mine. Din punctul meu de vedere, el era un om lipsit de căldură şi emoţii, dotat, în schimb, cu un accentuat simţ al dreptăţii; presupun că avocatura i-l insuflase.

Dacă făceam o comparaţie între viaţa pe care o duceam la *High Coppice* şi viaţa mea anterioară, mi se părea că dau dovadă de incorectitudine nefiind fericită. Acum nu eram niciodată înfometată, aveam câteva rochii noi, foarte frumoase, dispuneam de tot confortul posibil şi nu aveam nicio responsabilitate. Cu toate acestea, stăteam câteodată seara în pat, întrebându-mă cum voi putea îndura lunile şi anii următori. Trăiam alături de nişte oameni care nu aveau nevoie de mine şi care, pe deasupra, nici nu mă prea plăceau – cu excepţia Amandei, poate. Or, înainte fusesem utilă şi iubită de toţi copiii de la Misiune. Asta îmi lipsea.

Pe la mijlocul lunii iulie, domnul Gresham şi-a pierdut brusc interesul faţă de încercările noastre zilnice de a deduce care ar fi zona în care se găsea „comoara Gresham”, după cum o denumea el. Dispariţia entuziasmului său nu mă surprindea, deoarece nu făcusem

niciun fel de progres, iar Aman da mă avertizase că tatăl ei era un om cu trăiri emoţionale intense, dar trecătoare. De-a lungul anilor, el iniţiase mai multe planuri de îmbogăţire rapidă, fără a reuşi să-l pună pe niciunul în aplicare până la capăt. Cutiile cu seminţe din biroul lui erau relicvele ultimului plan, care vizase punerea la punct a unui sistem de cultivare a cerealelor în zonele de deşert, prin amestecarea nisipului cu o serie de substanţe chimice.

Ştiam că familiile Gresham şi Falcon urmăreau refacerea averilor lor, deoarece acesta era unul dintre subiectele de conversaţie des abordate. Iniţial, n-am putut crede aşa ceva, dar, gradat, am ajuns să înţeleg că domnul Gresham trăia din rentă. Asta însemna că nu muncea pentru a câştiga bani, motiv pentru care capitalul său se diminua treptat, cu fiecare sumă scoasă din bancă anual, pentru cheltuielile curente. Domnul Falcon proceda la fel, numai că, potrivit afirmaţiilor familiei Gresham, el şi soţia lui îşi risipeau banii cu nişte boemi din Londra, unde se duceau deseori pentru câteva săptămâni, amestecându-se printre pictorii, scriitorii şi artiştii de acolo.

Neplăcerile mele fură sporite de eşecul suferit în ceea ce priveşte găsirea răspunsului ghicitorii ce indica locul în care se găsea comoara comandantului de oşti chinez.

Ajunsesem să fiu o gură în plus la masă, care nu dădea nimic în schimb. Când mă gândeam cât de mult trebuia să-i dezamăgesc pe cei din familia Gresham, ajungeam la concluzia că, indiferent de circumstanţe, ei erau mai amabili cu mine de cât aş fi meritat. Tare mi-aş fi dorit ca domnul Gresham să nu mă fi luat din China.

Într-o noapte de pe la sfârşitul lunii iulie, m-am trezit subit. Nu ştiam ce anume mă deranjase. Încăperea era cufundată într-un întuneric adânc. Nu aveam cum să văd ce oră indica ceasornicul, dar eram convinsă că miezul nopţii nu trecuse de mult. Şi, totuşi, ceva îmi perturbase somnul... da, acum era complet întuneric, dar când mă trezisem avusesem impresia că văd o rază palidă de lumină reflectată pe tavan, o rază care dispăruse brusc în momentul în care mă mişcasem în pat şi îmi ridicasem capul.

Un miros aproape imperceptibil a ajuns până la nările mele. Într-o clipă, m-am aşezat în capul oaselor. Acum ştiam că în camera mea era cineva.

— Amanda! am murmurat. Tu eşti?

Din întuneric nu mi-a venit niciun răspuns. Totuşi, cunoşteam mirosul acela deosebit. El trebuia să provină de la o lampă cu acetilenă. Amanda şi Emily aveau astfel de

lămpi montate pe ghidoanele bicicletelor, deşi niciuna dintre ele nu ieşea la plimbare după lăsarea serii. Scrutând cu atenţie întunericul, am zărit un firicel plăpând de lumină ce rătăcea prin aer. Văzându-l, am simţit furnicături pe piele. Asta era o lampă de bicicletă, cu lumină oarbă... o lampă cu obturator de camuflare. Cine putea să intre în camera mea, la o asemenea oră a nopţii, cu un asemenea obiect în mână?

O scândură a duşumelei scârţâi, amintindu-mi de cabina neluminată de pe vas, în care o mână viguroasă îmi astupase gura, fiind cât pe-aci să mă sufoce. Mi-am muşcat buza pentru a-mi stăpâni respiraţia sacadată. Ciudat, nu mă gândeam să ţip după ajutor – probabil, din cauza faptului că pe parcursul ultimului an pe care îl petrecusem la Misiune nu avusesem cui să mă adresez, indiferent de gravitatea problemei sau a pericolului care mă ameninţau.

Firicelul de lumină care scăpa de după obturator păru că se mişcă. Am întins mâna, căutând pe dibuite, cu mare grijă, sfeşnicul pe care îl ţineam pe noptieră. Degetele mele l-au atins... l-au înşfăcat. Apoi am îngenuncheat în pat, ţinând sfeşnicul greu din alamă în echilibru deasupra capului, şi am aşteptat ca firicelul de lumină să se apropie.

6

— Cine este acolo? am întrebat pe un ton tăios, în întuneric.

Dar numai liniştea mi-a răspuns. Firicelul de lumină a dispărut, făcându-mă să presupun că intrusul îşi ascunsese lanterna oarbă la spate. Cu sfeşnicul greu ridicat deasupra capului, mi-am încordat privirea şi mi-am ciulit urechile.

Întâi se auzi un uşor ţăcănit al clanţei, apoi o scârţâitură foarte slabă a unei balamale. Urmă o pauză... alt ţăcănit, mai puternic, al clanţei, apoi se lăsă o tăcere deplină. Curând, mi-am dat seama că rămăsesem singură. Intrusul se afla deja pe hol.

Am căutat cu degete tremurătoare cutia cu chibrituri, am întors invers sfeşnicul şi, constatând că lumânarea nu căzuse din suportul ei, am aprins fitilul. Sărind din pat, m-am repezit spre uşă, am deschis-o şi am ridicat lumânarea pentru ca flacăra să arunce înjur un cerc mai mare de lumină. Pe culoar nu era nimeni. M-am dus până în capul scărilor, apoi m-am întors şi am verificat celelalte două holuri, care duceau spre dormitoarele membrilor familiei

Gresham. Nu se auzea niciun zgomot. Se vedea doar umbra mea, proiectată pe pereţi de flacăra lumânării.

M-am întors încet în cameră, am închis uşa şi m-am aşezat pe pat. Trebuia să bat la uşa domnului Gresham pentru a-i spune ce se întâmplase? Aceasta mi se părea a fi cea mai logică atitudine, dar am renunţat la ea, ştiind că doamna Gresham avea cu siguranţă să creadă că minţeam din nou şi că soţul ei avea să fie cel puţin pe jumătate înclinat să-i dea dreptate.

Eram convinsă că nu visasem. Mirosul de acetilenă mai persista în încăpere. M-am uitat înjur, întrebându-mă de ce intrusul alesese tocmai camera mea. Verificând şifonierul, pentru a vedea dacă îmi scotocise sertarele şi geamantanul, n-am găsit niciun semn care să indice vreo intervenţie străină.

În cele din urmă, m-am întors în pat şi am suflat în flacăra lumânării. Căldura aşternuturilor n-a reuşit mult timp să-mi risipească frigul interior. Probabil că în momentele respective mintea mea a funcţionat mai bine decât de obicei, deoarece am simţit primul semnal al unui pericol imprecis ce se contura ameninţător. În restul nopţii n-am avut parte de un somn odihnitor. Mi-au apărut din nou în vis, pentru prima dată după foarte multe zile,

închisoarea din Chengfu, Nicholas Sabine şi Robert Falcon.

În zori, am realizat că peste numai două luni ar fi trebuit să mă prezint la avocaţii lui Nicholas Sabine pentru a declara că sunt soţia acestuia. Dar, având în vedere situaţia de acum, îmi era imposibil să fac aşa ceva: nici nu mai aveam actele de căsătorie, nici nu reţinusem numele avocaţilor, deoarece nu reuşisem niciodată să mă hotărăsc să mă uit cu mai multă atenţie la testament şi la celelalte hârtii. Citisem numai scrisoarea pe care mi-o trimisese Sabine. Şi, cu toate că îmi repetam încontinuu că nu eram responsabilă pentru pierderea actelor, mă simţeam vinovată, considerând că i-am amăgit aşteptările.

La micul dejun, doamna Gresham şi Emilyni se alăturară la masa din sufragerie – lucru care nu se întâmpla foarte des. În afară de asta însă, totul a decurs ca de obicei. La lumina zilei şi, în special, după coşmarurile pe care le avusesem spre dimineaţă, începusem să mă îndoiesc serios că trecusem cu adevărat printr-o peripeţie atât de ciudată precum cea de la miezul nopţii. La urma urmelor, poate că episodul respectiv nu fusese decât un alt vis urât, care mă surprinsese într-o stare de semiadormire. Niciun om din această casă nu s-ar **fi** furişat în camera mea la o asemenea oră, iar un străin ar **fi** trebuit să spargă un

geam sau o uşă de la parter, pentru a pătrunde acolo. Ori dacă intrusul ar **fi** lăsat urme de acest gen, Marsh ne-ar **fi** informat până acum.

În timp ce gândeam astfel, în sufragerie îşi făcu apariţia chiar Marsh, care se îndreptă spre capul mesei. Din moment ce el nu era niciodată prezent la micul dejun, am dedus că venise cu un mesaj. Domnul Gresham îşi ridică privirile.

— Da, Marsh. Ce este?

— Bună dimineaţa, domnule. Tocmai am aflat de la Maggie că ieri după-amiază domnul Robert Falcon a fost văzut trecând prin sat cu o trăsură. Am considerat că doriţi să fiţi informat.

— Ah! Deci tânărul ăla nebun s-a întors din China, nu? Domnul Gresham se trase de bărbie, aruncându-i lui Marsh o privire cam neliniştită. Maggie ţi-a spus cum arăta? Era mulţumit de sine însuşi? La naiba, omule, doar ştii ce caută. Servitorii ştiu întotdeauna mai bine ca noi ce afaceri învârtim. După aspect, dădea senzaţia că ar fi avut *succes?*

— Am interogat-o pe Maggie cu multă stăruinţă, domnule. Folosind cuvintele ei, domnul Falcon părea a fi „dus cu pluta”. Iar când o altă trăsură i-a ieşit în cale, „s-a

înnegrit ca Newgate’s Knocker”[4].

— Perfect! Perfect! Domnul Gresham scoase un chicot satisfăcut. Nici nu mă aşteptam la altceva, desigur. Nimeni nu a găsit vreodată un ac într-o căpiţă cu fân umblând pe orbecăite. Lucy, trebuie să ne apucăm iar de treabă; în ultima vreme ne-am cam neglijat cercetările. Foarte bine, Marsh. Asta-i tot.

După plecarea lui Marsh, doamna Gresham se uită de-a lungul mesei, spre locul în care stăteam, şi spuse:

— Întâlnirea care a avut loc în China între tine şi creatura aceea oribilă este regretabilă, Lucy. Evident, nu te învinovăţesc; afirm numai că este un mare păcat. Oricum, îţi dai seama că noi nu-i acceptăm pe cei din neamul Falcon, aşa încât, dacă te întâlneşti cu Robert Falcon trebuie să-ţi continui drumul fără a da semne că l-ai recunoaşte.

Am ezitat, apoi am spus:

— N-aş putea să-i dau măcar un bună ziua, doamnă Gresham? Dacă l-aş ignora complet, aş avea senzaţia că sunt foarte nepoliticoasă.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Mă *desfizi,* Lucy? îţi arogi cumva dreptul de a mă

[4] Vestită închisoare din Londra, acum desfiinţată (nota trad.).

învăţa care sunt bunele maniere?

— Nu, m-am grăbit să-i răspund. Evident că nu. Îmi pare rău, doamnă Gresham. Voi face cum doriţi. În ciuda acestor cuvinte însă, mă cam înfuriasem. Eu nu aveam nicio legătură cu cearta dintre cele două familii şi, oricum, indiferent ce s-ar fi spus, consideram că era greşit, complet prostesc, să păstrezi o duşmănie atâţia zeci de ani. Pe de altă parte, mă întristasem deoarece mi-ar fi făcut plăcere să pot discuta cu Robert Falcon. Aflarea veştii întoarcerii lui mă afectase destul de profund. El era una dintre verigile mele de legătură cu trecutul. Nu nutream resentimente pentru palma pe care mi-o dăduse peste faţă; mai mult decât atât, îmi simţeam obrajii arzând de ruşine ori de câte ori îmi aduceam aminte cum încercasem să-l determin să-mi dea nişte bani, văitându-mă şi linguşindu-l exact ca o cerşetoare. Abia acum realizam cât de şocat trebuie să fi fost el, întâlnind într-o ţară străină o fată de origine engleză care se comporta într-o asemenea manieră.

Când am reuşit să-mi scot din minte aceste gânduri, am constatat că atmosfera din sufragerie devenise entuziastă. Domnul Gresham ţinea în mână o scrisoare. Pe faţa lui era întipărit un zâmbet glumeţ. Amanda şi mama sa vorbeau

simultan.

— Ce *spune*, tată? Nu glumi!

— Charles, a fost acceptată?

— Toate la timpul lor, spuse domnul Gresham pe un ton satisfăcut. Lucy pare a fi derutată, aşa încât este mai bine să încep prin a-i da explicaţiile necesare. Apoi îşi întoarse privirile spre mine. În luna aprilie, Amanda a împlinit o vârstă prea înaintată pentru a mai continua cursurile şcolii private din Chislehurst, aşa încât am căutat să-i găsim un loc la extraordinarul colegiu de fete din Cheltenham. Gresham flutură scrisoarea. A fost acceptată! Va începe să frecventeze cursurile colegiului de la începutul noului trimestru, adică din septembrie.

Amanda aplaudă, ţipând de plăcere. Doamna Gresham, la fel de satisfăcută ca soţul ei, o bătea uşor pe creştet.

— Doar Dumnezeu ştie cum ne vom putea permite s-o ţinem acolo, continuă domnul Gresham pe un ton bine dispus, dar, dacă Lucy va depune un efort real pentru a mă ajuta să deduc în ce zonă este ascunsă comoara Gresham, atunci toate problemele vor fi rezolvate.

Cu inima strânsă, am întrebat:

— Vei locui la colegiu, Amanda?

— Da, sigur că da, prostuţo. Nu pot călători în fiecare zi

până la Cheltenham şi înapoi, nu crezi? Oh, va fi atât de emoţionant! Lottie Fletcher a fost la acelaşi colegiu şi mi-a povestit totul despre el.

Mă bucuram pentru Amanda, dar nu şi pentru mine. Ea era singura mea prietenă din această familie; în lipsa ei, aveam să mă simt mai singură ca niciodată. Aproape cu febrilitate, am început să-mi fac diferite planuri menite să mă ajute să trec peste zilele nesfârşite care păreau să se întindă până la infinit înaintea mea. Zilnic, câteva ore erau destinate lecturii, în biroul domnului Gresham nu existau decât câteva romane, majoritatea lor fiindu-mi deja cunoscute de pe vremea când citisem cărţile din micuţa bibliotecă a domnişoarei Prothero. În schimb, domnul Gresham avea şi un set de enciclopedii şi îmi permisese să împrumut câte un volum ori de câte ori doream. Până în prezent, nu făcusem decât să răsfoiesc aceste volume şi să aleg subiectele care mi se păreau mai interesante, dar acum mă hotărâsem să încerc să fac o selecţie temeinică a lor, pentru a mă autoeduca. De exemplu, nu ştiam aproape nimic despre istoria Angliei, ori acesta putea fi un subiect bun pentru început. Apoi, presupunând că, în timp, mi se va permite să iau bicicleta Amandei. Pentru a mă plimba prin jurul satului, puteam studia florile sălbatice şi

copacii, aflând amănunte privitoare la ele din articolele enciclopediei.

N-a trecut mult timp până mi s-a ivit prilejul să simt gustul zilelor de toamnă, când Amanda avea să plece. Cei de la colegiu îi ceruseră să se iniţieze în anumite domenii, pentru a se ridica la nivelul celorlalte eleve. Asta însemna că trebuia să petreacă câte o oră în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază în camera ei pentru a învăţa, timp în care eu eram liberă.

În următoarea săptămână, domnul Gresham mă chemă în fiecare dimineaţă la el în birou, ferm hotărât să ne reluăm munca istovitoare de cercetare a hărţilor, cărţilor şi a acelei înnebunitoare poezii-ghicitoare, în căutarea unor chei care ne-ar putea ajuta să deducem unde se afla comoara comandantului chinez. Citisem deja un roman în care erau descrise aventurile lui Sherlock Holmes, aşa încât acum înţelegeam ce anume încerca să facă domnul Gresham. Totuşi, aveam impresia că şansele de a avea succes erau foarte mici. Ne aflam la mii de kilometri distanţă faţă de China şi deţineam numai informaţii limitate şi nesigure. În plus, ajunsesem să cred că inteligenţa domnului Gresham nu era chiar atât de dezvoltată pe cât credea el.

— Aceasta este zona, îmi spuse domnul Gresham într-o zi, întinzându-şi palma peste una dintre hărţile de pe perete. Falcon s-a dus prea spre sud. Dar băiatul ăsta este un prost, desigur.

— Nu prea văd de ce a greşit, i-am replicat politicoasă, dar, probabil, imprudentă. Este posibil să fi coborât prea mult spre sud, dar nu avem cum să fim siguri, domnule Gresham.

— Nu avem cum să fim siguri? Dumnezeule, copilă, tu nu eşti atentă la niciun cuvânt pe care îl rostesc? Domnul Gresham scoase o listă a cheilor extrase din raportul Misiunii avute cu ani în urmă de cei doi tineri ofiţeri, raport pe care îl obţinuse de la Ministerul de Război. N-am putut să-i urmăresc firul logicii. În orice caz, în final, a spus: Vezi? Indiciile sunt destul de convingătoare. Zona Chengfu iese din discuţie.

Deodată, am simţit nevoia să-mi susţin cu încăpăţânare punctul de vedere. Pe moment, n-am putut să-mi dau seama de ce, dar, o clipă mai târziu, motivul acestei atitudini ieşea la iveală cu atâta forţă încât am avut senzaţia că în minte mi se aprinsese un reflector. Trecusem cu vederea un amănunt foarte bătător la ochi; nici nu-mi venea să cred că dădusem dovadă de atâta

prostie neluându-l în seamă. Probabil că şocul pe care l-am suferit în momentul respectiv m-a făcut să rămân cu gura căscată, pentru că domnul Gresham m-a întrebat pe un ton tăios:

— Ce s-a întâmplat? De ce te uiţi aşa?

— Tocmai mi-a venit o idee! am exclamat. Scuzaţi-mă un minut, domnule Gresham.

Şi ieşind în grabă din birou, am luat-o la fugă pe scări în sus, urcând treptele două câte două. Dacă m-ar fi văzut doamna Gresham, m-ar fi admonestat cu severitate. Cel mult două minute mai târziu, îmi făceam din nou apariţia în birou.

— Uitaţi-vă la chestia asta, am spus cu înflăcărare, gâfâind, în timp ce întindeam pe masă vechea bucată de canava mototolită. O am de foarte mulţi ani, domnule Gresham. Am găsit-o la Misiune, când eram mai mică. În ziua sosirii mele în casa dumneavoastră, am avut un şoc uitându-mă spre cealaltă parte a văii. Vedeţi? Aici este desenat chiar *Moonrakers.*

El atinse canavaua cu prudenţă.

— Cerule mare! Asta este o bucată de material tăiată dintr-o raniţă militară, presupun. De ce până acum nu mi-ai pomenit nimic despre ea?

— Am uitat. Mi-am pus mâna pe cap, încercând să-mi imaginez cum de fusesem în stare să uit de aşa ceva. Bănuiesc că mi-am făcut prea multe probleme din cauza greşelilor mele permanente şi n-am mai reuşit să mă concentrez la altceva. Dar nu înţelegeţi, domnule Gresham? Această bucată de canava este mărturia faptului că John Falcon a fost acolo, la Misiunea noastră. Acolo a stat şi a schiţat casa *Moonrakers.* Deci, cu siguranţă, clădirea Misiunii trebuie să fie vechiul templu în care au ascuns smaraldele!

Domnul Gresham se uită lung la desen, apoi îşi ţuguie buzele şi îşi clătină încet capul.

— Interesant, foarte interesant. Asta este opera lui John Falcon, fără niciun dubiu. Avea simţ artistic; toată familia lor are. Dar facem o deducţie greşită, Lucy.

— Oh, ba sunt sigură că nu, domnule Gresham! Adică... ştim cu certitudine că John Falcon a trecut pe *acolo.*

— Nu mă contrazice, copilă, susţinu el cu încăpăţânare. Soldaţii noştri au stat în China timp de câteva luni şi s-au perindat prin multe zone. Falcon trebuie să fi avut o mulţime de ocazii, mult mai uşor de acceptat, de a face această schiţă. Ţi-l poţi imagina desenând în toiul unei misiuni periculoase, într-un moment în care el şi tatăl meu

erau împresuraţi de forţe ostile? Ipoteza aceasta este complet exclusă. În schimb, este posibil să fi fost încartiruit în Misiunea voastră într-o altă perioadă sau să fi realizat acest desen în altă parte, el ajungând la Misiune ulterior, cu totul întâmplător, dus de alte mâini – înfăşurat în jurul unei bucăţi de pâine, de exemplu, ori ceva de genul acesta. Prima dovadă a faptului că împrejurimile satului Tsin Kai-feng trebuie scoase din discuţie este modul de reprezentare a râului pe hartă. Cursul lui nu corespunde cu cel al râului de lângă Misiune, Lucy. Chiar tu ai văzut râul de pe harta tânărului Falcon şi mi-ai spus că are un curs diferit faţă de cel din Tsin Kai-fing.

Aproape că începusem să mă simt rău din cauza dezamăgirii. Dar îmi dădeam seama că logica domnului Gresham era corectă.

— Regret, am bolborosit. Ideea mi-a venit atât de brusc şi m-a entuziasmat atât de mult, încât nu m-am gândit că...

— Nu-i nimic, nu s-a întâmplat nicio nenorocire. Domnul Gresham ridică din umeri. Dar mă tem că n-am avut parte de nicio realizare. Mă rog, nu contează. Luând bucata de canava cu dezgust, între degetul mare şi degetul arătător, el o întinse spre mine. Mai bine arunci chestia asta, Lucy.

Nu-i o relicvă pe care să mi-o doresc în casă. Haide, fugi. Vom mai încerca mâine să ne punem minţile la contribuţie. Cred că ar fi necesară încă o examinare minuţioasă, cuvânt cu cuvânt, a ghicitorii. Vom vedea.

Din birou, m-am dus direct în camera mea. Deşi acest lucru mă făcea să mă simt într-un fel vinovată, eram hotărâtă să nu arunc desenul. Doar era al meu; era un suvenir pe care îl preţuiam deosebit de mult. Rulându-l cu grijă, mi-am scos valiza din şifonier şi l-am pus la loc sigur. Dar, exact în momentul în care eram pe cale să închid valiza, atenţia mi-a fost atrasă de o cusătură de pe latura din fund a acesteia, care se rupsese. Era un tighel care prindea căptuşeala de peretele din piele. Rupându-se aţa, acum materialul stătea puţin desprins de pielea rigidă. Ultima dată când umblasem în valiză nu sesizasem acest amănunt.

Întrebându-mă dacă aş putea coase căptuşeala de peretele din piele fără să am la dispoziţie o sulă, adică folosindu-mă de urmele vechii cusături, m-am aplecat pentru a verifica dacă tivul căptuşelii era întreg. Dar, atingând căptuşeala, am auzit un foşnet uşor. Între aceasta şi peretele din piele se afla un obiect dreptunghiular, de grosime redusă. În clipa următoare,

ţineam în mână plicul lung, care conţinea actele mele de căsătorie.

— Am recunoscut imediat din cauza amprentei negricioase din colţ, lăsate, după părerea mea, de Nicholas Sabine, care avusese degetele murdare în momentul în care atinsese acest plic, în închisoarea din Chengfu. Mâinile mi-au tremurat când am scos hârtiile din el. Toate actele erau acolo, inclusiv scrisoarea pe care mi-o dăduse doctorul Langdon după moartea lui Nicholas Sabine. Privirile mi-au rămas aţintite asupra ultimelor cuvinte ale scrisorii: „... *cu toată dragostea de la soţul tău devotat, Nick”.*

Mi-am reţinut tristeţea care tindea să mă copleşească, străduindu-mă să-mi pun gândurile în ordine. Plicul îmi fusese furat din cabina cargoului *Formosa*, când acesta ancorase în portul Hong Kong. Acum îmi fusese returnat. Dar cum? Mi-am adus aminte de firele aurii de păr agăţate de nasturii manşetei mele în timpul luptei din cabină şi de intrusul care mi se strecurase în dormitor cu câteva nopţi în urmă.

Să fi fost vorba de Robert Falcon? Dar el nu putea să fie la curent cu căsătoria mea şi, implicit, nu putea şti de existenţa acelor acte. Şi chiar dacă ar fi aflat de cele

petrecute în Chengfu, cum m-ar fi putut aştepta în Hong Kong? Iar dacă, totuşi, el fusese cel care îmi furase atunci actele, cum de reuşise să intre în *High Coppice* pentru a mi le pune la loc, în valiză?

Şi *de ce* ar fi făcut aşa ceva? Totul mi se părea complet absurd.

M-am uitat din nou în valiza rămasă deschisă. Poate că în Tientsin, când îmi împachetasem lucrurile, fusesem neatentă şi băgasem plicul din greşeală în spatele căptuşelii. Sau poate că fusesem distrată atunci când, urcându-mă la bordul vasului, mă dusesem în cabină pentru a-mi despacheta hainele. În momentul respectiv fusesem, cu siguranţă, foarte nervoasă şi, de aceea, destul de zăpăcită. Poate că bucata aceea de căptuşeală se rupsese chiar atunci, iar eu împinsesem plicul, fără să vreau, în spatele ei. În acest caz, însemna că nu fusesem furată.

Am inspirat adânc şi m-am simţit ceva mai calmă. Asta era cea mai acceptabilă explicaţie. Toate celelalte îmi păreau ilogice. Uitându-mă lahârtiile din mână, m-am bucurat. Acum puteam să îndeplinesc dorinţa lui Nicholas Sabine, deşi îmi era teamă să fac ceea ce-mi ceruse. Am citit numele şi adresa avocaţilor, toate înscrise pe spatele

testamentului. *Domnii Girling, Chinnery şi Brand, Grays Inn nr. 128 a, Londra.* Pentru a putea trece pe la ei la termenul stabilit, trebuia mai întâi să-i explic domnului Gresham că mă măritasem cu un bărbat condamnat la moarte şi că rămăsesem văduvă la numai câteva ore după cununie. M-am cutremurat gândindu-mă prin ce încercare dificilă aveam să trec. Domnul Gresham avea să creadă că-l minţeam. Dar, cel puţin, dispuneam de o dovadă scrisă a căsătoriei mele, aşa încât măcar asupra acestei părţi a poveştii nu avea cum să existe niciun dubiu.

Un singur lucru era cert. Familia Gresham avea să fie revoltată descoperind că îi ascunsesem acest secret. Brusc înfuriată, am ridicat din umeri. Nu-mi păsa de reacţia lor. Secretul nu era al meu, ci al lui Nicholas Sabine, şi nu voiam să-mi calc cuvântul pe care i-l dădusem. Era posibil ca acest om să fi fost neîndurător şi periculos, cum afirmase Robert Falcon, dar eu nu ştiam decât că dăduse dovadă de curaj în faţa morţii şi că mă salvase de la o mare nenorocire. Mă măritasem cu el şi îi făcusem nişte promisiuni şi aveam de gând să le respect.

În acea zi, după masa de prânz, când Amanda s-a retras în camera ei pentru a învăţa, am ieşit pe terasă. Întâmplător, acolo m-am întâlnit cu Marsh, care se

întorcea în casă, după ce discutase nu ştiu ce problemă cu băiatul grădinarului. Aceasta era una dintre cele mai liniştite perioade ale zilei. Doamna Gresham şi Emily se odihneau în dormitoarele lor. Domnul Gresham îşi petrecea majoritatea după-amiezilor moţăind în fotoliul din biroul său – cel puţin, aşa credeam eu.

Oprindu-se, Marsh spuse Bunăziua, domnişoară Lucy. Îmi permiteţi să vă întreb dacă v-aţi deprins cu ideea că aceasta este actuala dumneavoastră casă?

— Păi, da, cred că m-am deprins. Îţi mulţumesc pentru întrebare, Marsh. Oricum, am mai scăpat de teama de a nu face gafe, dar asta numai din cauza faptului că aproape tot timpul stau degeaba, nescoţând niciun cuvânt. Apoi, îmi veni un gând. Crezi că domnul Gresham mi-ar permite să mă angaje**z** undeva, dacă l-aş ruga? Dacă nu vrea să fiu angajata lui, mă pot duce în altă casă, deşi, în cazul acesta, ţi-aş duce lipsa, Marsh. Ţi-aş duce foarte mult lipsa.

— Vă mulţumesc, domnişoară Lucy, dar mi-e teamă că stăpânul nu vă va permite niciodată să vă angajaţi. Este răspunzător pentru soarta dumneavoastră. Pentru el ar fi o dezonoare să vă dea consimţământul.

Am oftat.

— Da, am bănuit. Dar lipsa oricărei ocupaţii mă face să am sentimentul că sunt închisă într-o colivie.

Înţelegător, el mă aprobă printr-o înclinare, a capului.

— Îmi dau seama. Situaţia este foarte dificilă pentru dumneavoastră, domnişoară Lucy. Trândăvia nu este o artă uşor de învăţat. Trebuie să fi născut pentru ea.

Sarcasmul lui mi-a smuls un hohot de râs. M-am uitat spre grădină. Era o zi frumoasă. În afară de drumurile cu trăsura pe care le făcusem până la biserică sau până în sat şi în afară de călătoria până în Bromley, pe care o făcusem pentru a-mi cumpăra haine noi, nu mă îndepărtasem de casă decât până la maximum o aruncătură de băţ.

Când am reluat discuţia, mi-am dat seama că de data asta în voce îmi apăruse o vagă urmă de nesupunere: Cred că voi face o plimbare.

Marsh îşi ridică o sprânceană.

— O tânără lady nu se plimbă niciodată singură în afara domeniului. Şi, oricum, nu aveţi nici pălărie, nici mănuşi, domnişoară Lucy.

— Dar este cald! Nu vreau decât să fac o scurtă plimbare, Marsh. Numai până la Bromley şi înapoi, sau ceva de genul acesta.

— Bromley? Am văzut că ochii majordomului au licărit

amuzaţi. Păi, un asemenea drum vă va lua două ore.

— Da. M-am gândit că, pentru început, nu este bine să mă îndepărtez prea mult.

Era pentru prima dată când îl vedeam pe Marsh clipind surprins. Apoi el schiţă un zâmbet firav şi mă privi cu admiraţie.

— Credeţi că aceasta este o plimbare scurtă?

Venise rândul meu să fiu surprinsă.

— Da. Mi s-a întâmplat deseori să merg pe jos până în Chengfu şi înapoi. Ori Chengfu se găsea la o distanţă de două ori mai mare decât Bromley.

— Înţeleg. Bine, dar... majoritatea tinerelor domnişoare din Anglia pot merge doar vreo jumătate de milă, şi asta, doar dacă se simt pline de energie. Marsh îşi clătină capul. Nu se cade, domnişoară Lucy, sincer, nu se cade. Dar îmi permiteţi să vă dau o sugestie? Dacă urmaţi cărarea care trece prin livadă, veţi da peste un drum care coboară în vale. Vă puteţi plimba pe el pe o distanţă de aproximativ o jumătate de milă. Şi el face parte din domeniul domnului Gresham, aşa încât nu pot exista obiecţii privitoare la libertatea dumneavoastră de mişcare.

Nu realizasem că pământurile domnului Gresham se întindeau dincolo de grădini. Am primit această veste cu

încântare, dar alt gând mi-a trecut prin minte şi am spus:

— Se va înfuria dacă plec fără a-i cere permisiunea? Nu vreau să-l deranjez acum.

— Am să mă duc la stăpân peste puţin timp. Cred că ar fi mai înţelept să lăsaţi această problemă în seama mea, domişoară Lucy. Îi voi spune că eu v-am sugerat să mergeţi la plimbare.

— Oh, dar nu se poate supăra pe *tine?*

Ochii lui Marsh fură luminaţi de un zâmbet fugar.

— Să fiţi sigură că nu-mi va comenta părerile, dacă este vorba de o simplă plimbare pe proprietatea lui.

Am simţit impulsul de a mă repezi spre Marsh pentru a-mi arunca braţele în jurul gâtului său şi a-l strânge în braţe. Nu uitasem cum mă ajutase acest om în groaznica seară a sosirii mele. În plus, de atunci nu-mi arătase decât bunăvoinţă şi înţelegere. Deşi am încercat să-mi reţin pornirea, când am vorbit, cuvintele mi-au năvălit din gură înainte să le pot opri:

— Oh, Marsh, eşti aşa de bun cu mine. Te iubesc pentru asta. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, dar, dacă aş putea să-mi aleg unul, te-aş alege pe tine.

În momentul în care m-am oprit, am simţit că mă înroşesc. Nu-mi era ruşine de cuvintele mele spontane,

deoarece spusesem un mare adevăr, însă îmi era teamă că-l pusesem pe majordom într-o situaţie jenantă. Pe faţa lui, obişnuita expresie rezervată dispăruse, pentru a face loc unei călduri şi unei umanităţi de care nu-l crezusem în stare. Marsh înaintă cu un pas şi îşi ridică mâna de parcă ar fi vrut să şi-o pună pe umărul meu, dar, stăpânindu-se la timp, şi-*o* lăsă să cadă şi păşi înapoi. Totuşi, licărele de plăcere ale ochilor lui nu dispărură.

— Acesta este cel mai mare compliment care mi s-a făcut vreodată, domnişoară Lucy, îmi spuse pe un ton perfect stăpânit. Îl voi ţine minte întotdeauna. Şi, dacă îmi pot îngădui o asemenea afirmaţie, vă împărtăşesc afecţiunea. De asemenea, să ştiţi că vă respect la fel cum vă respectă toţi cei din echipa de serviciu. Marsh făcu o pauză, străduindu-se să-şi apere gradat atitudinea formală, uzuală. Deci, când veţi ajunge în vale, veţi constata că poteca şerpuieşte printre o mulţime de ferigi înalte, ajungând în final la un grup de copaci în spatele căruia se află un gard de sârmă. Dincolo de gard este o pădure. Nu treceţi gardul, domnişoară Lucy. El ne separă de pământurile lui Falcon.

— Voi avea grijă să nu trec de el. Îţi mulţumesc încă o dată.

— Cu plăcere domnişoară Lucy...

Şi, cu aceste cuvinte, Marsh îmi adresă un zâmbet grav şi îşi înclină capul, după care traversă terasa pentru a intra în casă. Mergând prin grădină, mă bucuram la gândul că ieşirea mea precipitată îi făcuse plăcere. Înainte de a veni la *High Coppice,* nu le simţisem niciodată lipsa părinţilor mei, probabil din cauza faptului că aproape toată viaţa jucasem rolul de mamă pentru copiii de la Misiune. Acum însă mă gândeam cât de minunat ar fi să am parte de un tată ca Marsh, adică de un om care să mă placă şi căruia să-i pese cu adevărat de soarta mea.

Dincolo de livadă, cărarea începea să coboare, şerpuind printr-o pădurice de pini şi mesteceni argintii. Mirosea extraordinar. Razele soarelui se strecurau pieziş printre ramuri, imprimând modele aurii pe covorul de iarbă. Poteca mergea pe sub copaci, de-a lungul unui gard viu, foarte bogat. Apoi acesta se termină şi poteca o coti, intrând printre două valuri de pământ joase, pline de ferigi înalte.

Coboram încet, bucurându-mă de fiecare moment. Frumuseţea peisajului îmi făcea inima să tresară. Mireasma proaspătă a vegetaţiei era extrem de plăcută. Păsărelele zburau ca nişte săgeţi printre ramurile de

deasupra capului meu sau se agitau printre frunzele de lângă potecă, făcându-le să foşnească. Când am ajunns la baza pantei cu ferigi, am zărit trei iepuri care se jucau într-o poieniţă, dar n-am salivat deoarece gândul nu i-a asociat cu friptura; pentru mine, aceasta era o plimbare printr-un tărâm de basm.

Pe jumătate visând, pe jumătate conştientă de realitatea din jur, am trecut printr-un grup de castani. În stânga mea, puţin mai în faţă, am văzut un gard din sârmă şi am realizat că ajunsesem în apropierea hotarului pământurilor domnului Gresham. Dar exact în momentul în care mă învârteam pe călcâie, fără niciun pic de tragere de inimă, pentru a face cale întoarsă, am auzit un fel de foşnet, care venea de dincolo de marea îngrămădire de rododendroni din faţa mea. Zgomotul părea prea puternic pentru a fi produs de o pasăre sau de o vulpe. Nedumerită, am înaintat, înconjurând masa imensă de verdeaţă care se ridica mult deasupra capului meu. Grupul de rododendroni se întindea până la peretele abrupt al văii. Unele dintre tulpinele lor erau groase cât braţele mele, luate laolaltă. Abia acum vedeam că printre ele creşteau câteva ilice înalte şi alte plante perene, încâlceala de crengi fiind atât de mare încât aproape că se formase un zid perfect. M-am

aplecat cât am putut de mult pentru a mă uita printre tulpinile contorsionate şi aglomerările de frunze. În semiîntunericul din spate am zărit o pată deschisă la culoare... o faţă, o faţă micuţă deasupra căreia se ridica un moţ blond.

Apropiindu-mă mai mult de zidul de verdeaţă, am spus: Bună.

Dinăuntru, mi-a răspuns o voce subţirică.

— Aşteaptă un moment, te rog. Imediat ies. Au urmat o serie întreagă de foşnete, după care am văzut o cracă mare dându-se la o parte pentru a scoate la iveală un băieţel de vreo nouă sau zece ani, care ieşise printr-un fel de tunel format din tufe. Acesta era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni bufanţi şi într-un jerseu. Faţa lui cu trăsături fine se întoarse spre mine, având întipărită o expresie de regret şi imedeat Am ştiut că acesta trebuie să fie fratele mai mic al ***lui*** Robert Falcon, deoarece chipul lui delicat semăna cu cel al mamei lor.

— Ai de gând să le spui? mă întrebă băiatul pe un ton neliniştit.

— Cui să-i spun?

El îmi făcu semn cu capul în direcţia din care venisem.

— Şti tu. Celor de sus, de pe deal.

— Adică domnului şi doamnei Gresham?

— Da. Ai de gând să le spui?

— Ce să le spun?

— Să le spui că sunt aici.

— Oh, adică să le spun că te afli pe pământurile lor? Nu, n-am să le spun.

— Îţi mulţumesc foarte mult. I-ar scrie lui tata şi n-aş mai putea să vin aici. Ştiu cine eşti. Eşti chinezoaica pe care a luat-o familia Gresham pentru a trăi sub acoperişul lor, cea cu care s-a întâlnit fratele meu, Robert... dar nu pari a fi chinezoaică.

— Nu, nici nu sunt. Am trăit doar în China, toată viaţa, până acum. Mă numesc Lucy Waring. Pe tine cum te cheamă?

— Matthew John Falcon. Băieţelul *şi*-a întins mâna politicos, iar când i-am luat-o a făcut o mică plecăciune. Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Waring.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Matthew. Dar poate că ar fi mai bine să-mi spui Lucy. Este o formulă mai prietenească.

— Da, mi-ar plăcea să-ţi spun aşa. Eu nu am miciun prieten pe aic*i.* Băiatul îmi zâmbi, vrăjindu-mi inima; mi se părea că trecuse foarte mult timp de când nu mai

avusesem parte de un surâs cald, simplu, de copil. Ţi-ar face plăcere să bei o ceaşcă cu ciocolată fierbinte? mă întrebă el. Apoi, din cauza ezitării mele, adăugă: Oh, nu mă gândeam să te servesc acasă la mine, ci în adăpostul meu secret, spuse, făcându-mi semn cu capul spre masa impozantă d verdeaţă din spatele lui.

— Îţi mulţumesc, Matthew, aş bea cu plăcere o ceaşcă cu ciocolată.

Dând la o parte craca frunzoasă, el spuse:

— Să mă scuzi c-o iau înainte, dar este mai bine să-ţi deschid drumul.

Am luat-o prin tunelul întortocheat, al cărui tavan de ramuri şi frunze cobora uneori atât de mult încât trebuia să mă las pe vine pentru a putea trece; am ajuns în final într-un mic luminiş mărginit de un semicerc de tufe dese. În partea din spate a acestui luminiş se afla un perete vertical din stâncă, de aproximativ douăzeci de picioare înălţime.

După indiciile existente, luminişul era vizitat de băieţel de o bună bucată de vreme. De crăcile mai joase erau agăţate jumătăţi de nuci de cocos, ciugulite de păsări; într-o cuşcă făcută fără prea multă artă dormeau o broască-ţestoasă şi un arici; alături era un adăpost micuţ, cu

acoperiş înclinat, realizat din rămurele şi frunze. Pe o bucată de pătură veche, întinsă pe jos, se afla o frânghie, un şnur, un briceag, două boluri uzate din tablă şi alte câteva obiecte desperecheate, pe care nu le-am putut recunoaşte. În peretele stâncos din spate exista un intrând, prea puţin adânc pentru a purta denumirea de peşteră, dar suficient de spaţios pentru a oferi protecţie în caz de ploaie. În acest spaţiu exista o cutie pătrată din tablă, probabil un fost ambalaj de biscuiţi, deasupra căreia fusese pusă o crăticioară cu coadă.

Matthew Falcon scoase un suspin slab, de uşurare.

— Locul *acesta* este perfect pentru mine, deoarece gardul se opreşte la buza râpei de pe partea aceea a rododendronilor şi reîncepe în partea cealaltă, spuse el, arătându-mi cu degetul punctele respective. Astfel, eu pot pretinde că m-aş afla pe domeniul lui tata, în timp ce tu poţi pretinde că te-ai afla pe pământurile domnului Gresham.

— Cred că acesta este numai şi numai teritoriul tău, am zis. În definitiv, tu l-ai descoperit. Ca să nu mai spun că, într-adevăr, pare a fi o zonă neutră, aflată exact între domeniile celor două familii.

— Tu eşti singura care ştie de locul acesta, mă atenţionă

băiatul, îngenunchind pentru a ridica cutia de tablă cu care acoperea lampa cu spirt. Nici măcar Robert nu ştie de el. Apropo de Robert... A zis că în China i-ai salvat viaţa. Ai dat dovadă de mult curaj.

— N-aş zice. N-am făcut decât să strig că vin nişte soldaţi şi hoţii au fugit imediat.

Matthew îşi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr, lăsând pe piele o pată negricioasă de murdărie. Apoi spuse cu regret în glas, de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze:

— Nu va fi chiar o ceaşcă cu ciocolată, ci doar o cană, pe care va trebui s-o împărţim.

— Înseamnă că bunăvoinţa de care ai dat dovadă, invitându-mă, este cu atât mai mare.

Matthew puse crăticioara plină cu apă la încălzit, pe lampa cu spirt.

— Mi-ar plăcea să-mi povesteşti tot ce şti despre China... Dacă îţi arăt grădina mea zoologică, îmi povesteşti?

— Sunt dispusă să-ţi vorbesc oricum despre China, dacă doreşti cu adevărat. Şi în orice caz, aş vrea să-ţi văd grădina zoologică.

— Atunci vino. Mi-e teamă că nu este foarte mare.

Matthew m-a luat de mână. Deodată, m-am simţit atât

de fericită încât ochii mi s-au umplut de lacrimi. Toată viaţa copiii mă luaseră de mână; toată viaţa până acum câteva luni...

— Astea sunt broasca mea ţestoasă şi ariciul, spuse el. Nu stau tot timpul aici pentru că le las cuşca deschisă ca să poată ieşi. Dar au în permanenţă mâncare, apă şi paie care să le ţină de cald – adică au... Cel puţin când stau acasă, în vacanţă. Apoi Matthew mă conduse spre latura opusă a luminişului şi dădu la o parte nişte rămurele pline de frunze. Pe un pat de iarbă amenajat la bifurcaţia unei crengi groase, se afla un sturz a cărui aripă fusese prinsă cu o atelă. Atela era, de fapt, un tub fin, realizat dintr-un carton subţire, rulat. La drept vorbind, el nu prea face parte din grădina mea zoologică, spuse Matthew, deoarece îşi va lua zborul imediat ce aripa i se va însănătoşi. În după-amiaza asta trebuie să-i găsesc nişte vermişori. Urmă încă o traversare a luminişului, de data aceasta spre locul în care tufele se întâlneau cu peretele stâncos. În tot acest timp, băieţelul nu-mi eliberase mâna. Acum o să-ţi divulg un alt secret, murmură el. Fii atentă.

Câteva clipe, am rămas complet tăcuţi.

— Aud susurul unei ape... al unei ape care curge, am spus surprinsă.

Dând la o parte ramurile altor tufişuri, Matthew arătă ceva cu degetul. La baza scundului perete stâncos clipocea un firicel de apă, care, scurgându-se printre pietricele rotunte, se vărsa într-un bazin, foarte limpede, nu mai adânc de câţiva centimetri şi cu suprafaţa egală cu cea a unei tăvi pentru ceai.

— Este un izvor subteran, îmi explică Matthew. Ăsta-i singurul loc în care iese la suprafaţă. Apoi se lăsă pe vine, arătându-mi spre o piatră mare, umedă; lângă aceasta, licărea în întuneric ceva colorat în verde şi negru. Este una dintre broaştele mele; mai am una, care trebuie să fie tot pe aici, pe undeva. Şi tot aici trăiesc şi două veveriţe, pe care nu le-am văzut astăzi. Sunt destul de prostuţe: îşi adună alunele, le ascund, apoi uită unde le-au ascuns. Oh, fierbe apa! în clipa următoare, Matthew sări spre intrândul din stâncă pentru a stinge lampa cu spirt. Deşi nu eram obişnuită cu băieţii, am îngenunchiat degajată pe pătură, simţindu-mă ca acasă. Micul meu prieten îşi îndeplinea datoria de gazdă fără să mai vorbească. Întreaga atenţie îi era concentrată la ceea ce făcea.

Dintr-o cutiuţă de tablă, el scoase o tabletă de ciocolată, rupse o bucată din ea, o puse într-o cană de porţelan ciobită şi turnă peste ea apă fierbinte. Într-un buzunar

avea câteva cubuleţe de zahăr. După ce suflă cu grijă scamele de pe ele, aruncă patru cubuleţe în cană şi amestecă lichidul cu un băţ decojit. Apoi puse cana pe un bolovan plat, pentru a se răci, şi se îndepărtă cu paşi mari, făcându-se nevăzut printre tufe. Câteva secunde mai târziu, se întorcea cu braţele pline de paie uscate, luate din cine ştie ce depozit secret. Le îndesă sub pătură încât, stând cu spatele lipit de peretele din stâncă, să mă pot sprijini de un fel de pernă. Spuse:

— Este mai bună cu lapte, dar astăzi nu am Miciun strop.

Dându-mi cana, el îşi luă briceagul, se aşeză alături de mine şi se apucă să cojească o ramură subţire, tăiată de curând. După ce am luat vreo zece guri de ciocolată, am spus:

— Îmi ajunge, Matthew. Ia, este rândul tău. Ce faci cu vergeaua aia?

— Păi... Băiatul sorbi puţină ciocolată, studiind vergeaua gânditor. Ne tot dă târcoale o vulpe şi n-aş vrea să pună laba pe sturz, aşa încât mi-a venit ideea să-mi înconjur pasărea rănită cu un fel de capcane-păcăleală. Adică, vreau să pun în jurul ei mai multe vergele elastice, legate spre spate cu câte un fir de aţă. Cred că vulpea se va

speria de ele dacă va trece pe acolo.

— Te pot ajuta?

— N-am decât un cuţit, dar vei putea să-mi ţii vergelele curbate atunci când le voi lega cu aţă. Dându-mi înapoi cana, Matthew se apucă iar de treabă şi timp de câteva minute nici unul dintre noi nu **mai** scoase **nic**iun cuvânt. Ne cufundasem într-o tăcere plăcută. Mi-aş dori să pot face o atelă mai bună pentru sturzul acela, spuse el în cele din urmă. Cartonul se înmoaie repede, iar lemnul este prea greu.

— Dar d balene ce zici?

— Ce-s alea, Lucy?

— Un fel de oase subţiri şi netede, dar elastice şi uşor de tăiat.

— Ai aşa ceva?

— Aveam o mulţime în corsetele mele nesuferite.

— Da, dacă vrei, am să-ţi aduc una când voi mai veni pe aici.

Matthew îşi ridică privirile. Un zâmbet îi lumina ochii albaştri.

— Mă bucur că mai vii. În timpul vacanţei, sunt aici aproape în fiecare zi. Abia peste vreo lună va trebui să mă întorc la şcoală. O să ai grijă de grădina mea zoologică

când voi lipsi de acasă?

— Da, sigur că da. Dar, Matthew, dacă părinţii tăi nu ştiu nimic despre această ascunzătoare, sunt sigură că uneori îşi fac griji gândindu-se unde oi fi plecat, nu?

— Oh, ei ştiu că îmi place să umblu prin pădure pentru a mă uita la păsări, la insecte şi la animale.

— Şi nu le pasă dacă dispari aşa, pur şi simplu?

Băiatul îndepărtă de pe suprafaţa vergelei o aşchie subţire.

— Dacă ajung la timp acasă şi mă prezint la masă sau la ceai cu mâinile curate şi cu faţa spălată, nu le pasă ce fac în rest; tata susţine că băieţii au parte de suficiente reguli de disciplină la şcoală, aşa încât, în vacanţă, îşi pot îndeplini orice dorinţă atâta vreme cât nu fac rele sau nu provoacă probleme de altă natură.

— Tatăl tău pare a fi un om foarte drăguţ.

— Da. Niciunul dintre părinţii mei nu este sever. Nu mi-aş dori decât să vorbească câteodată mai mult cu mine, dar au mulţi prieteni – înţelegi? – şi sunt în permanenţă ocupaţi cu pictura şi alte treburi dintr-astea. Unii dintre prietenii lor sunt actori. O grămadă de oameni nu-i acceptă pe actori şi pe actriţe, doar ştii, însă cei cu care se întâlnesc ai mei au fost întotdeauna foarte drăguţi cu

mine. Vorbesc destul de tare, dar sunt drăguţi. Cu toate acestea, Robert se supără pe tata şi pe mama. El susţine că părinţii mei îşi pierd vremea cu pictura, şi cu artiştii, actorii şi ceilalţi oameni de teapa lor, cu care se încurcă. Matthew îşi clătină capul, nedumerit. Este ciudat, pentru că şi Robert are talent artistic. Cel puţin, aşa cred eu, că este un pictor foarte bun. Dar nu-l interesează pictura. Zice că tr n dintr-un capital fix şi casa se va prăpădi din cauza lipsei de bani dacă nu suntem precauţi. Iubeşte la nebunie *Moonrakers*-ul. De fapt, furia lui este cauzată de o altă problemă, care are de-a face cu tata şi cu *Moonrakers,* dar nu vorbeşte niciodată despre ea în prezenţa mea, aşa că nu ştiu despre ce este vorba. În schimb, ştiu că din cauza ei s-a dus Robert în China, unde a căutat comoara ascunsă de bunicul. Dacă o găsea, cică totul s-ar fi aranjat, dar n-a găsit-o.

Pe măsură ce Matthew îşi continua sporovăiala copilărească, în nintea mea se contura tot mai clar un tablou al casei *Moonrakers* şi al familiei Falcon. Astfel am dedus că domnul şi doamna Falcon nu dădeau prea multă atenţie disputei existente de zeci de ani între ei şi familia Gresham, dar, având în vedere că oricum nu-i plăceau pe soţii Gresham, nu făceau nicio încercare de a înlătura

vechea ruptură. Robert îi dispreţuia prea mult pe vecinii lor pentru a-i putea urî, dar, din moment ce deveniseră rivali din cauza comorii pe care el o dorea pentru a salva *Moonrakers,* îi considera inamici.

Când ne-am terminat ultimele picături de ciocolată, Matthew a spus:

— Scuză-mă că am vorbit atât de mult. Presupun că asta se datorează faptului că, de obicei, sunt singur şi n-are cine să mă asculte. Când vin aici, vorbesc destul de mult cu animalele mele, dar este mult mai plăcut să te am pe tine. Acum ai vrea să-mi povesteşti câte ceva despre China?

— Da. Însă să ştii că este foarte deosebită de Anglia. Sper că n-ai să crezi că-ţi spun basme, nu? Uni oamenii aşa cred.

— Nu. Oamenii aceia trebuie să fie proşti.

— Bine... atunci să vedem. Ei poftim, nici nu prea ştiu de unde să încep, Matthew.

— Ce-ar fi să-mi spui cum era o zi, din momentul în care te trezeai dimineaţa?

— Bună idee. Încercând să-mi pun în ordine gândurile, mi-am ridicat privirile spre cer şi am fost surprinsă să constat că soarele se deplasase mult pe bolta cerească.

Oh, Dumnezeule, ştii cât este ora, Matthew?

— Nu prea exact. În orice caz, abia s-a auzit ceasul bisericii, care a dăngănit o singură dată. Băiatul mă privi uimit. Trebuie să fie ora trei şi jumătate. Nu-i aşa că timpul a trecut foarte repede?

— Mult prea repede. M-am ridicat în genunchi şi l-am luat de mână. Îmi pare rău, dragul meu, nu îndrăznesc să mai întârzii pe aici. Doamna Gresham va dori să fiu prezentă la vizitele matinale, aşa încât îmi trebuie un mic răgaz pentru a mă pregăti. Dacă nu voi sosi la timp, îmi va pune întrebări şi, după aceea, nu voi mai putea veni la tine. Îţi pot vorbi despre China în altă zi?

— Da, sigur că da. Neliniştit, Matthew sări în picioare şi mă ajută să mă ridic. Grăbeşte-te, Lucy. Nu vreau să ţi se interzică să mai vii aici. Când crezi că ne mai putem întâlni?

— Nu pot fi sigură. Voi veni când voi fi liberă, cu speranţa că te voi găsi. S-ar putea să mi se ofere posibilitatea să plec de acasă chiar mâine după-amiază.

— Sper. Te voi aştepta. Să nu uiţi de balenă, Lucy.

Cam peste zece minute eram în camera mea şi îmi făceam grăbită toaleta, pentru a fi gata de vizita din acea după-amiază.

În acea seară m-am culcat fericită cum nu mai fusesem niciodată de când sosisem în Anglia. Două zile au mai trecut până când am putut să mă reîntâlnesc cu Matthew. De data aceasta, am discutat aproape tot timpul numai despre China. Captivat de povestirile mele, băieţelul mi-a pus sute de întrebări. Şi, tot vorbind, i-am legat sturzului o atelă nouă la aripă, realizată dintr-o bucată de balenă din corset. Nu-mi făceam prea mari probleme gândindu-mă că aş putea fi căutată, de cineva de la *High Coppice.* De la o vreme, citeam din enciclopedie diferite articole despre florile şi copacii care creşteau în Anglia, încât ştiam că domnul Gresham presupunea că umblam prin zonele împădurite ale domeniului său, căutând tot felul de specimene, care să-mi satisfacă interesul ce-l manifestam faţă de ştiinţele naturii. Realitatea era că mă uitam după diferite plante, fie în drum spre „casa" secretă a lui Matthew, fie atunci când mă întorceam de acolo, pierzând chiar un oarecare timp pentru a schiţa unele flori pe blocul de desen pe care îl luam cu mine.

Pierzându-şi din nou interesul faţă de comoara lui, domnul Gresham începuse să se îndeletnicească cu proiectarea unor cauciucuri de maşină care se puteau umfla cu aer, ca baloanele. Deşi consideram că ideea lui

era nebunească, îmi convenea că îşi găsise o altă ocupaţie deoarece, astfel, mi se întâmpla deseori să fiu liberă şi dimineaţa. Doar câteva zile au trecut până când toată lumea din casă accepta ocazionalele mele peregrinări singuratice, de aproximat*iv* o oră fiecare. Din moment ce rămâneam pe teritoriul lor, nu dădeau atenţie acestor plimbări. De fapt, cred că se simţeau chiar mai bine fără mine.

Două săptămâni mai tîrziu, am participat cu toţii la o petrecere în aer liber, organizată de biserică pentru enoriaş. Era într-o sâmbătă, dar Edmund nu ne însoţise pentru că venise de la Londra cu nişte hârtii de care trebuia să se ocupe urgent. Nu-l văzusem încă pe Robert Falcon după revenirea lui în ţară, deoarece în duminica anterioară nu apăruse la biserică, alături de ceilalţi membrii ai familiei sale. Doar Matthew îi însoţise pe soţii Falcon. Băieţelul se uitase la mine o singură dată din strana opusă, cu o expresie solemnă întipărită pe faţa lui Tmicuţă, după care îşi coborâse privirile, rămânând până la sfârşitul slujbei cu ele aţintite la cărticica de imnuri.

În spatele vicariatului era o grădină mare, cu un gazon frumos. Acolo s-a organizat petrecerea. Din parohia noastră mică nu făceau parte decât câteva familii nobile,

care se plimbau de colo-colo pentru a schimba o vorbă cu cei de seama lor. Familiile de vânzători şi negustori formau un grup separat, iar un al treilea grup era cel al fermierilor. Familiile Gresham şi Falcon aveau o experienţă bogată în ceea ce priveşte metodele de a se evita reciproc în asemenea ocazii. În orice caz, eu mă întrebam dacă Robert Falcon va fi prezent, sperând că voi putea să-l zăresc în vreun colţ îndepărtat al grădinii.

Doamna Gresham insistase să-mi iau o umbrelă pentru a-mi proteja obrajii de razele soarelui – lucru pe care eu îl consideram bizar, din moment ce-mi plăcea soarele. Având dificultăţi în a manipula cu graţie umbrela în timp ce ne plimbam prin grădina vicariatului, nu l-am observat pe Robert Falcon apropiindu-se. Acesta mi-a apărut pe neaşteptate în faţă, ridicându-şi Pălăria zâmbitor. Atitudinea îi era caldă, deosebit de prietenoasă.

Am observat că părul îi era tuns mai scurt decât atunci când ne întâlnisem ultima oară şi că faţa îi rămăsese puternic bronzată. Îmbrăcat într-o jachetă uşoară de culoare gri şi nişte pantaloni cadrilaţi, fini, cu dungile bine călcate, el arăta foarte bine. Eram prea surprinsă şi chiar prea alarmată pentru a mă mira de faptul că acum îl consideram arătos, deşi înainte îl luasem drept „străinul

cel urât”. Abia ulterior aveam să observ că, trăind în Anglia, îmi schimbasem părerile.

La o oarecare distanţă îi puteam zări pe ceilalţi membri ai familiei Falcon. Toţi ne priveau. Uluirea care se putea citi în ochii lor era pe măsura celei care pusese stăpânire pe mine.

Şi eram convinsă că feţele celor din neamul Gresham, aflaţi de o parte şi de alta, reflectau aceeaşi emoţie.

— Lucy, ce bine îmi pare că te revăd, spuse Robert Falcon cu plăcere, fără a da niciun semn de jenă. Şi ce coincidenţă remarcabilă, adăugă apoi făcând câte o mică plecăciune, întâi înspre doamna Gresham, apoi spre restul familiei. Servitorul dumneavoastră, doamnă. Tinere domnişoare. Bună ziua, domnule.

Am aruncat o privire insistentă spre doamna Gresham, în speranţa că voi primi un ajutor sau o îndrumare, dar faţa acesteia exprima o confuzie totală. Şi nici domnul Gresham n-o ducea mai bine. Singurul sunet care se auzi fu chicotul înăbuşit al Amandei.

Atunci, am spus cu o voce plăpândă:

— Bună ziua, domnule Falcon.

Zâmbind în continuare, el i se adresă domnului Gresham, în aceeaşi manieră prietenească:

— Fără niciun dubiu, Lucy v-a spus că ne-am întâlnit de două ori în China. Au fost două întâlniri scurte. În cea de-a doua ocazie, am fost atacat de nişte hoţi şi ea mi-a salvat viaţa. Ca atare, i-am rămas dator, domnule, la fel ca şi părinţii mei. Sunt convins că veţi avea amabilitatea de a-mi permite să v-o fur pentru a le-o putea prezenta.

Domnul Gresham scoase un sunet confuz.

— Ah? Uh?

Fără a-l aştepta să se dezmeticească, Robert Falcon îşi întoarse ochii zâmbitori spre mine şi îmi oferi braţul.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. Vrei să mă ei de braţ, Lucy?

Am aruncat o ultimă **privi**re rugătoare spre domnul Gresham, dar el stătea nemişcat, de parcă ar fi fost încremenit, şi clipea cu rapiditate. Or, fără ajutorul lui, mi s-a părut imposibil să refuz invitaţia, aşa încât mi-am strecurat mâna pe sub braţul lui Robert Falcon. În următoarea clipă, străbăteam gazonul, îndreptându-ne spre locul în care stăteau părinţi lui şi Matthew.

— Mamă, tată, aceasta este Lucy Waring. Lucy, ţi-i prezint pe părinţii mei. Iar el este fratele meu mai mic, Matthew.

Am scuturat cele două mâini care s-au întins spre mine

şi am făcut două reverenţe, apoi am dat mâna cu Matthew, surprinzând o scurtă licărire în ochii acestuia în momentul în care, politicos, băiatul mi-a urat o zi bună.

— Draga mea, niciodată nu-ţi vom putea mulţumi îndeajuns de mult pentru ce ai făcut, spuse doamna Falcon, ai cărei ochi frumoşi se umeziseră. Încă de când am aflat de la Robert ce s-a întâmplat, am tot vrut să încerc să-mi exprim recunoştinţa, dar, pur şi simplu, n-am ştiut cum aş putea reuşi să vorbesc cu tine. Acum însă, Robert a luat taurul de coarne şi sunt foarte bucuroasă.

— Când Vine vorba de bătrânul Gresham, este puţin spus că iei taurul de coarne, interveni domnul Falcon, oarecum amuzat. Robert, băiatul meu, cred că tu eşti cauza şocului pe care l-a suferit, pentru că, după cum arată, este clar în stare de şoc.

— Haide, Harry, stăpâneşte-te, spuse soţia sa pe un ton blând. Lucy locuieşte la familia Gresham. Nu trebuie s-o pui într-o situaţie jenantă.

— Scuză-mă, zise domnul Falcon, vesel. Apoi adresându-mi-se: Am lăsat-o pe soţia mea să-ţi mulţumească pentru că ea se pricepe mai bine decât mine la chesti dintr-astea. Dar să nu te îndoieşti de imensa mea recunoştinţă pentru salvarea acestui tânăr idiot, Lucy.

Păcat că nu l-ai putut ajuta să găsească acea comoară afurisită. Poate că, găsind-o, ar fi încetat să se Agite în permanenţă şi să-şi facă tot felul de probleme, ca un croitor care aşteaptă să-i fie achitate notele de plată.

— Cineva trebuie să-şi facă probleme, tată, îi replică Robert pe un ton destul de ursuz. Apoi faţa i se destinse şi, o clipă mai târziu, zâmbi din nou. Dar haideţi să nu discutăm despre asta tocmai acum.

— Să nu discutăm despre asta niciodată, spuse domnul Falcon, după care scoase un chicot. Ei bine, Lucy, ai reuşit să-l ajuţi pe domnul Gresham să găsească soluţia misterului?

— Nu, domnule. Mi-e teamă că nu prea i-am fost de folos.

— Oh, să nu spui niciodată aşa ceva. Gresham trebuie să fie mulţumit chiar şi pentru simplul fapt că te are sub acoperişul lui. Eşti o încântare pentru ochiul omului, draga mea. Apoi domnul Falcon se întoarse spre soţia sa: Pe cinstea mea, nu-i o fată drăguţă, Tina? Mi-ar plăcea s-o pictez. Ţie nu? Pe neaşteptate, el îmi puse mâna pe bărbie, înclinându-mi capul. Uită-te la oasele astea. Nu există nicio linie ştearsă. Şi ochii... Superbi! mai îmbătrâmiţi decât ar fi trebuit să-i aibă o fată de vârsta ei,

dar chiar şi acest amănunt este atrăgător. Falcon îşi retrase mâna. Poţi întrezări caracterul oriunde te-ai uita, adăugă, după care mai scoase un chicot. Fata asta chiar că este în stare să trimită hoţii la plimbare.

— Tată, interveni Robert, dacă ţi-ai epuizat toate metodele de a o pune în situaţii stânjenitoare, vă sugerez să ne plimbăm puţin. Sunt convins că, la fel ca mine, amândoi sunteţi dornici să aflaţi cum s-a stabilit Lucy în Anglia.

În următoarea jumătate de oră ne-am plimbat şi am discutat, fără ca eu să scot prea multe **cuvi**nte. Când şi când, am avut prilejul să-i zăresc pe membrii familiei Gresham. Or de câte ori mă vedea uitându-mă spre ei, doamna Gresham îşi dădea ochii peste cap şi, prefăcându-se că s-ar juca degajată cu reverul bluzei îşi încovriga un deget pentru a-mi face semn să vin urgent la ea. De două ori am încercat să mă scuz, dar de fiecare dată am fost întreruptă de câte o întrebare neaşteptată, pusă de Robert. Mi s-a părut că a trebuit să treacă o eternitate până s-a hotărât acesta să mă conducă înapoi, la cei patru Gresham, care acum stăteau la una dintre mese, bând ceai.

— Sincer, nu vă pot mulţumi suficient de mult pentru că

mi-aţi permis să reînnoiesc vechea mea legătură cu Lucy, domnule, spuse Robert. Să fiţi sigur că vorbesc şi în numele păr iţilor mei atunci când afirm că întâlnirea cu ea a fost extrem de plăcută. Şi cu aceste cuvinte, tânărul Falcon ne salută pe toţi odată, printr-o plecăciune adâncă. Recunoscătorul dumneavoastră servitor, adăugă el în final.

În timp ce Robert se îndepărta, doamna Gresham scoase un sunet ciudat, de gâscă înfuriată. Mu ne mai trebuiră decât cinci minute pentru a părăsi petrecerea şi a o porni spre casă. Explozia avu loc abia după ce ne urcarăm în trăsură. Domnul şi doamna Gresham începură să vorbească simultan. El dorea să afle cu ardoare dacă mi se puseseră întrebări privitoare la comoara Gresham şi dacă le destăinuisem vecinilor lor faptul că aceasta era compusă din smaralde. Ea nu-şi făcea probleme decât din pricina comportamentului neloial şi dezonorant pe care îl adoptasem întovărăşindu-mă cu membrii familiei Falcon sub privirile întregului sat, refuzând să-i părăsesc în ciuda chemărilor ei insistente.

Amanda făcu o încercare de a mă apăra, dar fu imediat redusă la tăcere. Emily îşi susţinu în totalitate mama, repetându-i fiecare cuvânt. M-am scuzat, încercând să le explic că nu avusesem nicio posibilitate de alegere,

îndrăznind chiar să afirm că mi-aş fi dorit ca domnul Gresham să nu-i fi permis lui Robert să mă ia de lângă ei, însă toate protestele mele fură înlăturate aproape înainte de a fi exprimate, ultimul provocând şi o grozavă răbufnire de indignare.

În următoarele câteva *zile,* atmosfera de la *High Coppice* a fost glacială. Faptul m-a întristat foarte mult, dar, de data aceasta, pe lângă tristeţe au apărut şi resentimentele. Eram sigură că nu purtam vina celor întâmplate. Oricum, m-am străduit din greu să-mi ascund simţămintele, abordând un zâmbet lum**inos** ori de câte ori mi se punea vreo întrebare şi adoptând un comportament degajat, de parcă nu ar fi avut loc niciun incident. Mă gândeam că domnul şi doamna Gresham erau genul de oameni care simţeau nevoia să-şi reverse furia pe cineva, ori eu eram cea mai convenabilă persoană pentru aşa ceva.

A doua zi după petrecerea în aer liber, adică duminică, doamna Gresham luă hotărârea de a nu-i însoţi la biserică. Aveau să le spună vicarului şi prietenelor ei că are o uşoară migrenă. Desigur, toată lumea avea să-şi dea seama că susţine un neadevăr, însă, astfel, putea să preîntâmpine o nouă tentativă a lui Robert Falcon de a

rupe bariera dintre cele două familii.

În timp ce ei erau la biserică, am avut posibilitatea să discut cu Marsh. Acesta aflase deja de întâmplarea din ziua anterioară, deoarece ea se afla în centrul atenţiei tuturor servitorilor.

— Mare ghinion, domnişoară Lucy, îmi spuse el cu regret în glas. Mi-e teamă că, pentru o perioadă, veţi ieşi din graţiile lor. În orice caz, văd că v-aţi hotărât să zâmbiţi şi să suportaţi cu stoicism situaţia, ori aceasta este, de departe, cea mai nimerită atitudine pe care aţi fi putut-o alege. V-ar face plăcere să coborâţi în bucătărie pentru a bea împreună cu noi o ceaşcă cu ceai? Servitorii nu vă vor da de gol. Şi sunt convins că, astfel, vă veţi înveseli.

În ziua următoare, când m-am dus la casa secretă a lui Matthew, l-am găsit pe băieţel foarte îngrijorat. Se părea că, după predicţiile domnului Falcon, urma „să intru rău de tot la apă” din cauza comportamentului pe care îl avusese Robert la petrecerea enoriaşilor.

— Când tata a spus chestia asta, m-am supărat pe Robert, îmi mărturisi Matthew în timp ce ne ocupam de repararea micii lui cuşti. A fost un rău, creându-ţi probleme. Cei de acasă nu s-au purtat urât cu tine?

— N-aş spune. Doar cam duşmănos, dar îşi vor reveni în

curând. Întotdeauna fac aşa.

— Sper. Băieţelul părea uşurat. Mai vorbeşte-mi despre China. De ce chinezii au nişte nume atât de bizare?

— Nu sunt bizare, sunt numai diferite de ale noastre. – Spune-mi câteva.

— Oh, păi să vedem. Chang, Wang, Li, Chen. Astea sunt cele mai comune nume de familie, cum ar fi la noi Smith, Jones sau Brown. Dar în China prenumele este pus întotdeauna înaintea numelui de familie. În plus, toate numele au o semnificaţie.

— Ce fel de semnificaţie?

— Păi, poate fi aleasă denumirea unei păsări, a unei culori, a unui peşte, a unui copac... a tot felul de lucruri.

— Cele pe care mi le-ai înşirat ce înseamnă?

— Chang, Wang, Li şi Chen? înseamnă Arcaşul, Prinţul, Pana şi întindere.

Matthew pufni amuzat.

— Haide! Chiar că *sunt* bizare, Lucy.

— Mda. Presupun că da. Dacă un englez s-ar numi domnul Aşa-şi-Aşa, ştii cum ar fi tradus numele lui în limba chineză? Ei bine, chinezii i-ar spune Chang-trei-Li-patru.

Matthew râse din nou. Apoi, treptat, expresia lui deveni gânditoare.

— Cred că, pentru ei, englezii sunt bizari, Lucy. În concluzie, noi trebuie să fi fost iniţial bizari din punctul *tău* de vedere.

— Păi, iniţial totul mi s-a părut bizar. Dar am început să mă obişnuiesc cu Anglia.

— Probabil că îţi este îngrozitor de greu.

Am purtat o conversaţie uşoară în timp ce ne făceam de lucru şi, ca de obicei, am regretat când a sosit momentul plecării, deoarece ajunsesem să mă ataşez din ce în ce mai mult de acest băieţel destul de solemn, care, din multe puncte de vedere, părea a fi mai vârstnic decât în realitate.

În după-amiaza următoare, la ora cinci, stăteam în salon împreună cu întreaga familie şi îmi beam ceaiul. Ceva mai devreme fusesem vizitaţi de două doamne şi un tânăr care dădea semne că ar fi interesat de Emily. Tocmai când doamna Gresham făcea nişte speculaţi privitoare la mărimea averii respectivului tânăr, în salon intră Marsh, cu o mică tavă de argint în mână, pe care se afla o carte de vizită.

Mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva neobişnuit. Expresia majordomului, la fel de calmă ca de obicei, nu trăda nimic – de altfel, în afară de mine, nimeni

altcineva nu părea să presimtă ceva dar probabil că eu îl cunoşteam mai bine decât ceilalţi deoarece, pentru mine, Marsh nu era doar un servitor, ci, în primul rând, un prieten. Doamna Gresham fu cea care luă cartea de vizită. Imediat, ochii ei se măriră din cauza şocului.

— Robert Falcon? spuse ea furioasă. Dumnezeule, Marsh, doar ştii foarte bine că nu suntem *niciodată* acasă pentru un Falcon!

— Adevărat, doamnă. Dar tânărul domn i-a adus stăpânului un cadou, un cadou foarte deosebit, am înţeles. Marsh puse pe tavă un plic lung şi se duse spre domnul Gresham. Având în vedere circumstanţele, m-am gândit că am datoria să-l rog pe tânărul domn să aştepte în hol până când am să aflu care vă sunt dorinţele.

— Mă uluieşte neruşinarea acestui dom! Domnul Gresham se ridică şi înşfăcă plicul de pe tavă. Ce naiba îl determină să-şi închipuie că aş putea accepta un cadou din partea *lui?* Plicul nu era lipit. Vorbind, domnul Gresham îl deschise. Orice ar fi, poţi să i-l duci înapoi... Ce dracu' este asta? Cerule mare!

Privirile îi rămăseseră aţintite pe o bucată de pergament pliată, care alunecase puţin afară din plic. Ochii i se măriseră. Doamna Gresham, Emily şi Amanda se adunară

repede în jurul lui, vorbind toate odată, în şoaptă, extrem de agitate.

— Ce este asta, tată?

— De ce crezi că l-a adus?

— Charles, pur şi simplu, nu poţi accepta niciun cadou din partea unui Falcon!

— Tăceţi din gură! Toate... tăceţi odată! Domnul Gresham despăturise bucata de pergament şi acum se uita la ea cu ochii luminaţi de încântare. Ridicându-şi capul, el îşi îndreptă privirile spre celălalt capăt al încăperii, unde mă aflam eu. Lucy! Ştii ce este asta?

— Presupun că da, domnule Gresham. Nu este cumva cealaltă hartă? Cea cu care a plecat Robert Falcon în China?

— Charles! Doar n-ai de gând să începi iarăşi vânătoarea aia de gâşte sălbatice? Nu se poate aşa ceva! Nu ne-ai pricinuit deja suficiente probleme din cauza ei?

— Taci, Becky. Tu nu înţelegi chestiile astea. Domnul Gresham împături pergamentul cu mâini tremurânde. Această hartă ne poate rezolva *toate* problemele, draga mea. Nu văd ce nenorocire ar fi dacă l-am primi pe tânărul Falcon pentru o clipă, ca să auzim ce are de spus. Şi cu aceste cuvinte, domnul Gresham se întoarse spre Marsh.

Foarte bine, invită-l înăuntru. Iar pe voi doamnelor, vă rog să vă aşezaţi şi să vă potoliţi.

Marsh ieşi. Emily, Amanda şi mama lor luară din nou loc, încercând să pară reci şi netulburate, deşi ultima nu reuşea să-şi ascundă dezaprobarea, care i se putea citi cu uşurinţă pe faţă din cauza buzelor strânse. Clipind rapid, domnul Gresham stătea în picioare, cu spatele la şemineu şi cu o mână agăţată de reverul hainei; poziţia lui voia să dea impresia de demnitate.

Uşa se deschise din nou. Intrând, Marsh făcu un pas lateral.

— Domnul Robert Falcon, anunţă el.

7

Robert se îmbrăcase frumos. Garoafa roşie de la butoneră avea mărimea corectă. Pălăria şi bastonul erau ţinute cu aceeaşi mână. Comportamentul adoptat era cordial, dar respectuos.

— Cât de amabilă aţi putut fi primindu-mă, doamnă... După ce o salută întâi pe doamna Gresham, înclinându-se pentru a-i săruta mâna, el făcu o mică plecăciune în faţa

domnului Gresham. Sper că vă găsesc bine sănătos, domnule. Urmă o altă plecăciune. Servitorul dumneavoastră, domnişoarelor.

După o clipă de tăcere, am spus:

— Ce mai faceţi, domnule Falcon?

Drept urmare, am fost săgetată de o privire scurtă a doamnei Gresham. Soţul ei îşi drese glasul şi clipi precipitat.

— Ţi-aş rămâne îndatorat dacă m-ai lămuri care este motivul vizitei tale, Falcon, şi a acestui... îm, neaşteptat cadou, spuse el ridicând mâna în care ţinea harta.

Robert Falcon îi adresă un zâmbet fermecător.

— Explicaţia este foarte simplă, domnule. Călătoria pe care am făcut-o peste graniţă mi-a oferit mult timp de gândire. Ca atare, am ajuns la concluzia că este un mare păcat ca relaţia de prietenie dintre familiile noastre să sufere o alterare atât de gravă din cauza acelor evenimente petrecute cândva. Deci, am venit aici din două motive. În primul rând, pentru a vă întinde ramura de măslin; drept mărturie a sincerităţii mele, v-am adus cadoul care, după părerea mea, v-ar fi făcut cea mai mare plăcere.

Solemn, domnul Gresham cântări harta pe care o ţinea

îm podul palmei.

— Tatăl tău ştie ce ai făcut?

— Natural, domnule. Am primit aprobarea lui. După cum s-ar putea, să ştiţi, pe el problemele materiale îl preocupă prea puţin. Doar eu am încercat să găsesc comoara comandantului chinez de oşti, dar n-am reuşit. Sper că dumneavoastră veţi fi mai norocos.

Domnul Gresham păru a fi complet derutat.

— Extraordinar, bolborosi el. Extrem de... îm, neaşteptat. Dar cred că ai menţionat ceva despre *două* motive, nu?

— Da, domnule. Trebuie să recunosc că la baza dorinţei mele de a risipi regretabilele resentimente care există între familiile noastre se află şi un alt motiv, oarecum egoist. Robert se întoarse pentru a-mi zâmbi, după care se uită din nou la domnul Gresham. Mi-ar face plăcere să primesc permisiunea de a o vizita pe domnişoara Lucy. Sper că mi-o veţi acorda, domnule.

Am auzit chiţăitul surprins scos de Emily. Doamna Gresham îşi pusese mâna pe piept şi rămăsese cu privirile aţintite la musafirul nostru, de parcă ar fi fost străfulgerată. Amanda, cu gura căscată, se fâţâia pe scaun. Domnul Gresham reîncepuse să clipească. În

tăcerea lungă care se lăsase, Robert Falcon rămăsese complet degajat, aşteptând verdictul. Buzele lui schiţau un zâmbet politicos. La un moment dat, am observat că domnul Gresham a aruncat o privire agitată spre soţia lui, sperând că va primi o sugestie. M-am uitat la ea crezând c-o voi vedea furioasă şi indignată, dar, spre surprinderea mea, aceasta deveni brusc meditativă, de parcă ar fi cântărit o idee care îi trecuse pe neaşteptate prin minte.

— Ah... hm, bâigui nesigur domnul Gresham. Falcon, te-ar deranja dacă ai lua loc? Vrei un ceai?

— Vă mulţumesc, domnule, dar cred că, pentru ziua de astăzi, v-am deranjat suficient de mult. Fără niciun dubiu, veţi dori să vă gândiţi pe îndelete la cererea mea şi să discutaţi problema cu doamna Gresham. Pe faţa lui apăru din nou un zâmbet foarte cald. Dinţii albi îi străluceau pe fondul maroniu al pielii puternic bronzate. Vă voi aştepta decizia cu o oarecare nelinişte, dar să fiţi sigur că micul meu cadou va rămâne al dumneavoastră indiferent de răspunsul pe care îl voi primi.

Apoi Robert Falcon se întoarse spre doamna Gresham.

— Cu permisiunea dumneavoastră, doamnă, acum voi pleca.

Buimăcit, domnul Gresham trase de cordonul

clopoţelului. Marsh apăru în cadrul uşii exact în momentul în care Robert Falcon îşi încheia toate formulările potrivite de rămas-bun, faţă de toţi membrii familiei. Abia se auziră zgomotele trăsurii ce pornise din faţa casei noastre când, în salon, izbucni o mare rumoare. Cu excepţia mea, toţi începură să vorbească agitaţi, în acelaşi timp.

Vocea lui Emily se ascuţise din cauza supărări

— Este absurd! De ce naiba vrea s-o curteze pe Lucy? Mamă, n-ai să-i permiţi să facă aşa ceva, cu siguranţă!

Doamna Gresham spuse.

— Charles, această problemă trebuie discutată între noi doi. Evident că nu vreau să fim *prieteni* cu familia Falcon, dar trebuie să luăm în considerare faptul că şansele de căsătorie ale lui Lucy nu sunt deosebit de strălucite, astfel încât responsabilitatea pe care o avem faţă de ea s-ar putea să se prelungească pe termen nelimitat.

Domnul Gresham studia harta extrem de încântat.

— Da, Becky, da. Vom discuta. Dar nu acum, draga mea, nu acum. Uite! Avem harta Falcon! Cu asta, eu şi Lucy vom putea face un pas imens în cercetările noastre.

— Charles, încearcă să pui pe primul plan lucrurile cele mai importante! Sunt convinsă că harta aia afurisită se va dovedi a fi complet nefolositoare; altfel, tânărul ăla nu ţi-ar

fi dat-o.

— Prostii, Becky. Problema este că Falcon nu are nicio noţiune despre procesul deductiv – la fel ca tine.

— Emily s-a supărat, mamă! Uite, cred că este geloasă!

— Ba *nu* sunt! Mamă, spune-i Amandei să nu mai facă astfel de afirmaţii!

— Vreţi să *tăceţi* odată, amândouă?

Eu eram preocupată de descâlcirea gândurilor mele confuze. Voiam oare să primesc vizitele lui Robert Falcon? Aceasta era – doar ştiam bine – începutul curtării unei tinere domnişoare. Deci, voiam oare să fiu curtată? Brusc, am simţit furnicături în braţe şi în picioare, şi o neobişnuită senzaţie de căldură în stomac, de parcă acolo începuse să ardă un mic foc. Şi toate aceste ciudăţenii au fost însoţite de naşterea în sufletul meu a unei dorinţe arzătoare, complet nelămurite.

Da... mi-ar fi plăcut să fiu ţinută în braţe de un om care să mă iubească. În China, fetele erau considerate mature încă de la vârste foarte fragede. Uneori, mi se întâmplase să le aud la Misiune până şi pe puştoaicele de paisprezece ani vorbind cu patos despre cine ştie ce băiat frumos din sat. Pe vremea aceea, discuţiile lor mă amuzaseră. Acum

însă, îmi dădeam seama, măcar în parte, ce simţiseră ele. Dacă aş fi crescut în Anglia, dacă n-aş fi jucat rolul de moaşă încă de la vârsta de paisprezece ani, poate că aş fi considerat că sentimentele mele actuale erau lipsite de pudoare şi mi-ar fi fost ruşine... însă aşa, nu mă simţeam decât curioasă şi neobişnuit de tulburată.

Dar voiam să fiu curtată de Robert Falcon? Deodată, m-am simţit cuprinsă de panică şi m-am mirat, deoarece nu-mi dădeam seama care era sursa acesteia. Apoi în faţa ochilor minţii mi-a apărut, extrem de clar, chipul lui Nicholas Sabine şi, odată cu el, în suflet mi s-a născut o dureroasă senzaţie de pierdere, mai puternică decât cele pe care le avusesem înainte.

Cu un efort, m-am desprins din această învălmăşeală de gânduri. În încăpere, tocmai se purta o discuţie contradictorie, între Emily şi mama sa, discuţie care se întrerupse pentru o clipă sau două din cauza faptului că, agitate, ambele îşi pierduseră suflul. Domnul Gresham scosese din buzunar o lupă pliabilă, iar acum studia absorbit harta. Profitând de momentul de tăcere, am spus:

— Scuzaţi-mă, doamnă Gresham, dar să ştiţi că aş prefera să nu fiu vizitată de Robert Falcon.

Emily păru a fi stupefiată de afirmaţia mea. Cu toate

acestea, ea exclamă triumfătoare:

— Uite, mamă! Până şi ea este în stare să-şi dea seama că ar fi ridicol să aibă un curtezan înaintea mea!

ignorând-o, doamna Gresham mă privi cu răceală, luând un aer de om amarnic nedreptăţit.

— Lucy, ne-ai oferi o variaţie plăcută dacă ne-ai da ocazia să vedem câte un semn ocazional de recunoştinţă din partea ta, pentru tot ceea ce facem pentru tine.

— Oh, dar vă *sunt* recunoscătoare, doamnă Gresham, m-am grăbit să spun. Nu voi uita niciodată că m-aţi primit în sânul familiei dumneavoastră, dându-mi absolut tot ce-şi poate dori un om.

— În acest caz, sunt sigură că vei accepta ca cei în vârstă să decidă dacă este sau nu cazul ca Robert Falcon să te **curteze.** Aceasta este datoria noastră; o domnişoară nu poate lua hotărâri privitoare la o asemenea problemă.

Ridicându-şi privirile de la hartă, domnul Gresham spuse:

— Exact. Dar problema aceasta va fi discutată mai târziu, Becky. Acum vreau ca Lucy să meargă cu mine în birou, pentru a compara împreună cele două hărţi. Pe cuvânt, dacă suntem norocoşi am putea restrânge cercetările la o zonă foarte mic**ă!**

În acea seară, am petrecut orele de dinainte şi de după cină trasând o nouă hartă, care cuprindea toate însemnele de pe cele două hărţi vechi, îngemănate. Când ne-am terminat munca, am rămas cu privirile aţintite la desenul făcut, în timp ce domnul Gresham răsfoia nişte cărţi şi nişte hârtii, citind din ele tot felul de denumiri de oraşe sau sate. Accentul îi era atât de ciudat, încât abia reuşeam să-mi dau seama că toate acele denumiri erau chinezeşti. În afară de Tsin Kai-feng, văzusem puţine sate. Iar în ceea ce priveşte zona pe care o cercetam acum, puteam spune că n-o văzusem în viaţa mea, deoarece nu reuşeam să identific niciun element de pe hartă. Deşi aceasta era, în sfârşit, completă, locul reprezentat putea fi unul din zecile de locuri similare din împrejurimile satului Tsin Kai-feng, relieful Chinei fiind cam acelaşi peste tot.

După trecerea noului val de speranţă şi de entuziasm generat de primirea cadoului lui Robert Falcon, înflăcărarea domnului Gresham se stinse din nou. Nu trecuse decât o săptămână de la vizita neaşteptată a fiului vecinului nostru, dar domnul Gresham nu prea voia să recunoască faptul că interesul său se diminua.

— Este o chestiune de răbdare, spuse el, încărcându-şi, cu gesturi lente, pipa cu coadă curbată, pe care o

achiziţionase de curând. Mai avem nevoie doar de una sau două dintre piesele jocului de puzzle, Lucy. Nu am niciun dubiu în privinţa faptului că ne vor ieşi în cale. Poate că un singur amănunt ne va fi suficient pentru a deduce care este „tabloul” reprezentat de joc. Apoi toate piesele se vor aranja de la sine. Domnul Gresham apropie un chibrit aprins de pipă. Nu ne este necesară decât încă o cheie.

Am gândit obosită că o singură cheie în plus ne va fi la fel de inutilă ca şi celelalte chei, pe care le aveam deja. Pe atunci, nu ştiam cât de mult greşeam.

Lui Robert Falcon i se trimise o notă scurtă, care îl anunţa într-un *stil* destul de rece că, deocamdată, mă poate vizita. Doamna Gresham nu voia să-şi ia nicio obligaţie pe termen lung. Abia acum realizam că până şi în Anglia fiicele reprezentau o oarecare problemă. Puţine tinere provenite din familii bune munceau, aşa încât, în cazul în care nu reuşeau să-şi găsească un soţ, rămâneau pe capul părinţilor lor. Cea mai mare greutate a tuturor părinţilor era găsirea unor partide convenabile pentru fete. Ştiam foarte bine că doamna Gresham nu ar fi fost niciodată de acord ca Emily să fie curtată de un Falcon, dar eu nu eram fiic*a* ei, ci o povară în plus, care trebuia măritată cât mai repede posibil, cu orice tânăr de condiţie

rezonabilă care mă voia. În aceste circumstanţe, putea fi luat în considerare chiar şi un Falcon.

Robert mă vizita de două ori pe săptămână. Ne aşezam în salon, împreună cu doamna Gresham, şi făceam conversaţie. Pentru mine, aceste vizite erau adevărate torturi, îmi era imposibil să adopt un comportament natural. Orice cuvânt pe care îl spuneam părea emfatic. Dar Robert era foarte bun şi vorbea degajat, pe un ton prietenesc, de parcă nu şi-ar fi dat seama de stânjeneala mea. Ştiam că, mai târziu, în cazul în care doamna Gresham lua hotărârea de a-i permite să mă curteze, aveam să fiu lăsată singură cu el pentru câteva minute, pe parcursul fiecărei vizite. Însă nu-n i dădeam seama dacă acest lucru avea să-mi uşureze sau să-mi îngreuieze situaţia. Dacă n-ar fi fost vorba de a fi curtată, aş fi fost în stare să port discuţii mai fireşti cu Robert – asta, evident, în lipsa doamnei Gresham.

Din cauza acestor vizite, întâlnirile mele cu Matthew se răriseră.

— Crezi că te vei mărita cu Robert? mă întrebă băieţelul într-o zi, în timp ce ne uitam cum ariciul alăpta nişte pui, pe care îi fătase pe neaşteptate. Mi-ar plăcea să fii sora mea.

— Păi, fratele tău este foarte drăguţ şi foarte prietenos, dar întotdeauna am avut impresia că nu-l cunosc suficient de bine, Matthew.

— Da. Băiatul mă aprobă printr-o înclinare a capului. Este ciudat, având în vedere că este fratele meu, dar nici eu nu-l cunosc suficient de bine. Mie mi-ar plăcea să te măriţi cu mine, Lucy, dar sunt prea mic.

— Mi-ai făcut un compliment superb, dragă Matthew. Îţi mulţumesc. Sunt convinsă că pe undeva, pe aici, există o fetiţă micuţă, care, atunci când va creşte, va fi foarte potrivită pentru tine.

— Va trebui să fie ca tine, Lucy. Adică va trebui să nu se sperie de păianjeni, aşa cum se sperie majoritatea fetelor.

— Da, chestia asta este foarte importantă.

O săptămână mai târziu, Matthew s-a întors la şcoala lui pregătitoare. Tot atunci, extrem de entuziasmată, Amanda a fost dusă de părinţii ei la şcoala de fete din Cheltenham. După aceasta viaţa mea a părut a deveni mai inutilă şi mai goală ca niciodată. Orele de masă şi de vizită s-au transformat într-un supliciu din moment ce nu mai erau înveselite de Amanda. Şi îmi lipseau întâlnirile cu Matthew, plăcerea de a fi întâmpinată la casa lui secretă, de a fi luată de mână şi de a mi se arăta cine ştie ce nouă

achiziţie din grădina lui zoologică.

Citeam mai mult ca niciodată. De asemenea, începusem să-mi fac o mică grădină lângă izvorul din luminişul secret, transplantând în ea flori sălbatice luate din pădure. Dar câteodată mă simţeam atât de singură încât munceam adresându-mă cu voce tare lui Matthew, de parcă băieţelul ar fi fost alături de mine. Mă trezisem chiar că aştept cu nerăbdare vizitele lui Robert, deoarece acestea aduceau oarecare lumină pe fondul cenuşiu al monotoniei zilnice. Întotdeauna bun şi prietenos, Robert încerca să mă facă să mă simt în largul meu, dar, în ciuda comportamentului său, continuam să am senzaţia că nu-l cunosc. Acest om zâmbitor şi atent era foarte diferit de străinul brutal şi irascibil pe care îl întâlnisem în China. De aceea mă întrebam care era adevăratul Robert Falcon.

Sfârşiturile de săptămână îl aduceau pe Edmund la *High Coppice.* Aşteptam cu nerăbdare şi aceste întâlniri, deoarece ele îmi ofereau ocazia să aud o altă voce, să văd un alt chip. Deşi formal ca întotdeauna, el era drăguţ cu mine. În plus, uneori mă alegea ca parteneră la câte un joc de dame sau era dispus să-mi dea câte o lecţie de şah.

Cel mai bine mă simţeam atunci când puteam să vorbesc cu Marsh, dar nu mi se oferea prea des prilejul să

rămân cu el între patru ochi. Într-unul dintre aceste scurte momente de intimitate, i-am spus:

— Aş vrea să-l rog ceva pe domnul Gresham, însă, mai întâi, doresc să-ţi aflu părerea. Te deranjează dacă îţi cer sfatul? Ţi-aş fi recunoscătoare pentru o îndrumare.

— Deloc, domi şoară Lucy Despre ce este vorba?

— M-am întâlnit cu doctorul Cheyne o dată sau două ori, când am vizitat-o pe soţia lui. Mi s-a părut a fi un om drăguţ, aşa încât m-am întrebat dacă nu i-aş putea fi de ajutor. Aş putea lucra în cabinetul lui sau l-aş putea însoţi pe teren, ca un fel de asistentă medicală. El este întotdeauna foarte ocupat... L-aş putea ajuta, de exemplu, la naşteri.

Atunci a fost pentru prima dată când l-am auzit pe Marsh ţinându-şi respiraţia zgomotos, de parcă s-ar fi sufocat.

— La *naşteri?* Dar, Dumnezeule, draga mea... – scuzaţi-mă, domnişoară Lucy – vă daţi seama ce spuneţi?

— Da. Am ajutat-o încă de la vârsta de paisprezece ani pe domnişoara Prothero, care era şi moaşă. Când ea s-a îmbolnăvit, am fost nevoită să mă descurc singură, aşa încât mă pricep destul de bine, sincer. Am făcut şi alte treburi simple, de asistentă, cum ar fi curăţarea şi

coaserea plăgilor sau punerea în atele a vreunui deget rupt. Poate că aş reuşi să-l ajut şi cu aşa ceva pe doctorul Cheyne.

Marsh fu cât pe ce să izbucnească în râs. Privirile îi erau extrem de admirative.

— Continuaţi să mă surprindeţi, domnişoară Lucy. Dar vă rog să nu amintiţi niciodată în timpul conversaţiilor de activităţile dumneavoastră de moaşă. Nu se cade deloc să vorbiţi despre aşa ceva.

— Oh, bine, nu voi vorbi. Chiar am avut grijă să nu menţionez nimic despre copiii pe care i-am adus pe lume încă din duminica aceea, când doamna Gresham mi-a spus că nu trebuie să cânt pasajul din *Te Deum* care face referire la pântecele Fecioarei. Asta s-a întâmplat după ce mi-ai vorbit despre picioarele pianului. Dar credeam că nu fac niciun rău oferindu-mă să-l ajut pe doctorul Cheyne. În definitiv, toate femeile *aduc pe lume* copii.

— Într-adevăr, însă modul lor de aducere pe lume nu se discută. Şi, la drept vorbind, nici nu se recunoaşte, domnişoară Lucy. Faţa majordomului rămase sobră, însă ochii îi licăriră. Multe doamne consideră că Bunul Dumnezeu ar fi trebuit să inventeze o procedură mai puţin vulgară. Îmi este teamă că trebuie să vă sfătuiesc să nu-i

întrebaţi pe soţii Gresham dacă îl puteţi ajuta pe doctorul Cheyne. Veţi fi cu siguranţă refuzată şi, probabil, chiar certată pentru că aţi îndrăznit să aveţi o asemenea iniţiativă.

Am fost deosebit de dezamăgită. Venirea acestei idei îmi redase buna dispoziţie, dar acum ajunsesem să fiu mai abătută decât înainte. Marsh fu cel care îmi veni în ajutor, într-un mod foarte diplomatic. Fără ştirea mea, el îl abordă pe domnul Grasham cu intenţia de a-i da de înţeles că manierele şi comportamentul meu erau mult mai necizelate decât cele ale unei tinere englezoaice, fără îndoială din cauza educaţiei pe care o primisem la Misiune, în Estul îndepărtat. Drept urmare, el se oferi, spre binele reputaţiei familiei Gresham, să-mi dedice zilnic câte o oră în scopul de a mă familiariza cu nenumăratele fineţuri ale obiceiurilor şi etichetei, fineţuri care, în ziua de astăzi, trebuiau ştiute de toţi membrii societăţii.

Am auzit pentru prima dată de această propunere a lui într-o seară, după cină, când ne retrăsesem în salon pentru a ne bea cafeaua. Marsh tocmai ne servise, când doamna Gresham spuse:

— Acum, Marsh, ia zi, ce este cu ideea aceea pe care i-ai împărtăşit-o stăpânului? Am înţeles că ai vrea s-o înveţi pe

domnişoara Lucy care sunt regulile de comportare.

— N-a fost decât o sugestie, doamnă. Am sperat c-o veţi considera binevenită. Pot găsi zilnic câte o „fereastră” de o oră în programul meu, fără a-mi neglija celelalte îndatoriri. Dacă doriţi, o voi instrui cu plăcere pe domnişoara Lucy.

— Este o idee foarte neobişnuită, spuse doamna Gresham, încet. Dar, la drept vorbind, şi Lucy este o „problemă” neobişnuită. Iar noi vrem să facem tot ce putem pentru ea, mai ales acum, când este vizitată de Robert Falcon. Cum ai de gând să procedezi, Marsh?

— M-am gândit ca, imediat după masa de prânz, să ne retragem în cămăruţa în care obişnuiţi să coaseţi, doamnă. Desigur, pentru a o putea instrui pe domnişoara Lucy, va trebui să am îndrăzneala să joc şi rol de bărbat, şi rol de femeie. Faţa lui Marsh era la fel de gravă ca de obicei dar eu îl cunoşteam mult mai bine decât soţi Gresham, aşa încât puteam afirma cu certitudine că dincolo de masca demnă de majordom se trezise acum dezvoltatul simţ al umorului pe care-l poseda.

— Ideea mi se pare foarte bună, Becky, interveni domnul Gresham.

Soţia lui îşi întoarse privirile spre mine.

— Tu ce crezi, Lucy?

Uitându-mă la Marsh, am observat că acesta şi-a clătinat capul extrem de încet, dintr-o parte în alta. Atunci mi-am coborât privirile, aţintindu-le spre poale pentru a-mi ascunde speranţa din ochi, şi am răspuns fără tragere de inimă:

— Păi... am crezut că am ajuns să mă comport aşa cum trebuie, doamnă Gresham. N-am impresia că aş avea nevoie de nişte lecţii suplimentare.

— Pfuu! exclamă Emily. Încă n-a reuşit să se urce în trăsură fără să-şi arate picioarele, mamă, iar când mergem în vizită, le zâmbeşte servitorilor şi le mulţumeşte. Tu n-ai auzit-o?

— Trebuie să fim îngăduitori cu ignoranţii, dragă Emily, spuse mama sa, afectuoasă. Presupun că Lucy îşi dă toată sârguinţa, dar, fără niciun dubiu, mai are de învăţat o mulţime de lucruri. Marsh îi va fi un profesor excelent. Eu sunt sigură că voi fi mult prea ocupată pentru a-i dedica o oră din timpul meu. Foarte bine, Marsh, s-a hotărât. Propunerea ta a fost aprobată. Acum, poţi să pleci.

— Prea bine, doamnă.

În ziua următoare, când Marsh şi-a făcut apariţia în cămăruţa destinată orelor de lucru manual, m-am dus direct la el şi, spre consternarea lui, l-am strâns în braţe.

— Domnişoară Lucy, aveţi grijă cum vă comportaţi!

— Da, Marsh, voi avea grijă, îţi promit. Dar îţi mulţumesc din toată inima. Eşti atât de drăguţ...

De atunci, ora petrecută împreună cu Marsh a fost pentru mine cea mai plăcută oră a zilei. Îl ascultam cu atenţie cum îmi explică regulile de neînţeles ale etichetei şi exersam modul corect de amestecare a ceaiului, de exemplu, sau stilul de întindere a mâinii astfel încât persoana cu care mă întâlnesc să-mi prindă numai vârfurile degetelor. Când Marsh juca rolul de mare doamnă sau de gentleman, pentru a-mi da posibilitatea să mă familiarizez cu diferitele formalităţi, ni se întâmpla deseori să fim nevoiţi să ne oprim şi să ne înăbuşim râsetele. Dar aveam grijă să învăţ repede, deoarece ştiam că, cu cât eram o elevă mai bună, cu atât aveam la dispoziţie mai mult timp pentru a practica arta conversaţiei. Or, asta însemna să pot purta discuţii lejere cu Marsh, despre tot felul de lucruri. Acesta îmi vorbea despre anii petrecuţi în rândurile Armatei Britanice şi mă asculta cu interes atunci când îi povesteam despre viaţa pe care o dusesem în China.

— Am vorbit de domnişoara Prothero şi de doctorul Langdon. Uneori am simţit şi impulsul de a-i pomeni de

Nicholas Sabine, dar m-am abţinut. Deşi aveam deplină încredere în el, consideram că povestea lui Sabine era un secret care nu-mi aparţinea. Dacă aveam de gând să duc la îndeplinire dorinţele omului cu care mă măritasem în nişte circumstanţe atât de ciudate, nu trebuia să scot nicio vorbă privitoare la acest subiect până în momentul în care mă întâlneam cu avocaţii lui.

Dar această întâlnire ridica o mare problemă. Cele şase luni de răgaz cerute de Nicholas Sabine erau pe sfârşite şi începusem să am nopţi albe tot gândindu-mă cum voi putea ajunge la Londra, la avocaţi, fără a-i explica în prealabil domnului Gresham despre ce este vorba. Oricum, ştiam că momentul destăinuirilor avea să fie foarte neplăcut, dar voiam să pot amâna acest moment până după satisfacerea dorinţei lui Nicholas Sabine, deoarece, altfel, exista posibilitatea ca domnul Gresham să-mi interzică să merg la Londra.

Cum nu aveam bani pentru biletul de tren, mă gândisem să plec pe jos. Dacă porneam la drum devreme – pe la ora şapte dimineaţa, să zicem – şi dacă îmi puneam vechile mele cizme din pâslă, pe care le adusesem din China, puteam ajunge la Londra, aflată la o distanţă de şaisprezece mile de noi, înainte de amiază. Alocând două

ore vizitei la firma de avocatură, însemna că mă puteam întoarce acasă pe la ora şase sau şapte seara. Dar nu puteam lipsi atât de mult timp de la *High Coppice* fără să dau nicio explicaţie. De fapt, gândindu-mă bine, am constatat că aş fi lipsit prea mult chiar dacă împrumutam bani de la Marsh pentru a-mi plăti biletul de tren.

Pe la mijlocul lunii octombrie, având în vedere faptul că deznodământul acestei aventuri avea să fie oricum rău pentru mine, am luat hotărârea de a pleca la Londra în cursul săptămânii următoare, lăsându-i domnului Gresham un bilet prin care să-l anunţ că îmi voi justifica absenţa mai târziu, când mă voi întoarce acasă. Dar Marsh îmi mai veni o dată în ajutor, de data aceasta printr-o pură întâmplare. În fiecare lună el avea câte o zi liberă. Şi în acel octombrie, el îi sugeră domnului Gresham ideea că mi-aş perfecţiona educaţia dacă aş fi dusă la Londra, pentru că, văzând-o, aş avea mai multe subiecte de conversaţie.

Ca de obicei, ideea i-a fost transmisă doamnei Gresham, răspunsul fiind lăsat în seama ei. Iar ea a stat la îndoială neştiind dacă este cazul să mă lase escortată de un majordom, dar, din moment ce era mulţumită de rezultatele lecţiilor predate de Marsh în ultima săptămână, a ajuns până la urmă la concluzia că mi-ar prinde bine o

vizită la Londra. Şi ne-a spus că domnul Gresham îi va da lui Marsh atât banii necesari pentru tren şi trăsuri, cât şi pentru masa de prânz, pe care trebuia s-o servim într-un restaurant modest.

Ziua liberă a lui Marsh a căzut într-o zi de miercuri. Am avut grijă să-mi pun în poşetă plicul cu acte şi am plecat împreună să prindem trenul de ora zece. Compartimentul ne aparţinea în totalitate. Am aşteptat ca trenul să pornească din gara Chislehurst, după care am întrebat:

— Marsh, vrei să faci ceva pentru mine? Ceva foarte deosebit...

— Dacă pot, sigur că da, domnişoară Lucy. Vreţi să vizitaţi un loc anumit? Aveam de gând să vă arăt în primul rând Turnul Londrei...

— Nu, trebuie să fac ceva, am spus. Apoi m-am oprit, agitată. Îmi este groaznic de greu să-ţi explic, pentru că este vorba despre un secret pe care nu pot să ţi-l dezvălui decât după aceea... Dar vreau să ajung la o adresă din Grays Inn, la o firmă de avocatură.

— La o firmă de avocatură? Marsh îmi aruncă o privire foarte pătrunzătoare. Ochii îi erau nedumeriţi. Nu vreau să mă bag în treburile dumneavoastră, domnişoară Lucy, dar sunt sigur că stăpânul ştie ce intenţii aveţi, nu?

— Va şti diseară. Voi fi nevoită să-i spun ce-am tăcut. Dar înainte *n-am putut* să vorbesc. Nu ştiu cum să-ţi explic, în China s-a întâmplat ceva. Drept urmare, am promis că la şase luni după plecarea mea de acolo voi... duce nişte hârtii la o firmă de avocatură şi că nu voi sufla nicio vorbă, absolut nimănui, despre această afacere înainte de a ajunge la firmă.

Marsh îşi clătină capul, încruntat.

— Promisiunile trebuie întotdeauna respectate. Dar asta n-a fost cumva una cam nesăbuită? Sunteţi sigură că nu este vorba de o problemă ilegală?

— Ştiu că nu este ilegală. Oh, te rog, crede-mă. Omul căruia i-am făcut această promisiune m-a salvat de o soartă oribilă. N-am... n-am vrut să-ţi povestesc episodul acesta din viaţa mea, însă acum mă văd nevoită s-o fac. Cum nu aveam mâncare la Misiune, am încercat să fur din Chengfu. Mai făcusem aşa ceva, dar, de data aceasta, am fost prinsă. Mi s-ar fi tăiat o mână dacă omul despre care îţi vorbesc nu i-ar fi dat doctorului Langdon banii necesari mituirii oficialităţilor.

— Oh, Dumnezeule, copilă! spuse Marsh cu voce joasă. Apoi îşi frecă ochii simultan, cu degetul mare şi degetul arătător, şi mă luă de mână cu delicateţe. Deci aţi făcut o

promisiune. Îmi închipui că cel care se aşteaptă s-o onoraţi este englez din moment ce v-a cerut să mergeţi la un avocat englez. În prezent, se mai află în China?

— Nu... adică da, într-un fel. Gâtul mi s-a contractat. A trebuit să înghit în sec, cu greu, pentru a reuşi să continui. Omul acela a profanat un mormânt şi mandarinul l-a ucis în ziua următoare. I-am văzut mormântul mai târziu, când m-am dus să-mi iau rămas-bun de la doctorul Langdon.

— Înseamnă că vreţi să satisfaceţi rugămintea unui om condamnat la moarte, spuse Marsh încet, după care îşi ridică bărbia. Este evident că nu aveţi voie să-i înşelaţi aşteptările, domnişoară Lucy. Vom merge în Grays Inn. Dacă domnul Gresham va fi nemulţumit, lucru de care nu mă îndoiesc, îi vom înfrunta supărarea împreună.

Ultima afirmaţie a majordomului m-a luat prin surprindere.

— Oh, Marsh! Vei avea şi tu parte de necazuri! îmi pare rău, nu m-am gândit.

— Nu vă faceţi probleme din cauza mea, domnişoară Lucy. Marsh mă strânse de mână pentru o clipă, după care mi-o eliberă. Credeţi-mă, dacă domnul Gresham hotărăşte să mă demită pentru faptul că v-am ajutat să onoraţi o promisiune făcută unui om condamnat la moarte, nu

regret. Prefer să servesc un alt fel de stăpân.

Urmă o perioadă de tăcere. Se auzea numai zăngănitul ritmic al roţilor de tren. Pe de o parte mă simţeam uşurată, pe de alta, profund ruşinată deoarece, acum, Marsh ştia că eram o hoaţă. În cele din urmă, am spus pe un ton jalnic:

— Ştiu că am greşit furând, dar eram prea îngrijorată din pricina copiilor. Te rog, nu-ţi forma păreri preaurâte despre mine.

El se smulse din starea de reverie în care se cufundase şi îşi întoarse capul spre mine, pentru a mă privi lung, de parcă l-aş fi şocat.

— Să-mi formez păreri urâte despre *dumneavoastră,* domnişoară Lucy? Să nu vă temeţi niciodată de aşa ceva. Eu am văzut ce înseamnă foametea, aşa încât nu-mi este greu să-mi imaginez în ce situaţie v-aţi aflat. Doar v-aţi riscat mâna pentru binele copiilor pe care i-aţi avut în grijă! Muşchii mandibulei lui se contractară. Iar cei de aici vă consideră vinovată pentru că nu ştiţi să amestecaţi corect ceaiul!

De data aceasta am început să plâng. Lăsându-mi lacrimile să curgă în voie, mi-am strecurat mâna pe sub braţul lui şi mi-am lipit obrazul de umărul lui. Fericirea care mă cuprinsese în momentul în care realizasem că-mi mai

este prieten, în ciuda dezvăluirii mele, era copleşitoare.

Din gara Charing Cross nu ne-am închiriat o trăsură, ci am luat-o pe jos pentru a ajunge în Grays Inn. Eu am optat pentru această scurtă plimbare, parţial din cauza faptului că voiam să studiez mai pe îndelete străzile, traficul şi trecătorii din Londra, dar şi pentru că, fiind agitată, doream să amân momentul întâlnirii cu avocaţii. Nimeni nu-şi putea da seama că Marsh era majordom. Acesta se îmbrăcase într-un costum închis la culoare, destul de demodat, dar bine întreţinut, pe care îl asortase cu o cravată gri. Acul de cravată avea o perlă minusculă. Pe cap îşi pusese o gambetă neagră, iar în mână ţinea o umbrelă strânsă. În timp ce mergeam, am observat că paşii îi erau elastici, spatele drept, fruntea ridicată. Acum îmi venea greu să cred că la prima noastră întâlnire mă lăsasem păcălită atât de rău de părul său albit prematur.

Plimbarea noastră a durat mai puţin de o jumătate de oră. Ne alesesem ruta care trecea prin Covent Garden, marea piaţă de fructe şi legume, în care o mulţime de căruţe încărcate până la refuz se înghesuiau una în alta, creând un adevărat haos. Şi aceasta nu era o oră de vârf, mă atenţionă Marsh. Activitatea din piaţă era în toi în zorii zilei.

În Holborn am văzut un omnibuz cu abur. În afară de scaunele din interior, pline de pasageri, mai existau cinci locuri pe o banchetă aflată deasupra cabinei şoferului, plus încă două dispuse pe cele două părţi ale volanului. În orice alt moment, m-aş fi entuziasmat peste măsură văzând câte surprize îmi poate oferi acest mare oraş. Acum însă, sufletul îmi era prea îngreuiat din cauza încercării dificile prin care aveam să trec foarte curând. Grays Inn era o piaţă spaţioasă, mărginită de clădiri înalte pe trei dintre laturile sale şi de un gard metalic solid, pe a patra latură. În mijloc avea un scuar mare, rectangular, plin de iarbă şi de pomi.

— Vreţi să merg cu dumneavoastră, domnişoară Lucy? mă întrebă Marsh în momentul în care ne oprirăm într-un colţ al pieţii. Aş putea sta în sala de aşteptare a firmei.

Am ezitat, deoarece mi se părea foarte binevenită compania şi suportul lui, apoi mi-am adunat tot curajul şi am spus:

— Cred c-ar trebui s-o fac singură.

— Foarte bine. Marsh dădu din cap, aprobator. Vă voi aştepta pe banca aceea, hotărî, îndreptându-şi umbrela spre banca la care se referise. Vă rog să înţelegeţi că nu este necesar să-mi mai daţi nicio altă explicaţie cu privire

la această problemă, domnişoară Lucy. Nu sunt indiscret. Când veţi reveni, nu vă voi pune nicio întrebare. Vă recomand să acţionaţi în conformitate cu sfaturile pe care vi le va da avocatul. Aşa este cel mai bine.

Două minute mai târziu, mă aflam în faţa unei clădiri pe care se afla o placă din bronz. Pe ea, erau scrise cuvintele: *Girling, Chinnery şi Brand, Avocaţi şi Comisari pentru jurăminte.* Mi-am îndreptat privirile spre capătul opus al scuarului şi l-am văzut pe Marsh aşezându-se pe banca de sub platan. Când am sunat la uşă, mi-a răspuns un bătrânel slăbuţ, îmbrăcat într-un costum negru şi o cămaşă albă, cu guler rigid, foarte înalt. Omul m-a invitat să intru, m-a condus de-a lungul unui culoar lung, până într-o încăpere demodată pe a cărei masă erau răspândite câteva numere ale revistei *Punch,* m-a rugat să iau loc şi m-a întrebat ce problemă mă adusese la ei.

Am inspirat adânc, apoi am turuit cuvintele învăţate pe de rost, pregătite special pentru acest moment.

— Sunt doamna Nicholas Sabine. Soţul meu a murit cu şase luni în urmă, în afara graniţelor ţării. Înainte de a muri, mi-a cerut să vin aici, acum, pentru a mă întâlni cu avocatul lui. Am adus nişte acte, inclusiv testamentul soţului meu.

Micuţul bărbat cărunt dădu din cap solemn, fără a părea deloc surprins.

— Bine, doamnă Sabine. Vă rog, acceptaţi condoleanţele mele. Sunt şeful cancelariei acestei firme. Însă să ştiţi că soţul dumneavoastră ne-a vizitat rareori, aşa încât trebuie să vă mărturisesc că nu mi-l aduc aminte. Îmi permiteţi să vă întreb care dintre parteneri se ocupă de afacerile lui?

— Oh! Mă întrebaţi dacă vreau să-l văd pe domnul Girling sau pe ceilalţi...?

Pe faţa bătrânului apăru un zâmbet trist.

— Nu-l mai avem nici pe domnul Girling, nici pe domnul Brand. De pe vremea lor, la conducerea firmei noastre au venit alţi câţiva noi parteneri, doamnă Sabine.

— Nu ştiu cu cine a luat legătura soţul meu. Regret.

— Nu contează, doamnă Sabine. Fiţi atât de bună şi aşteptaţi câteva clipe. Mă duc să mă interesez. Dacă doriţi să citiţi ceva, aveţi la dispoziţie câteva reviste. Deşi mi-e teamă că *Punch* nu mai este ce-a fost. A devenit mult prea radical, în orice caz...

Vocea şefului de cancelarie se stinse. Vorbind, el ieşise încet din cameră, lăsându-mă singură. M-am uitat lung la o revistă, fără să văd nimic. Cinci minute mai târziu, bătrânul se întoarse pentru a mă conduce de-a lungul unui

culoar larg, mărginit de mai multe uşi. Ne oprirăm la ultima. El ciocăni, apăsă pe clanţă şi îmi deschise uşa larg, făcându-mi loc să intru.

— Doamna Nicholas Sabine, mă anunţă.

— Am adresat un zâmbet de mulţumire, apoi am intrat.

Edmund Gresham se ridică din faţa biroului mare la care stătea şi spuse:

— Bună dimineaţa, doamnă Sab... Apoi se opri brusc, rămânând cu ochii aţintiţi la mine. Din spate, am auzit zgomotul uşii, care fu închisă încet.

Edmund? Din momentul în care intrasem în clădirea aceasta, începusem să mă calmez, dar acum şocul mă îngheţă. Edmund era la fel de uluit ca mine. Ne-am uitat unul la altul, cu ochi goi. Lui Edmund nu-i venea să creadă că ceea ce vedea era adevărat. Dar în ciuda luptei sale interioare, perfect vizibile, tot el fu cel care reuşi să-şi revină primul.

— *Tu,* Lucy? Ce naiba înseamnă asta?

— Îmi pare rău, n-am avut nici cea mai vagă idee că... Domnul Sabine nu mi-a spus că tu eşti avocatul lui. Adică nu mi-a scris decât numele... numele firmei. Iar eu n-am ştiut că este a ta. Adică n-am ştiut că este aceeaşi firmă... adică aceeaşi firmă pentru care lucrezi tu...

M-am oprit, complet derutată. Edmund mă privea cu asprime. Ocolind biroul, el îmi oferi un scaun.

— Haide, ia loc, Lucy. Vom aştepta să-ţi recapeţi suflul. Această problemă trebuie abordată cu calm. Apoi, întorcându-se la scaunul lui, se aşeză cu braţele încolăcite pe birou şi rămase cu privirile aţintite la mine. După expresia feţei, era foarte îngândurat.

Treptat, ieşind oarecum din starea de şoc, am fost capabilă să-mi adun puţin gândurile. Ştiusem că Edmund era partenerul unei firme de avocatură, dar la *High Coppice* se vorbea rareori despre activitatea lui, aşa încât nu avusesem ocazia să-i aud pe membrii familiei menţionând numele acesteia. Ce coincidenţă uluitoare că era tocmai avocatul lui Nicholas Sabine... sau nu era o simplă coincidenţă? Iniţial, când devenisem vecina lui Robert Falcon, crezusem că era vorba tot de o coincidenţă, dar, ulterior, constatasem că între cele două familii exista o legătură, şi anume comoara comandantului chinez de oşti. Nicholas Sabine plecase în China pentru a dezlega acelaşi mister. Deci, exista posibilitatea ca relaţia dintre el şi Edmund Gresham să nu fie chiar atât de ciudată.

Tocmai încercam să mă hotărăsc de unde trebuie să-mi încep povestea, când l-am auzit pe Edmund spunând:

— Cred că, mai întâi, ar fi bine să-ţi pun câteva întrebări preliminare, Lucy. Apoi vom aborda problema metodic. Deci, ai venit singură aici?

Mi-am scuturat capul.

— Nu. Asta este ziua liberă a lui Marsh. Profitând de ea, el a cerut permisiunea de a mă lua la Londra pentru a-mi arăta câteva obiective de interes. Abia în tren l-am rugat să mă aducă aici. Mă aşteaptă afară, pe o bancă.

— Înseamnă că părinţii mei nu ştiu că ai venit la mine?

— Nu. Le voi spune când voi ajunge acasă. N-am putut să le spun înainte, pentru că am făcut o promisiune. Înţelegi...

— O clipă, Lucy. Vom ajunge puţin mai târziu la motivele care te-au determinat să procedezi aşa. În primul rând, vreau să mă lămuresc care sunt ideile de bază. Edmund îmi aruncă o privire curioasă. Deci susţii că eşti doamna Nicholas Sabine?

— Da.

— Şi că soţul tău a murit?

— Da.

— Îţi poţi dovedi afirmaţiile?

— Da, Edmund. Am scos plicul din poşetă şi l-am împins spre celălalt capăt al biroului. Edmund a scos actele. Au

urmat cinci sau şase minute de tăcere, în care el a studiat cu atenţie fiecare hârtie în parte.

— Hmm! bolborosi în cele din urmă. Astea vor fi valabile la tribunal, dacă se va ajunge acolo. Lasă-te în grija lui Nick şi poţi fi sigură că totul iese bine. Apoi ridică scrisoarea pe care mi-o trimisese Nicholas Sabine înainte de a muri. Ştii de ce a vrut să aştepţi şase luni înainte de a te prezenta la mine?

— Nu.

— Înţeleg. Acum... – , ai vorbit cuiva despre această afacere? Mă refer în special la Robert Falcon.

— Nu. Lui Marsh i-am spus că vreau să vin aici din cauza unei promisiuni pe care i-am făcut-o în China unui om care era pe cale să fie executat. În orice caz, n-am pomenit numele domnului Sabine.

— Executat? Sprâncenele lui Edmund se ridicară. Era pentru prima dată când auzeam că în vocea lui rece se strecura o urmă de simţământ. Aşa a murit? Dumnezeule... sărmanul Nick! Deci şi-a jucat norocul prea mult. Cred că este mai bine să-mi spui întreaga poveste, de la cap la coadă, Lucy.

Mă calmasem din nou. Cum Edmund nu mă intimida niciodată, am simţit că venise rândul meu să-i pun o

întrebare. Ca atare, am spus:

— După modul în care vorbeşti despre domnul Sabine, se pare că l-ai cunoscut destul de bine. Ştiai că a plecat în China?

— Să ştiu? Edmund aranjă cu grijă hârtiile din faţa lui. Buzele îi schiţară un zâmbet şters, foarte trist. Eu l-am trimis acolo, Lucy. Aceasta a fost modalitatea *mea* de a scoate la lumină comoara Gresham. Am fost convins că, dintre toţi oamenii, Nick Sabine avea cele mai mari şanse de reuşită. I-am oferit o cincime din valoarea obiectelor pe care le va aduce, oricare ar fi fost acestea. Apoi îşi coborî privirile spre acte. Dar se pare că am greşit. Nick nu se va mai întoarce.

Mi-am stăpânit durerea pe care o resimţeam ori de câte ori în minte îmi revenea imaginea modestului mormânt, cu micul meu buchet de flori de câmp pus pe el.

— L-ai cunoscut bine, Edmund?

El îşi ţuguie buzele.

— Mă îndoiesc că există vreun om care poate pretinde că l-a cunoscut bine pe Nick. Poate doar câteva femei, dar bărbaţi în niciun caz. Oricum, am fost colegi de şcoală-Nick, eu şi Robert Falcon.

— Robert Falcon?

— Da, spre regretul meu. Eu n-am fost niciodată o fiinţă prea dinamică. În plus, după cum îţi poţi închipui cu uşurinţă, Falcon mă ura pentru simplul motiv că sunt un Gresham. Drept urmare, a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-mi amărî viaţa. Iar Nick s-a amuzat protejându-mă. Edmund ridică din umeri. Dar astea sunt lucruri petrecute cu foarte mult timp în urmă. Eu m-am dus să studiez dreptul. Nick a preferat să-şi satisfacă toate capriciile de moment. A fost un aventurier, Lucy. S-a ocupat cu contrabanda de arme în America de Sud, a făcut braconaj în Africa, unde s-a dus după fildeş, şi-a riscat viaţa pe plutele de pe Mississippi. Şi astea sunt doar câteva dintre ocupaţiile lui. Doar Dumnezeu ştie ce a mai făcut.

— Robert Falcon a afirmat că a fost un om rău, foarte brutal şi periculos.

Edmund se încruntă.

— Mi-ai spus că n-ai vorbit despre el cu Robert Falcon.

— N-am vorbit, am zis, după care i-am explicat cum mă pusese în gardă Robert Falcon, avertizându-mă să mă feresc de Nicholas Sabine, încă de pe vremea când eu nici nu-l întâlnisem.

Gânditor, Edmund dădu din cap.

— Păi, probabil că afirmaţiile lui Falcon nu sunt greşite. Brutal şi periculos, da, cu siguranţă, aş spune. Dar rău? Nu prea cred... În orice caz, în mod categoric, a fost exact genul de om de care aveam nevoie pentru această afacere. Regret că n-a reuşit şi, în special, regret că a murit. Rău sau nu, Nick a fost unul dintre puţinii inşi pe care i-am plăcut. Apoi Edmund bătu cu degetul în teancul de hârtii din faţa lui. Şi acum, Lucy, ţi-aş rămâne îndatorat dacă mi-ai explica cum s-a ajuns aici.

Cred că mi-a trebuit aproape un sfert de oră pentru a-i istorisi toată povestea, chiar dacă am sărit peste unele detalii neesenţiale. În acea zi, era pentru a doua oară când mă vedeam obligată să mărturisesc că furasem. Dar expresia lui Edmund nu se schimbă absolut deloc, nici măcar la acest pasaj al poveştii. El mă ascultă cu atenţie, făcându-şi câte o însemnare ocazională. Şi nu mă întrerupse cu nicio întrebare. Acesta era Edmund-avocatul, care nu-şi arătă sentimentele decât în momentul în care văzu că nu mai am nimic de adăugat. Abia atunci, îşi puse la loc tocul cu gesturi lente şi expiră prelung.

— Trebuia să mă aştept ca Nick să intre la apă ţinând stindardul ridicat, zise cu sarcasm. Mort sau viu, el nu l-ar

fi lăsat nici în ruptul capului pe Falcon să triumfe.

— Domnul Sabine mi-a spus că vrea să se însoare pentru ca soţia lui să primească o moştenire care, altfel, ar fi intrat pe mâna duşmanului său. M-am gândit că poate fi vorba de un fel de drept de proprietate asupra „lucrului” pe care îl căuta în China. Dar, acum, ştiind că acel lucru este comoara comandantului de oşti, presupun că moştenirea lăsată de el este alta...

— Într-adevăr. Nick ţi-a explicat în termeni simpli o afacere destul de complexă.

— Însă duşmanul de care mi-a pomenit este Robert Falcon?

— Da. Edmund se ridică de pe scaun şi se îndreptă cu paşi lenţi spre fereastră. Nick şi Falcon au fost întotdeauna rivali. Toată treaba a început încă din anii de şcoală. Fiind foarte sărac, Nick era bursier. Cred că tatăl i-a murit încă din vremea prunciei lui, pentru că Nick nu vorbea niciodată despre el. Mama lui era dădacă. Am văzut-o o singură dată. A murit şi ea, înainte să plec la Cambridge. Cred că ştii, viaţa de bursier nu este uşoară. Nick era privit cu dispreţ, câteodată de nătărăi grei de cap, care n-au creier, dar au părinţi bogaţi. Dar Nick nu-i lua în seamă... Doar pe Robert Falcon l-a luat în seamă.

Edmund se întoarse la birou.

— Falcon avea ceva care îl irita peste măsură pe Nick, şi viceversa. Nu-mi dau seama ce anume. În orice caz, se băteau încontinuu, indiferent dacă se aflau pe terenul dejoacă sau în clasă. Iar Nick ieşea întotdeauna învingător, în special din cauza faptului că lui îi păsa mai puţin de repercusiuni. Pentru el, totul era un joc, la fel cum un simplu joc a fost şi această vânătoare de comori din China, chiar dacă ea l-a costat viaţa. Nick avea un demon în el – i-l puteai vedea în ochi.

Apoi îşi coborî din nou privirile spre hârtiile de pe birou.

— Să înţeleg că i-ai studiat testamentul cu atenţie? mă întrebă.

— Nu. M-am uitat la el o singură dată, fără a-l citi cu atenţie.

Edmund mă privi lung.

— De ce naiba?

— Nu ştiu, Edmund. Probabil că mă întristam dacă mă gândeam la ceea ce s-a întâmplat.

— Bine, atunci ar trebui să-l citeşti acum, cu ceva mai multă atenţie, îmi spuse el, întinzându-mi testamentul. După cum vezi, conform dorinţei lui Nick, de executarea acestui testament trebuie să se ocupe partenerul junior al

firmei noastre, cu alte cuvinte, eu. Făcând referire numai la partenerul junior, el a asigurat continuitatea derulării procedurilor, în cazul morţii sau îmbolăvirii mele neaşteptate. După cum se pare, Nick al nostru avea totuşi un strop de prudenţă în el. Dacă citeşti mai departe, vei vedea că ţi-a lăsat toată averea lui. Edmund schiţă un zâmbet scurt şi mă privi cu aerul unui om care este pe cale să îmi facă o mare surpriză. În termeni simpli, asta înseamnă că, printre altele, peste aproximativ un an, vei intra în posesiunea vilei *Moonrakers.*

Am simţit că ameţesc.

— *Moonrakers?* Dar... nu-l văd menţionat aici, Edmund.

— Nu. El este inclus în instrucţiile pe care i le-a dat Nick executorului care se ocupă de ipotecarea proprietăţilor.

— Dar tot nu înţeleg! Vila *Moonrakers* aparţine familiei Falcon, nu?

— În prezent, da. Însă Harry Falcon nu este un tip grijuliu. Mai degrabă, se poate spune că este un individ nepăsător şi imprudent, un individ dintre aceia care cred, ca domnul Micawber, că în orice moment poate interveni o răsturnare neaşteptată de situaţie. De aceea, el a împrumutat o sumă substanţială de bani de la unul dintre cei mai bogaţi prieteni pe care îi are în cercul lui de boemi,

contra unei ipoteci pe termen scurt, de cinci ani, puse pe *Moonrakers.*

— Astaânseamnă că trebuie să returneze banii în decurs de maximum cinci ani?

— Da. Dacă nu reuşeşte, *Moonrakers* intră în posesiunea celui care i-a împrumutat banii.

— Dar domnul Sabine cum a ajuns să fie implicat în afacerea asta?

— Soţul tău... Pe faţa lui Edmund apăru un zâmbet vag. Apoi el repetă cuvintele. Soţul tău, Lucy, era înscris la acelaşi club cu prietenul cel bogat al lui Falcon. Clubul se află în Whitehall[5], iar pe prieten îl cheamă Ramsey. Ei bine, acest Ramsey îşi închipuia că este un mare cartofor. De aceea, Nick l-a provocat la un joc care a ajuns la mize foarte mari, joc care a demonstrat că Ramsey nu era chiar atât de priceput la cărţi pe cât îşi imagina. Povestea acelei seri dramatice este istorisită şi în prezent, cu teamă şi veneraţie, de membrii clubului. Pe scurt însă, deznodământul a fost că Nick a câştigat actul de ipotecare al domeniului *Moonrakers.* Deci, dacă Harry Falcon nu va putea să-şi achite datoria peste un an, la termenul limită stabilit de act, *Moonrakers* va intra în posesia lui Nick –

[5] Stradă şi cartier din Londra, unde se află sediul mai multor ministere (nota trad.).

sau, în condiţiile de faţă, în posesia văduvei sale, adică a ta, Lucy.

Edmund îşi clătină capul cu admiraţie, apoi continuă:

— Oh, Nick n-a făcut nicio greşeală. Ar fi putut, pur şi simplu, să redacteze un testament prin care să-ţi cedeze toate drepturile, fără a se căsători cu tine. Dar exista posibilitatea ca un asemenea act să fie atacat în instanţă, mai ales că martorii se află în China. În plus, se poate să aibă vreo rudă îndepărtată, care ar fi complicat problemele. Ca atare, te-a luat de soţie. Edmund bătu în birou cu vârfurile degetelor. În calitate de executor testamentar, eu am primit instrucţia de a vinde proprietatea obţinută ca urmare a ipotecii Ramsey, în cazul în care debitorul nu reuşeşte să-şi onoreze obligaţiile. Beneficiile rezultate din *vânzarea domeniului Moonrakers* îţi vor reveni ţie, evident, Lucy. Suma va fi deosebit de substanţială, fără niciun dubiu.

Nu simţeam decât, cel mult, o goliciune interioară. Faptul că eram pe cale să mă îmbogăţesc mi se părea atât de ireal încât nu eram încă în stare să-l înţeleg. Pe moment, mă întrista doar gândul că Nicholas Sabine mă luase în căsătorie doar pentru a-şi nimici adversarul. Cu un efort, am încercat să mă concentrez la ceea ce-mi spunea

Edmund.

— Desigur, mai trebuie să discutăm şi despre restul averii lui Nick. El avea tendinţa de a-şi cheltui banii imediat ce-i câştiga, aşa încât mă îndoiesc că a reuşit să economisească mai mult de o mie sau două mii de lire. Dar nici mai puţine nu poate avea, pentru că întotdeauna îşi făcea o mică rezervă, destinată aventurilor sale. Mă voi consulta cu cei de la banca lui şi te voi informa la ce trebuie să te aştepţi. În orice caz, prima urgenţă este să obţinem autentificarea testamentului, la Somerset House. Mă voi ocupa de asta imediat. Mă asculţi, Lucy?

— Încerc, Edmund, dar îmi este destul de greu să percep atâtea informaţii odată.

— Normal. Nu contează, putem s-o luăm de la capăt, pe îndelete. Din moment ce te afli în grija părinţilor mei, cred că eşti obligată să le vorbeşti despre povestea asta. De acord?

— Da, sunt obligată. Crezi că se vor supăra?

— Din contră. Vor fi uluiţi, evident, dar, când vor auzi povestea până la capăt, se vor simţi satisfăcuţi deoarece imediat ce vei intra în posesia moştenirii tale substanţiale, vor scăpa atât de responsabilitatea pe care o au faţă de tine, cât şi de o serioasă povară financiară. Te sfătuiesc

să-ţi continui plimbarea pe care ţi-a propus-o Marsh pentru ziua de astăzi şi să te întorci aici la ora patru, pentru a pleca acasă împreună. Aşa, le voi putea da eu părinţilor mei toate explicaţiile necesare.

— Oh, ţi-aş fi atât de recunoscătoare, Edmund... Mi-e groază de explicaţii.

— Atunci, nu mai trebuie să-ţi faci griji. Te rog să nu vorbeşti despre treaba asta nici cu Marsh, nici cu altcineva. Pe moment, vom păstra secretul chiar şi faţă de Emily, care *n-ar* fi încântată să afle de moştenirea ta. Şi nici Amandei nu trebuie să-i spui nimic, atunci când se va întoarce acasă, pentru a-şi petrece vacanţa mică, de la mijlocul trimestrului. Cu cât suntem mai discreţi, cu atât mai bine. Dacă vestea ajunge la urechile lui Robert Falcon, s-ar putea ca acesta să încerce să întârzie derularea procedurilor pentru a câştiga timp. Nick lipsind de atâta vreme, Falcon speră, fără niciun dubiu, că a avut parte de un accident în China – după cum s-a şi întâmplat – şi că, în consecinţă, încetele proceduri legale vor fi mult amânate până ca autorităţile să ceară ca *Moonrakers* să-i fie cedat lui Nick. Deci, niciun cuvânt, Lucy. Edmund îmi adresă un firav zâmbet conspirativ. S-o luăm pe familia Falcon prin surprindere, la momentul potrivit.

Nu-i puteam împărtăşi plăcerea. Simţind aceeaşi senzaţie de goliciune, am spus:

— Bine, Edmund, dacă aşa mă sfătuieşti...

Cinci minute mai târziu, mă aflam din nou în compania lui Marsh. I-am destăinuit acestuia faptul că avocatul se dovedise a fi chiar domnul Edmund şi că în acea după-amiază aveam să mergem acasă toţi trei, dar l-am anunţat tristă că nu am voie să-i spun niciun cuvânt în plus.

— Atunci, încercaţi să vă scoateţi din minte această problemă, domnişoară Lucy, îmi zise el cu blândeţe în glas. Sunt sigur că domnul Edmund este un avocat foarte bun şi că va acţiona numai spre binele dumneavoastră.

În următoarele câteva ore, pentru a-i face pe plac lui Marsh, m-am prefăcut a fi foarte bine dispusă, deşi, în interior, simţeam o serioasă oboseală spirituală. Nu voiam să le iau celor din familia Falcon domeniul *Moonrakers*, nu voiam să fac pe nimeni-nefericit, însă nu găseam nicio cale de a opri „tăvălugul” pus în mişcare de Nicholas Sabine. Şi nu puteam refuza moştenirea pe care mi-o lăsase acesta, deşi motivele care îl determinaseră să mi-o dea mă întristau.

În acea seară, după ce eu şi Emily ne-am dus la culcare, Edmund le-a spus părinţilor săi ciudata mea poveste. În

dimineaţa următoare, la micul dejun, am observat că domnul Gresham abia îşi putea stăpâni entuziasmul. Oricum, el reuşi să nu-mi spună nimic decât după-masă, când mă invită în birou.

— Nu i-ai pomenit nimic lui Marsh despre treaba asta? mă întrebă în şoaptă, tensionat, imediat ce închise uşa.

— Nu, domnule Gresham. Îmi pare rău că n-am putut să vă pun la curent cu cele întâmplate înainte de a pleca la Londra. Edmund v-a dat toate explicaţiile?

— Da, da, vom fi discreţi, spuse el, clipind, frecându-şi mâinile şi aruncându-mi o serie întreagă de zâmbete fugare, ciudate, care dispăreau cu aceeaşi rapiditate cu care apăreau. Lasă totul în seama lui Edmund şi anul viitor vei fi capabilă să-i trimiţi pe toţi din familia Falcon la plimbare. Natural, am reanalizat cu soţia mea cererea lui Robert Falcon. Având în vedere faptul că circumstanţele s-au schimbat, nu-i vom mai permite să te viziteze. Acum nu mai avem nevoie de aşa ceva şi, oricum, ar fi indecent să-ţi mai facă curte, deoarece „formal, eşti văduvă de numai şase luni, aşa încât posibilitatea încurajării unui curtezan iese complet din discuţie. Îi voi scrie pentru a-i cere să nu mai treacă pe aici.

Am simţit o neaşteptată senzaţie de dezamăgire.

Vizitele lui Robert Falcon fuseseră chinuitoare, dar, exceptându-i pe Marsh şi pe micul Matthew, el fusese mai prietenos cu mine decât oricine altcineva.

— După ce testamentul va fi omologat, spunea domnul Gresham, vei intra în posesiunea unor bani şi a actului de ipotecare a *domeniului Moonrakers.* Aşa mi-a zis Edmund. Sabine ar fi trebuit să găsească un curator care să se ocupe de averea ta. Din moment ce n-a făcut-o, la momentul oportun, îţi voi da bucuros sfaturi privitoare la modalităţile în care trebuie să-ţi administrezi banii.

Cum n-am avut nicio reacţie faţă de această ultimă afirmaţie, domnul Gresham s-a încruntat, făcând o mutră aproape îmbufnată. Dar nu mi-am bătut capul prea mult din cauza nemulţumirii lui. De altfel, mi-am şi cerut scuze, imediat ce am găsit o ocazie potrivită. În următoarele câteva săptămâni, am ajuns să urăsc bucuria răutăcioasă pe care o surprindeam uneori întipărită pe feţele domnului şi doamnei Gresham. Aceştia erau peste măsură de încântaţi de apropiata decădere a duşmanilor lor, or, mie, atitudinea lor îmi lăsa un gust amar, deoarece ştiam că eu urma să fiu instrumentul care avea să provoace acea decădere.

Amanda reveni în prima săptămână a lunii noiembrie,

pentru a petrece acasă vacanţa mică, de la mijlocul trimestrului întâi. Bucuria iniţială pe care am resimţit-o la sosirea ei s-a risipit curând, deoarece Amanda se schimbase serios, căpătând un aer de superioritate îngăduitoare. Ştiam că va scăpa de el imediat ce va trece de această primă etapă a adolescenţei, când noutatea vieţii de domnişoară va dispărea, pentru că, în esenţă, Amanda era o fată bună, dar, pe moment, atitudinea ei ne-a transformat în două străine.

Prin intermediul servitorilor, am aflat, spre întristarea mea, că Matthew Falcon se îmbolnăvise de varicelă, drept pentru care fusese reţinut la infirmeria şcolii. Ca atare, n-am mai avut parte de mult aşteptatele întâlniri de la casa lui secretă, fiind nevoită să merg acolo tot sigură, pentru a avea grijă de mica lui grădină zoologică.

Pe data de cinci noiembrie, englezii îşi aminteau, ca în fiecare an, de Complotul Prafului de Puşcă[6]. În China, festivalurile sau zilele importante erau celebrate de obicei prin aprinderea de artificii. Ştiam bine acest lucru, deşi nu

[6] Un complot ratat, pus la cale pe data de 5 noiembrie 1605, de Guy Fawkes, cu intenţia îndepărtării regelui James I şi a membrilor Parlamentului, care adoptaseră o serie de legi îndreptate contra Bisericii Romano-Catolice; în ziua de 5 noiembrie, numită Ziua Guy Fawkes, este sărbătorită aniversarea capturării căpeteniei acestui complot (nota trad.).

avusesem ocazia să văd artificii decât o singură dată, când sătenii din Tsin Kai-feng avuseseră parte de o recoltă deosebit de bogată şi îşi permiseseră să arunce câţiva bănuţi pe o astfel de sărbătoare. Evenimentul se petrecuse pe vremea când eu aveam treisprezece ani. Împreună cu domnişoara Prothero, le strânsesem pe toate fetiţele de la Misiune şi coborâsem în sat, pentru a privi spectacolul de lumini.

Aici, în Anglia, oamenii făceau o efigie a lui Guy Fawkes, pe care o ardeau pe rug. Amanda afirma că Ziua Guy Fawkes era o sărbătoare copilărească, dar, când domnul Gresham sugeră ca în acest an să n-o marcăm în niciun fel, ea se supără, susţinând că nu se poate aşa ceva deoarece toţi servitorii de la *High Coppice* o agreează.

Rugul fu ridicat cu o zi înainte, pe un teren plan, asemănător unei platforme largi, aflate cam la jumătatea pantei care cobora spre vale. Majoritatea servitorilor avură libertatea să participe la această sărbătoare, iar Marsh, ajutat de Albert, lacheul, primi sarcina de a se ocupa de toate cele necesare derulării corecte a ceremoniei. Doamna Trowbridge ne pregătise câte un pachet cu sandvişuri cu unt, pe care urma să le mâncăm mai târziu, cu cârnaţii care aveau să fie pregătiţi pe grătarul cu

mangal de lângă rug.

Pe la ora şase, când fu aprins rugul, se întunecase deja. Toată familia era prezentă, pentru că, în acea după-amiază, venise şi Edmund de la Londra. Bine îmbrăcaţi din cauza frigului, stăturăm împrăştiaţi la o oarecare distanţă faţă de rug până în momentul în care lemnele, trosniră, flăcările ridicându-se până sus, pentru a înghiţi urâta efigie. Apoi Marsh ne aduse nişte artificii care puteau fi ţinute fără niciun risc în mână şi, foarte curând, Amanda începu să ţipe entuziasmată, uitând complet de aerele ei de domnişoară.

Rachetele se ridicau spre cer, lăsând în urmă dâre aurii. Alte artificii formau sfere strălucitoare, colorate în verde, roşu şi albastru. La un moment dat, în grupul servitorilor se iscă o mare zarvă. Unii se agitau, alţii râdeau în hohote. Băiatul grădinarului aruncase o pocnitoare exact printre slujnice, faptă pentru care se alese cu o dojană aspră din partea lui Marsh şi cu o palmă peste cap din partea lui Albert.

De-a lungul văii şi pe coasta opusă vedeam o mulţime de alte ruguri. Şi de peste tot se auzeau trosnetele lemnelor şi pocnetele artificiilor trimise la fiecare câteva secunde spre înaltul cerului de oamenii din sat.

Fumul se îngroşa treptat. Curând, întreaga vale se cufundă sub o pătură de negură, când albert înviora focul cu alte câteva braţe de lemne, vălătucii de fum produşi fură atât de mari încât ochii începură să-mi lăcrimeze. De aceea, m-am dat cu câţiva paşi mai în spate. Şi stând acolo singură şi privind, m-am simţit cuprinsă de o senzaţie ciudată. Parcă aş fi visat. Vedeam siluete negre apărând ici şi colo, din fumul întunecat, unele proiectându-se chiar pe fondul strălucitor al flăcărilor, dar toate păreau a fi doar nişte umbre, lipsite de substanţă. Auzeam voci şi râsete, dar nici unele dintre acestea nu păreau a proveni de la o fiinţă vie. Era ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc, însă numai pentru mine, restul omenirii continuându-şi drumul firesc. Nu ştiu câtă vreme am stat pierdută în această stare de semiadormire. Cert este numai faptul că, deodată, m-am trezit că nu mai eram singură. Printre vălătucii de fum înainta, direct spre mine, un bărbat... un bărbat care nu era altul decât Robert Falcon.

Robert era îmbrăcat într-un pardesiu. Nu purta pălărie. Faţa îi exprima duritate şi hotărâre, iar ochii lui albaştri păreau că sclipesc din întuneric. N-am făcut nicio mişcare. Cred că nu m-aş fi mişcat nici dacă aş fi vrut, deoarece aveam impresia că sunt suspendată în vid. El se opri în

faţa mea, privindu-mă lung cu acei ochi fioroşi, a căror expresie n-o puteam ghici. Apoi îşi ridică încet braţele, le întinse spre mine, ezită şi, în cele din urmă, mă prinse de umeri. M-am simţit trasă spre el. Nu i-am opus rezistenţă. Braţele lui mă înconjurară, strângându-mă puternic. După o îmbrăţişare ce dură câteva clipe, ridică o mână şi, luându-mă de sub bărbie, îmi înclină capul. Apoi faţa îi coborî şi buzele i se lipiră de ale mele.

Gestul m-a făcut să simt o oarecare agitaţie interioară, un fel de trezire la realitate, şi, deodată, mi-am dat seama că-l îmbrăţişasem şi eu, răspunzându-i la sărut. O secundă mai târziu, Robert se desprindea de mine aproape cu brutalitate, pentru a mă ţine la o distanţă de o lungime de braţ şi a mă privi derutat, de parcă s-ar fi întrebat cum de îndrăznise să facă aşa ceva. Strânsoarea mâinilor lui era atât de puternică încât mă dureau umerii. Voiam să vorbesc, dar nu ştiam deocamdată ce vreau să spun. Mai bâjbâiam încă în căutarea unor cuvinte în momentul în care Robert îşi lăsă braţele să cadă, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă în grabă.

În numai câteva clipe el ieşi din raza mea vizuală, pierzându-se în fum şi întuneric... Mi-am scuturat capul, încercând să scap de starea de toropeală care pusese

stăpânire pe mine, după care am luat-o pe urmele lui, poticnindu-mă de smocurile de iarbă ce-mi dădeau senzaţia că vor să mă înhaţe de picioare. Robert nu putea pleca aşa, pur şi simplu. Ceva trebuia spus. Nu aveam nicio idee clară cu privire la sentimentele pe care le nutream faţă de el, dar omul acesta se materializase din întuneric pentru a mă lua în braţe şi a mă săruta. Cu siguranţă, după o asemenea scenă, nu putea să plece fără a-mi adresa niciun cuvânt, nu? Vocile din jurul rugului se îndepărtară şi mai mult, deoarece fumul tot mai gros părea a înăbuşi toate sunetele. Ciocnindu-mă de un arbust, m-am întors pentru a-l ocoli şi atunci am zărit silueta lui Robert. Nu mă aşteptasem să-l văd acolo. Era ciudat. Abia acum mă depăşea, îndreptându-se exact spre coasta opusă celei pe care se *afla Moonrakers.* Am luat-o în grabă după el şi am făcut, probabil, un anumit zgomot, deoarece l-am văzut oprindu-se şi întorcându-şi capul pentru a privi atent printre rotocoalele de fum din spate. La un moment dat, o adiere de vânt dădu rotocoalele cenuşii la o parte. Acela a fost momentul în care starea de visare ce pusese stăpânire pe mine s-a spulberat instantaneu, de parcă ar fi fost un obiect fragil, spart cu o singură lovitură de ciocan. Picioarele au fost cât pe ce să-

mi cedeze. Nu mă aflam în faţa lui Robert Falcon... Mă aflam în faţa unui om care zăcea îngropat pe cealaltă parte a globului pământesc... în faţa lui Nicholas Sabine.

M-am trezit lăsându-mă pe vine, ghemuindu-mă, acoperindu-mi ochii cu mâinile şi întrebându-mă dacă nu cumva înnebunisem. Dar nu... Imaginea chipului lui îmi era încă foarte vie în minte. Îi văzusem părul negru, căzându-i în bucle dese pe frunte, mandibula îngustă şi gura mare. Un singur amănunt era diferit. Lipsea râsul pervers al demonilor din ochii lui. Lipseau demonii... în locul lor, era numai goliciune.

Încet, mi-am ridicat capul, mi-am lăsat mâinile să alunece în jos, de-a lungul obrajilor, şi m-am uitat din nou.

Nimic. Doar întuneric şi vălătuci de fum. Nimic mai mult.

Dinţii îmi erau încleştaţi cu atâta putere încât mă dureau fălcile. Şi am făcut un gest pe care nu-l mai făcusem niciodată, un gest despre care citisem în cărţi. Mi-am prins pielea obrazului între unghii şi am strâns. Durerea ascuţită m-a făcut să realizez că eram, totuşi, trează. Deci îl văzusem pe Nicholas Sabine. Sau zărisem un om care îi semăna perfect. Sau avusesem de-a face cu fantoma lui... Sau, brusc, îmi pierdusem minţile.

De fapt, am avut senzaţia că şi eu sunt doar o fantomă

atunci când m-am întors, îndreptându-mă cu paşi lenţi spre rugul aprins, aflat la vreo o sută de paşi distanţă de mine. Acum n-aş fi suportat să mă întâlnesc cu cineva, n-aş fi îndrăznit să mă întâlnesc cu cineva, deoarece ştiam că nervii supratensionaţi mi-ar fi cedat dacă aş fi fost obligată să port o discuţie. De aceea, instinctiv, am cotit-o spre dreapta, intenţionând să ocolesc rugul şi să mă duc direct la *High Coppice.* Simţeam nevoia să stau singură în camera mea până când reuşeam să-mi revin.

Picioarele îmi păreau a fi de plumb. Cu toate acestea, poticnindu-mă la fiecare pas, am luat-o la fugă. Nevoia de a mă îndepărta cât mai repede de acest loc bântuit de stafii, de a ajunge sub acoperişul protector al locuinţei mele, mă mâna de la spate. Dar, la un moment dat, piciorul mi-a căzut în gol şi am plonjat înainte, neajutorată. În următoarea clipă, mă rostogoleam pe o pantă abruptă, gemând ori de câte ori mă izbeam de vreo ridicătură plină de smocuri de iarbă. Degeaba încercam să mă agăţ de ele. Alergând, uitasem că mă aflu pe un fel de promontoriu plat de la mijlocul coastei văii, dincolo de marginea căruia terenul începea din nou să coboare, sub un unghi foarte mare.

Tot alunecând, am încercat să mă proptesc în braţe şi

picioare, aşa încât să pot rămâne cu faţa în sus, pentru a nu-mi zgâria obrajii. Căderea a fost totuşi scurtă; curând, panta s-a îndulcit. Nu mai aveam o viteză prea mare când laba piciorului mi s-a prins în ceva, frânându-mi atât de brusc rostogolirea încât întregul trup mi s-a încovrigat în jurul aparentei capcane.

În următoarea clipă, am văzut o lumină intensă, de parcă în capul meu ar fi avut loc o explozie puternică, şi lumea a încetat să mai existe.

8

Eram îngheţată până în măduva oaselor. Simţeam o durere surdă în cap şi una mult mai ascuţită la vreo doi centimetri deasupra urechii. Stăteam întinsă pe o parte, pe un bolovan rece şi umed. Cu un efort, m-am ridicat în poziţie şezândă şi mi-am pipăit cu precauţie umflătura de lângă ureche. Aveam ciudata senzaţie că nu mă trezesc dintr-o stare de inconştienţă totală, ci dintr-un simplu vis. Într-un colţ îndepărtat al creierului meu se întipărise o vagă amintire. Parcă aş fi fost purtată pe sus de nişte braţe puternice şi aş fi auzit o voce abia murmurată... Dar

tabloul acesta se estompa devenind tot mai şters.

Îmi era greaţă. Luptând împotriva ei, am simţit că toată faţa mi se acoperă cu o transpiraţie rece, ca de gheaţă. Încet, m-am ridicat în genunchi şi m-am uitat în jur. Am gemut. Spaima fusese cea care îmi scosese cu forţă tot aerul din plămâni, lăsându-mă cu gura căscată. Eram complet oarbă... Nu vedeam nicio rază de lumină... nici pe cea a stelelor, nici pe cea a rugurilor aprinse în vale, nici pe cea a artificiilor aruncate spre înaltul cerului. Totul era cufundat în beznă.

Cuprinsă de panică, am înaintat în patru labe, pipăind pământul în căutarea smocurilor de iarbă presărate pe panta pe care mă rostogolisem. Dar aici nu era iarbă, ci numai piatră... Şi nu era pantă, ci numai un teren plat, stâncos. Nu aici căzusem... Oare după ce-mi pierdusem cunoştinţa mă mai rostogolisem, fără să ştiu încotro?

Aerul din jurul meu avea un miros bizar. În plus, am realizat deodată că nu simţeam nicio adiere de vânt şi că nu auzeam niciun sunet. Mi-am strâns haina în jurul corpului. În momentul în care am mişcat-o, în ea a zornăit ceva. Chibriturile... o cutie de chibrituri, pe jumătate plină. Îmi aminteam că o pusesem în buzunar înainte de a pleca de acasă, pentru cazul în care aş fi vrut să aprind nişte

artificii. Mâinile îngheţate şi tremurătoare mi-au creat dificultăţi atunci când am vrut să scot un băţ şi să-l scapăr, dar efortul a meritat, deoarece am fost cât pe ce să plâng de bucurie văzând flacăra izbucnită pe neaşteptate în întuneric.

Deci nu eram oarbă!

Am ridicat băţul de chibrit. Lângă mine se afla un perete de stâncă, uşor înclinat, care se ridica până la nivelul la care puteau ajunge razele mele de lumină. Peretele opus, aflat la aproximativ douăzeci de paşi distanţă, era la fel de neregulat. Deasupra capului aveam un tavan din piatră, arcuit, plin de picături de apă. Băţul de chibrit mi-a ars degetele şi s-a stins imediat ce l-am aruncat, lăsându-mă din nou într-un întuneric de nepătruns. Acum ştiam unde mă aflam, dar, ştiind, m-am simţit cuprinsă din nou de groază.

Mă găseam în Peşterile Chislehurst, un mare labirint de tuneluri care se întindeau pe o suprafaţă vastă. Unii locuitori din zonă afirmau că aceste tuneluri fuseseră săpate de oamenii preistorici, alţii susţineau că ele nu aveau decât o vechime de câteva secole şi că nu erau decât rămăşiţele unei exploatări de piatră de var. Însă nimeni nu le cunoştea cu exactitate scopul şi originea.

Cert era numai faptul că labirintul de peşteri fusese explorat pe o distanţă de douăzeci de mile, fără a se ajunge la vreun capăt al lui.

Am bâjbâit înspăimântată după un alt băţ de chibrit, apoi m-am oprit brusc, tremurând. Beţele acelea erau extrem de preţioase. Nu trebuia să le consum de pomană. Cu multă grijă, am pus cutia la loc, în buzunar, apoi m-am aşezat cu spatele lipit de perete ţinându-mi capul în mâini, încercând să gândesc.

Fie că venisem aici de bunăvoie, fără să-mi dau seama, fie că fusesem adusă de cineva, aşa cum îmi stăruia în visul pe care nu mi-l mai aminteam decât pe jumătate, nu-mi puteam da seama ce căutam în aceste peşteri. Singura intrare pe care o ştiam se găsea în apropierea gării Chislehurst, adică la o distanţă de minimum o milă în linie directă. Dacă aş fi folosit drumul, distanţa era şi mai mare... în orice caz, intrarea aceea era deschisă uneori pentru public. Ghizii primeau în grijă câte un grup restrâns de curioşi, pe care îi plimbau printr-o zonă limitată, de aproximativ câteva sute de iarzi. Mai mult nu se putea înainta, deoarece tunelurile labirintului fuseseră închise pentru a elimina posibilitatea ca vreun amator de pericole să se aventureze prea departe şi să se piardă în ele.

Totuşi, auzisem că aceste peşteri ar avea şi alte intrări, într-o cărţulie pe care o găsisem în biblioteca domnului Gresham se afirma că, pe vremea lui Cromwell, de sub unul sau două dintre conacele din zonă fuseseră săpate nişte tuneluri tainice, care duceau spre peşteri, asigurându-le o cale de scăpare regaliştilor urmăriţi. Dar până şi familiile care locuiau aici de mai multe generaţii păreau să fi uitat aceste secrete.

Frigul era din ce în ce mai greu de suportat. Ştiam că voi muri îngheţată dacă nu voi reuşi să ies afară în decurs de câteva ore. Însă speranţa mea de scăpare era atât de mică încât nici nu îndrăzneam să gândesc că aş putea avea şansa de a revedea stelele. Singurul lucru pe care îl puteam face era să-mi înving panica şi să încerc, cu încăpăţânare, să mă folosesc cât mai raţional posibil de unicul avantaj pe care îl aveam: chibritul.

M-am străduit să gândesc de ce anume m-aş mai putea folosi. Sacul de mână îmi dispăruse – habar n-aveam unde –, iar în buzunare nu aveam decât batista şi unul dintre pacheţelele cu sandvişuri cu unt, pe care ni le făcuse doamna Trowbridge pentru a le mânca cu cârnaţii pe care intenţionase să ni-i servească Marsh în timpul festivităţii. Pălăria nu-mi căzuse de pe cap. Era o pălărie din pâslă,

prinsă de păr cu un ac mare. Probabil că datorită lui pălăria nu-mi căzuse în timpul rostogolirii pe pantă şi a tot ceea ce mi se întâmplase după aceea. În orice caz, regretam că nu aveam la îndemână pălăria mea de vară, din paie deoarece pe aceea aş fi putut s-o transform într-o torţă bună.

Ridicându-mi fusta, am început să-mi sfâşii combinezonul cu mâini neîndemânatice. M-am chinuit pe întuneric până am obţinut mai multe fâşii de material, apoi le-am pliat şi le-am băgat în buzunar, lângă chibrit, reţinând una singură. Dinţii îmi clănţăneau deja în momentul în care am desfăcut pachetul cu sandvişuri şi am început să mânjesc cu unt fâşia pliată şi răsucită. Aveam suficient unt. M-am văzut chiar nevoită să pierd o clipă pentru a binecuvânta dărnicia doamnei Trowbridge.

Scoţându-mi lungul ac de pălărie, l-am înfipt în capătul neunsuros al fâşiei de pânză, pentru a-l putea folosi în chip de coadă a torţei mele, aşa încât să nu-mi ard degetele. Apoi m-am ridicat, am aprins un băţ de chibrit şi m-am dus spre centrul galeriei. Oprită acolo cu faţa spre perete, am rămas complet nemişcată. Nu simţeam niciun curent. De altfel, nici flacăra nu pâlpâia. Totuşi, privind-o cu mai multă atenţie, am avut senzaţia că ar avea tendinţa de a

se înclina puţin spre partea dreaptă. Atunci, am apropiat chibritul de „fitilul” unsuros al torţei mele primitive. O clipă mai târziu, am simţit o uşurare văzând că fâşia de combinezon ce-mi atârna din mână ia foc, începând să ardă lent.

Fără a pierde nicio secundă, am luat-o de-a lungul galeriei, în direcţia indicată de flacăra băţului de chibrit, deşi eram conştientă că pot greşi considerând că orice curent de aer mă poate conduce spre ieşire. În definitiv, puteam foarte bine să mă afund şi mai mult în labirint. Dar, fiind nevoită să iau o hotărâre, oricare ar fi fost aceasta, am crezut că este mai bine să urmez un fir logic decât să hoinăresc la întâmplare.

După aproximativ treizeci de paşi, am dat de deschiderea unei alte galerii, perpendiculare pe cea în care mă aflam. Grăbită, am călcat pe capătul aprins al torţei mele din cârpă, pentru a nu o consuma de pomană, apoi am mai scăpărat un băţ de chibrit. Nu mă prea trăgea inima să fac aşa ceva, pentru că fiecare băţ utilizat nu însemna decât o mică speranţă distrusă, însă mă decisesem să mă bazez pe indicaţiile flăcărilor, iar cele ale fâşiei de material prinse de acul de pălărie erau prea mari şi prea oscilante pentru a mă călăuzi.

De data aceasta, mi-a fost mai greu să-mi dau seama în ce direcţie se înclina flacăra. Presupunând totuşi că o luasem în direcţia cea bună, am ignorat galeria laterală şi mi-am reaprins torţa, exact înainte de a mi se consuma şi acest băţ de chibrit. Astfel, mi-am continuat drumul, numărându-mi paşii. După patruzeci şi şapte de paşi, am ajuns într-un punct în care tunelul se bifurca. Cum flacăra celui de-al treilea chibrit s-a deplasat în mod clar spre latura stânga, am luat-o în direcţia respectivă. Au urmat încă o sută douăzeci şi trei de paşi, pe care i-am făcut repede, deoarece, deşi tunelul avea o mulţime de meandre, nu exista niciun alt braţ care să se desprindă din el. Apoi, torţa mea arzând complet, am fost nevoită să mă las pe vine pentru a unge cu unt o nouă fâşie de pânză.

În următoarele câteva minute, cu toate că n-am parcurs decât o distanţă de patru sute de paşi, am consumat trei fâşii de pânză şi opt beţe de chibrit. Motivul era că, acum, mă aflam într-o altă secţiune a peşterilor, unde existau o mulţime de galerii legate şi intersectate. Ochii începuseră să mi se împăienjenească din cauza faptului că la fiecare răscruce de drumuri trebuia să-mi încordez atenţia pentru a detecta direcţia în care era atrasă flacăra. Câteodată mi se întâmpla chiar să nu fiu în stare să observ nicio mişcare

a acesteia. Din ce în ce mai disperată, mi-am muşcat buza cu putere pentru a nu-i permite panicii să pună stăpânire pe mine.

Pentru ultima torţă mi-a rămas prea puţin unt. Iniţial, ea a refuzat să se aprindă. Abia când am desrăsucit fâşiile de material pentru a le da voie să ardă mai uşor, au izbucnit flăcările, dar le-a carbonizat prea repede. Rămasă aproape pe întuneric, m-am gândit că mai aveam numai opt beţe de chibrit. Mă întrebam dacă n-ar trebui să mai rup nişte bucăţi de pânză din combinezon şi să le aprind pe rând, una de la alta.

Dar exact în acel moment, o scânteie minusculă de pe ultima mea torţă, acum aproape complet carbonizată, prinse viaţă pentru câteva secunde, făcându-mi inima să tresară. Oare revitalizarea ei în aceste ultime clipe de dinaintea stingerii nu însemna că, prin zonă, exista un curent de aer? Am mai scăpărat un chibrit şi i-am privit cu atenţie flacăra. Aceasta pâlpâia în mod clar direct spre mine. Era absurd! Doar stăteam cu spatele spre Un perete. M-am întors, totuşi, pentru a mă uita într-acolo. Dar acolo nu aveam ce vedea. Doar o umbră întunecată, proiectată pe stâncă.

O umbră? Ce putea arunca o umbră pe acel perete?

Numai trupul meu, evident. Dar flacăra se găsea acum între mine şi perete... Am înaintat, însă chiar în acel moment chibritul s-a stins. Fără a mai aprinde altul, mi-am continuat drumul pe bâjbâite.

Şi mâinile mele au găsit-o... era o deschizătură lunguiaţă, neregulată, care se înălţa de la sol până la nivelul la care puteam ajunge cu mâna. Lăţimea sa nu era mai mare de un iard. Strecurându-mă în acea cavitate, mi-am simţit obrajii atinşi de un val de aer mai cald şi, deodată, speranţa a pus stăpânire pe mine cu atâta violenţă încât mi-a fost din nou greaţă. Ca atare, am fost nevoită să mă sprijin de perete, pentru a aştepta să mi se calmeze stomacul.

Apoi, frecând bine pâinea grasă de resturile de material ale torţei mele, răsucite, am aprins un alt chibrit. Flacăra lui a pâlpâit atât de mult încât a fost cât pe ce să se stingă, însă m-am întors la timp pentru a o proteja cu trupul şi am reuşit să dau foc fitilului carbonizat. În faţa mea, cavitatea se lărgea, apoi se îngusta din nou. Solul urca brusc, într-o pantă abruptă. Am înaintat şi am expirat prelung, tremurător, după ce-mi ţinusem respiraţia destul de mult timp. Zgomotul făcut de aerul care mi-a ieşit din plămâni m-a şocat. Mi-am prins din nou buza inferioară

între dinţi. Pasajul de trecere şerpuia printre bolovani, urcând tot mai sus, treaptă cu treaptă. Îmi era groază că lăţimea lui va scădea până la dimensiunea unei fisuri, dar, deodată, m-am trezit că nu mai sunt înconjurată de niciun perete şi am auzit de sub tălpi foşnetele unor frunze moarte.

Mă aflam într-un desiş, într-o îngrămădire de arbuşti şi rugi, prin care trecea o cărare îngustă. Ridicând torţa, m-am întors pentru a mă uita în urmă. Gaura prin care ieşisem din peşteră se putea vedea destul de clar, dar numai din locul în care stăteam, deoarece se afla într-o scobitură adâncă a unei râpe neregulate, al cărei perete părea să se plieze pentru a o ascunde.

Deşi torţa mi se stinsese, puteam întrezări formele arbuştilor din jurul meu. Iar deasupra capului, printre ramurile pinilor, se zărea cerul plin de stele. Am căzut în genunchi, lăsându-mi lacrimile să-mi curgă în voie. Niciodată în viaţă nu mi se întâmplase să fiu mai fericită ca acum la vederea stelelor. După un timp, mi-am şters ochii cu ce mai rămăsese din poalele combinezonului şi am pornit la drum, prin desiş, în mai puţin de un minut am ajuns într-o zonă deschisă. În spatele meu se afla o aglomerare de arbuşti, cu copaci presăraţi printre ei. Acum

ştiam unde mă aflu. Remarcasem de multe ori aceşti copaci, de la distanţă, când coborâsem în vale, la casa secretă a lui Matthew. Ei se găseau lângă coasta văii, la numai o aruncătură de băţ de cărarea publică ce trecea printre ei şi domeniul domnului Gresham.

Uitându-mă de-a lungul văii, am văzut rugul aprins al familiei Gresham. Acesta se afla în stânga mea, mult mai sus de nivelul la care mă găseam eu. În depărtare se zăreau şi alte focuri care aruncau în întuneric văpăi strălucitoare, roşiigalbene. Am traversat cărarea şi am urcat panta, fără a mă apropia de rugul ridicat de familia Gresham. Nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni. Îmi simţeam sufletul prea obosit. Am intrat în casă pe uşa din dos. Bucătăria era goală. Presupuneam că doamna Trowbridge şi slujnica de serviciu se duseseră la una dintre ferestrele de la etaj, pentru a se uita la artificii. Limbile ceasornicului din bucătărie indicau ora şapte şi douăzeci şi cinci de minute. Probabil că nu mai funcţiona, mi-am spus. Dar nu... totuşi, ticăia. Ochii mei obosiţi şi iritaţi i-au privit cadranul năuci, nevenindu-le să creadă că ceea ce văd este adevărat.

Căzusem şi mă lovisem la cap aproximativ la ora şase şi jumătate. Cam zece minute mai târziu, să zicem, îmi

revenisem în simţiri. Ori asta însemna că nu stătusem decât treizeci de minute în îngrozitorul labirint al Peşterilor Chislehurst, chiar dacă până acum trăisem cu senzaţia că întârziasem ore întregi căutându-le ieşirea. Ajunsă în dormitorul meu, mi-am spălat faţa, mi-am periat şi mi-am pieptănat părul, apoi mi-am schimbat rochia şi m-am întins pe pat. Capul îmi bubuia. Într-o parte a lui, chiar deasupra urechii, aveam o umflătură, ascunsă sub părul care amortizase şocurile, protejându-mi şi pielea, scăpată nevătămată.

În timp ce stăteam în pat cu un prosop rece pus pe frunte şi pe ochi, gândurile mi se învălmăşeau haotic. Prin câte întâmplări trecusem în acea seară... Întâi fusese Robert Falcon, care apăruse pe neaşteptate din întuneric, mă luase în braţe, mă sărutase şi plecase fără a-mi adresa niciun cuvânt. Apoi... apoi fusese Nicholas Sabine. Dar aşa ceva era imposibil, era un simplu truc al imaginaţiei. Nicholas Sabine murise cu peste şase luni în urmă. Chiar doctorul Langdon îmi arătase mormântul lui.

Cine mă dusese până în peşteră şi mă lăsase acolo? Căutând răspunsul acestei întrebări, m-am simţit cuprinsă din nou de frică. Cel care făcuse un asemenea gest îmi era, în mod clar, un duşman aprig, deoarece doar datorită

norocului nu rătăcisem prin bezna cruntă a acelor galerii până să-mi dau sufletul. Dar duşmanul meu era un necunoscut oarecare? Sau era un cunoscut...? Un Falcon, de exemplu. Ori un Gresham...

Toate răspunsurile pe care le găseam mi se păreau lipsite de sens. Putea oare Edmund, avocatul cel meticulos, să-mi fie potrivnic din cine ştie ce motiv greu de bănuit? Sau tatăl său? Dar ce puteam spune de tatăl lui Robert... sau chiar de Robert?

Nu Robert... El în niciun caz. Dacă ar fi dorit să-mi facă un rău, ar fi putut să mi-l facă cu destulă uşurinţă atunci când mă ţinuse în braţe. Era însă posibil să mă sărute, apoi să plece numai pentru a se întoarce puţin mai târziu şi, găsindu-mă în stare de inconştienţă la baza pantei, să mă ducă la moarte sigură? Edmund nu era cu siguranţă un om violent, la fel ca domnul Gresham. Iar în ceea ce-l priveşte pe tatăl lui Robert, deşi îl întâlnisem o singură dată, nu mi-l puteam imagina ca fiind un individ rece şi crud, aşa cum trebuia să fie omul care făcuse un gest atât de înspăimântător.

Atunci Nicholas...? Dar nu-l *văzusem* pe Nicholas Sabine, ci îmi *închipuisem* că-l văd.

Îmi rămânea un singur răspuns valabil: că, după cădere,

hoinărisem inconştientă, dând printr-o pură întâmplare peste intrarea ascunsă a peşterilor.

De la parter se auziră nişte zgomote. Familia Gresham se întorsese acasă. Câteva minute mai târziu, Amanda bătu la uşa mea şi intră. Mi-am luat prosopul umed de pe frunte.

— Deci aici eşti! îmi spuse ea, privindu-mă lung. Auzi, să pleci acasă fără să sufli nicio vorbă! Cum ai putut să faci aşa ceva? Sincer, Lucy!

— Îmi pare rău. Nu m-am simţit bine.

— Se cam vede. Eşti albă ca cearşaful.

— E doar o durere de cap. Până mâine dimineaţă îmi trece. Fără să iau nicio decizie în acest sens, ştiam că nu aveam să pomenesc nimănui despre cele întâmplate. Membrii familiei Gresham nu puteau să mă creadă. Până şi Marsh mi-ar fi considerat povestea greu de acceptat. Vrei să le ceri părinţilor tăi scuze din partea mea? am întrebat. Nu cred că voi coborî la cină.

— În regulă. Dumnezeule, dar chiar că eşti palidă! Bine, mă duc să mă schimb. De ce n-o chemi pe Maggie ca să-ţi aducă nişte mâncare şi o băutură caldă?

— Poate c-o voi chema.

După plecarea Amandei, am închis ochii, încercând să

nu retrăiesc teroarea din peşteră. Astfel, într-un târziu, am reuşit să aţipesc. Am avut parte, de fapt, doar de o scurtă moţăială agitată. O oră mai târziu, Maggie mi-a adus o cană cu lapte fierbinte şi un sandviş cu carne de pui. Auzind-o pe Amanda explicându-le părinţilor săi de ce lipseam de la cină, Marsh o trimisese la mine pe slujnică cu această gustare uşoară. Şi cu rugămintea de a-mi transmite speranţa lui în însănătoşirea mea rapidă.

Îmi era teamă că somnul îmi va fi plin de coşmaruri. Dar nu ştiu dacă a fost aşa, pentru că a doua zi dimineaţă, când m-am trezit, nu mi-am adus aminte decât de un fragment de vis, în care m-am revăzut în China, umblând la ceas de seară prin Misiunea părăsită, cu o torţă sfârâitoare în mână, agăţată de un ac de pălărie. Din întuneric, am auzit o voce; vocea lui Nicholas Sabine, care a murmurat: „*Deasupra cuţitului colosului curbat...”*

Durerea surdă de cap m-a chinuit şi în ziua aceea, dar după încă o noapte de somn m-am simţit din nou eu însămi. Şi m-am hotărât să nu mă mai gândesc la experienţa prin care trecusem în seara celebrării capturării lui Guy Fawkes, mai ales că, odată cu trecerea timpului, întâmplarea mi se părea din ce în ce mai ireală, parţial din cauza laşităţii. Sau în special din cauza laşităţii. Pur şi

simplu, refuzam să mă gândesc la cele petrecute atunci.

La sfârşitul săptămânii, Amanda se întoarse la Cheltenham. Doar şase săptămâni şi ceva ne mai despărţeau de Crăciun.

Era puţin, dar mie mi se părea că am de înfruntat o perioadă lungă şi dezolantă de aşteptare. La Misiune aş fi avut foarte multă treabă, făcând planuri de economisire a alimentelor şi a banilor, pentru ca fetiţele mele să poată avea parte de o cină mai deosebită cu ocazia sărbătorilor de iarnă. În plus, m-aş fi ocupat de decoraţii şi aş fi cusut sau aş fi peticit câte ceva, pentru a-i putea da câte un cadou fiecărui copil în parte.

Aici însă, la *High Coppice,* pregătirile nici nu începuseră încă. Iar când au început, servitorii au fost cei care au trebuit să se ocupe de toate amănuntele. Domnul Gresham avusese amabilitatea de a-mi aloca nişte bani de buzunar – generoasa sumă de un şiling pe săptămână –, bani cu care mă dusesem la un magazin din sat, pentru a cumpăra nişte pânză fină, din care voiam să fac mai multe batiste brodate, pe care să le ofer de Crăciun membrilor familiei Gresham – câte una pentru fiecare. Dar lucrul îmi ocupa extrem de puţin timp, aşa încât zilele îmi păreau a fi foarte lungi. Mâinile mele tânjeau după o treabă utilă, iar

picioarele după plimbări. Până şi spatele meu simţea nevoia de mişcare, ducând dorul muncii pe care o depusese altă dată, când săpasem pământul roditor de lângă Misiune pentru a planta diferite răsaduri.

Atmosfera de la *High Coppice* nu se ameliorase. Se părea că eu şi doamna Gresham eram sortite pe veci să nu ne înţelegem. Ei nu-i venea să creadă că trândăvia putea provoca nefericirea unei tinere fete, motiv pentru care se enerva tot mai mult atunci când considera că dau dovadă de nerecunoştinţă nebucurându-mă de minunata viaţă pe care o Duceam în mijlocul familiei lor, acum, după privaţiunile de care avusesem parte la Misiunea din China. Pe de altă parte, eu aveam senzaţia că orice îmi spunea această femeie era spus numai din spirit critic, deşi îmi dădeam seama că, gândind astfel, o nedreptăţeam uneori.

La mijlocul lunii noiembrie, Edmund mă anunţă că primise nişte informaţii de la bancherii lui Nicholas Sabine. Se părea că, după omologarea testamentului, aveam să primesc peste o mie şase sute de lire. Nu am reacţionat în niciun fel la primirea acestei veşti. Singurul lucru pe care i l-am spus a fost că uneori îmi trecea prin minte gândul de a fugi de la *High Coppice.* Cu atât de mulţi bani, puteam să-mi găsesc cu uşurinţă o locuinţă şi un serviciu. Gândul

că aş putea continua să trăiesc alături de familia Gresham, într-o atmosferă atât de apăsătoare, mi se părea insuportabil.

Ideile de genul acesta mă făceau, uneori, să mă simt vinovată. Deşi domnul Gresham mă adusese în Anglia în scopuri pur personale, trebuia să-i fiu recunoscătoare atât pentru patul şi hrana pe care mi le asigura, cât şi pentru faptul că nu dăduse dovadă de lipsă de bunăvoinţă faţă de mine. Ca atare, îi eram datoare. Dar mă consolam cu gândul că, în cazul în care îi părăseam, puteam să-mi plătesc datoria măcar în bani. Oricum, cred că i-ar fi convenit. Ştiam că plecarea mea avea să fie o mare uşurare pentru ei.

Între timp, cele mai fericite clipe ale mele erau cele pe care le petreceam în camera de cusut, deoarece Marsh continua să-mi predea zilnic, după masa de prânz, lecţii de conduită şi etichetă. Într-o zi, în a doua săptămână a lunii decembrie, Marsh întârzie câteva minute... În aşteptare, mi-am făcut de lucru, conţi nuând broderia ultimei batiste pe care aveam de gând s-o ofer în dar de Crăciun. Când am auzit uşa deschizându-se, am spus:

— Bună, Marsh. Uite, nu stau pe podea cu picioarele încrucişate, ci graţios, cu genunchii lipiţi, exact aşa cum

trebuie să stea o tânără educată. Eşti mulţumit de mine?

Am auzit uşa închizându-se. Deoarece Marsh nu mi-a răspuns, mi-am ridicat privirile şi am observat că acesta nu schiţase niciun zâmbet. Iar faţa îi era foarte palidă. Ducându-se spre unul dintre scaunele din încăpere, el îmi aruncă o privire ciudată şi mă întrebă:

— Îmi permiteţi să iau loc, domnişoară Lucy?

— Oh, Marsh, când suntem singuri, nu te comporta ca un slujitor, m-am grăbit să spun, sărind în picioare. Da, te rog, ia loc. Nu te simţi bine?

El se lăsă încet pe scaun, îşi înclină trupul înainte, sprijinindu-şi coatele de genunchi, îşi împreună mâinile şi mă privi. De fapt, mai degrabă se uita prin mine, decât la mine.

— Nu prea... nu prea sunt în apele mele în momentul acesta, domnişoară Lucy. Acum câteva minute a avut loc un incident... îmi spuse, după care se scotoci cu degete neîndemânatice prin buzunar. Beattie a găsit chestia asta pe coridor, în faţa camerei dumneavoastră. Vă aparţine, domnişoară Lucy?

Marsh îşi întinsese mâna desfăcută. În podul palmei avea inelul cu sigiliu pe care îl primisem de la Nicholas Sabine la căsătorie. Îl purtasem încontinuu de atunci, prins

cu o panglică subţire, atârnată în jurul gâtului, pe sub rochie. Complet prosteşte, mi-am dus mâna la piept, de parcă aş fi vrut să mă asigur că inelul nu mai era acolo.

— Da, este al meu, am spus. Oh, slavă Domnului că a fost găsit de Beattie! apoi mi-am strecurat degetul pe sub decolteu şi am scos panglica. Uite, panglica este ruptă. Probabil că inelul mi-a alunecat pe sub haine, dar nu l-am simţit.

Deşi îmi întinsesem mâna spre el, Marsh nu făcu niciun gest care să denote că ar avea intenţia să-mi înapoieze bijuteria. Acum ţinea inelul între degetul arătător şi degetul mare, privindu-l cu o expresie ciudată, în care durerea se amesteca cu stupefacţia.

— Pot... pot avea îndrăzneala de a vă întreba cum aţi intrat în posesia acestui inel, domnişoară Lucy?

Am ezitat.

— Nu-ţi pot explica cu lux de amănunte. Domnul Edmund mi-a subliniat că nu am voie să discut cu nimeni despre treaba asta. Dar, pe scurt, inelul mi-a fost dăruit de bărbatul despre care ţi-am vorbit, adică de cel cu care m-am întâlnit în China şi care m-a rugat să aduc acele acte în Anglia.

— De bărbatul care... a murit?

— Da. Însă, Marsh, nu înţeleg, ce nu este în ordine? Pari zguduit.

— Cunosc acest inel, domnişoară Lucy. Vocea majordomului era foarte joasă. Are un design neobişnuit. L-am cumpărat din Hong Kong în tinereţe, pe vremea când eram soldat, iar, mai târziu, i l-am dat soţiei mele.

— *Soţiei* tale? N-am ştiut că eşti căsătorit. Dar cum...? Adică, dacă i l-ai dat soţiei tale, cum s-a putut să...?

Am lăsat întrebarea neterminată. Marsh întorsese inelul. Nu părea să mă fi auzit.

— I l-am dat ca suvenir, spuse el cu o voce calmă, care îi trăda, totuşi, greutatea ce-i apăsa sufletul. A trecut foarte mult timp de atunci. Avea iniţialele mele pe el, dar acum văd că au fost înlocuite cu alte iniţiale... N.S. Marsh clipi, apoi îşi ridică privirile spre mine, părând că face un mare efort pentru a le desprinde de inel. Aceste iniţiale ar putea fi ale lui Nicholas Sabine?

M-am uitat la el cu gura căscată.

— Da, am răspuns într-un târziu, mirată. Dar... dar cum de-ai ştiut?

— Doar v-am spus că acest inel îmi este cunoscut, domnişoară Lucy. Şi este logic, pentru că Nicholas Sabine, omul care v-a adresat acea rugăminte înainte de a muri...

a fost fiul meu.

Nu-mi venea să cred că ceea ce auzeam era adevărat, însă nici nu puteam să nu-i dau crezare, deoarece Marsh nu m-ar fi minţit nici în ruptul capului – eram convinsă de asta. Deşi în minte mi se învălmăşeau acum o groază de întrebări, limba mea nu putea să dea glas nici uneia. Mi se frângea inima de durere văzând chinul din ochii majordomului. Căzând în genunchi, în faţa lui, i-am luat între mâinile mele mâna în care ţinea inelul. El inspiră prelung şi îşi adună umerii şi mai mult.

— Nick a fost cel care vi l-a dat? mă întrebă, de data aceasta cu glas ferm. Sunteţi absolut sigură? Nu este posibil să-l fi primit de la un alt om, care a ajuns în posesia lui pe cine ştie ce cale? Are părul negru, cârlionţat. Este voinic. Mandibula îi este lungă, ca a mamei sale. Ochii îi râd întotdeauna, parcă de tot felul de farse pe care numai el este în stare să le înţeleagă.

L-am strâns de mână. Simţeam inelul, care se afla între palmele noastre.

— Nick a fost, am spus. Îmi pare foarte rău, domnule Marsh. Cuvântul „domnule” îmi venise de la sine pe buze. Acest om bun devenise pentru mine, în ultimele câteva clipe, ceva mai mult decât un simplu servitor. Mult mai

mult. Nu mă mai simţeam în stare să păstrez faţă de el secretul evenimentelor petrecute în Chengfu. Ca atare, am continuat: Trebuie să-ţi spun o poveste. Este legată de Nick şi de ceea ce ni s-a întâmplat în închisoarea din Chengfu. Dar întâi aş vrea să ştiu de ce numele voastre de familie diferă. Şi de ce nu mi-ai pomenit nimic despre el în timpul nenumăratelor discuţii pe care le-am purtat împreună.

Marsh dădu din cap, apoi realiză brusc că stăteam în genunchi în faţa lui.

— Vă rog, luaţi loc, domnişoară Lucy.

— Nu. Mă simt bine aici. Şi să ştii că nu trebuie să-mi mai spui „domnişoară Luc-y”. Îţi voi explica mai târziu. Întâi, vorbeşte tu.

— Păi... Ochii lui Marsh continuau să fie îndureraţi, însă chipul său îşi recăpătase calmul obişnuit. Povestea mea este simplă şi tristă. M-am însurat dintr-un impuls, iar soţia mea a plătit preţul lipsei mele de judecată. Pe atunci, eram un tânăr soldat, angajat în serviciu, pentru următorii douăzeci şi unu de ani. Cum eram mai tot timpul plecat în străinătate, soţia mea stătea singură. Părinţii ei n-au fost alături de ea; o renegaseră pentru că se măritase împotriva voinţei lor. Am avut un singur copil, pe Nicholas,

pe care în primii zece ani de viaţă nu l-am văzut decât de trei ori. Marsh făcu o mică grimasă. După aceea, el n-a mai vrut să se întâlnească cu mine nici măcar cu ocazia rarelor permisii pe care le primeam... La fel ca mama lui.

Ochii domnului Marsh priveau departe. Amintindu-şi de cele întâmplate, el părea să se fi întors în trecut.

— Este de înţeles de ce soţia mea s-a umplut de amărăciune. Trăiau într-o locuinţă prăpădită din Londra – cea mai bună pe care am fost în stare să le-o găsesc cu leafa mea de soldat. Pentru a se descurca, a fost nevoită să se angajeze ca lenjereasă. Dar l-a crescut cum trebuie pe băiat. La început s-a ocupat chiar ea de educaţia lui, învăţându-l şi carte şi regulile de comportare, aşa încât să poată deveni un adevărat gentleman. Femeia aceea merită toate laudele. Datorită ei, Nick a reuşit să obţină o bursă, la o şcoală cu pretenţii.

— A fost coleg cu Robert Falcon şi cu Edmund, nu? l-am întrebat.

Domnul Marsh mă privi lung, uluit. Ochii îi erau obosiţi.

— De unde ştiţi, domnişoară Lucy?

— Lucy. Te rog, doar Lucy. Edmund mi-a spus. În timpul anilor de şcoală, Nick i-a fost prieten. Edmund ştie de tine? Adică, ştie că eşti tatăl lui Nick?

— Nu, nu! Marsh îşi accentuă răspunsul printr-o scuturare fermă a capului. Nimeni nu ştie. După ce am ieşit din rândurile armatei, acum zece ani, am intrat în serviciu aici, la domnul

Gresham. Am fost şocat când am descoperit că tânărul stăpân Edmund a fost la Beliwood, unde ştiam că a învăţat şi Nick. Marsh zâmbi cu tristeţe. Deşi soţia mea, Clara, n-a vrut să mai aibă de-a face cu mine, i-am trimis fiecare penni pe care am putut să-l economisesc, pentru a o ajuta să-i cumpere lui Nick haine şi cărţi. Sămana fiinţă, şi-a săpat singură groapa, mult prea timpuriu, muncind pentru băiatul nostru, întotdeauna m-am învinovăţit... este o prostie să faci mezalianţe.

— Dar Nick nu i-a spus niciodată lui Edmund că lucrezi încasa lui?

— Nick habar n-avea.

— *Habar n-avea* unde se află tatăl lui?

— Nu. Nu ştiu dacă înţelegi... Băiatul acesta a crescut dispreţuindu-mă profund. Mă dispreţuia chiar şi pe vremea când avea zece ani. Nu suporta ca tatăl său să fie servitor. Presupun că ideile i se datorează soţiei mele, deşi sunt convins că nu i-a vorbit niciodată urât despre mine. Când l-am văzut ultima dată, la vârsta de paisprezece ani, copilul

mi-a vorbit sarcastic, afirmând că el nu va fi servitorul nimănui – nici al unui militar, nici al unui civil. Am încercat să-i explic că asta era condiţia pentru care mă născusem şi că mă mândream atunci când puteam dovedi că sunt un slujitor excelent-capabil, vrednic de încredere, loial... Dar Nick nu vedea nicio virtute în meseria mea. Când a plecat la Beliwood, şi-a luat numele de domnişoară al mamei sale, Sabine, pe care l-a păstrat după aceea toată viaţa. N-a vrut să mai aibă de-a face cu un tată care nu putea fi propriul său stăpân.

— Foarte crud din partea lui, am spus cu tristeţe în glas.

— Poate. Dar tinerii au tendinţa de a măsura manierele din trecut în funcţie de standardele din ziua de astăzi. De aceea, am început să-l înţeleg ceva mai bine. Acum nu mai există prea mulţi oameni care să se mândrească cu poziţia de servitor. Şi cine poate afirma că greşesc? Oricum, am totuşi senzaţia că în spatele dispreţului pe care l-a avut Nick faţă de mine se ascunde şi altceva. Băiatul acesta a văzut-o pe mama sa neglijată – pentru că din punctul lui de vedere era cu siguranţă neglijată –, a văzut-o lăsată în voia sorţii de un soţ care, fiind soldat, îşi petrecea viaţa mai mult prin ţări străine, îi dau dreptate, desigur. Pentru o soţie de soldat sau de marinar, căsnicia nu poate implica

decât singurătate.

— Deci... nu l-ai mai văzut de când era mic?

— L-am mai văzut acum trei ani, dintr-o pură întâmplare. Dar, din când în când, am mai primit câte o veste despre el. Ocazional, când serveam masa, îl auzeam pe domnul Edmund povestindu-le părinţilor săi ultimele lui aventuri, aşa încât ştiu cât de cât cu ce s-a ocupat.

— Când v-aţi întâlnit, aţi vorbit?

— Da. Era ziua mea liberă. Ne-am ciocnit nas în nas, în Piccadilly. L-am recunoscut imediat şi, spre surprinderea mea, m-a recunoscut şi el.

— Şi cum a fost? Adică, a fost drăguţ cu tine... sau nu?

— Îmi este greu să apreciez. Domnul Marsh ridică din umeri. „Bună, tată”, mi-a spus, „văd că spatele ţi-a rămas tot drept”. La o afirmaţie atât de ciudată, nici n-am ştiut cum să reacţionez, domnişoară Lucy. Ca să fiu sincer, eram atât de emoţionat, încât îmi venea să plâng. Am vorbit timp de câteva minute, în care i-am destăinuit faptul că sunt majordomul familiei Gresham. „Ei, să fiu al naibii”, mi-a spus el. „Sper că te tratează bine, pentru că l-am salvat pe obtuzul ăla de Edmund din câteva încurcături afurisite”. Domnul Marsh îşi clătină capul. Mi s-a părut că Nick s-a simţit stânjenit în prezenţa mea, deşi mă îndoiesc

că viaţa i-a oferit măcar o singură împrejurare care să-l stânjenească. Ca atare, am optat pentru ideea că m-a luat peste picior, în stilul lui caracteristic, greu să-l priceapă alţii. N-am reuşit niciodată să trag o concluzie clară. În ziua următoare, el a plecat în America de Sud, dar, oricum, era puţin probabil să aranjăm o întâlnire ulterioară.

Urmă o perioadă lungă de tăcere. În cele din urmă, domnul Marsh se smulse din starea de reverie în care se găsea şi se uită la mine. Eu îl mai ţineam încă de mână.

— Nu vreţi să vă aşezaţi totuşi, domnişoară Lucy? mă întrebă el, încurcat. Nu se cade să stau aşa, cu dumneavoastră la genunchi.

Fără să mă mişc, am spus:

— Ba da, se cade, domnule Marsh. Poate că este ciudat, dar mă simt în acelaşi timp şi tristă, şi fericită. Sunt tristă din cauza sorţii pe care a avut-o Nick, o soartă care ne-a făcut pe amândoi să suferim – şi pe tine, şi pe mine, deşi eu pot spune că m-am mai obişnuit cu ideea. Pe de altă parte însă, sunt fericită. Odată ţi-am spus că aş dori să-mi fii tată. Ei bine, domnule Marsh, acum, din punct de vedere legal, îmi *eşti* tată. În noaptea aceea pe care am petrecut-o în închisoarea din Chengfu, m-am căsătorit cu Nick. Inelul cu sigiliu a fost singurul inel pe care l-am avut la

dispoziţie cu acest prilej.

Domnul Marsh rămase complet imobil timp de câteva secunde. Apoi îşi frecă ochii, îşi clătină încet capul şi mă privi lung, de parcă s-ar fi străduit încă să-mi priceapă cuvintele.

— V-aţi... măritat cu Nick? mă întrebă în cele din urmă.

— Da. La cununie mi-a dat inelul lui cu sigiliu şi, de atunci, îl port tot timpul.

— Am spus apoi toată povestea mea, de la cap la coadă, chiar dacă unele pasaje le ştia deja, din timpul călătoriei noastre spre Londra. Am început cu momentul întâlnirii dintre mine şi Robert Falcon, când fusesem avertizată să mă feresc de Nicholas Sabine. Spre sfârşitul neobişnuitei mele poveşti, cam pe la scena din cimitir, când stătusem împreună cu doctorul Langdon lângă ridicătura de pământ sub care era înmormântat Nick, domnul Marsh ajunse să mă asculte cu atenţie. Şocul iniţial trecuse. În ochii lui miraţi, de după perdeaua de durere, începuseră să se arate câteva licăriri de bucurie.

— Asta-i bună, Lucy, copilă... murmură el după o scurtă perioadă de tăcere. Sunt... extrem de onorat. Apoi se întinse pentru a mă săruta pe obraz. M-am ridicat în genunchi, m-am agăţat de gâtul lui şi l-am strâns la piept.

Haide, spuse Marsh după această scenă, cu o voce răguşită. O clipă mai târziu, se ridica în picioare, săltându-mă şi pe mine de jos. Iar după ce mă ajută, se îndepărtă imediat, oprindu-se la câţiva paşi distanţă. Acolo, se întoarse pentru a mă privi cu capul lăsat puţin într-o parte. În ochii lui apăruse o umbră de nelinişte. Acesta trebuie să rămână secretul nostru, Lucy. Nu se cade, efectiv nu se cade, ca familia să afle că eşti măritată cu fiul majordomului lor.

Eram uimită.

— Oh, dar de ce? Mie nu-mi este ruşine! am spus cu înflăcărare.

— Pentru că, pur şi simplu, nu se cade. Vocea lui era fermă. Este o relaţie socială imposibilă, Lucy. Ai fost acceptată ca membră a familiei, motiv pentru care acum eşti o tânără lady. Iar eu sunt un slujitor. Dacă s-ar afla secretul nostru, ai avea şi mai multe probleme. Te rog ca în privinţa asta să te laşi îndrumată de mine.

— Bine... sigur, dacă aşa vrei, domnule Marsh... i-am răspuns fără tragere de inimă. Dar n-am putea pleca de aici? Amândoi... Nu m-aş putea angaja şi eu undeva, împreună cu tine? Nu cred că sunt făcută pentru poziţia de „tânără lady”. Şi, în câteva luni, întreaga situaţie s-ar

schimba, pentru că am nişte bani – mulţi bani, lăsaţi de Nick. Iar mai târziu voi moşteni *Moonrakers,* deşi nu-l vreau.

— *Moonrakerst* Ce vrei să spui, Lucy?

Drept răspuns, i-am vorbit lui Marsh despre testamentul lui Nick, explicându-i de ce urma să moştenesc actul de ipotecare a domeniului *Moonrakers.* El îşi frecă fruntea şi scoase un oftat uluit. Nu era de mirare că ajunsese să fie atât de buimăcit după toate veştile pe care le aflase în decursul acestei ultime ore.

— O să mai discutăm despre lucrurile astea, Lucy. Pe moment, sunt prea ameţit, îmi spuse el, după care îşi scoase ceasul pentru a arunca o privire la el. Trebuie să-mi văd de treburi. Uite, copilă, adăugă, punându-mi inelul în palmă. Am un lanţ de argint care i-a aparţinut mamei lui Nick. Ţi-l voi aduce mai târziu. Poţi atârna inelul de el. Apoi, punându-mi mâna pe umăr, continuă: Niciunul dintre noi nu l-a cunoscut bine pe băiatul ăla, dar el a fost fiul meu şi soţul tău. Îmi face plăcere să ştiu că păstrezi inelul pe care ţi l-a dat în amintirea lui.

O clipă mai târziu, Marsh îşi îndrepta spatele. Simultan, expresia feţei lui redevenea calmă şi formală. Numai paloarea obrajilor era mărturia şocului şi a stresului prin

care trecuse. Când vorbi din nou, el nu mai fu decât Marsh-majordomul.

— Cu permisiunea dumneavoastră, vă voi lăsa acum, domnişoară Lucy. Şi, cu aceste cuvinte, îşi înclină puţin capul, se îndreptă spre uşă cu pasul lui obişnuit, bine măsurat, şi dispăru, închizând încet uşa în urma lui.

Mi-am luat batista, prefăcându-mă că brodez pentru cazul în care ar intra cineva, şi am încercat să-mi adun gândurile. Nu voiam să mai am niciun secret faţă de domnul Marsh. Ca atare, m-am decis să-i vorbesc şi despre întâlnirile pe care le aveam cu micul Matthew Falcon. Mai era, evident, şi întâmplarea prin care trecusem în noaptea de cinci noiembrie, dar aceea era altă poveste. Nici până acum nu mă lămurisem despre ce fusese vorba atunci şi, oricum, nu puteam pomeni nimănui despre aventura trăită fără să spun că-l văzusem, sau îmi închipuisem că-l văzusem, pe Nicholas Sabine. Imaginea lui, stând printre vălătucii de fum, continua să-mi apară la fel de clar înaintea ochilor ca în timpul acelor clipe teribile, petrecute pe coasta văii. Cu toate acestea, eram conştientă că mintea îmi jucase o farsă. Nick Sabine era mort. Aş fi dat dovadă de cruzime vorbindu-i tatălui său despre închipuirile mele.

Mă durea sufletul la gândul că nu aveam voie să le mărturisesc membrilor familiei Gresham că Marsh era socrul meu, dar îmi dădeam seama că, la aflarea adevărului, domnul Gresham l-ar fi concediat imediat şi nu-l puteam supune unui asemenea risc atâta vreme cât nu aveam banii necesari pentru a-l ajuta până la găsirea unei noi slujbe. Trebuia să fiu răbdătoare, mi-am spus, hotărând totodată ca, la primirea banilor, să-l implor pe domnul Marsh să mă ia de la *High Coppice.*

M-am aşteptat ca zilele următoare să fie mai fericite pentru mine, deoarece, de acum, domnul Marsh nu-mi mai era doar prieten, ci şi rudă, dar m-am înşelat. Deodată, am constatat că situaţia devine deosebit de stresantă. Nu mai suportam să fiu servită de Marsh nici în sufragerie, nici în salon, iar când îl vedeam servind-o pe Emily, indiferent de serviciul care îi era solicitat, mă simţeam şi mai rău. Aceasta era întotdeauna dezagreabilă cu servitorii, pufăind şi oftând încontinuu, de parcă stupiditatea lor i-ar fi transformat viaţa într-un calvar. L-am surprins pe Albert făcându-se stacojiu la faţă din cauza uneia dintre remarcile ei tăioase şi am zărit-o pe Maggie izbucnind în plâns. Domnul Marsh părea a rămâne întotdeauna nepăsător; dar acum, când Emily i-a răsplătit un serviciu

cu o observaţie caustică, am simţit că degetele mi se crispează, dornice să i se înfigă cu forţă în păr, până la auzul primelor ţipete.

Într-o după-amiază, în timp ce ne aflam în camera de cusut, i-am vorbit lui Marsh despre simţămintele mele. El mă privi surprins.

— Dumnezeule, copilă, doar nu-ţi imaginezi că micile accese de furie ale domnişoarei Emily mă deranjează, nu? Una dintre sarcinile unui bun servitor este să joace şi rolul de „supapă”, a nervilor ocazionali ai membrilor familiei pe care o serveşte, dacă îmi permiţi să mă exprim aşa.

Nu l-am contrazis, dar ideea îmi repugna. Abia acum îmi dădeam seama ce trebuise să simtă Nick Sabine.

Amanda reveni acasă cu o săptămână înainte de Crăciun. A doua zi se întoarse şi Matthew. Nu fusesem capabilă să aflu din timp când urma să vină băieţelul, aşa încât îl aşteptasem în casa lui secretă, în fiecare după-amiază, câte o oră întreagă, fără să ţin cont de frigul de afară. În ziua cu pricina, el se afla deja acolo în momentul sosirii mele. M-am bucurat să-l văd. Am pregătit împreună ciocolata fierbinte, iar Matthew m-a prezentat cu multă mândrie unui iepure domestic, pe care îl adusese de la şcoală. Grădinarul lor îi făcuse o aşa-numită cuşcă – mai

exact un coş vechi, acoperit de o reţea de sârmă – cuşcă pe care Matthew o adusese pe cărarea ce cobora şerpuitoare panta împădurită de sub *Moonrakers,* trăgând-o după el, fără prea multă dificultate, pe covorul de frunze umede.

Am ţinut iepurele în braţe până când prietenul meu a aşternut un strat de fân în coş şi a pus deasupra două boluri micuţe: unul cu mâncare, unul cu apă.

— Aşa, spuse el în cele din urmă. Acum putem să-l băgăm înăuntru. Crezi că se va simţi bine, Lucy?

— Este iepuroaică, i-am atras atenţia. Da, sunt sigură că se va simţi bine, dar nu-i indicat s-o lăsăm mai mult de două zile fără a-i aduce mâncare şi apă. Şi ar trebui să-i facem un fel de lesă din frânghie, cât mai lungă, aşa încât să putem să-i dăm voie să se plimbe puţin ori de câte ori venim pe aici.

— Eu voi veni în fiecare zi.

— De Crăciun nu-ţi va fi greu?

— Oh, nu. Mama şi tata îşi vor invita nişte prieteni, aşa încât nu vor fi deranjaţi de scurtele mele absenţe, nici măcar în Ziua de Crăciun. Le place să fac tot ceea ce doresc. Ia ascultă... poţi veni şi tu, Lucy? Voi aduce două bomboane pocnitoare... Putem să ne organizăm o mică

petrecere a noastră.

— Mi-ar face plăcere, Matthew, şi, sincer, voi încerca să vin, totuşi probabilitatea de a reuşi să lipsesc de acasă este extrem de mică. Nu trebuie să îngheţi aşteptându-mă.

Întorcându-mă spre *High Coppice,* m-am întrebat ce va simţi Matthew atunci când familia Falcon va pierde *Moonrakers* tocmai din cauza mea, a prietenei lui. Probabil că, pentru el, aceasta va fi cea mai groaznică trădare... îmi era suficient să mă gândesc la tragedia pe care puteam s-o provoc pentru a mi se face rău de disperare. Dar nu aveam ce face, deoarece Edmund avea obligaţia de a executa întocmai cerinţele testamentare ale lui Nicholas Sabine.

În acea seară, am trecut din nou prin obişnuitul chin de a asista la spectacolul servirii cinei. Şi am mai auzit-o pe Emily făcând o remarcă sarcastică în momentul în care domnul Marsh a întrebat-o dacă mai doreşte o bucată de friptură de vită. Ca atare, m-am dus la culcare dorind mai mult ca oricând să plec şi să nu mă mai întorc niciodată la *High Coppice.*

În seara de dinaintea Ajunului Crăciunului, după cină, ne-am retras în salon pentru a juca anagrame. Edmund

sosise de la Londra mai târziu decât ne aşteptam, din cauza zăpezii. Până la amiază cerul fusese senin, dar apoi, în decurs de numai o oră, se umpluse de nori grei. Şi începuse să ningă cu fulgi enormi, atât de deşi încât până la ora ceaiului toate pajiştile fuseseră acoperite de o imensă pătură albă. Trenurile înaintau cu greu, nicio trăsură din gara Chislehurst nu se încumeta să urce dealul. Edmund ne spusese că nămeţii formaţi în vale erau atât de mari, încât hamalii fuseseră nevoiţi să facă o cărare pentru pasagerii care voiau să părăsească gara. Lui îi trebuiseră douăzeci de minute pentru a ajunge în vârful dealului măturat de viscol, pe care îl urcase afundându-se în zăpadă până aproape la genunchi. Abia în vârf găsise o trăsură, de la han, care îl adusese până la o distanţă de vreo sută de iarzi *de High Coppice.* Vizitiul nu voise să înainteze mai mult spunând că este bine să se întoarcă până când se mai poate.

Mai ningea şi acum. În şemineul din salon fuseseră îndesaţi mulţi butuci, pentru ca focul să fie cât mai puternic. Ca atare, ne instalasem foarte confortabil, mulţumiţi că mâncasem bine, că aveam parte de o atmosferă plăcută şi că în acea noapte urma să dormim în paturi încălzite. Gândindu-mă la copiii de la Misiune, m-am

întrebat cum o duceau ei în acest moment.

Pe genunchi, aveam un mic carneţel pe care îmi notasem anagrama propusă de Edmund. Cuvintele date de el erau *string*[7] şi *manor*[8]. Din ele trebuia să facem un singur cuvânt, care să conţină toate literele lor. Uitând că era deja o domnişoară, Amanda se trezea la intervale regulate ţipând şi propunându-ne câte o soluţie, înainte de a realiza că aceasta era complet greşită, deoarece conţinea alte litere decât ar fi trebuit. Emily se uita lung la caietul ei, mâncând bomboane de ciocolată. Doamna Gresham se juca somnoroasă cu creionul, iar domnul Gresham stătea cu buzele ţuguiate, dând impresia că ar fi profund concentrat.

Neputând să găsesc soluţia anagramei, m-am gândit într-o doară că acest joc nu putea fi jucat de chinezi, deoarece limba lor nu avea alfabet. La ei fiecare cuvânt era reprezentat de o ideogramă sau de o grupare de ideograme. Ştiam acest lucru, deşi nu învăţasem să scriu în limba chineză. Fără niciun motiv deosebit, am mâzgălit pe hârtie numele oraşului *CHENGFU,* aranjând literele în cerc. Aşa scrisesem şi literele cuvintelor *string* şi *manor,*

---

[7] Sfoară (nota trad.).

[8] Moşie *(nota trad.).*

deoarece constatasem că aceasta era cea mai bună metodă de soluţionare a anagramelor. Continuând să nu mă prea gândesc la ceea ce făceam, am format un alt cerc din literele cuvintelor *TSINKAI-FENG,* apoi alte două, din cele ale cuvintelor *TIENTSIN* ŞI *SHANGHAI.* Mă întrebam dacă ar putea fi posibil să formez un cuvânt englezesc din numele unui oraş chinezesc.

— Oh, eu mă dau bătută, spuse Amanda. Haide, Edmund, zi-ne care este soluţia.

— Mai aveţi cincisprezece secunde până la epuizarea celor trei minute de gândire, îi replică Edmund pe un ton dojenitor, aruncând o privire spre ceas. Tată, tu ai reuşit să te prinzi?

— Cred că sunt pe cale să reuşesc, spuse domnul Gresham încet, uitându-se încruntat la caietul lui. Ia să vedem...

— Gata, timpul de gândire a expirat! ţipă Amanda. Sigur a expirat. Haide, Edmund, ce cuvânt prostesc ţi-a trecut prin minte?

— *MORNINGSTAR*[9]. Edmund zâmbi cu o oarecare îngâmfare.

— Dar astea sunt două cuvinte! Tată, ne-a tras pe

[9] Luceafărul de dimineaţă (nota trad.).

sfoară. Astea sunt două cuvinte, nu?

Edmund vorbi înainte ca domnul Gresham să-i poată răspunde:

— Nu, Amanda. Nu mă refer la steaua care apare pe cer în zori, ci la o veche armă care seamănă cu o ghioagă sau cu o bâtă, cu capătul rotunjit şi plin de ţepi.

— Oh, asta tot tragere pe sfoară se numeşte! Cum te-ai putut aştepta să cunoaştem cuvinte de genul acesta? Tată, spune-i să nu mai fie atât de afurisit!

Nu ştiu cum a reacţionat domnul Gresham deoarece, uitându-mă lung la literele combinate de pe caieţelul meu, am avut senzaţia că tot restul universului încetează să existe pentru mine. Acum vedeam deosebit de clar un amănunt pe care nu-l observasem înainte. Pur şi simplu, nu înţelegeam cum de-mi scăpase aşa ceva. Îmi ţineam respiraţia. Întregul trup mi se încordase din cauza valului de entuziasm care mă luase în stăpânirea sa. Deodată, mă trezisem că înţeleg perfect un fragment al ghicitorii scrise de John Falcon cu şaizeci de ani în urmă. Apoi, ca nişte străfulgerări de claritate mintală, am văzut cum şi celelalte fragmente îşi găsesc locul, unul câte unul, ca piesele unui joc de puzzle.

Am inspirat spasmodic şi am fost pe cale să ţip de

bucurie. Dar tocmai atunci uşa salonului se deschise, în încăpere făcându-şi apariţia domnul Marsh. Sub obişnuita lui mască de impasibilitate, acum se ascundea o urmă de agitaţie. Fără a aştepta să fie întrebat ce doreşte, el ne întrerupse discuţia.

— Scuzaţi-mă, domnule. Este o problemă importantă. Domnul Harry Falcon vă roagă să-i acordaţi o clipă din timpul dumneavoastră.

Vreme de câteva secunde, salonul se cufundă într-o tăcere totală. Apoi domnul Gresham se ridică încet în picioare.

— Harry Falcon? Aici?

— Da, domnule. Vă aşteaptă în faţa intrării, plin de zăpadă, din cap până-n picioare.

— Chiar aşa! exclamă doamna Gresham. Spune-i că nu suntem acasă, Marsh.

— Doamnă, scuzaţi-mă, dar aceasta nu este o vizită de curtoazie, ci o urgenţă. Aşa am fost informat, deşi nu pot preciza despre ce este vorba. De fapt, se vede clar că domnul Falcon este foarte tulburat.

— Păi... cred că-i mai bine să merg până la el, ca să văd ce vrea, spuse domnul Gresham fără tragere de inimă.

După ce stăpânul casei ieşi însoţit de domnul Marsh şi

uşa se închise în urma lor, în salon se făcu o hărmălaie de nedescris. Toată lumea vorbea în acelaşi timp. Mie mi-a fost greu să mă întreb ce era cu această misterioasă vizită a domnului Falcon sau despre ce urgenţă putea fi vorba, deoarece eram încă ameţită de uluitoarea descoperire pe care o făcusem cu numai câteva clipe în urmă.

Edmund spuse:

— Doamnelor, sincer, toate aceste speculaţii aprinse sunt lipsite de orice sens: Vom afla ce s-a întâmplat la momentul potrivit. Vă sugerez ca, până atunci, să vă stăpâniţi curiozitatea. Haideţi să ne continuăm jocul. Amanda, este rândul tău să ne propui o anagramă. Te-ai gândit la vreuna?

Nimeni nu voia să mai joace, dar, la insistenţele lui Edmund, cedară cu toţii, şi jocul continuă fără prea mult entuziasm. Deşi în cele din urmă reuşisem să mă concentrez, nu eram decât parţial atentă la ceea ce făceam. Acum mă bucuram că neaşteptatul incident mă împiedicase să-mi dezvălui descoperirea, pentru că nu mai eram deloc sigură că voiam, cu adevărat, să-i pun la curent cu ea *numai* pe membrii familiei Gresham. Dacă smaraldele comandantului de oşti chinez existau, dacă acestea erau ascunse acolo unde bănuiam, şi dacă puteau

fi aduse aici, atunci voiam ca ele să fie împărţite între cele două familii rivale, aşa cum doriseră iniţial strămoşii acestora. Cum punerea în practică a ideii mele părea a fi imposibilă, m-am hotărât să mai am puţină răbdare, pentru a mă gândi mai bine la descoperirea pe care o făcusem.

Trecură zece minute întregi până la reapariţia domnului Gresham. Înainte de a intra în salon, îi auzisem vocea de pe hol, strigându-l pe unul dintre servitori. Însă, deşi ne ciulisem urechile, nu mai reuşiserăm să surprindem niciun cuvânt. Apoi domnul Gresham intră agitat, clipind repede. Soţia şi fiicele lui îl asaltară imediat cu o groază de întrebări. Enervat, el îşi flutură mâna, cerându-le să facă linişte.

— Se pare că a dispărut puştiul lui Falcon, ne spuse. Îl caută cu toţii, însă viscolul ăsta îngreuiază orice mişcare.

— Robert? întrebă Emily, rămânând cu gura căscată.

— Nu, nu. Cel mic, Matthew. Acum o oră, sau ceva mai mult, era în casă. Apoi s-a făcut nevăzut. Falcon spune că puştiul obişnuieşte să umble de capul lui, dar nu şi-au închipuit că i-ar putea veni ideea să iasă pe o asemenea vreme. Domnul Gresham ridică din umeri. Copilul trebuie să fie scrântit, la fel ca părinţii săi. Robert Falcon şi

servitorii de sex bărbătesc sunt pe afară, în căutarea lui.

— Şi de ce a venit bătrânul Falcon aici? întrebă Edmund.

— În primul rând, pentru a se interesa dacă nu cumva băiatul s-a adăpostit la noi, din moment ce suntem cei mai apropiaţi vecini. În al doilea rând, pentru a cere ajutoare. Le-am spus lui Marsh şi lui Albert să-şi ia paltoanele şi cizmele de cauciuc, şi i-am trimis în căutare, cu Falcon. Domnul Gresham îi aruncă soţiei sale o privire oarecum sfioasă, de om vinovat. M-am simţit obligat să... mm... cooperez cu ei în asemenea circumstanţe.

— Fără discuţie că aşa trebuia să procedezi, spuse Edmund cu fermitate în glas, după care se ridică în picioare. E o afacere urâtă. Dacă băiatul este prin nămeţi, şansele de a-l găsi sunt mici. Şi, pe un asemenea ger, nu poate supravieţui prea mult timp. Apoi, ducându-se spre uşă, adăugă: Mă îmbrac. Vreau să verific cărarea care leagă aleea noastră de acces de drumul principal.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, dragă! strigă neliniştită doamna Gresham, în momentul în care Edmund închise uşa.

Toată această discuţie mi-a ajuns la urechi ca de la mare distanţă, deoarece eram stupefiată de frică. Aveam senzaţia că faţa mi se crispase şi mi se golise de sânge, că

mâinile îmi erau făcute din lut umed şi rece. Odată, la Misiune, mă trezisem cu o tânără care venise să-mi spună printre lacrimi că soţul ei îi luase pruncul – o fetiţă cu intenţia de a-l lăsa să moară în zăpadă. Alergasem cu ea până în crângul de lângă râu şi găsisem copilul în mai puţin de zece minute, pentru că stratul de nea nu depăşise înălţimea de doi inci. Dar, chiar şi aşa, fusese prea târziu.

O idee vagă se strecură încet în creierul meu inert, dar n-am reuşit să-mi dau seama despre ce era vorba. Ştiam numai că era ceva important, aşa încât mi-am apăsat ochii cu ambele mâini, încercând să fac efortul de a-mi limpezi gândurile. Timpul rămase în loc. Apoi, pe neaşteptate, am ţipat, am sărit în picioare şi m-am năpustit spre uşă. Trăgând cu violenţă de clanţă, am strigat:

— Edmund! Edmund!

Maggie, care tocmai trecea pe hol, tresări alarmată. Apoi spuse:

— A plecat, domnişoară Lucy. A ieşit pe uşă acum un minut sau două.

Domnul Gresham apăruse lângă mine.

— Ce naiba se întâmplă cu tine, Lucy? mă întrebă el furios. Ne-ai băgat în sperieţi ţipând în halul acela!

— Ştiu unde este! am spus agitată. Ştiu unde este

Matthew! Este jos, la casa lui secretă. *A plecat acolo din cauza iepurelui!* I-a fost teamă să nu moară în zăpadă!

Domnul Gresham mă privi de parcă aş fi fost nebună. Apoi, strângându-şi nervos buzele, mă apucă cu fermitate de braţ, închise uşa şi mă duse în colţul opus al încăperii, în faţa şemineului, unde, oprindu-se, mă întoarse spre el.

— Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva? mă întrebă, ridicându-şi degetul pentru a-şi accentua cuvintele prin balansările lui. Am sperat că te-ai dezbărat de obiceiul ăsta de a-ţi imagina tot felul de poveşti! într-un moment ca acesta, doar *răutatea* te-ar putea determina să inventezi!

Vocea mea fu ca un croncănit îngroşat.

— Nu inventez, domnule Gresham. *Ştiu* unde se află Matthew.

El pufni mânios.

— Prostii! Casă secretă? Iepure? Crezi că sunt tâmpit, fato?

— Dar este adevărat! în vale este un mic luminiş ascuns într-o îngrămădire de tufe. Matthew are o grădină zoologică acolo. Când vine de la şcoală, mă duc de multe ori să mă întâlnesc cu el. Îmi face ciocolată caldă, pe o lampă cu gaz şi...

— Aberaţii! ţipă domnul Gresham, a cărui faţă se pătase de furie. N-ai fi îndrăznit în vecii vecilor să te întovărăşeşti cu copilul lui Falcon!

— Poate că puştiul face iepuri de *ciocolată* pe lampa aia, tată, interveni Emily, care îşi însoţi cuvintele de un chicot.

Râsul ei mă enervă.

— Nu-mi... nu-mi *pasă* dacă mă credeţi sau nu, am bâiguit. Merg singură până acolo, dacă nu vreţi să mă ajutaţi!

— Nu vei merge decât până în camera ta, spuse domnul Gresham printre dinţi. Eşti o tânărărea şi mincinoasă. Regret ziua în care te-am adus în această casă. Pleacă *imediat* în camera ta! Să nu mai aud niciun cuvânt!

Urmă o tăcere îngrozitoare. Cu un efort enorm, am reuşit să-mi stăpânesc nervii şi am spus cu voce coborâtă:

— Bine, domnule Gresham. Îmi cer scuze pentru că v-am supărat. Apoi m-am întors, am traversat încăperea şi am ieşit. Din momentul în care am închis uşa în spatele meu, mi-am ridicat poalele rochiei şi am luat-o la fugă în sus, pe scară, urcând treptele două câte două. Maggie pregătea paturile pentru culcare. Parcurgând holul în grabă, am văzut-o făcându-şi apariţia din camera lui Edmund.

— Maggie! Vino aici! am şoptit agitată, după care am intrat în fugă în dormitorul meu. Ea m-a urmat. Ochii i se rotunjiseră de mirare. Am nevoie de nişte pantaloni, Maggie, am spus, zbătându-mă deja să scap de incomoda rochie de pe mine. Da, de *pantaloni,* Maggie. Ia o pereche din camera domnului Edmund. Cea mai veche pereche pe care o poţi găsi.

— Ooh, domnişoară, dar nu îndrăznesc!

— Voi susţine că i-am luat singură. Îţi promit. *Te rog,* Maggie. Îmi salvezi un minut sau chiar două. Băiatul cel mic al lui Falcon poate muri în nămeţii ăştia, iar eu ştiu unde se află. Problema este că nimeni nu mă crede.

Servitoarea clipi. Apoi faţa ei osoasă, de şoarece, căpătă o expresie neînduplecată.

— Bine, domnişoară. Mă întorc într-o clipă.

Trei minute mai târziu, Maggie era la parter, cu ochii pe uşa salonului, în timp ce eu, coborând tiptil scările, am traversat holul în fugă, cu intenţia de a ajunge la subsol, în sala de mese a slujitorilor. Îmi scosesem atât rochia cât şi combinezonul, punându-mi în schimb trei bluze, o jachetă de lână şi paltonul. Pantalonii lui Edmund îmi erau strânşi bine în jurul taliei cu una dintre curelele valizei, iar manşetele lor erau îndesate în cizmele înalte din pâslă, pe

care le adusesem din China. Pe mâini aveam mănuşi, în jurul capului şi al gâtului îmi înfăşurasem un fular lung, din lână. Sub un braţ ţineam o pătură rulată.

Sala de mese a slujitorilor corespundea cu o uşă laterală, care îmi permitea să părăsesc casa fără a fi nevoită să trec prin bucătărie. Iar lucrul acesta îmi convenea, deoarece nu mai întârziam dându-le explicaţii doamnei Trowbridge şi tinerei Beattie, care se găseau în bucătărie.

Nu parcursesem nici cincizeci de iarzi când am început să mă întreb dacă voi avea şansa să ajung vreodată la casa secretă din vale. Stratul de zăpadă avea o adâncime de peste doisprezece inci. Aici puteam să înaintez prin el fără prea multă dificultate, dar îmi dădeam seama că poteca ce cobora spre vale trebuia să fie plină de nămeţi înşelători. Ningea încă din abundenţă, fulgii căzându-mi pieziş în faţă din cauza vântului tăios care bătea de-a curmezişul văii. Luna şi stelele erau ascunse după nori, însă întunericul nu era prea profund datorită luminii reflectate de imensul covor de nea, care îmi permitea să văd până la o distanţă de zece sau cincisprezece paşi în faţă. De îndată ce am trecut de livadă, mi-am schimbat puţin direcţia de mers, pentru a evita cărarea. Asta

însemna că aveam să fiu nevoită să mă strecor printre bolovanii şi tufele acoperite de zăpadă de pe marginea cărării, dar era mai convenabil aşa, decât să mă lupt cu nămeţi de mai multe picioare adâncime.

Am alunecat, am căzut, m-am ales cu lovituri dureroase la picioare din cauza pietrelor ascunse sub omăt, dar, cel puţin, mergând la vale, am reuşit să înaintez în ritm constant. Nici nu îndrăzneam să-mi închipui cum va fi drumul de întoarcere. Când am ajuns la pâlcul de copaci, am văzut că crengile acestora gemeau sub greutatea zăpezii. În schimb, pe sub ei nu erau nici troiene, nici alte obstacole, astfel încât am putut să merg ceva mai repede, dacă se poate spune aşa, deoarece mai degrabă mă târam decât mergeam.

În cele din urmă, am ajuns la imensa îngrămădire de arbuşti care ascundea casa secretă a lui Matthew. Acolo, zăpada depusă îngreuiase atât de mult ramurile, încât acestea coborâseră mult, blocând „tunelul” prin care ar fi trebuit să intru. Singura posibilitate era să mă strecor în patru labe, lucru pe care l-am şi făcut, fără a ţine cont de pământul îmbibat cu apă, până la care nu reuşise să ajungă niciun fulg de nea. Şi, înaintând prin tunel, am început să strig cât mai tare, pentru ca vuietul vântului să

nu-mi poată acoperi vocea.

— Matthew! Matthew!

N-am primit niciun răspuns. Am simţit că mi se face rău. Realizam că existau două posibilităţi: fie ca băiatul să fi pornit spre *Moonrakers,* într-un ultim efort de a se salva înainte de a cădea răpus de oboseală şi de frig, fie să nici nu fi ajuns la casa lui secretă. Şi într-un caz, şi în celălalt, acum se putea afla oriunde, sub stratul gros de nea. În luminişul de după brâul de arbuşti, grosimea covorului alb nu era nici mai mică, nici mai mare ca în altă parte, dar sub ultimii fulgi depuşi se zăreau nişte urme slabe de paşi. Văzându-le, am înaintat pe bâjbâite spre peretele scund de piatră, uitându-mă înnebunită în jurul meu. Nici vorbă de Matthew. Mi-am şters zăpada de pe faţă şi de pe ochi, apoi am mai scrutat o dată întunericul. Şi l-am văzut. Era ghemuit în patru labe, în adâncitura din perete, cu mâinile împreunate la ceafă. Un strat subţire de zăpadă, care se îngroşa pe moment ce trecea, se întinsese ca un cearşaf peste trupul lui încovrigat.

— Matthew! Am îngenuncheat lângă el şi l-am luat de braţ, încercând să-l ridic. Dar Matthew a căzut pe o parte. În lumina slabă, fantomatică a zăpezii, am văzut că ochii îi erau închişi şi că faţa îi părea sculptată într-un bloc de

marmură. L-am luat de subsuori, l-am pus din nou în genunchi, ţipând la el, ţinându-l lipit de mine, suflându-i aer cald în faţă şi în ochi. La un moment dat, pleoapele îi tremurară şi i se deschiseră pe jumătate, dar apoi i se închiseră din nou şi întregul trup i se prăbuşi peste mine.

Sufeream cumplit din cauza gerului şi a oboselii, dar acum acestea nu mai aveau importanţă în comparaţie cu frigul interior pe care l-am simţit ştiind că Matthew nu avea să se mai trezească dacă nu-l duceam cât mai repede într-un loc ferit şi călduros. Totodată, eram conştientă de faptul că nu-l puteam căra la *High Coppice*, pe drumul pe care venisem. Cu el în spinare, n-aş fi fost în stare să urc panta accidentată, plină de bolovani, de lângă cărare, iar pe cărare nămeţii ne-ar fi înghiţit pe amândoi.

Nu aveam timp să mă duc după ajutoare, chiar dacă aş fi ştiut unde se află măcar unul dintre cei care plecaseră în căutarea lui Matthew. Deci, trebuia să mă descurc absolut singură. Deprimantă perspectivă, având în vedere că, pur şi simplu, habar n-aveam ce să fac.

Cu un mare efort, mi-am stăpânit groaza crescândă şi am început să desfăşor pătura, vorbindu-mi singură, printre buzele umflate şi îngheţate:

— Fă numai pasul următor, Lucy. Fă numai pasul

următor; abia după aceea gândeşte-te ce ai de făcut în continuare.

9

Am întins pătura pe zăpadă şi am tras trupul inert al lui Matthew până în mijlocul ei, aşezându-l de-a lungul uneia dintre diagonalele dreptunghiului. Două dintre colţurile păturii trebuiau să-i vină în dreptul taliei, pentru a fi înnodate acolo. După ce am terminat cu acestea, le-am luat pe celelalte două, de la cap şi de la picioare, le-am unit şi am făcut, de data aceasta, un nod dublu. Degetele îmi erau înţepenite, iar pătura părea a avea propria ei voinţă, total contrară voinţei mele. Până la urmă, am reuşit să fac ceea ce mi-am propus.

Întorcându-mă cu spatele la Matthew, m-am aşezat pe zăpadă sprijinită în palme şi în genunchi, apoi mi-am arcuit şira spinării, am prins nodul dublu şi m-am zbătut să-l pun pe frunte. Am simţit întâi cum trupul încolăcit al băiatului mi-a ajuns în dreptul şalelor. O clipă mai târziu, după o ultimă opintire, nodul păturii îmi trecea de creştet, oprindu-mi-se pe frunte. Aşa duceau ţăranii chinezi

greutăţile mari. Matthew stătea ghemuit în pătură, sprijinit de spatele meu, iar bucla formată de colţurile legate în nod dublu acţiona ca hamul unui animal de tracţiune. Nu mă ridicasem încă în picioare. Aceasta era cea mai dificilă problemă şi, oricum, mai trebuia să trec prin tunel. De aceea, am traversat luminişul încet, în patru labe, cufundându-mă câteodată în zăpadă până la umeri.

Am ajuns la tunel şi am trecut pe sub crengile ce scârţâiau sub greutatea zăpezii de deasupra lor. Abia când am ajuns din nou într-o zonă deschisă, plină de troiene, mi-am adunat umerii, mi-am încordat gâtul şi mi-am forţat la maximum muşchii picioarelor, pentru a mă ridica de jos cu greutatea pe care o aveam în spate. Şi, o dată ajunsă în picioare, m-am înclinat mult înainte, trăgând înspre faţă nodul dublu al păturii. Aşa, Matthew nu-mi mai părea a fi formidabil de greu. Dar ştiam că nu aveam voie să cad prea des, deoarece efortul de a mă ridica avea să-mi stoarcă puterile.

Bine... făcusem „pasul următor”. Dar de acum înainte, care pas devenea următorul? Răspunsul îmi veni în minte în timp ce priveam fulgii ce cădeau pieziş din spatele meu, pierzându-se undeva în faţă, în întuneric. Vântul bătea de-a curmezişul văii, dinspre *Moonrakers* spreHigh *Coppice.*

Deci nămeţii se formau pe coasta sudică a văii, adică pe coasta pe care coborâsem. Nu sărisem niciodată gardul dintre domeniile celor două familii şi, ca atare, nici nu urcasem pe cărarea care ducea sus, la *Moonrakers,* dar ştiam că panta de pe coasta lor era ceva mai dulce decât a noastră şi că poteca trecea printr-o pădure. Şi cel mai important amănunt era că vântul bătea spre sud şi nu aveam să întâlnesc nămeţi.

În următoarele două minute, am-străbătut cu greu cei cincizeci de iarzi care mă despărţeau de gard. Iar acolo, am avut noroc deoarece o mică porţiune a acestuia se lăsase până la nivelul solului sub greutatea zăpezii, din cauza unui stâlp putrezit, care cedase. Ca atare, n-am fost nevoită nici să sar peste el, nici să mă strecor printre sârme. Dar dincolo de el a început bătălia, o bătălie nesfârşită care, uneori, din cauza stării mele de oboseală şi de confuzie mintală, mi-a dat senzaţia că sunt un suflet pierdut ce va rătăci pe vecie într-un fel de iad etern.

De trei ori m-am abătut de la cărarea care şerpuia prin pădure, deoarece aceasta era ascunsă sub zăpadă. De două ori am fost nevoită să mă întorc puţin din drum pentru a-mi regăsi urmele paşilor; iar a treia oară, după ce am bâjbâit disperată printr-o îngrămădire de tufe pline de

nea, am ajuns la cărare doar datorită norocului. Mă cocoşasem şi mai mult sub greutatea lui Matthew. Muşchii umerilor şi ai gâtului meu ardeau ca focul, iar respiraţia grea părea să-mi râcâie esofagul.

Trecuse, parcă, o veşnicie de când plecasem de la casa secretă. Mintea îmi era atât de înceţoşată, încât eram nevoită să-mi urmăresc cu atenţie fiecare mişcare pe care o făceam. Ridică piciorul drept, lasă-l jos, ridică piciorul stâng, lasă-l jos... Am început să-mi număr paşii. Zăpada cădea şuierând dinspre vârful dealului, formând vârtejuri care, strecurându-se printre ramurile copacilor, mă loveau direct în faţă. Ochii mă usturau. Îmi era din ce în ce mai greu să disting cărarea, aici, în pădure, fiind foarte întuneric.

Tot timpul am fost perfect conştientă că Matthew, care stătea complet nemişcat de-a curmezişul spatelui meu, se cufundă tot mai mult în somnul uşor, letargic, prin care gerul îşi revendică victimele. Şi eram disperată. De vreo cinci ori mi s-a întâmplat să-mi spun că-mi va fi imposibil să mai fac un pas în plus, de vreo cinci ori mi-am revenit dintr-o stare de semiinconştienţă pentru a constata că, totuşi, continuam să înaintez, numărând fără întrerupere. Mintea îmi era agitată. Capul mi se învârtea. Chinul acesta

nu avea să se sfârşească niciodată... Chiar şi după un milion de paşi, aveam să mă aflu tot la începutul drumului.

Când am constatat că stratul de zăpadă de sub picioarele mele se adânceşte, am fost cuprinsă de o disperare şi mai mare. Dar apoi, m-am gândit că acest lucru trebuie să se datoreze faptului că scăpasem de zona împădurită şi că mă apropiam de vârful dealului...

De vârf? Mi-am ridicat capul pentru a mă uita în faţă. Printre vârtejurile de fulgi de nea se vedeau nişte lumini... nişte dreptunghiuri luminoase... ferestrele unei case mari, în care erau aprinse toate lămpile şi în care fuseseră date la o parte toate draperiile. *Moonrakers...* La două sute de paşi distanţă.

Am înaintat împleticindu-mă. Câteva minute mai târziu, după ce făcusem o sută de paşi, am căzut. M-am ridicat, habar n-am cum, şi mi-am continuat drumul. Am mai căzut de două ori, dar m-am zbătut să ajung iarăşi în picioare. A treia oară, muşchii mei au refuzat să se mai supună, în ciuda comenzilor insistente date de creier. Atunci, am înaintat încet în patru labe, săpând un şanţ prin zăpadă. Uneori faţa îmi era complet îngropată în stratul alb de nea. Greutatea pe care o duceam în spate nu mai părea a fi cea a trupului unui băieţel, ci mai degrabă părea a fi un

bolovan, o casă, un munte...

Acum, sub zăpadă era un strat de pietriş. Îl simţeam cu genunchii şi cu palmele, deşi aveam mănuşi. Mi-am ridicat privirile. Casa mare, călduroasă, se întrevedea la o distanţă de numai treizeci de paşi. Apoi am zărit siluetele vagi ale unor oameni care s-au strâns lângă clădire. Toţi aveau lanterne. După ce au stat adunaţi unul lângă altul, de parcă ar fi discutat ceva, ei s-au risipit, fiecare în altă direcţie. Am continuat să mă târăsc, dar braţele mi-au cedat. Atunci, am ridicat capul, am inspirat spasmodic şi am strigat. Din gât, nu mi-a ieşit niciun sunet.

Una dintre siluete a trecut pe lângă mine razant, la o distanţă de maximum zece paşi. Era un bărbat care mergea cu capul lăsat înjos, pentru a-şi feri faţa de viscol. Am strigat din nou, în culmea disperării, ştiind că nu mai puteam nici să merg, nici să mă târăsc. Şi, de data aceasta, am reuşit să scot un sunet slab, ascuţit...

Bărbatul se opri, se întoarse, se apropie încet de mine cu lanterna ridicată, apoi, deodată, se năpusti înainte cu paşi mari şi căzu în genunchi lângă noi. Zăceam cu faţa în jos, cu Matthew deasupra. Capul îmi era ridicat, dar numai din cauza păturii în care era înfăşurat băieţelul, deoarece nodul acesteia mi-l trăgea spre spate. Altfel, capul mi-ar fi

căzut în zăpadă, puterile mele fiind complet epuizate. Deci, datorită poziţiei, m-am trezit uitându-mă la tatăl lui Matthew. Expresia feţei acestuia era sălbatică.

— L-am adus, am şoptit, străduindu-mă să-mi ridic vocea deasupra vuietelor vântului. L-am găsit pe Matthew. Este în pătură. Vă rog, încălziţi-l... repede.

Apoi urechile au început a-mi vâjâi puternic şi mintea mi-a alunecat înjos, pe o pantă lungă, întunecată, care ducea spre neant.

M-am trezit doar din cauza faptului că mă durea gâtul şi spatele. Eram sprijinită de pernele unui pat mare, cu patru stâlpi, aşezat cu faţa spre o fereastră acoperită, acum, de o draperie. Încăperea spaţioasă, destul de sărăcăcioasă, conţinea mult mai puţin mobilier şi mult mai puţine bibelouri decât dormitoarele de la *High Coppice.*

În şemineu ardea un foc mare, alimentat cu dărnicie, cu o mulţime de lemne. Îmi era destul de cald. Dedesubt aveam o saltea din puf, deasupra nişte pături şi o plapumă, tot din puf. Scoţând mâinile afară, am văzut că eram îmbrăcată într-o cămăşuţă roz drăguţă, cu manşete din dantelă. Doamna Falcon stătea pe scaunul de lângă pat. Faţa ei frumoasă era obosită, dar calmă.

Amintindu-mi ce se întâmplase, m-am ridicat într-un cot.

— Matthew? Se simte bine? Trebuie să-i fricţionaţi zdravăn tot trupul cu prosoape aspre, doamnă Falcon...

— Stai liniştită, dragă. Nu-ţi face griji pentru Matthew. Gata, a scăpat. Femeia se ridică de pe scaun şi mă luă de mână. Au trecut deja trei ore şi ceva de când Harry te-a găsit târându-te prin zăpadă, cu Matthew în spinare. Doctorul Cheyne a trecut pe aici, pentru a vă consulta pe amândoi. Iar familiei Gresham i-am trimis vorbă că eşti la noi, în deplină siguranţă.

M-am lăsat pe spate, recunoscătoare. Doamna Falcon îmi dăduse toate informaţiile esenţiale în numai câteva cuvinte. Pentru a-mi spune acelaşi lucru, doamnei Gresham i-ar fi fost necesare zece minute întregi.

— Matthew s-a trezit cu puţin timp înainte, continuă ea. Numai pentru câteva minute. Acum doarme iar. Dar ne-a vorbit despre locul în care l-ai găsit şi despre întâlnirile voastre din vale. Ce băiat prostuţ. Nu ne-ar fi deranjat dacă am fi aflat din vreme de ele. Doamna Falcon îşi clătină capul, mirată. Harry şi Robert tot n-au reuşit să înţeleagă cum l-ai cărat de acolo, de jos, pe viscolul acesta îngrozitor.

În ciuda căldurii aşternuturilor, m-am simţit străbătută de un fior la amintirea celor întâmplate.

— Sunt destul de puternică pentru o fată de statura mea, doamnă Falcon... dar mi-a fost atât de teamă că nu voi fi *suficient* de puternică...

— Draga mea, în primul rând inima îţi este puternică, şi asta contează cel mai mult. Cu ochii inundaţi pe neaşteptate de lacrimi, doamna Falcon se aplecă pentru a mă săruta pe obraz. Dumnezeu să te binecuvânteze, Lucy. Întâi ai salvat viaţa lui Robert, apoi pe cea a băieţelului meu cel mic. Nici n-am cuvinte să-ţi mulţumesc.

Şi eu eram pe cale să plâng din cauza uşurării pe care o simţeam.

— Au fost pure întâmplări, doamnă Falcon. Mă bucur că i-am putut ajuta. Vă rog... trebuie să mă întorc în seara asta acasă? Sunt foarte obosită... şi mi-e teamă că domnul Gresham se va supăra teribil de rău pe mine.

— Să te întorci în seara asta? Nici nu se pune problema, Lucy. Doctorul Cheyne a zis că trebuie să rămâi în pat până la următoarea lui vizită. Dar de ce s-ar supăra domnul Gresham?

— Am... am ţipat la el pentru că n-a vrut să mă creadă că ştiam unde se află Matthew. Crede că plăsmuiesc tot felul de poveşti. Mi-a zis că regretă ziua în care m-a adus în casa lui şi m-a trimis în camera mea. Dar nu l-am

ascultat...

— Slavă Domnului că nu l-ai ascultat. Altfel, nu l-am mai fi avut pe Matthew. Vocea doamnei Falcon tremură, iar degetele i se strânseră în jurul mâinii mele. În orice caz, ai demonstrat că domnul Gresham greşeşte crezând că asta a fost o simplă născocire de-a ta, aşa încât nu se poate supăra, nu?

— Păi... lui nu-i place să greşească, doamnă Falcon.

— Înţeleg. Doamna Falcon oftă. Crezi că, dacă ţi-aş aduce un bol cu supă fierbinte, ai putea mânca puţin? Şi crezi că i-ai putea primi pentru o clipă pe Harry şi pe Robert? Ştiu că Harry nu este în stare să se ducă la culcare până când nu-ţi mulţumeşte.

— Mi-ar face plăcere să mănânc nişte supă, doamnă Falcon. Vă mulţumesc foarte mult, am spus, după care am ezitat. Cred că arăt mizerabil. Am senzaţia că faţa îmi este umflată, iar părul trebuie să-mi semene cu un cuib de pasăre. Dar dacă domnul Falcon şi Robert vor neapărat să mă vadă, puteţi să le explicaţi că nu arăt întotdeauna aşa?

Ea zâmbi. Ochii îi erau calzi şi înţelegători.

— Toţi te-am văzut cât de bine arăţi în condiţii normale, Lucy. Harry şi Robert realizează prin ce-ai trecut în seara asta. Şi ei au stat afară, în viscol, ore întregi.

Dar soţul şi fiul doamnei Falcon au primit acordul de a intra în camera mea abia după ce am terminat de mâncat supa adusă chiar de stăpâna casei, care a stat lângă mine, privindu-mă cu răbdare până când am luat ultima înghiţitură. Iniţial, vizita celor doi bărbaţi m-a făcut să mă simt foarte stânjenită. Aveam senzaţia că sunt ca o curcă plouată. Înfăţişarea domnului Falcon era tot sălbatică din cauza lungilor ore de agitaţie prin care trecuse, dar, cu un efort, el reuşi să-mi zâmbească. Apoi mă sărută pe frunte şi îmi mulţumi prin cuvinte simple, dar calde, care mă făcură să mă simt curând în largul meu. Robert, însă, părea a fi pus într-o mare încurcătură. Stând încruntat şi stingher, el bolborosi câteva fraze bombastice de recunoştinţă. Atitudinea pe care o adoptase era atât de diferită de comportamentul lui obişnuit, foarte sigur pe sine, încât abia puteam să-l recunosc în el pe omul cu care discutasem la Tsin Kai-feng, pe omul care intrase fără jenă în *High Coppice* pentru a întreba dacă mă poate vizita, pe omul care se Materializase din întuneric în vale, cu numai câteva săptămâni în urmă, pentru a mă săruta.

În acea noapte am avut parte de un somn adânc, lipsit de visuri. Iar a doua zi dimineaţă, când m-am trezit, am văzut că draperiile fuseseră date la o parte. Ninsoarea

încetase. Umerii mă mai dureau, dar, în afară de această mică neplăcere, mă simţeam perfect. Şi-mi era chiar foame. Lângă mine stătea o servitoare, care, imediat ce am deschis ochii, a plecat pentru a o anunţa pe stăpâna ei că mă trezisem. Zece minute mai târziu, fata se întoarse cu o tavă plină de mâncare, urmată de doamna Falcon.

— Bună dimineaţa, dragă Lucy. Sper că ai dormit bine. Matthew tot întreabă de tine, dar i-am spus că trebuie să aibă răbdare până când te vede doctorul.

Am mâncat lângă fereastră, privind valea plină de zăpadă, purtând o discuţie lejeră despre frumuseţea şi sălbăticia naturii. În prezenţa doamnei Falcon puteam da replici neaşteptat de prompte. Constatarea m-a făcut să mă gândesc cât de diferită putea fi această familie faţă de cea de peste vale. Când nu bârfea, doamna Gresham nu aborda niciodată decât subiecte domestice.

Puţin mai târziu am fost vizitată de doctorul Cheyne – un om vesel, veşnic îmbujorat, care, după ce-mi luă pulsul şi temperatura, îmi spuse:

— Păi bine, tânără domnişoară, cum de-ai putut să faci aşa ceva? O asemenea „excursie” l-ar fi doborât la pat, pentru o săptămână întreagă, pe oricare om. Ce naiba ai de gând să faci revenindu-ţi încă din dimineaţa asta, ai?

Vrei să-mi distrugi afacerile, nu? apoi doctorul se întoarse spre doamna Falcon. Doamnă, vă rog ca pe Matthew să-l mai ţineţi în pat o zi. Dar pe dumneaei este mai bine s-o lăsaţi să-şi facă de cap, dacă ţine morţiş să părăsească aşternuturile. Este o adevărată curiozitate a naturii, doamnă, asta este. Şi, făcându-mi cu ochiul, medicul îşi luă geanta, după care ieşi din încăpere.

— Trebuie să mă întorc acasă în dimineaţa asta? am întrebat-o pe doamna Falcon după plecarea lui:

— Evident că nu, dragă. Sunt convinsă că soţii Gresham nu se aşteaptă să-ţi revii atât de repede. Ia spune, vrei să rămâi în pat sau te îmbraci? Ţi-am dat bluzele şi lenjeria de corp la spălat. Acum toate sunt deja călcate, iar Peggy, slujnica cea micuţă, spune că-ţi poate împrumuta cea mai bună fustă a ei. Mi-e teamă că ale mele sunt prea largi pentru tine.

— Aş prefera să mă ridic din pat, dacă nu vă supăraţi.

— Bine. Haide, sus. Lasă-mă să-ţi aranjez părul. Când termin, ţi se va aduce apă caldă, ca să faci baie.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-una dintre bluzele mele, dar purtând o fustă de împrumut şi o pereche de pantofi, tot de împrumut, mă aflam în dormitorul lui Matthew. Băieţelul nu-şi amintea prea multe amănunte ale

îngrozitoarei experienţe prin care trecuse în seara anterioară. De fapt, principalul lui subiect de interes era iepuraşul. Cu greu m-am abţinut să nu fac o figură abătută atunci când am fost întrebată cu reproş în glas de ce nu am avut grijă să iau şi micuţul animal. Auzindu-l pe fiul ei cum vorbeşte, doamna Falcon îşi roti ochii spre mine, mimând cu umor disperarea, şi ridică din umeri, în chip de scuză. Atunci i-am spus lui Matthew că-i voi explica fratelui său cum se ajunge la căsuţa secretă, ca să se ducă după iepuraş. Şi promisiunea mea îl satisfăcu pe moment. Liniştit, băiatul se culcă, iar noi ne retraserăm la etajul superior, în mansarda spaţioasă cu tavan din sticlă, care purta denumirea de „atelier”.

Acolo, domnul Falcon îşi lăsă jos pensula şi paleta pentru a mă întâmpina cu căldură. Înfăţişarea nu-i mai era deloc sălbatică. Din contră, acum era la fel de zâmbitor şi de detaşat ca la prima noastră întâlnire, de la petrecerea în aer liber. În atelier domnea o dezordine incredibilă. Peste tot erau risipite desene neterminate, iar pereţii erau plini de afişe multicolore neînrămate şi, culmea, chiar şi de programe de teatru.

— Încerc să fac un peisaj de iarnă, îmi spuse domnul Falcon, făcându-mi semn cu capul spre fereastra imensă,

în timp ce braţul i se încolăcea în jurul taliei soţiei sale. Merge prost, nu-i aşa? Ce să-i faci, amândoi nu suntem de cât nişte simpli amatori, nu, Tina? Dar creierul cere, chiar dacă talentul e firav. Domnul Falcon îşi scoase halatul de lucru, pătat de acuarele. Cine optează pentru o cafea? Doamna Cox, bucătăreasa noastră, nu e de acord cu ea, evident. În conformitate cu categoricele ei păreri, Dumnezeu ne-a dat ceaiul pentru cazurile în care dorim băuturi fierbinţi şi ginul pentru cazurile în care dorim băuturi reci. Dar de la o vreme, de când s-a prins ce-i cu cafeaua, a început să facă o fiertură acceptabilă. Haideţi să coborâm şi s-o punem să-şi etaleze talentele, vreţi?

Din multe puncte de vedere, *Moonrakers* era o locuinţă sărăcăcioasă. În schimb, îmi plăcea mult atmosfera de acolo. Deşi mobilierul era vechi şi uzat, iar covoarele roase ici şi colo, stilul de decorare indica un simţ artistic deosebit. În locul încăperilor înţesate de mobilă, aici era preferat spaţiul; în locul bibelourilor împopoţonate, aici existau tot felul de obiecte fascinante, împrăştiate cu gust pe rafturi, pe poliţele căminelor şi pe micile măsuţe sculptate în lemn sau în piatră – un vas cu forme zvelte, în care fuseseră puse nişte ierburi uscate, delicat aranjate, o piatră mare cât o nucă de cocos, spartă pentru a se vedea

ametistul din ea, era pusă pe un suport din lemn, frumos imprimat şi aşa mai departe. Şi peste tot existau tablouri, unele pictate, după cum mi s-a explicat, de unul dintre soţii Falcon, altele – mai exact marea lor majoritate – semnate de diferiţii lor prieteni.

— Nimic de valoare, îmi spuse domnul Falcon pe un ton vesel în momentul în care ne aşezarăm în salon, cu ceştile de cafea în faţă. Ametistul nu merită să fie şlefuit, însă este frumos. Iar în ceea ce priveşte tablourile... ei bine, poate că peste o sută de ani se va dovedi că unul dintre amicii noştri a fost un geniu neînţeles. Cine poate şti? Uşa deschizându-se, domnul Falcon îşi întoarse capul într-acolo. Ah, Robert. Vino. Toarnă-ţi nişte cafea. Ai obţinut vreo izbândă cu iepuraşul ăla?

— L-am găsit viu. Nu-i extraordinar? Cuşca era aproape complet îngropată în zăpadă. Cred că ea a menţinut căldura dinăuntru, ca un iglu de eschimos. Robert îşi clătină capul. Nici nu-ţi poţi închipui ce drum a făcut aseară Lucy, cu Matthew în spinare. Nici acum nu-i prea uşor de parcurs.

Comportamentul lui Robert Falcon revenise la normal. Foarte degajat, el traversă încăperea, mă luă de mână şi se aplecă pentru a mă săruta pe obraz.

— Gata, te-ai ridicat din pat, Lucy? Ce fată uimitoare eşti! îmi face plăcere să te văd aici, în mijlocul nostru.

— Bună, Robert. Mă simt bine aici. Mă aşteptasem ca reîntâlnirea cu el să mă jeneze deoarece, exceptând momentul acelui incident de pe coasta văii, din seara sărbătorii din cinci noiembrie, şi scurta întrevedere din seara anterioară, nu-l mai întâlnisem de când domnul Gresham îi interzisese să mă mai viziteze. Dar atmosfera pe care o creau soţii Falcon era atât de caldă, încât părea imposibil să nu te simţi în largul tău. Înainte de a mă gândi ce spun, am adăugat: Aici totul este foarte diferit. Nu-mi place să-mi amintesc că trebuie să mă întorc.

De la masa pe care se afla cafetiera, Robert îi aruncă o privire scurtă tatălui său.

— Gresham îi poate crea neplăceri?

Domnul Falcon îşi scărpină barba.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, băiete. Dacă este tutorele ei legal, presupun că poate.

— Nu este tutorele meu, am spus, după care m-am grăbit să adaug: Dar, vă rog, nu consideraţi că am avut intenţia de a vă sugera ideea că aş vrea să rămân aici. N-ar fi trebuit să fac o astfel de afirmaţie.

— De ce nu? întotdeauna vei fi binevenită la noi, Lucy.

Domnul Falcon se uită la soţia sa şi zâmbi. Ne-am putea descurca într-un fel, dragă, nu-i aşa?

— Întotdeauna ne-am descurcat. Doamna Falcon îşi întoarse spre mine privirea ei limpede, candidă. Aş fi foarte fericită să vii la noi, dragă.

Atunci, le-am spus fără tragere de inimă:

— Sunteţi deosebit de drăguţi, dar domnul Gresham este cel care m-a luat din China şi cel care a avut grijă de mine de când am sosit de acolo. N-ar fi corect să mă mut la dumneavoastră dacă el doreşte să rămân la ei.

— Bine, nu vom încerca să te convingem, spuse doamna Falcon pe un ton foarte calm. Dar aia nu este familie dacă stăpânul face legea hotărând ce este mai bine pentru fiecare membru al ei, Lucy. Harry n-ar proceda aşa. Consider că fiecare dintre noi avem dreptul să ne urmăm propriul mod de gândire şi de acţiune. Privirile ei se opriră asupra lui Robert. Asta numai atâta vreme cât nu pricinuim neplăceri celor din jur.

Domnul Falcon chicoti.

— Pun pariu că bătrânul Gresham ne consideră o adunătură de oameni fără căpătâi; o adunătură de oameni de nimic, care, pe deasupra, şi-au găsit în Londra o mulţime de prieteni nebuni, extrem de destrăbălaţi. Mda,

poate că, într-adevăr, noi doi, adică Tina şi cu mine, nu ne îngrijim de problemele materiale pe cât ar trebui. Domnul Falcon îi aruncă o privire scurtă lui Robert, făcând o grimasă prin care ar fi vrut, parcă, să-şi ceară scuze. Cel puţin, Robert gândeşte cu siguranţă în acest mod. Dar este dreptul lui să-şi formeze păreri personale. Noi nu-i spunem cum să-şi trăiască viaţa, iar el a învăţat să nu se amestece în modul nostru de trai. Orice ar susţine alţii, nouă ne plac prietenii noştri. Marea lor majoritate sunt inşi decenţi, chiar dacă dau dovadă de puţin ne ortodoxism. Trăim cum dorim, nu deranjăm pe nimeni şi nu ne plângem atunci când viaţa ne mai dă, când şi când, câte o mică lovitură. Ridicându-se de pe scaun, domnul Falcon se duse la soţia sa şi se aplecă pentru a o săruta, fără niciun pic de jenă. Şi suntem fericiţi, nu-i aşa, dragostea mea?

Eram atât de fericită pentru ei, încât am simţit că ochii „încep să mă usture sub presiunea lacrimilor care tindeau să-i inunde. Pe soţii Gresham nu-i surprinsesem niciodată etalându-şi afecţiunea. Mai târziu, la ora prânzului, când am fost serviţi cu un meniu simplu, dar gustos, am observat multe alte dovezi ale legăturii puternice care exista între domnul Falcon şi soţia sa. Robert, în schimb, nu părea a se integra în această familie unită. Spre

deosebire de părinţii săi, el se gândea la viitor şi era profund îngrijorat – se vedea clar – de soarta proprietăţii lor. Discuţia care se purta la masă m-a făcut să-mi dau seama că *Moonrakers* era cauza unei serioase divergenţe de opinii între fiu şi părinţi.

— Filosofia ta, care se rezumă la cuvintele „lasă totul în voia sorţii”, este perfectă din punct de vedere teoretic, tată, spuse Robert pe un ton suficient de politicos, turnându-şi vin alb, din carafă. Dar într-o bună zi îţi va ajunge cuţitul la os. Expresia lui deveni sobră. Şi acea „bună zi” s-ar putea să fie chiar una din zilele anului viitor.

— Oh, nu fi pesimist, băiete, spuse domnul Falcon cu convingere. George Benton a afirmat mai deunăzi că, dacă îmi pun serios în gând, aş putea câştiga un ban frumuşel pictând portretele unor femei bogate şi frivole.

— Dar nu vei face aşa ceva, nu? Nu vei face pentru că, pur şi simplu, nu-ţi place portretistica.

Tatăl săuzâmbi.

— Adevărat. Ei... atunci poate că se va ivi altă soluţie.

— Şi dacă nu se iveşte, pierdem *Moonrakers.*

Aici, interveni doamna Falcon.

— Nici măcar asta nu înseamnă sfârşitul lumii, Robbie. Dacă suntem nevoiţi să plecăm de aici, noi doi, adică eu şi

tatăl tău, ne putem retrage într-o căsuţă modestă din Cornwall. Iubesc *Moonrakers*, însă casele nu sunt cele mai importante lucruri din lume.

— Pentru mine, *Moonrakers* este foarte important, mamă.

— Ştiu. Pentru tine este o obsesie, Robbie. Dar poate că, la momentul potrivit, domnul Sabine va prelungi perioada de ipotecare.

— Nick Sabine? Visezi, mamă. Singura şansă de prelungire a perioadei de ipotecare va apărea doar în cazul în care Sabine nu se va întoarce din China. Dar nici aşa nu ştiu ce se poate întâmpla. Vor trebui găsiţi moştenitorii şi reprezentanţii lui legali, dacă are vreunul, iar apoi totul va depinde de ei, presupun. În orice caz, mai avem puţin timp la dispoziţie. N-a circulat nicio veste privitoare la întoarcerea lui Sabine, aşa încât s-ar putea să fim norocoşi.

— Să nu doreşti niciodată moartea unui om, Robbie, se grăbi să-l avertizeze mama lui. Este urât să trăieşti cu o astfel de speranţă.

Robert ridică din umeri. Mă simţeam vinovată că stăteam la masa lor, cufundată într-o tăcere deplină, când aş fi putut să le dezvălui atât de multe secrete. Dar mai

aveam nevoie de un răgaz pentru a mă putea hotărî dacă aveam dreptul să vorbesc. Puţin mai târziu, Robert se scuză, pretextând că trebuie să plece pentru a se ocupa de amenajarea unei noi cuşti pentru iepurele lui Matthew. După ce uşa se închise în urma lui, domnul Falcon se uită la soţia sa, ridicând o sprânceană.

— Robert al nostru pare să se fi îmblânzit oarecum, spuse el, surprins. Asta trebuie să fie influenţa lui Lucy. Apoi, adresându-mi un zâmbet: De obicei, reproşurile băiatului ăsta nu sunt atât de moderate. Aparent, ai un efect benefic asupra lui.

O oră mai târziu, stăteam în dormitorul lui Matthew, concentrându-mă la un joc numit „Şerpi şi Scări”. Deodată, se auzi clinchetul clopoţelului de la intrare. După vreo trei minute, în camera noastră îşi făcu apariţia doamna Falcon.

— Îmi pare rău, Lucy, spuse ea cu simpatie în glas, dar este Edmund Gresham.

— Oh! Inima mi se strânse. A venit pentru a mă lua acasă?

— Nu prea ştiu, dragă. A întrebat de tine, apoi a cerut să-ţi vorbească. Te aşteaptă în salon. Trebuie să recunosc că a adoptat un comportament foarte curtenitor.

— Da. Edmund nu prea seamănă cu ceilalţi. Fără tragere

de inimă, m-am ridicat în picioare. Atunci, am să cobor.

Când am intrat în salon, Edmund mi-a venit în întâmpinare. Ne-am salutat cam stânjeniţi, apoi el m-a întrebat cum mă simt, iar eu i-am răspuns că mi-am revenit aproape complet. A urmat o pauză. Nu-l mai văzusem niciodată pe Edmund jenat, dar acum era clar că, pur şi simplu, nu ştia ce să facă. Pentru a întrerupe deranjanta tăcere, am spus:

— Regret că am fost nevoită să-ţi iau pantalonii, Edmund, însă n-aş fi putut să cobor în vale îmbrăcată în fustă.

— Oh, normal, normal, se grăbi el să zică, îmbujorându-se uşor. Eu... ăă... trebuie să spun că... ei bine, Lucy, după cum realizezi, probabil, tatăl meu nu este întotdeauna un om logic. Faptul că aseară ai avut completă dreptate şi că băiatul ar fi murit dacă te supuneai ordinelor lui, nu i-a domolit furia. Edmund ridică din umeri. Poate că, fără să realizeze, i-a fost ruşine. Poate că, acţionând ca orice om impulsiv, are tendinţa de a-şi schimba ruşinea în furie, în acest caz, îndreptată contra ta.

— Regret că nu l-am ascultat, Edmund, dar am fost nevoită să procedez aşa.

— Îmi dau seama. Problema este că mai am o veste.

Marsh s-a întors aproape imediat după ce am descoperit că nu te aflai în camera ta. Aflând de la Maggie ce se întâmplase, el a uitat complet de poziţia sa de servitor şi... şi l-a criticat pe tata în nişte termeni potriviţi mai degrabă unui sergent major decât unui majordom.

Îngrozită, mi-am acoperit gura cu ambele mâini.

— Oh! Şi cum au evoluat lucrurile, Edmund?

— Dându-şi drumul la limbă în stilul lui... ăă... surprinzător de elevat, de exprimare a opiniei, Marsh a dezvăluit un secret uluitor: că ar fi tatăl lui Nick Sabine şi, drept urmare, că ar fi socrul tău. Fără niciun dubiu, aceasta a fost cauza agitaţiei extreme care l-a cuprins ştiind că te supui unor mari riscuri şi furiei declanşate de atitudinea tatălui meu.

— Da, este adevărat, Edmund. Am inelul cu sigiliu al lui Nick. Domnul Marsh l-a recunoscut. Aşa a aflat despre legătura dintre mine şi Nick. Dar n-am spus nimănui, pentru că mi-a fost teamă ca nu cumva domnul Marsh să fie obligat să plece de la *High Coppice.*

Edmund îşi uni vârfurile degetelor mâinii stângi cu cele ale mâinii drepte.

— Corect. Având în vedere legătura voastră de rudenie şi comportamentul lui neinspirat de aseară, a fost demis

pe loc. A plecat de la noi în dimineaţa asta. Edmund scoase din buzunar un plic. M-a rugat să-ţi aduc o scrisoare.

Mâna mi-a tremurat când am luat scrisoarea.

— Te rog, pot s-o citesc acum?

— Desigur.

Am deschis plicul cu degete neîndemânatice.

— Ai fost... ai fost foarte drăguţ că mi-ai adus-o, Edmund.

El păru puţin surprins.

— Nu am niciun resentiment faţă de Marsh. Din punctul meu de vedere, ofensa pe care i-a adus-o lui tata a fost justificată dat fiind faptul că-ţi este socru.

Am scos scrisoarea din plic şi am despăturit-o.

Draga mea Lucy,

Slavă Domnului că ai scăpat cu bine şi că ai reuşit să-l salvezi pe băieţelul acela. Domnul Edmund a avut bunăvoinţa de a-mi promite că-ţi va înmâna această scrisoare. Mă mut în Greenwich, la un vechi prieten din armată, la care voi sta până când îmi voi găsi o altă slujbă. Te rog să nu-ţifaci griji pentru mine. Am pensia de fost militar şi sunt convins că primul meu stăpân, care în

prezent ocupă o poziţie importantă la Ministerul de Război, mă va ajuta dându-mi o recomandare bună. M-aş bucura mult să primesc veşti de la tine şi chiar să te văd, dacă va fi posibil să ne stabilim nişte întâlniri. Adresa mea va fi: strada Ludford nr. 14, Greenwich.

Cu dragoste de la afectuosul tău tată, Thomas Marsh.

Am împăturit foaia şi mi-am ridicat privirile.

— N-a făcut decât să-mi dea noua lui adresă şi să-mi spună că nu este necesar să-mi fac griji pentru el. Îţi mulţumesc încă o dată, Edmund.

— Pentru puţin. Familia Falcon a fost atentă cu tine?

— O, da, toţi au fost deosebit de amabili.

— Deci... ăă... îţi place casa asta?

— Da. Foarte mult.

— Dar presupun că posibilitatea de a... rămâne aici este mică, nu? Adică... ei bine, ca să fiu sincer, ştiu că părinţii mei s-ar simţi foarte uşuraţi dacă nu te-ai mai întoarce la noi, Lucy. Regret că trebuie să fac o astfel de afirmaţie. Eu nu-ţi port niciun fel de duşmănie, sper că înţelegi. Edmund se ridică în picioare şi începu să se plimbe cu paşi lenţi prin încăpere. Dar problema este că prezenţa ta tensionează atmosfera. Tata este vinovatul, normal,

deoarece el te-a adusla *High Coppice* – i-am spus-o în faţă. Mama n-a fost niciodată de acord cu această, idee. În plus, imposibilitatea ta de a-l ajuta pe tata aşa cum a sperat el, deşi nu ţi se poate imputa, a avut drept efect reducerea serioasă a dorinţei lui de a mai avea un membru de familie în plus.

Eram atât de încântată încât îmi pierise graiul. Totuşi, m-am străduit să-mi ascund cât de cât bucuria, considerând că, manifestându-mi-o, aş fi dat dovadă de prea multă impoliteţe. Ca atare, am vorbit, luând o figură meditativă.

— Dacă nu vrea să mă întorc, Edmund, sunt convinsă că pot rămâne aici. Soţii Falcon şi-au şi exprimat dorinţa de a mă opri la ei.

— Serios? Era greu de spus dacă Edmund se simţea uşurat sau surprins. Bine, sincer, asta este soluţia cea mai convenabilă, Lucy. Părinţii mei nu-şi vor neglija niciodată datoria pe care o au faţă de tine, evident. Dar soluţia este, pur şi simplu, excelentă. De fapt, tata a presimţit că familia Falcon este dornică să te ia, în speranţa că îi poţi ajuta să descopere secretul comorii comandantului chinez de oşti. Eu nu i-am dat dreptate, însă, după cum se vede, am greşit.

— Nu acesta-i motivul, Edmund. M-au invitat să stau la ei numai din cauza faptului că-mi sunt recunoscători. Le voi scrie părinţilor tăi; vreau să le mulţumesc pentru tot ce au făcut pentru mine. Crezi că-mi pot lua de acolo o parte din haine?

— Im? Da, da, sigur. Îi voi pune să-ţi împacheteze toate lucrurile şi să ţi le trimită. Apoi Edmund îşi coborî vocea. Le vei vorbi soţi lor Falcon despre Nick? Adică, le vei spune că te-ai măritat cu el şi că vei moşteni *Moonrakerst*

— Deocamdată nu ştiu. Este foarte dificil. N-am avut timp să mă gândesc... Oh, Edmund, chiar *trebuie* să respecţi toate dorinţele exprimate de Nick în testament? Perioada de ipotecare nu poate fi extinsă?

— Evident că nu, Lucy. Edmund părea a fi şocat. Legea mă obligă să respect întocmai instrucţiile lui Nick şi, ca atare, trebuie să iau în posesiune, în beneficiul tău, toate averile lui. Realizez că, pentru tine, situaţia va fi groaznică, dar n-am ce face.

— Mare păcat că se întâmplă aşa ceva. Edmund, nu crezi că ar fi bine să se încheie un acord între cele două familii, astfel încât, în eventualitatea găsirii comorii comandantului chinez de oşti, aceasta să fie împărţită în mod egal, aşa cum a intenţionat bunicul tău şi bunicul lui

Robert? Sfada dintre ele ar lua sfârşit şi familiile ar putea coopera, încercând împreună să găsească comoara.

Edmund dădu din cap.

— Cred c-ar fi extraordinar, Lucy. Dar părinţii mei n-ar accepta în vecii vecilor aşa ceva, la fel ca şi Robert, chiar dacă soţii Falcon ar fi dornici să încheie un asemenea acord. Apoi ridică din umeri. Sincer, nu cred că smaraldele vor fi găsite. Încercările lui Nick Sabine de a le găsi au eşuat, cele ale lui Robert Falcon de asemenea, planul tatălui meu n-a dus la niciun rezultat pozitiv... Pentru mine este de ajuns. Nu are sens să ne mai pierdem nici timpul, nici banii.

Eram frământată de sentimente contradictorii. Eram sigură că ştiam unde se afla comoara – asta, presupunând că, între timp, nu fusese luată de acolo. Dacă le vorbeam soţilor Falcon despre descoperirea mea, însemna că trădez familia Gresham. Nu fusesem fericită la *High Coppice,* dar timp de şapte luni trăisem sub acoperişul domnului Gresham şi mâncasem din pâinea lui, motiv pentru care nu le puteam vinde, secretul tocmai duşmanilor săi, chiar dacă aceştia îmi erau prieteni. Pe de altă parte, nu puteam dezvălui nici unui Gresham soluţia ghicitorii, deoarece poate că exista totuşi o cale care oferea unele speranţe de

salvare a *domeniului Moonrakers* şi a familiei Falcon, ori eu îmi doream acest lucru cu disperare.

Edmund se ridică.

— Acum am să plec, Lucy. Poate că, înainte de a o porni spre casă, ar fi cazul să vorbesc cu Harry Falcon, pentru a mă convinge că doreşte să te găzduiască.

— Da, mă duc să-l chem. Edmund, să ştii că-ţi sunt profund recunoscătoare pentru bunăvoinţa de care dai dovadă.

— Bunăvoinţă?

— Da. Întotdeauna ai fost drăguţ cu mine.

— Sincer? Edmund se uită lung spre fereastră. Sper că mi-am făcut datoria aşa cum trebuie, dar nu prea cred că mi se poate atribui meritul de a fi binevoitor. E ciudat; tu percepi lucrurile cu totul altfel decât alţi oameni. Deşi toţi din familia Falcon sunt urâţi de toţi membrii familiei mele, eu n-am fost niciodată în stare să nutresc astfel de sentimente faţă de ei, chiar dacă în anii de şcoală m-am temut de Robert. Dar nici nu-i simpatizez... Privirile lui Edmund se întoarseră spre mine. Ştii, legea nu are sentimente; ea încearcă doar să fie cât mai dreaptă. Aşa am fost şi eu cu tine, Lucy. Drept. Probabil că am ajuns să semăn cu legile pe care vreau să le aplic.

Cred că aceste cuvinte s-ar putea număra printre cele mai triste pe care le-am auzit vreodată. Mi-a fost milă de Edmund, dar n-am fost în stare să-i dau nicio replică. După o clipă, i-am dat mâna şi mi-am luat rămas-bun de la el, apoi m-am dus după domnul Falcon.

Moonrakers mă făcea să am senzaţia că trăiesc în cu totul altă lume. De fapt, mi-am format pe deplin această impresie abia după Crăciun. După cum înţelesesem, de obicei, de Crăciun, familia Falcon avea mai mulţi oaspeţi, dar anul acesta, din cauza şocului provocat de Matthew care scăpase doar printr-o minune de la moarte, ei anulaseră toate aranjamentele, prin telegrame trimise chiar în dimineaţa următoare neplăcutei experienţe.

În Ziua Darurilor, Matthew a primit permisiunea de a părăsi patul. Trei zile mai târziu, băieţelul se simţea deja perfect. M-am bucurat că-mi pot petrece Crăciunul în linişte, doar cu familia Falcon, deoarece simţeam nevoia unui răgaz pentru a-mi reveni şi a mă deprinde cu noul meu cămin. De fapt, nu trebuia să-mi fac griji în privinţa adaptării, pentru că, după cum afirmase doamna Falcon, *Moonrakers* era un cămin în care fiecare membru al familiei avea libertatea de a face orice dorea, cu condiţia să nu le provoace neplăceri celorlalţi.

În afară de doamna Cox, în casă nu mai erau decât două servitoare, un lacheu tânăr şi un grădinar-meşter la toate, care trăia împreună cu soţia sa într-o căbănuţă din apropiere. Uneori, când domnul şi doamna Falcon aveau musafiri, era solicitat şi ajutorul soţiei grădinarului. Majordomul de la *Moonrakers* se pensionase cu un an în urmă şi nu fusese înlocuit, din motive de natură pur financiară.

În această casă mi se permitea să-i ajut pe servitori oricum doream – la gătit, la curăţenie sau, de la începutul lunii ianuarie, când a avut loc un dezgheţ brusc, la grădinărit. Toţi erau prietenoşi şi, chiar dacă salariile cu care erau recompensaţi erau ceva mai mici decât salariile primite de servitorii din alte case similare, toţi păreau a se considera norocoşi că au şansa să-i servească pe soţii Falcon. În orice caz, acum mă bucuram că eram mult mai ocupată ca înainte, până în a doua săptămână a lunii ianuarie, când Matthew a trebuit să se întoarcă la şcoală, am petrecut ore întregi împreună cu el, deşi mama lui a încercat cu amabilitate să-l facă să înţeleagă că nu trebuie să-mi monopolizeze tot timpul liber. În bucătărie, doamna Cox mi-a primit fericită ajutorul şi a început să mă înveţe cum se pregătesc unele bucate tipic englezeşti. În plus, nu

mai eram obligată să zac în pat din zorii zilei până la ora prestabilită a trezirii, ci puteam să ies din dormitor pentru a le ajuta pe servitoare să aprindă focurile şi să şteargă praful. Era plăcut să mă simt din nou utilă.

Domnul Falcon mă încuraja să-mi testez talentul la pictură, aşa încât îmi petreceam, ocazional, şi în atelierul lui o oră sau două, mâzgălind mica bucată de canava pe care mi-o punea în faţă. Dar, neavând talent la pictură, am renunţat curând la aceste încercări. Într-una din zile, le-am arătat soţilor Falcon pânza grosolană găsită în China, pe care tatăl domnului Falcon desenase *Moonrakers*. Pentru mine, aceasta era fascinantă deoarece demonstra că cei doi tineri ofiţeri trecuseră, cu şaizeci de ani în urmă, *tocmai* pe la Misiunea în care îmi petrecusem toată viaţa, Misiune aflată în celălalt capăt al lumii. Dar domnul şi doamna Falcon au fost interesaţi în special de calitatea acelui desen.

— Ce strălucire naturală... curată! spuse domnul Falcon, zâmbind. Nu te înverzeşti de invidie, Tina?

Soţia sa dădu din cap, nedezlipindu-şi privirile de la bucata de canava.

— Mă întreb dacă îşi preţuia talentul. Sau o fi fost ca Robbie?

— Ca Robbie, îmi imaginez. Altfel, de ce un om cu un asemenea talent s-ar fi făcut militar? Domnul Falcon mă privi dezamăgit. Robert nu vrea nici să picteze, nici să deseneze, deşi este de două ori mai talentat decât noi doi laolaltă.

Ştiam acest lucru. Îl văzusem pe Robert dându-i viaţă lui Nick Sabine din numai câteva linii sigure, făcute cu cărbunele pe un zid grosolan tencuit.

La puţin timp după Crăciun, i-am scris domnului Marsh. Drept răspuns, acesta mi-a trimis o misivă afectuoasă. În prezent, el lucra ca valet în micuţa locuinţă londoneză a primului său stăpân, care ajunsese general-locotenent la Ministerul de Război. Marsh părea a fi mulţumit de poziţia pe care o obţinuse, se declara bucuros de mutarea mea la familia Falcon şi spera că i se va permite să mă viziteze curând, cu ocazia următoarei sale zile libere.

Prima dată când i-am revăzut pe cei din familia Gresham a fost într-o duminică, atunci când ne-am dus la biserică. Mi se părea ciudat să stau în strana din faţa lor. Natural, vestea mutării „chinezoaicei” de la *High Coppice* la *Moonrakers* circula prin tot satul. După slujba religioasă, când cele două familii au trecut una pe lângă alta, am făcut o mică reverenţă şi am spus „Bună dimineaţa”.

Edmund şi-a ridicat pălăria, răspunzându-mi la salut. Amanda, părând stânjenită, a murmurat un sfios „Bună, Lucy”. Emily m-a ignorat. Doamna Gresham, şi-a înclinat capul cu aroganţă, iar domnul Gresham şi-a ridicat pe jumătate bastonul, vrând, parcă, să dea un semn vag de recunoaştere. Mă bucuram foarte mult că trecusem de acest impas, al primei noastre întâlniri, care a stabilit şi tiparul întâlnirilor ulterioare, fie de la biserică, fie din sat.

Nu fusesem în stare să iau hotărârea de a le divulga familiei Falcon secretul căsătoriei mele cu Nicholas Sabine. Pur şi simplu, nu fusesem în stare să găsesc curajul de care aveam nevoie pentru a-i anunţa că înainte de sfârşitul anului aveam să moştenesc *Moonrakers* şi, drept urmare, că înainte de sfârşitul anului ei trebuiau să plece de acolo. Într-o bună zi, tot era necesar ca adevărul să iasă la lumină, dar continuam să sper că înainte de asta avea să se întâmple o minune care să împiedice punerea în aplicare a planului lui Nicholas Sabine.

Într-o seară a lunii februarie, în timp ce cinam, Robert spuse încruntat:

— Ai lustruit bine argintăria, Lucy, dar mă enervează să te văd făcând treabă prin casă sau prin bucătărie. Ai avut parte de suficientă muncă în copilărie.

— Chestiile astea rămân la latitudinea ei, interveni tatăl lui pe un ton vesel. Ştii care este problema ta, băiete? îţi

Imaginezi mereu cum te-ai simţi tu dacă te-ai afla în pielea altcuiva şi nu poţi înţelege de ce cel în cauză percepe lucrurile altfel decât tine. Tu nu eşti Lucy. Ea este *ea,* o individualitate unică, la fel ca fiecare dintre noi. În concluzie, las-o să facă ce doreşte.

N-am spus nimic deoarece ştiam de ce Robert făcuse o astfel de afirmaţie. În luna care trecuse de când plecase Matthew la şcoală, Robert începuse din nou să-mi facă curte. Cel puţin, aşa mi se părea. În orice caz, era clar că-mi căuta compania, în special atunci când se ivea posibilitatea să rămânem singuri. Era atent, bun şi afectuos. Dar nu era deloc insistent, ori acest lucru mă nedumerea deoarece nu-i stătea în fire. Nu făcuse nicio aluzie la bizara seară când mă sărutase în vale. Nu ştiu de ce, aveam presimţirea că exista un motiv care îl determina să nu-mi spună ceea ce gândea.

Dar chiar dacă aveam dreptate considerând că mă curta, nu ştiam dacă mă bucuram sau regretam. Nu fusesem niciodată îndrăgostită, şi nici nu avusesem prea mult timp pentru a mă gândi la iubire, aşa încât îmi era greu să-mi dau seama ce sentimente nutresc faţă de

Robert. În China, văzusem că ştie să renunţe la viaţa sigură şi uşoară din satul Hawkfield. Ca atare, realizam că este un bărbat puternic, capabil, hotărât. Şi îl admiram pentru asta. Pe de altă parte, îl consideram drăguţ şi atrăgător, cum presupun că îl considera orice englezoaică. Acum îmi era greu să înţeleg de ce în trecut îl numisem „străinul cel urât”. Traiul dus în Anglia îmi schimbase ideile privitoare la farmecul unui bărbat şi frumuseţea unei femei.

Ştiam că Robert mă considera atrăgătoare, deoarece îmi spusese clar acest lucru, încă din timpul vizitelor pe care le făcuse la *High Coppice,* şi reuşisem să scap de timiditatea care mă copleşise la primele lui afirmaţii de acest gen. Presupuneam că, mai devreme sau mai târziu, avea să-mi declare că mă iubeşte. Chiar mă întrebam cum aveam să reacţionez atunci. Ori de câte ori îi vedeam pe soţii Falcon, aveam senzaţia că înţeleg ce înseamnă dragostea. Între aceşti oameni părea să existe un flux luminos, la fel de cald şi de natural ca razele de soare care vin spre pământ. Nu, cu siguranţă nu simţeam pentru Robert aşa ceva, şi nici pentru un alt bărbat, dar poate că fluxul acela apărea doar cu timpul, datorită convieţuirii şi a convergenţei de idei. Sau poate că el apărea numai rareori, în cazul celor

foarte norocoşi.

Ceva mai târziu, tot în acea zi, mă aflam în atelier cu doamna Falcon, care se apucase să-mi facă un portret. Deoarece se concentra intens, un timp am fost amândouă tăcute. Dar, la un moment dat, când a făcut o pauză pentru a amesteca nişte culori pe paletă, ea zise încet:

— Cred că Robert vrea să se însoare cu tine, Lucy.

— Oh! Am simţit că mă îmbujorez puţin. Aşa v-a spus?

— Nu. Robert nu ne prea spune ce gândeşte şi ce simte, dar, de-a lungul anilor, am învăţat să ghicim. Doamna Falcon se uită la pensulă, fără a da senzaţia că ar vedea-o. Este ciudat că din asemenea părinţi s-a putut naşte un astfel de băiat. Robert se deosebeşte foarte mult de noi. Dar, în definitiv, fiecare suntem o entitate separată şi lucrul acesta nu poate fi schimbat. Acum doamna Falcon îşi ridică privirile spre mine. Ochii ei trădau nelinişte. Dacă te cere în căsătorie, sper... sper că nu vei accepta.

Am fost luată prin surprindere. Şi chiar m-a durut sufletul, dar numai pentru o clipă, pentru că apoi am realizat cât de proastă am fost. Familia Falcon nu era bogată, însă făcea parte din elita provincială. Ori eu ştiam foarte bine că tinerii englezi proveniţi din familii bune trebuia să-şi aleagă soţiile şi cu mare atenţie, pentru a

face o partidă onorabilă. Iar eu ce eram? O simplă orfană venită de la o Misiune din China, lipsită de orice resurse materiale, din punctul lor de vedere, atâta vreme cât nu-mi ştiau secretul. Domnul şi doamna Falcon fuseseră deosebit de drăguţi cu mine, oferindu-mi prietenia lor, dar asta nu însemna că nu continuam să fiu o soţie nepotrivită pentru fiul lor. Ei nu voiau să-i interzică lui Robert să facă un asemenea pas – şi, la drept vorbind, Robert nici nu era genul de om căruia să i se poată interzice ceva. În schimb, doamna Falcon încerca cu delicateţe să mă facă să înţeleg ce părere aveau ei, ca părinţi, despre această posibilă alianţă.

Ca atare, am spus:

— Nu m-am gândit că ne-am putea căsători, doamnă Falcon, dar vă înţeleg-foarte bine. N-aş fi o soţie potrivită pentru Robert.

Ea îmi aruncă o privire fugară. Pentru o clipă, am avut impresia că era pe cale să protesteze. Totuşi, după o ezitare, păru că se răzgândeşte şi spuse:

— Cam aşa ceva, Lucy. Oricum, n-am să mai pomenesc nimic despre chestia asta. Apoi puse pe masă pensula şi îmi adresă un zâmbet cam ostenit. Cred că pentru ziua de astăzi îmi ajunge. Nu-mi prea merge bine mâna.

O săptămână mai târziu, Robert mă cerea în căsătorie. Nu puteam spune că eram nepregătită pentru acest eveniment, dar, chiar şi aşa, m-am simţit pusă în încurcătură. Bâlbâindu-mă, i-am mulţumit pentru marea onoare pe care mi-o făcea şi i-am declarat că, după părerea mea, nu sunt persoana cea mai nimerită pentru el.

Robert îmi închise gura printr-un zâmbet şi o fluturare de mână, afirmând apoi că el este cel care poate judeca cel mai bine cine poate fi şi cine nu poate fi viitoarea lui soţie. Chinuită de jenă, i-am spus atunci că, efectiv, nu ştiu ce sentimente nutresc faţă de el, că, poate, nu eram încă suficient de matură pentru a mă gândi la căsnicie.

Darnici aceste afirmaţii nu-l descurajară.

— Ai optsprezece ani, Lucy. În plus, eşti mult mai matură decât majoritatea englezoaicelor de vârsta ta. Însă presupun că ai nevoie de timp pentru a te obişnui cu această idee. Îţi voi da un răgaz; după aceea, îţi voi cere din nou mâna.

— Oh, îţi mulţumesc, Robert. Scuză-mă dacă te-am ofensat.

— Absolut deloc. Luându-mă de umeri, el mă sărută pe obraz. Sigur te voi întreba din nou dacă vrei să te măriţi cu

mine. Săptămâna viitoare.

— Oh!

El râse şi mă lăsă singură, complet derutată.

În acea seară, degeaba m-am urcat în pat, pentru că n-am reuşit să adorm. După ce m-am lăsat chinuită o oră întreagă de o mulţime de gânduri învălmăşite, am aprins micuţa lampă de pe noptieră, mi-am pus capotul şi m-am aşezat pe pat cu genunchii strânşi la piept, încercând să fac o oarecare ordine în sentimentele mele confuze. Treptat, în minte mi-a prins contur şi s-a clarificat o idee ce mocnea.

Nu eram convinsă că vreau să mă mărit cu Robert, dar nici nu puteam afirma deschis că *nu* vreau să mă mărit cu el. Deci, dacă n-aş fi ştiut că soţii Falcon îmi sunt potrivnici, aş fi acceptat? Habar n-aveam. Dar domnul şi doamna Falcon m-ar mai fi considerat o soţie nepotrivită pentru Robert dacă ar fi aflat că această căsătorie ducea la salvarea domeniului *Moonrakers*? Cu siguranţă, acest amănunt avea o mare greutate.

Credeam că găsisem o cale care să ducă la soluţionarea celor două probleme principale pe care le vizam: salvarea domeniului *Moonrakers* şi împărţirea comorii, în cazul descoperirii acesteia, între familiile Gresham şi Falcon.

Calea aceasta, am gândit cu mintea mea proastă, era simplă. Trebuia să accept propunerea de căsătorie numai în schimbul promisiunii lui Robert de a împărţi comoara cu familia Gresham. Şi, o dată promisiunea obţinută, aveam să-i vorbesc viitorului meu soţ despre minunata descoperire care mă ajutase să descifrez ghicitoarea. După aceea, Robert putea pleca în China pentru a aduce smaraldele. Poate că exista chiar posibilitatea să-l însoţesc. Acest ultim gând îmi făcu inima să bată mai repede; doream cu ardoare să revăd Misiunea, împreună cu toţi copiii ei.

Căsătoria urma să aibă loc la întoarcere, după împărţirea comorii şi achitarea datoriei din cauza căreia fusese ipotecat Moo*mrakers.* Cu siguranţă, aceasta trebuia să fie cea mai bună cale de soluţionare a tuturor problemelor, nu? După aceea, încercările mele susţinute de a fi o soţie cât mai bună pentru Robert puteau compensa faptul că eram considerată „nepotrivită”.

Luând un blocnotes şi un creion din unul dintre sertarele comodei, am revenit în pat şi am început să scriu cu multă atenţie. În primul rând, am aşternut pe hârtie poezia-ghicitoare.

„Deasupra cuţitului colosului curbat, Unde zboară florile bătute de vânturi, Stă templul ce adăposteşte norocul.

Dincolo de minunata lume răsturnată Marcată de puiul de urs al cerurilor. Se odihnesc ochii orbi ai tigrului”.

Apoi am început să scriu care era soluţia. *Cuvintele CUŢITUL COLOSULUI formează o anagramă. Amestecând literele, se obţine TSIN KAI-FENG. Misiunea, care a fost odinioară templu, se află pe un deal care se înalţă deasupra satului Tsin Kai-feng.*

Aceasta era descoperirea pe care o făcusem în seara când, jucând anagrame, mă amuzasem scriind pe caieţel denumirile unor localităţi din China. Până în acel moment mi se păruse imposibil ca Misiunea noastră să fie tocmai templul menţionat de ghicitoare, deoarece cursul râului de pe hărţile celor doi tineri militari nu corespundea cu cel real. Dar apoi îmi amintisem de o informaţie pe care mi-o dăduseră sătenii din Tsin Kai-feng. Cu aproximativ treizeci de ani în urmă, pe micuţul nostru râu fusese ridicat un stăvilar, iar apa fusese obligată să-şi croiască alt făgaş, pentru a se mări suprafaţa terenului arabil. Deci hărţile indicau fostul, nu actualul curs al râului. Datorită acestei informaţii şi a certitudinii că Misiunea noastră era templul

indicat de ghicitoare, restul cheilor păreau a ieşi la iveală aproape de la sine.

În continuare, am scris: *La câţiva iarzi distanţă de zidul nordic al Misiunii se află un prun bătrân, iar în apropierea lui există mai multe buturugi de pruni tăiaţi. La acel loc trebuie să se refere versul: „Unde zboară florile bătute de vânturi”.*

M-am oprit. Îmi aminteam cât de des stătusem în nopţile de vară întinsă pe rogojină, cu fereastra larg deschisă, şi mă uitasem la stelele care se reflectau pe scutul din bronz de pe peretele opus – scutul pe care îl folosisem în loc de oglindă. Niciodată nu-mi trecuse prin cap să mă întreb de ce dispoziţia corpurilor cereşti nu se modifica. Ele rămâneau întotdeauna aşezate la fel unele faţă de altele, numai că se roteau în jurul unei stele fixe. Dar acum ştiam care este explicaţia, deoarece în timpul primelor săptămâni petrecute la *High Coppice,* începând să studiez setul de enciclopedii, citisem un articol lung, privitor la astronomie.

Creionul meu se puse din nou în mişcare: „*Puiul de urs al cerurilor” face referire la constelaţia cunoscută sub denumirea de Ursa Mică. Cea mai strălucitoare stea a acestui grup este Steaua Polară, care răsare în dreptul*

ferestrei unei camere a Misiunii, reflectându-se pe un scut din bronz, plasat pe perete.

Când este bine lustruit, scutul are puterea de reflexie a unei oglinzi, arătând întregul univers inversat. Deci „dincolo de minunata lume răsturnată” trebuie să fie echivalent cu „în spatele acestui scut din bronz”.

Mi-am recitit toate consemnările, apoi am „realizat că soluţia dată nu era completă, deoarece nu trecusem pe hârtie explicaţia ultimului vers, explicaţie pe care le-o dădusem deja soţilor Gresham. Ca atare, am scris: În *această zonă a Chinei, smaraldele sunt numite „ochii tigrului”.*

Nu prea ştiam de ce scrisesem soluţia sub această formă. Parţial, din cauza faptului că, neputând să dorm, dorisem să-mi ocup mintea cu ceva; dar probabil că, parţial, şi datorită presentimentului că secretul n-ar trebui să fie doar memorat, ci şi aşternut pe hârtie.

Am împăturit foaia, am băgat-o într-un plic pe care l-am lipit, apoi m-am cufundat în gânduri. După un minut sau două, am trecut pe plic numele şi adresa domnului Marsh. De la Crăciun încoace, acesta mă vizitase de două ori şi de fiecare dată petrecusem împreună câteva ore fericite. Dar nu-i vorbisem despre descoperirea pe care o făcusem,

nedorind să-i încarc sufletul cu problemele mele. Deasupra numelui şi adresei, am scris cu litere mari, de tipar, cuvintele Privat şi Confidenţial, apoi m-am dus la şifonier, pentru a pune scrisoarea în valiza veche, alături de mica mea colecţie de suveniruri. Şi, o dată problema rezolvată, m-am întors în pat, cu sentimentul că am adoptat un comportament cam prostesc şi teatral. În orice caz, măcar luasem o măsură de precauţie pentru ca secretul să nu mai fie pierdut. Dacă scrisoarea avea să ajungă vreodată în mâinile domnului Marsh, eram mulţumită că soarta comorii avea să rămână la latitudinea lui.

În cursul săptămânii următoare, Robert mă întrebă din nou dacă vreau să mă mărit cu el. Refuzul meu ezitant, abia mormăit pe sub nas, îl făcu să râdă. Şi nu insistă, dar peste exact încă o săptămână veni iarăşi să-mi ceară mâna. În acea dimineaţă, tocmai luasem o hotărâre. Aveam să duc la îndeplinire planul la care mă gândisem în ultimele zile. Trebuia să-i spun lui Robert cum mă măritasem cu Nick Sabine în închisoarea din Chengfu şi de ce. Dacă vestea aceasta nu avea să-i distrugă dorinţa de a-i deveni soţie, aveam să fac pasul următor, adică să-i spun că ştiu unde se află comoara comandantului chinez de oşti şi să-l întreb dacă este de acord s-o împartă cu

familia Gresham. Dacă răspunsul lui avea să fie afirmativ, nu-mi mai rămânea decât să-i accept propunerea de căsătorie.

Acesta era planul. Eram caraghios de mândră de el, fără să ştiu că soarta îşi va bate joc de toate speranţele mele. Era după-amiază şi mă aflam împreună cu Robert în salon. El mă întrebase pentru a treia oară dacă doresc să-i devin soţie.

— Robert, am zis, înainte de a-ţi răspunde vreau să-ţi spun ceva...

Exact în acel moment, se auzi clinchetul puternic al clopoţelului de la uşă, care păru să fi fost tras cu forţă. M-am oprit.

— Hai, continuă, micuţa mea Lucy. Spune-mi despre ce este vorba, mă îndemnă Robert.

— Mai bine aşteptăm. Nu vreau să fiu întreruptă, pentru că vreau să-ţi dezvălui un lucru foarte important.

El îmi zâmbi.

— Bine, avem timp suficient. Nu ştiam că aşteptăm vreun musafir, dar cred că am auzit zgomotul roţilor unei trăsuri. Şti cumva unde sunt părinţii mei?

— Presupun că sunt în atelier.

Uşa se deschise. Nellie, una dintre cele două slujnice, se

ivi în prag, de unde ne privi uluită.

— Scuzaţi-mă, domnule Robert, izbucni ea, agitată, dar a venit un domn care vrea s-o vadă pe domnişoara Lucy. Susţine că... Vocea slujnicei se stinse. Fata aruncă o privire scurtă peste umăr. Susţine că... oh, nici nu vă pot spune ce susţine, domnişoară Lucy!

— Atunci, am să-i spun chiar eu, se auzi o voce care mă făcu să sar în picioare, albă la faţă. Din cauza şocului, începusem să tremur. În spatele lui Nellie se contura o siluetă. Apoi o mână fermă o dădu pe slujnică la o parte şi în încăpere îşi făcu apariţia însuşi Nick Sabine. Am venit să-mi iau nevasta.

Nick era îmbrăcat într-o haină scurtă, cu guler din catifea. În mână avea o pălărie, iar sub braţ un baston. Fără tuleiele din barba-i nerasă din închisoare, mandibula îi părea mai lungă şi mai îngustă ca oricând. Dar, în afară de asta, era întocmai cum mi-l aminteam. Poate că lipseau doar demonii batjocoritori din ochii aceia negri, care acum erau reci, lipsiţi de orice emoţie.

Era imposibil, dar adevărat. Acesta era Nicholas Sabine, în carne şi oase. Ceaţa densă în care mi s-a cufundat creierul din cauza şocului a fost străpunsă pe neaşteptate de o rază orbitoare, născută din uşurare şi bucurie.

— Domnule Sabine...? am reuşit să murmur, după care am făcut un pas spre el. Oh, domnule Sabine... sunteţi *viu!* Mă bucur... mă bucur atât de mult...

— Serios, Lucy? Ochii lui Sabine licăriră. Oare ce exprimaseră ei în acea clipă? Supărare? Amărăciune? Nu eram în stare să-mi dau seama. Atunci, e perfect, îmi spuse cu răceală în glas. Du-te să-ţi împachetezi lucrurile, vrei?

Şi, acestea fiind zise, Sabine înaintă, trecu pe lângă mine şi se opri în faţa lui Robert. M-am întors, ţinându-mi mâna la tâmplă. Din haosul de gânduri din creierul meu se născuse brusc o frică puternică. Dacă Nick Sabine era viu, însemna că-l văzusem cu adevărat în acea seară de sărbătoare, când fusesem dusă în Peşterile Chislehurst. Ori de aici rezulta că...

Mintea mea evită să tragă concluzia. Cu un efort, mi-am concentrat atenţia la cei doi bărbaţi care se confruntau. Faţa lui Robert era la fel de albă ca a mea, probabil, iar ochii îi erau măriţi şi arzători.

— *Nevasta* ta? întrebă el în şoaptă, cu o voce coborâtă, dar înspăimântătoare.

— Nevasta mea. Glasul lui Nick Sabine nu avea nicio inflexiune. Nevasta mea a trăit cu impresia că sunt mort.

Dar nu sunt. Lucy, du-te, te rog, să-ţi împachetezi lucrurile. Deşi mi se adresase, Nick nu-şi întorsese capul. Cei doi bărbaţi nu-şi desprindeau privirile unul de la altul. Tensiunea era atât de mare, încât în atmosferă părea să se producă un trăsnet inevitabil.

De pe hol răzbăteau zgomotele unor paşi grăbiţi. Apoi se auzi vocea lui Nellie.

— Aici, înăuntru, domnule!

În clipa următoare, în încăpere îşi făceau apariţia soţii Falcon. Intraseră pe uşă amândoi odată. Nellie se dusese să-i aducă. Nick Sabine se întoarse şi, dând cu ochii de ei, făcu o mică plecăciune spre doamna Falcon.

— Bună ziua, doamnă. Scuzaţi deranjul.

Doamna Falcon îşi mută privirile de la unul la altul, apoi se grăbi să vină la mine pentru a mă lua pe după umeri.

— Bunule Dumnezeu, acesta-i tânărul Sabine, nu-i aşa? spuse domnul Falcon. Te ţin minte de la Bellwood. Ce-i cu toată agitaţia aceasta?

Am simţit-o pe doamna Falcon inspirând adânc, de parcă ar fi vrut să se liniştească. Apoi i-am auzit vocea.

— După o absenţă atât de lungă, ne-a fost teamă că aţi păţit ceva rău în China, domnule Sabine. Mă bucur să constat că v-aţi întors cu bine.

— Mă îndoiesc, doamnă.

Pe obrajii doamnei Falcon apărură două pete intens colorate.

— Credeţi ce doriţi, domnule Sabine, dar nu sunt mincinoasă şi nu mi s-a întâmplat niciodată să doresc răul unui om.

Sabine o studie gânditor timp de câteva clipe, după care dădu din cap.

— Sunt convins că este adevărat. Nu am nimic împotriva dumneavoastră, aşa încât vă rog să-mi scuzaţi impoliteţea. Şi acum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea ca Lucy să-şi împacheteze câteva lucruri ca să putem pleca imediat.

— Prostii! Domnul Falcon se apropie de Sabine. Ce-i cu vorbele astea pe care ni le spune Nellie? Chiar pretinzi că, Lucy îţi este soţie?

Nick Sabine se uită la mine.

— Am fost împreună în celulele închisorii din Chengfu. Acolo ne-am căsătorit, cu câteva ore înainte de momentul în care ar fi trebuit să aibă loc execuţia mea. Căsătoria este perfect legală. Întrebaţi-l pe Edmund Gresham. El este avocatul meu. Ca atare, are toate actele doveditoare. Nick ridică din umeri. Dar poate că-i mai bine s-o întrebaţi chiar pe Lucy.

Toţi ochii se întoarseră spre mine. Am dat încet din cap, apoi am murmurat:

— Da, este adevărat.

Domnul Falcon îşi duse ambele mâini la cap.

— Dar, Lucy, copilă...! *De ce?*

Cu mult timp înainte să pot găsi un răspuns potrivit, Nick Sabine spuse:

— Motivele nu mai contează. Dar, dacă soţia dumneavoastră ar avea amabilitatea de a se duce cu Lucy pentru a o ajuta la împachetat, v-aş putea face un scurt rezumat al poveştii noastre.

Maxilarele domnului Falcon se contractară.

— N-am nevoie. Nu prea ştiu care sunt legile, însă mă îndoiesc c-o poţi determina să te urmeze împotriva voinţei ei, Sabine.

— Este soţia mea legitimă. Tonul lui Nick era rece, dar politicos. Privirile i se întoarseră spre mine. Refuzi să vii cu mine, Lucy?

Ţinând-o strâns de mână pe doamna Falcon, mi-am scuturat capul. Nu-l puteam refuza. Indiferent de împrejurările în care avusese loc căsătoria noastră, făcusem nişte promisiuni, devenisem soţia acestui om, tocmai în închisoarea aceea detestabilă aflată la mii de

mile depărtare. În afară de asta, începea să mi se facă din ce în ce mai teamă de repercusiunile unui refuz, repercusiuni care nu m-ar fi afectat pe mine, ci pe celelalte persoane din încăpere. Robert stătea cu mâini le în şolduri, puţin înclinat înainte. Iar ochii îi ardeau cum ar fi ars două bucăţi de pucioasă în flacăra lumânării. Se vedea clar că era pe cale să sară asupra adversarului său.

Încercând în van să-mi calmez vocea, am spus:

— Nu lipsesc decât câteva minute, domnule Sabine.

El îşi şterse cu gesturi leneşe pălăria, frecând-o de manşetă.

— Mai bine ai începe să-mi spui Nick, îmi zise.

10

Mi-am luat toate hainele care mi-au intrat în valiză, apoi mi-am pus cel mai bun pardesiu şi cea mai bună pălărie. Aveam senzaţia că visez. Fusesem ajutată de doamna Falcon, ai cărei ochi înotaseră în permanenţă în lacrimi. În timp ce făceam ultimele pregătiri de plecare, i-am spus prin fraze poticnite povestea neobişnuitei seri pe care o petrecusem în Chengfu, când mă măritasem cu Nick

Sabine.

— Am avut intenţia să vă vorbesc despre acest lucru încă de când am venit aici, am încheiat pe un ton jalnic. Urăsc secretele. Însă totul mi s-a părut atât de dificil... pur şi simplu, n-am ştiut ce să fac. Eram pe cale să-i pomenesc lui Robert despre această căsătorie, dar tocmai atunci a... venit el.

Doamna Falcon nu-mi puse niciun fel de întrebare. În schimb, mă strânse la piept pentru o clipă sau două, după care spuse: „

— Robert a susţinut întotdeauna că omul acesta este rău. Nu ştiu ce să zic... în mod cert, este un individ greu de judecat. Am să mă rog să ai noroc, Lucy.

Trei minute mai târziu, eram ajutată de soţul meu să urc în trăsura care îl adusese la *Moonrakers.* Nu-mi putusem lua rămas-bun de la Robert, deoarece acesta se făcuse nevăzut. Domnul şi doamna Falcon mă sărutară, exprimându-şi, cu zâmbete forţate întipărite pe faţă, speranţa că îi voi vizita cât mai curând. Exact în momentul în care Nick Sabine vru să urce în cupeu, alături de mine, doamna Falcon îşi puse mâna pe braţul lui.

— Vă implor să fiţi bun cu ea, domnule Sabine, îi spuse dânsa, cu voce coborâtă.

În ochii negri ai lui Nick apărură pentru o clipă nişte sclipiri care aminteau de vechiul lui râs drăcos.

— Acum suntem chit, doamnă. Mi-aţi plătit ofensa anterioară cu aceeaşi monedă.

— Scuzaţi-mă. Dacă consideraţi că v-am ofensat, să ştiţi că am făcut-o numai din cauza grijii pentru Lucy. Spuneţi-mi... de ce ne urâţi atât de mult, domnule Sabine?

Sprâncenele lui se ridicară.

— Vă urăsc, doamnă? Abia v-am cunoscut şi admir tot ceea ce am reuşit să văd la dumneavoastră în acest scurt timp. N-am venit decât pentru a-mi lua nevasta. Atâta tot. Vă urez o zi bună. Apoi Nick făcu o plecăciune şi se urcă în cupeu, alături de mine. În clipa următoare, vizitiul plescăi din limbă, punând caii în mişcare. În momentul în care am ajuns la capătul aleii de acces în *Moonrakers*, m-am uitat în urmă. Soţii Falcon stăteau cu braţele ridicate şi îmi făceau semne de rămas-bun. Mi-am scos mâna pe fereastră pentru a mi-o flutura şi eu; dar nu i-am mai putut vedea decât o secundă deoarece trăsura noastră a cotit, ieşind pe drumul principal.

Soţul meu stătea degajat, cu spatele sprijinit de spătarul banchetei. Faţa îi era lipsită de orice expresie. De când pornisem la drum, nu scosese niciun cuvânt. După vreo

jumătate de milă, timidă, am îndrăznit să întrerup tăcerea.

— Domnule Sabine, sunteţi...

— Mai bine mi-ai folosi prenumele. Nick, simplu, mă întrerupse el, uitându-se absent la drum. Aceasta este uzanţa atunci când este vorba de un soţ şi o soţie.

— Îmi pare rău. Nick... eşti supărat pe mine?

El mă privi sobru.

— De ce ar trebui să fiu supărat pe tine?

— Nu ştiu, dar se pare că... ei, că n-ai vrea să discutăm, aşa încât am crezut... oh, sunt atât de derutată. Te rog, încearcă să mă înţelegi. În tot acest timp am crezut că eşti mort. Am suferit un şoc extrem de mare văzându-te cum intri în încăpere. Dar sunt foarte fericită, domnule... adică, Nick. Apoi i-am pus mâna pe braţ. Este minunat că trăieşti.

— Chiar dacă te-am luat de la *Moonrakers?*

L-am privit lung, fără a-l putea înţelege.

— Da, sigur că da. Familia Falcon îmi place foarte mult, însă viaţa ta este mai importantă, am spus, după care mi-am dus mâna la cap deoarece îmi simţeam tâmplele zvâcnind. Nici acum nu-mi vine să cred că ai scăpat. Cum ai reuşit... Nick?

— Doctorul acela al tău... Langdon m-a salvat, îmi răspunse el pe un ton deosebit de calm. S-a întors la

închisoarea din Chengfu în dimineaţa următoare, imediat după ce te-a condus la poarta oraşului, şi m-a întrebat dacă prefer riscul de a fi omorât de el, în loc de a mă lăsa ucis de soldaţii mandarinului.

— Nu... nu înţeleg.

— Iniţial, nici eu nu l-am înţeles. Există un drog realizat pe bază de opiu. Administrarea unei supradoze te aduce într-o stare de comă profundă, atât de asemănătoare cu moartea, încât îi poate induce în eroare până şi pe medici. De multe ori, supradoza poate provoca chiar moartea. Singurul lucru pe care îl poate face medicul care administrează drogul este să aştepte patruzeci şi opt de ore pentru a vedea dacă pacientul îşi revine sau nu din starea de comă.

M-am cutremurat.

— Şi ai acceptat?

— Bucuros. În cel mai rău caz, era o cale ceva mai plăcută de a-mi da sufletul decât cea pe care mi-o pregătea Huang Kung. Pe faţa lui Sabine apăru un rânjet crud, aproape ca de lup. Pentru o clipă, i-am văzut şi demonii din ochi, lucru care m-a făcut să simt o puternică uşurare. Am condimentat drama şi cu câteva picanterii proprii, continuă el. Doctorul Langdon mi-a dat drogul şi a

plecat. O jumătate de oră mai târziu s-a întors. Când a fost adus în celula mea de temnicer, cei doi m-au găsit zăcând pe podea. Cureaua îmi era ruptă în două. Una dintre jumătăţi îmi era înfăşurată în jurul gâtului. Pe piele aveam o urmă adâncă, sângerândă, care trebuia să arate cât de tare mi se frecase cureaua de gât. Capătul celeilalte jumătăţi era agăţat de cârligul din tavan, de care se atârnă de obicei lămpile. În aparenţă, mă spânzurasem, dar căzusem, cureaua rupându-se sub greutatea trupului meu. Normal, am făcut toate aceste aranjamente înainte de a înghiţi drogul.

Pe neaşteptate, pe obraji mi se scurseră câteva lacrimi.

— Oh, Nick... pare a fi un miracol.

— Nu, Lucy! îmi spuse el pe un ton tăios. Nu face aşa ceva!

— Sunt fericită, atâta tot. N-am intenţia să plâng.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el cu voce răguşită, întorcându-şi privirile în altă direcţie.

Deşi nu înţelegeam de ce se înfuriase pe mine, mi-am stăpânit lacrimile, mi-am şters în grabă ochii şi am spus:

— Îmi pare rău. Te rog, continuă.

— Păi... drogul a avut efectul dorit. Vocea lui Sabine era din nou lipsită de orice simţământ. Când mandarinul a

auzit că m-am spânzurat, a cerut biciuirea temnicerului şi a trimis o echipă de medici pentru a se convinge că sunt mort. Medicii au confirmat zvonurile. Apoi doctorul Langdon a întrebat dacă îmi poate lua trupul pentru a-l îngropa în cimitirul englezesc. Mita pe care a trebuit s-o dea pentru a mă lua de acolo a fost de douăzeci de lire de aur, aşa încât am avut noroc că i-ai lăsat toţi banii pe care i-ai primit ca dar de nuntă. Nu ştiu cum a făcut Langdon toate aranjamentele necesare, însă în cimitir a fost îngropat, chiar în acea zi, un sicriu plin cu bolovani. Bătrânul Tattersall a ţinut o scurtă slujbă religioasă. Nu cred că există prea mulţi clerici care să fi căsătorit şi să fi înmormântat acelaşi om în decurs de numai douăzeci şi patru de ore.

— El nu ştia adevărul?

— Nu. Dacă l-ar fi ştiut, ar fi putut scăpa vreo vorbă. În orice caz, în timp ce el ţinea slujba, eu zăceam în stare de comă într-un şopron din spatele casei doctorului Langdon, care era utilizat drept coteţ. Trecuseră mai mult de patruzeci şi opt de ore până când am început să-mi revin. Doctorul Langdon mi-a zis că, atunci când am dat primele semne de viaţă, tocmai era pe cale să mă declare mort.

Complet descumpănită, am spus:

— Dar m-a dus la mormântul tău. Şi ţi-am pus un buchet de flori... De ce nu mi-a spus măcar atunci care este adevărul?

— Pentru că mi-a promis că nu-ţi va spune. Trebuia să ies din regiune înainte de a fi prins, ori după luarea acelui drog aducător de moarte a mai trebuit să treacă o lună de zile până când am reuşit să mă ridic în picioare. Deci, în aceste condiţii, nici nu se putea pune problema unei călătorii. Şi ştiam cu siguranţă că, în cazul prinderii mele, doctorul Langdon şi toţi ceilalţi participanţi la complot aveau să-şi piardă capetele pe butucul călăului. Unul dintre colţurile buzelor lui Sabine se ridică, schiţând zâmbetul acela nesimetric pe care îl văzusem prima dată insuflând viaţă, datorită talentului lui Robert Falcon; chipului desenat în cărbune pe zidul Misiunii. După ce ţi-am salvat mâna, Lucy, n-am vrut să plăteşti cu capul isprăvile mele.

Trăsura se opri. Ajunseserăm la gară. Sabine mă ajută să cobor din cupeu, iar vizitiul îmi duse valiza până pe peron.

Dispoziţia soţului meu devenind din nou sumbră, n-am avut curajul să mai scot niciun sunet decât zece minute mai târziu, când am rămas singuri într-un compartiment

de clasa întâi a trenului de Londra.

— Pot să-ţi vorbesc, Nick?

El mă privi lung.

— Ai senzaţia că trebuie să-mi ceri permisiunea pentru a-mi vorbi?

— Nu ştiu. Pari preocupat şi nu... nu vreau să te deranjez.

— Nu mă deranjezi. Vorbeşte dacă vrei. Ochii îi erau duri. Şi, pentru chestii dintr-astea, să nu-mi mai ceri niciodată permisiunea.

Cu cât trecea timpul, eram tot mai nedumerită. Afirmaţiile lui Nick se aflau în total dezacord cu comportamentul său. Îmi era imposibil să-i ghicesc gândurile. Nedumerirea m-a făcut să uit complet ce dorisem să spun, dar o clipă mai târziu mi-am amintit. Voisem să-i pun o întrebare foarte importantă.

— Când te-ai întors în Anglia?

El se uită spre geam, cu pleoapele întredeschise. Mi se părea că gândurile îi rătăceau departe. În cele din urmă, spuse:

— Acum o săptămână. Am stat ascuns în Chengfu timp de aproape trei luni. Când mi-am recăpătat forţele, am pornit spre Tientsin. Cea mai mare parte a drumului am

făcut-o mergând pe jos, îmbrăcat în haine de ţăran chinez. Braţul lui Huang Kung este lung şi nu puteam risca să fiu recunoscut – atât pentru binele doctorului Langdon, cât şi pentru binele meu.

Eram convinsă că aceasta fusese o minciună. Nick se afla în Anglia de mai mult timp pentru că în seara de cinci noiembrie îşi făcuse apariţia prin preajma locuinţei familiei Gresham.

— Ai scris bileţelul acela, prin care m-ai rugat să-i vizitez pe avocaţi abia peste şase luni, chiar înainte de a înghiţi drogul? l-am întrebat.

El dădu din cap.

— M-am gândit că, în cazul eventualei mele supravieţuiri, exista posibilitatea să revin acasă înainte de împlinirea celor şase luni. Nu mi-am închipuit că voi fi bolnav atâta vreme. Apropo, ieri m-am întâlnit cu Edmund Gresham, la el la birou. Faţa lui Sabine redeveni surâzătoare. Apariţia mea l-a cam surprins. De fapt, aproape am avut senzaţia că, după părerea lui, dau dovadă de nesocotinţă îndrăznind să trăiesc când el îşi bate capul cu formalităţile ce trebuie îndeplinite la moartea mea. Sabine îşi ridică o sprânceană, întorcându-şi privirile spre mine. După cum mi-a spus Edmund, comoara

constă în smaralde. Acesta este tot ajutorul pe care i l-ai putut da bătrânului Gresham?

— Da. Am ezitat. Ai de gând să te întorci în China pentru a mai încerca o dată s-o găseşti?

El îşi clătină capul.

— Afacerea asta este moartă, din punctul meu de vedere. Mai ales acum, când boxerii au început să creeze probleme.

— Boxerii?

— Aşa îi numesc cei de acolo. Este vorba de membrii uneia din fong-urile lor, adică a uneia dintre societăţile secrete chinezeşti. După cum îmi amintesc că a zis doctorul Langdon, în limba chineză, societatea se numeşte I H*o Chuan.*

— Asta înseamnă... Pumnul Armoniei Drepte.

— Mă rog. Oricum i-or spune, este clar că membrii ei sunt periculoşi. Au ucis deja câţiva misionari din Shantung.

— I-au *ucis?* Eram alarmată. Ziarele n-au publicat nicio ştire de genul acesta.

— Probabil că ştirile privitoare la misionari nu prezintă un interes prea mare. Străinii care trăiesc în China ştiu că în curând vor avea mari probleme, dar nu reuşesc să-i convingă pe guvernanţii noştri că merită să li se dea

crezare. La drept vorbind, mă simt nevoit să admit că boxerii aceştia par ireali. Doctorul Langdon spune că unicul lor ţel este să-i distrugă pe toţi străinii din ţară, motiv pentru care cochetează cu nişte magii absurde care, după părerea lor, le asigură imunitate faţă de gloanţe şi baionete, foc şi apă.

— Dar împărăteasa nu i-ar lăsa în vecii vecilor să-i atace pe demonii străini din China!

— Nu mai eşti la curent cu evenimentele, Lucy. Doctorul Langdon mi-a zis că, până la sfârşitul iernii, împărăteasa va ajunge să-şi încurajeze poporul să-i atace pe străini. Ori el nu este deloc prost.

Trecuse numai o oră de când Nick Sabine îşi făcuse apariţia la *Moonrakers.* Din cauza şocului, eram atât de buimăcită şi de agitată încât aş fi fost tentată să cred că-mi va fi imposibil să mai trăiesc şi alte emoţii. Şi totuşi, probabil că din cauza faptului că acum câteva săptămâni îl zărisem sau îmi imaginasem că-l zăresc pe Nick Sabine în înceţoşata vale de lângă *High Coppice*, şocul de astăzi părea a fi mai mic decât ar fi putut fi, aşa încât am simţit o nelinişte chinuitoare pentru prietenii mei din China.

— Crezi că doctorul Langdon se află în siguranţă în Chengfu? Dar Misiunea, crezi că le poate oferi protecţie

domnului şi doamnei Fenshaw?

— Cred că oamenii inteligenţi se vor muta la legaţiile din Peking înainte de începerea adevăratului tămbălău. Iar oamenii şi mai inteligenţi se vor îndrepta spre Tientsin sau spre oricare alt mare port. Acolo pot fi protejaţi de forţele navale.

Am rămas pierdută în gândurile mele împrăştiate. Mă uitam pe geam fără să văd nimic. Abia când trenul a început să încetinească am tresărit, revenind cu picioarele pe pământ. Nick Sabine mă urmărea. Perdeaua din ochii lui coborâse din nou, ascunzându-i demonii batjocoritori. Nici măcar colţul" buzelor nu-i era întors în sus, pentru a schiţa acea jumătate de surâs, atât de caracteristică pentru el. Amintindu-mi cum mă ţinuse de mâini printre gratiile închisorii din Chengiu, cum îmi zâmbise şi cum mă liniştise, m-am întrebat ce simţăminte nutrea faţă de mine în prezent. Dar expresia feţei lui nu voia să-mi dea niciun răspuns la această întrebare. Acum, Sabine era foarte distant, foarte retras. Probabil că aceasta era înfăţişarea „blindată" a unui om care îşi pusese un fel de armură, pentru a putea face, indiferent de propriile-i sentimente, un lucru pe care îl considera nesuferit.

Când trenul s-a oprit în gara Charing Cross, l-am

întrebat:

— De aici, unde mergem?

El îmi luă valiza din suportul de bagaje.

— Am o bojdeucă în Chelsea. Este mică, dar destul de confortabilă. În schimb, acolo nu există niciun servitor. Nu-mi plac servitorii. Vei reuşi să te descurci singură?

— Da. Oh, da, sigur că da, Nick. Până acum câteva luni m-am descurcat doar singură.

Cuvintele lui îmi dădură o idee. Drept urmare, când am ajuns într-o frumoasă birjă care a pornit în viteză spre vest, de-a lungul Digului Chelsea, am spus:

— Ştii de domnul Marsh... adică de tatăl tău?

— Să ştiu că a fost majordomul familiei Gresham? Da, am aflat cu mulţi ani în urmă, dar n-am vorbit niciodată despre acest lucru. Şi ştiu şi de ce nu mai este majordomul lor. Edmund mi-a povestit ce s-a întâmplat în seara aceea, când ai ieşit pe viscol pentru a-l găsi pe băiatul lui Falcon. Aşa am aflat cum s-a dat tata la bătrânul Gresham, folosind un limbaj tipic cazon. Pe faţa lui Sabine apăru un zâmbet fugar, lipsit de umor. Atitudinea lui m-a mulţumit, însă presupun că asta n-a fost decât o ieşire de moment, pentru că tata nu va face altceva decât să se angajeze tot ca slujitor, în altă casă.

Cu un oarecare regret în glas, am spus:

— Am aflat ce păreri ai despre meseria lui. El m-a informat. Dar să ştii că tatăl tău este mândru de ceea ce face. În definitiv, nu are de ce să-i fie ruşine, nu?

Sabine ridică din uimeri.

— Nu vreau să ne contrazicem pe tema asta.

— Nick, tatăl tău crede că eşti mort. Trebuie să-i scrii chiar astăzi. Am adresa lui...

— Nu-i nevoie. Şi Edmund o are. I-a trimis el o scrisoare, pentru a-l anunţa că trăiesc şi că te iau acasă. Apoi Sabine se încruntă. Dar nu mi-am dat încă seama cum de-ai ajuns să descoperi că majordomul familiei Gresham era tatăl meu.

— Printr-o pură întâmplare. A văzut inelul pe care mi l-ai dat. Panglica mi s-a rupt şi inelul a fost găsit în faţa camerei mele de o servitoare, care i l-a dat. Normal, tatăl tău l-a recunoscut imediat.

— Inelul? Nick îmi aruncă o privire ciudată. Inelul meu cu sigiliu? Ce vrei să spui cu panglica aceea? Ce panglică s-a rupt?

— L-am purtat la gât, atârnat de o panglică. În permanenţă l-am purtat acolo, încă de când ne-am... încă de când ne-am căsătorit. Dar tatăl tău mi-a dat un lănţişor

superb pentru el. Uite. Strecurându-mi un deget pe sub guler, am căutat lănţişorul şi, dând de el, l-am tras afară. Lanţul este frumos şi rezistent. Ca şi inelul, el i-a aparţinut mamei tale.

Sabine îşi întoarse încet capul pentru a-şi aţinti privirile afară, pe geamul birjei.

— De ce îl porţi astfel?

— Nu... nu ştiu ce răspuns îţi pot da, Nick. Niciodată nu mi-a trecut prin minte gândul că aş putea să nu-l port... Explicaţia constă, probabil, în faptul că ai fost atât de bun cu mine. În orice caz, l-am preţuit ca pe un suvenir. Şi... şi, ei bine, doar eram soţia ta.

— Văduva mea, mai exact. Sau, cel puţin, aşa ai crezut.

— Te-am supărat? Preferai să nu-l port?

Sabine se lăsă pe spate, îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi închise ochii.

— Nu, nu m-ai supărat.

Am aşteptat să mai spună ceva, dar el n-a mai scos niciun sunet. După câteva clipe, scoţându-mi pălăria, m-am sprijinit şi eu de spătarul banchetei. Tâmplele continuau să-mi pulseze. De aceea mi-am pus capul între tetierele din colţ şi am închis ochii. Pe moment, mă simţeam prea ostenită pentru a mă întreba ce-mi rezervau

următoarele ore şi, în perspectivă, următoarele zile.

M-am trezit din moţăială în momentul în care birja s-a oprit în faţa unei căsuţe cochete, ce se afla pe o stradă care, desprinzându-se de digul Chelsea, se îndrepta spre nord. Era aproape întuneric. Casa se afla într-un colţ al curţii şi era înconjurată de o fâşie îngustă de iarbă. În stânga şi în dreapta ei existau nişte clădiri înalte, terasate. Îmi era uşor să înţeleg de ce Nick o numise „bojdeucă”. Cu zidurile ei albe şi viţa sălbatică ce se ridica până aproape de acoperişul scund, casa lui arăta mai degrabă ca o locuinţă de ţară decât ca o vilişoară londoneză.

La parter erau două încăperi foarte drăguţe, bucătăria şi anexa acesteia, în care se spălau vasele. La etaj existau două dormitoare, o baie şi o mică debara. Casa nu era înţesată cu mobilier, iar piesele care se aflau acolo nu erau masive ca imensele canapele şi scaune pe care le văzusem la *High Coppice* şi la *Moonrakers*. În schimb, acestea, ca şi materialele din care erau confecţionate covoarele şi perdelele, erau scumpe – se vedea de la prima privire. Iar impresia generală pe care mi-am format-o a fost de eleganţă şi confort.

În fiecare dintre numeroasele aplice de pe pereţi ardea în permanenţă câte o flacără minusculă, aşa încât nu era

necesară utilizarea chibriturilor. Când lănţişorul finuţ de lângă aplică era tras, aceasta se aprindea automat. În timp ce Nick mă plimba din încăpere în încăpere, am exclamat plăcut surprinsă:

— Este superbă! Arată ca un palat în miniatură, Nick, am constatat când ne aflam în dormitorul mare.

— Nu eşti greu de mulţumit, nu-i aşa? mă întrebă el, punându-mi jos valiza.

— Am privit lung, apoi mi-am plimbat privirea din nou în jur, la cele două şifoniere, la scaunele mici, cu spătar, la cuvertura matlasată de pe patul dublu şi la covoraşele împrăştiate pe podeaua bine lustruită. Două comode frumos sculptate erau asortate cu eleganta masă de toaletă. Zidit în perete, se afla un cămin cu gaze, în care ardea un foc plăpând, datorită căruia dormitorul părea a fi la fel de cald şi de confortabil ca un salon.

— Dacă n-aş considera cu adevărat că aceasta este o cameră foarte drăguţă, aş fi deosebit de greu de mulţumit, Nick, am spus în cele din urmă.

— Te las să-ţi despachetezi lucrurile. Baia este în partea dreaptă.

— Da, am remarcat-o când am trecut pe lângă ea. N-am mai văzut niciodată o baie atât de modernă. Apa caldă

chiar curge de la robinet?

— Da. În bucătărie aveam un boiler cu antracit. Este uşor de folosit. Mă găseşti în salon.

Am deschis unul dintre şifoniere. Era gol. Probabil că acesta îmi aparţinea, la fel ca şi comoda goală de lângă el. În timp ce-mi scoteam pe rând hainele din valiză, agăţându-le una câte una pe umeraşe, am început să mă simt agitată. Totul se petrecuse atât de repede... îmi era aproape imposibil să cred că nu trecuseră nici trei ore de când, fiind *la Moonrakers, R*obert Falcon mă ceruse în căsătorie. Iar acum mă aflam aici, cu Nick Sabine, soţul meu, un om pe care nu-l cunoşteam aproape deloc, un om pe care nu-l văzusem decât pe parcursul celor câteva ore pe care le petrecusem împreună cu el în închisoarea din Chengfu.

Mă întrebam de ce venise după mine. Doar mă luase de nevastă numai pentru a se asigura că familia Falcon va pierde *Moonrakers*-ul, nu pentru că m-ar fi vrut. Cu siguranţă, în Londra existau multe tinere frumoase care ar fi fost bucuroase să se poată mărita cu un asemenea bărbat. Şi de ce susţinuse că abia se întorsese în Anglia, când eu eram convinsă că îl văzusem în Hawkfield, în Ziua lui Guy Fawkes?

Constatam cu surprindere că nu-mi mai era teamă de el. Nervoasă eram, natural, dar în niciun caz temătoare. Apoi m-am gândit că, găsindu-mă în stare de inconştienţă în valea de lângă satul Hawkfield, omul acesta mă dusese până în străfundurile întunecatului labirint de galerii al Peşterilor Chislehurst, pentru a mă lăsa să mor acolo. Îmi era greu să-mi imaginez că ar putea exista vreo faptă mai gravă decât aceasta. Ar fi trebuit să fiu îngrozită văzându-l pe Nick în preajma mea... Şi totuşi, ciudat, nu simţeam nicio urmă de frică.

M-am dus în baie, mi-am spălat faţa, mi-am aranjat părul, apoi am coborât cele câteva trepte care duceau spre salon. În căminul de aici ardea un foc mai puternic. Căminul era tot cu gaze. Nu aveam niciun cărbune de cărat, nu aveam niciun grătar de curăţat. Într-o asemenea casă era greu să găseşti suficiente sarcini pentru un servitor.

În salon, lipită de unul dintre pereţi, se afla o etajeră plină cu cărţi. Pe masa din colţ exista un vraf întreg de ziare şi reviste. Draperiile fuseseră coborâte. Nick stătea pe unul dintre fotolii, cu picioarele întinse spre foc, şi fuma o ţigaretă neagră, subţire. În momentul în care am intrat în încăpere, el s-a ridicat imediat.

— Ai găsit tot ce ţi-a trebuit? mă întrebă.

— Da, îţi mulţumesc. M-am uitat în dulapul pentru lenjerie şi am văzut că ai o mulţime de prosoape şi de aşternuturi de schimb. Ai de mult timp această casă, Nick?

— Am închiriat-o cu un an în urmă, însă acum mi s-a oferit posibilitatea s-o cumpăr. Este destul de bine înzestrată, după cum presupun că vei constata. În orice caz, dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui. Mă refer inclusiv la haine.

— Haine? Nu, am o mulţime, îţi mulţumesc.

El schiţă acea jumătate de zâmbet, ce-i era atât de caracteristică.

— N-aş zice că garderoba ta este prea bogată. Apoi, băgând mâna în buzunarul interior al vestei, scoase un portofel, din care luă trei bancnote de câte cinci lire fiecare. Uite, Lucy. Să-mi spui când mai ai nevoie de bani.

— Dar cu ăştia ne putem asigura mâncarea timp de săptămâni întregi!

— Nu sunt pentru mâncare, ci pentru nevoile tale strict personale. Vei constata că am o cămară bine aprovizionată, dar asta nu înseamnă că mâine nu poţi face un tur al magazinelor pentru a le comanda furnizorilor absolut tot ce doreşti. Eu îmi achit datoriile faţă de ei o

dată pe săptămână, făcând totodată şi comenzile pentru săptămâna următoare, însă este mai bine să ai nişte mărunţiş şi pentru eventualele cheltuieli neprevăzute. Adăugând încă o hârtie de cinci lire, Nick îmi strecură în mână cele patru bancnote. Am în permanenţă o rezervă de bani echivalentă cu salariul anual al unei spălătorese de vase.

— Eşti... eşti foarte generos, am bâiguit. Nu voi fi prea cheltuitoare, îţi promit. Mă pot duce în bucătărie pentru câteva minute? Vreau să văd pe unde ţii lucrurile şi să descopăr cum funcţionează maşina de gătit. Îţi este foame? Dacă îţi este, îţi pot face un sandviş. La ce oră cinezi de obicei?

El îşi clătină capul.

— Ies în oraş, îmi spuse aproape cu bruscheţe, Ocupă-te numai de tine.

— Ieşi? Am căscat ochii, nedumerită. Ceasul de pe poliţa căminului indica ora şase şi zece minute. Te întorci până la cină?

— Nu.

Am ezitat, simţindu-mă complet pierdută.

— Când... adică, te deranjează dacă te întreb când te întorci, Nick?

— Nu-mi cere permisiunea să-mi pui întrebări, îmi spuse el, după care îşi luă haina şi pălăria de pe scaunul pe care le pusese. Nu-ţi pot da o oră exactă. Probabil că înainte de miezul nopţii. Am cheie, aşa încât poţi să te culci când doreşti. După ce stinse ţigara într-o scrumieră mare, Nick se îndreptă direct spre uşă. Acolo se opri pentru o clipă sau două şi îşi întoarse capul pentru a-mi arunca o privire inexpresivă. Apoi pe faţa lui apăru un zâmbet fugar, resemnat. Cel puţin, aici ai s-o duci mai bine decât în închisoarea din Chengfu.

Câteva secunde mai târziu, auzeam uşa de la intrare închizându-se. Cu mişcări lente, m-am îndreptat spre un fotoliu şi m-am aşezat, rămânând cu privirile aţintite la flăcările strălucitoare din cămin. Mă întrebam ce voise Nick să spună prin acele ultime cuvinte. Nu trecuseră decât cinci minute când, pentru a avea mintea mai luminată, m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă Spre bucătărie. Voiam să văd ce alimente existau în cămară, apoi să fac o listă cu produsele pe care trebuia să le comand a doua zi de la magazine. După aceea îmi puteam petrece timpul familiarizându-mă cu bucătăria şi cu maşina de gătit şi, în final, pregătindu-mi o cină uşoară. În plus, acum, uitându-mă cu mai multă atenţie înjur, am observat că praful din

casă nu fusese şters de o zi sau două, aşa încât nu trebuia să-mi fac probleme privitoare la posibilităţile mele de ocupare a timpului.

Pe la ora zece seara, după ce cinasem, spălasem vasele şi făcusem curăţenie în bucătărie şi în camerele de la parter, m-am aşezat lângă focul din salon, cu o carte de poezii în mână. Titlul cărţii era *Rubaiyat,* iar autorul Omar Khayyam. Versurile erau fascinante, dar, cu toate că atât cuvintele, cât şi rimele mă captivau, nu reuşeam să mă concentrez decât cu mare greutate. La ora zece şi jumătate am stins focul din cămin şi m-am dus în dormitorul de la etaj.

După ce mi-am periat părul, am îmbrăcat cea mai bună cămaşă de noapte pe care o aveam, am oprit gazul care alimenta căminul şi am rămas în mijlocul încăperii, întrebându-mă ce să fac cu luminile. Lăsasem aplicele de pe hol aprinse. Probabil că şi cele din dormitor trebuiau să rămână aşa, pentru ca, la întoarcere, Nick să nu orbecăie prin întuneric, căutând drumul spre pat. Ca atare, după ce m-am gândit puţin, am stins lampa cu gaz de deasupra patului. Pe cea de lângă uşă am lăsat-o însă aprinsă, micşorându-i doar intensitatea.

Astfel, am aşteptat întoarcerea bărbatului meu pe

semiîntuneric, stând întinsă între aşternuturi. Mintea mea întorcea alene de pe o parte pe alta o mulţime de întrebări cărora nu le putea găsi răspuns. De ce se obosise Nick să-şi revendice dreptul de soţ dacă, aducându-mă aici, plecase în oraş de unul singur încă din prima seară? De ce dispoziţiile sale sufleteşti se schimbau atât de des? într-o clipă recunoşteam în el pe omul din închisoarea Chengfu – periculos, poate, dar cald, însufleţit, veşnic amuzat de glumele pe care le făcea viaţa pe seama lui, chiar dacă acestea îl aduseseră până la un pas de moarte în clipa următoare, toate aceste calităţi dispăreau, de parcă Nick ar fi coborât o barieră între noi, pentru a mă face să mă trezesc în compania unui străin retras şi rece.

O oră mai târziu, am auzit uşa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se. Au urmat sunetele unor paşi care urcau încet scara. Mi-am ţinut respiraţia, ciulind urechile. Nu-mi era teamă. Şi nici măcar nervoasă nu mă mai simţeam. Eram doar cuprinsă de un entuziasm ciudat, de parcă aş fi băut prea mult vin.

Lăsasem uşa pe jumătate deschisă. Nick se afla deja pe palierul de la etaj. Îl puteam auzi călcând pe covoarele care îi înăbuşeau paşii. În dreptul uşii mele, se opri. Timp de o secundă sau două urmă o tăcere deplină după care

lumina slabă aruncată de lampa de lângă uşă dispăru, lăsând încăperea cufundată într-un întuneric deplin. Apoi se auzi clicul slab al clanţei. Uşa fusese închisă. Din nou tăcere. În cameră, nicio mişcare. Tocmai eram pe cale să vorbesc, când am surprins zgomotul vag, de închidere, al uşii dormitorului de la celălalt capăt al holului.

Abia atunci am realizat că eram singură în încăpere. Nick îşi strecurase mâna înăuntru, stinsese lumina, închisese uşa şi se retrăsese în celălalt dormitor. M-am ridicat în genunchi şi am orbecăit prin întuneric, încercând să găsesc lănţişorul lămpii de pe peretele din spatele meu. Gazul a ţâşnit pe ţeavă, scoţând un pocnet înfundat. M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat spre al doilea şifonier, pe care îl crezusem plin de hainele lui Nick. Şifonierul era gol. Comoda de alături, pe care o considerasem tot a soţului meu, era la fel de goală. Încet, m-am urcat în pat, apoi am stins lumina.

Deci acesta nu era dormitorul nostru, ci dormitorul meu.

Pe parcursul următoarelor două săptămâni am avut parte de clipe fericite, şi de momente de disperare. Iubeam micuţa mea casă, pe care îmi plăcea s-o păstrez imaculată, şi eram încântată să pot pregăti mese

gustoase. În cea de-a doua zi a şederii mele în Londra cheltuisem optsprezece peni pentru o carte de bucate. Cu ea şi cu învăţăturile doamnei Cox, am constatat că eram capabilă să pregătesc o varietate destul de mare de meniuri tentante. Îmi plăcea să umblu prin magazine, să mă plimb pe lângă râu şi să mă uit la pictorii care îşi instalau şevaletele pe pod sau pe chei pentru a reprezenta pe hârtie diferite scene petrecute lângă râu. În Chelsea, populaţia era pestriţă. Unii oameni erau săraci, alţii bogaţi. Însă majoritatea dădeau dovadă de cordialitate, iar atmosfera era veselă şi stimulatoare.

Nick continua însă să fie un străin pentru mine. Îl vedeam rareori. Mă obişnuisem să-l ştiu plecat aproape zilnic la Bursa Londoneză a Metalelor, o instituţie care avea nu ştiu ce legătură cu vânzările şi cumpărările de cupru, staniu şi alte metale. Toate tranzacţiile se făceau pe hârtie; Nick nu vedea niciodată produsele de a căror comercializare se ocupa. Când l-am întrebat ce însemnătate are slujba lui, mi-a spus simplu, schiţând unul dintre rarele lui zâmbete, că acesta este un mod respectabil de a-ţi juca norocul, foarte profitabil dacă ai flerul necesar.

Serile şi le petrecea la clubul lui. O dată a venit de acolo

îngrozitor de beat. Trecuse de mult de miezul nopţii. Auzindu-l cum cade pe scară, am coborât cu gândul să-l ajut să ajungă în pat. Dar el m-a convins să-l duc în bucătărie, iar acolo, s-a aplecat deasupra chiuvetei şi m-a rugat să-i torn apă rece în cap. În cele din urmă a reuşit să se ţină pe picioare, nesigur, dar fără ajutor. Era atât de furios pe sine însuşi, încât mi-a fost imposibil să nu chicotesc în timp ce el continua să stea în loc, ud şi încruntat, bălăbănindu-se pe picioare.

Ştiind de la domnul Falcon că cel mai bun remediu pentru marii băutori de vin este cafeaua, am pus nişte apă la încălzit. Degeaba mi-a spus Nick să mă duc la culcare. Văzând că-l ignor el a ţipat. Atunci s-a întâmplat pentru prima dată, spre marea mea surprindere, să ridic vocea şi să-i spun, totţipând, că, fiind bărbatul meu, am dreptul să am grijă de el; că toată viaţa mă ocupasem de îngrijirea copiilor, care, după observaţiile mele, se prosteau pe măsură ce creşteau; că el era mai prost decât orice copil pe care îl întâlnisem, dacă avea impresia că-mi *pasă* că i se întâmplase o dată în viaţă să bea prea mult.

Toate afirmaţiile pe care le-am făcut în acele momente au fost încurcate şi confuze. Totuşi, Nick se aşează pe un scaun de bucătărie, îşi sprijini capul în mâini şi râse până

când fu cât pe ce să se sufoce. Apoi mă aşteptă tăcut să fac cafeaua şi bău supus două ceşti întregi. În tot acest timp nu-şi desprinse nicio clipă privirile de la mine.

— Îţi mulţumesc, Lucy, mi-am revenit, spuse în momentul în care termină cafeaua, după care se duse la culcare.

A doua zi dimineaţă, coborî la micul dejun întunecat la faţă.

— Îmi cer scuze pentru seara trecută, îmi zise. Băutura n-ar trebui să-mi dăuneze pentru că am băut prima pintă de bere încă din copilărie. Nu se va mai întâmpla niciodată aşa ceva.

— Nu mi-ai creat probleme, Nick. Îmi pare bine că ţi-am putut fi de ajutor. Regret însă c-am râs. N-a fost frumos, dar nu m-am putut abţine. M-am trezit deodată că situaţia mi se pare deosebit de amuzantă. Stăteai acolo, cu părul complet ud, străduindu-te să te ţii drept. Şi erai atât de supărat că nu reuşeai...! Amintindu-mi tabloul, a trebuit să-mi pun mâna la gură pentru a-mi înăbuşi chicotele. Aproape instantaneu însă, mi-am dat seama că-l ofensam din nou şi, speriindu-mă, l-am privit neliniştită. Mă aşteptam să-l văd înfuriindu-se. În definitiv, furia lui ar fi fost pe deplin justificată. Dar, spre mirarea mea, faţa lui

Nick se înseninã, iar privirile i se îndreptarã spre mine, deconcertate.

— Dumnezeule! spuse el încet. Eşti o fatã remarcabilã, doamnã Sabine. De fapt, ştiam lucrul acesta de mult timp. Apoi Nick îşi luã o farfurie şi începu sã se servească din bolurile pe care le înşirasem pe bufet. Când se întoarse la masã, pe faţã îi era întipărit un surâs curios, autobatjocoritor. Lucy, ţi-ar face plãcere ca în seara asta sã mergi la teatru?

Entuziasmul care m-a cuprins a fost atât de mare încât mi-am simţit obrajii îmbujorându-mi-se.

— Chiar am putea merge, Nick? Oh, mi-ar plãcea la nebunie!

— La The Haymarket se joacã piesa *Umilinţa femeii care vrea sã cucereascã.* În drum spre City[10], voi lua bilete. Iar dupã spectacol vom cina la Café Royal.

Aceea a fost una dintre cele mai fericite zile ale mele. Nick mi-a fãcut surpriza de a se întoarce acasã neaşteptat de devreme, mai exact, la oraprânzului, şi de a mã lua cu o birjã pânã pe strada Regent, pentru a-mi cumpãra o frumoasã rochie de searã – albã, ornatã cu fire aurii – şi o pelerinã, tot de searã. În timp ce mi se ajusta rochia

[10] Zonã comercialã şi financiarã din Londra (nota trad.).

pentru a cădea perfect, m-a plimbat pe la alte magazine, de unde mi-a luat nişte pantofi, o pereche de mănuşi, o brăţară din aur şi o broşă presărată cu diamante minuscule. Iniţial am protestat, sincer alarmată de cheltuielile pe care le făcea cu mine, dar până la urmă am tăcut, deoarece se părea că-i făceam o plăcere acceptând mărinimia lui. În comparaţie cu ziua în care mă adusese în Chelsea, acum era mai vesel, mai în apele lui.

Dar aceea nu a fost numai una dintre cele mai fericite zile ale mele, ci şi una dintre cele mai emoţionante. Îmbrăcată în frumoasele mele haine, m-am simţit drăguţă chiar printre doamnele elegante de la teatru. Şi am savurat din plin atât ocazia care mi se oferise, cu tot luxul şi senzaţiile ei, cât şi piesa; iar mai târziu, la restaurant, printre tapiseriile din pluş roşu, frizele aurii şi oglinzile sclipitoare, am avut senzaţia că am parte de un vis minunat.

Nick era un însoţitor amuzant. În acele câteva ore am discutat mai mult decât discutasem pe tot parcursul celor două săptămâni pe care le petrecusem împreună. Soţul meu n-a prea vorbit despre el, dar a făcut comentarii privitoare la piesă sau la oamenii din jur şi m-a încurajat să-mi deschid sufletul. Stimulată de două pahare cu

şampanie, i-am descris ziua sosirii mele la *High Coppice* şi i-am povestit despre îngrozitorul moment în care afirmasem că domnul Gresham m-ar fi adus în Anglia pentru a-i deveni concubină. Acum incidentul acesta mi se părea amuzant, aşa încât am vorbit chicotind, dar chicotele mele n-au însemnat nimic pe lângă hohotele nestăpânite ale lui Nick, care, în final, a vrut să-i mai descriu o dată întreaga scenă. I-am îndeplinit rugămintea, apoi i-am spus cât de bun şi înţelegător fusese domnul Marsh cu mine în acea zi. Iar mai târziu, l-am făcut din nou să râdă, vorbindu-i despre modul în care mă făcusem de ruşine în prima dimineaţă de duminică pe care o petrecusem la biserică.

Am sosit acasă după miezul nopţii. Din momentul în care m-a ajutat să cobor din birjă, conduita lui Nick a suferit o modificare totală. În lumina lămpii, am văzut că faţa îi devine deodată inexpresivă şi că ochii îi capătă sclipiri reci. Întorcându-se spre vizitiu, el spuse:

— Aşteaptă. Apoi, adresându-mi-se: Vreau să te văd intrată în casă. Am să mă întorc în oraş. Merg la club pentru vreo oră, ca să joc o carte. În noaptea asta, dorm acolo.

Toată căldura şi fericirea din suflet mi-au dispărut în

cele câteva minute ce mi-au fost necesare pentru a-i pricepe cuvintele. Încremenită de supărare, încercând cu disperare să-mi amintesc ce spusesem sau ce făcusem de reuşisem să-i declanşez o schimbare atât de bruscă a comportamentului, l-am urmărit tristă cum descuie uşa şi se dă la o parte pentru a-mi face loc să intru. Ajunsă în hol, m-am întors. Aş fi dorit cu ardoare să-i spun ceva, însă consideram că nu am dreptul să-l interoghez. Nu-i eram soţie decât în acte; nu puteam să emit pretenţii faţă de un om cu care mă măritasem numai pentru că dorisem să-mi plătesc datoriile înainte de moartea lui.

El îmi întorsese deja spatele când am spus:

— Îţi mulţumesc... îţi mulţumesc pentru seara asta minunată, Nick.

Fără a arunca nici măcar o singură privire peste umăr, el zise:

— Noapte bună, Lucy, după care se îndreptă spre birja care îl aştepta.

Acesta a fost tiparul după care a decurs viaţa mea şi în zilele ce au urmat. Uneori, timp de numai câteva ore, Nick era omul pe care îl cunoscusem în Chengfu – plin de viaţă, cu demonii nestăpâniţi dansându-i în ochi. Când se afla într-o asemenea stare, se întâmpla să petreacă câte o

seară acasă, împreună cu mine, sau să mă ducă la câte un restaurant. Într-o duminică, fiind bine dispus, m-a luat chiar la o plimbare cu vaporaşul şi, cu toate că era o zi rece şi ploioasă, am savurat din plin fiecare moment. Dar apoi, absolut pe neaşteptate, bariera dintre noi cobora, transformându-l într-un străin care părea să-mi considere prezenţa insuportabilă. Şi câteodată îmi era foarte greu să ascund durerea provocată de această aparentă repulsie pe care o avea faţă de mine.

Într-o zi, după micul dejun, când Nick a plecat spre City, m-am simţit cuprinsă brusc de dorinţa de a-l vedea pe domnul Marsh. Probabil că, fără să-mi dau seama, îmi trecuse prin minte ideea că acesta mi-ar putea explica ciudatul comportament al fiului său şi mi-ar putea spune ce să fac. Ştiam adresa actualului său stăpân, adică a ofiţerului pe care îl servise în anii de armată. Lordul Shipley, acum ajuns la gradul de general – locotenent, locuia în strada Ducele de York, la numai câteva minute de Whitehall.

Având în vedere că trebuia să merg pe jos, m-am încălţat cu vechile mele cizme de pâslă. Acestea erau mult mai confortabile decât oricare dintre perechile de pantofi pe care îi aveam şi, oricum, nu se prea vedeau de sub

poalele lungi ale rochiei, care nu mai aveau mult până când să măture pământul. O oră şi ceva mai târziu am găsit casa – o clădire înaltă, dar îngustă, situată într-un şir lung de clădiri similare. Presupuneam că aceasta nu era decât locuinţa londoneză, de serviciu, a lordului Shipley, care trebuia să aibă în provincie proprietăţi mult mai mari.

Prin spatele şirului de case exista o alee destinată intrării furnizorilor de alimente. Uşa dosnică a clădirii dădea direct în bucătărie. Ea îmi fu deschisă de o femeie grăsuţă, cu şorţ şi bonetă.

Chiar în timp ce întrebam de domnul Marsh, l-am auzit exclamând:

— Lucy! în momentul următor, domnul Marsh apărea din spatele femeii, cu faţa luminată de încântare. Lucy, ce surpriză minunată! Intră, intră, draga mea. Doamnă Burke, aceasta este nora mea, Lucy. Marsh mă îmbrăţişă, îmi luă pălăria şi haina, după care mă aşeză în faţa mesei de bucătărie, pe care se aflau nişte vase din lut cu gustări şi o cană mare, cu ceai proaspăt pregătit. Tocmai voiam să bem o ceaşcă cu ceai, înainte ca doamna Burke să se ducă la cumpărături. Vrei şi tu un ceai, nu-i aşa?

— Mi-ar face plăcere, domnule Marsh. Vă deranjează că am venit?

— Absolut deloc, copilă. Nu am sarcini dificile şi, oricum, Domnia sa stă la Ministerul de Război toată ziua.

Ni s-a oferit ocazia să vorbim deschis abia după plecarea doamnei Burke. Ca atare, abia atunci i-am spus domnului Marsh povestea mea. El mă ascultă încruntat, complet nedumerit.

— Casa este mică, dar frumoasă, i-am spus în final. Avem tot ce ne dorim. Însă Nick nu este fericit. El... doarme într-un dormitor separat. Şi nu m-a sărutat niciodată. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului în City sau la club. Excepţie fac numai momentele când dispoziţia lui sufletească se modifică; atunci, într-adevăr, este un tovarăş minunat. Dar chestia asta nu durează niciodată mai mult de câte va ore. Câteodată am senzaţia că mă urăşte, că nu suportă să mă vadă. Ştiu că nu are niciun motiv pentru care m-ar plăcea, dar, dacă nu mă place, nu înţeleg de ce a venit să-şi revendice drepturile de soţ.

Domnul Marsh oftă.

— Îl cunosc mai puţin pe băiatul acesta decât îl cunoşti tu, Lucy. N-am nici cea mai vagă idee de ce adoptă o atitudine atât de bizară. Vocea îi tremură puţin. A fost o mare bucurie să aflu că trăieşte. Ţi-a explicat cum a reuşit să scape de execuţie?

— Am repetat povestea pe care mi-o spusese Nick, apoi ne-am concentrat la alte subiecte de discuţie, până la întoarcerea doamnei Burke. Eram dezamăgită că nu reuşisem să obţin ajutorul domnului Marsh, deşi realizam că fusesem stupid de optimistă sperând că acesta îl va înţelege mai bine pe Nick.

Doamna Burke era o femeie bună şi, totodată, o mare vorbăreaţă. Am fost invitată să rămân la masa de prânz, mi s-a arătat întreaga casă a lordului, care era mică, dar foarte elegantă, şi am petrecut încă o oră în bucătărie, copiind tot felul de reţete. Acestea din urmă fiind, după asigurările date de doamna Burke, marile favorite ale Domniei sale, adică ale lordului, voiam să le testez şi eu acasă.

Mi-a plăcut atât de mult vizita din acea zi încât mi s-a părut că timpul a trecut în zbor. Se făcuse aproape ora patru când am plecat de acolo. Şi am ajuns acasă când deja începuse să se întunece. Deschizând uşa, am văzut că luminile erau aprinse. Nick îşi făcu apariţia o clipă mai târziu din salon, cu un ziar într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă.

— Oh, Nick, iartă-mă! am exclamat înspăimântată. N-am ştiut că te vei întoarce mai devreme.

El îşi flutură mâna cu nepăsare.

— Nici eu n-am ştiut. Dar nu trebuie să umbli pe străzi până la ora asta, Lucy... Brusc, Nick îşi întrerupse ideea, rămânând cu ochii aţintiţi la mine. Tocmai îmi scosesem pălăria şi haina. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce umbli cu cizmele alea?

— Am fost să-l văd pe tatăl tău, Nick. Lucrează la vechiul lui stăpân, într-o casă de lângă Whitehall şi... Ah! Ar fi trebuit să-ţi cer permisiunea, dar a fost o hotărâre de ultimă clipă, îmi place atât de mult de el, Nick... M-a bucurat compania lui.

— Nu mă deranjează să te duci la tata, spuse Nick încet, dar ce legătură are chestia asta cu cizmele astea pe care le-ai încălţat?

— Sunt mai confortabile. Când am de făcut un drum pe jos, le prefer.

— *Un drum pe jos?* Sprâncenele lui Nick se ridicară brusc, apoi coborâră, luând forma unor cârlige negre. Ai mers pe jos până acolo şi înapoi? De ce?

— N-am... n-am vrut să-ţi cheltuiesc banii pe birje, Nick, am bâiguit, nedumerită de furia lui. N-am avut de făcut decât patru mile la dus şi patru mile la întoarcere.

— Bunule Dumnezeu, nu reuşeşti niciodată să înveţi?

ţipă el enervat. Ai drepturile tale, Lucy. Drepturi, înţelegi? Nu te mai afli în China, nu mai eşti *săracă.* Nu trebuie să mergi pe jos până în Westminster, aşa cum mergeai până în Chengfu, doar pentru a salva câteva linguri de mâncare. Să nu mai faci aşa ceva niciodată – decât dacă o faci din pura plăcere de a te plimba. Categoric, niciodată! Şi nu te mai comporta de parcă ar trebui să-mi dai socoteală pentru banii pe care îi cheltuieşti.

Eram foarte supărată. Aş fi vrut să pot plânge, dar, ca de obicei, se părea că mi se interzicea dreptul de a-mi uşura sufletul necăjit prin intermediul lacrimilor; acestea nu voiau să curgă decât atunci când eram fericită.

— Îmi pare rău, am spus, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii. Nimeni nu poate fi mai generos ca tine. Nu vrei să te uiţi nici măcar la banii pe care îi cheltuiesc pentru casă. N-am procedat aşa gândindu-mă că te-aş înfuria cheltuind câţiva peni pe birjă, pentru că ştiam că nu te vei supăra. Cred că explicaţia atitudinii mele constă în faptul că am... am obiceiuri proaste. Te rog, iartă-mă.

— Obiceiuri proaste? Nick inspiră adânc şi, brusc, toată supărarea îi dispăru de pe chip. Nu am ce să-ţi iert, Lucy, îmi spuse pe un ton calm. Dacă se mai întâmplă vreodată să ţip la tine, ţipă şi tu, aşa cum ai făcut în noaptea în care

m-am îmbătat. Termină cu formulele de genul „îmi pare rău” şi adu-ţi aminte în permanenţă că nu eşti o slujnică, că nu eşti o simplă posesiune, că nu eşti o fiinţă inferioară – chiar dacă majoritatea bărbaţilor au asemenea păreri despre femei. *Tu nu eşti.* Bagă bine de seamă, Lucy. Altfel, îţi vei petrece toată viaţa ploconindu-te în faţa cine ştie cărui soţ fudul, îngust la minte şi prea plin de propria-i persoană.

Consternată, am spus:

— Dar, Nick... tu *eşti* soţul meu.

El clipi, deconcertat pentru o clipă, apoi se întoarse spre salon, mormăind pe un ton ciudat:

— Păi, da. Sunt, Lucy, sunt.

Atunci a fost pentru prima dată când, puternic alarmată, m-am întrebat dacă nu cumva mintea lui Nick aluneca uneori dincolo de graniţele normalităţii. Era foarte clar că vorbise de parcă mariajul era pentru mine o chestiune de viitor, de parcă ar fi urmat, cine ştie când, să devin soţia altui bărbat. Neliniştea mea a crescut când am ajuns în salon, deoarece aparentele lapsusuri ale lui Nick, în cazul în care era vorba despre aşa ceva, mi-ar fi clarificat multe nedumeriri. Sau, cel puţin, acestea ar fi justificat bruştele lui modificări de comportament, cum fusese cea din seara

în care ne întorsesem de la teatru, când, după câteva ore de fericire, mă lăsase acasă şi plecase cu birja.

Tot lapsusurile ar fi justificat faptul că-mi spusese că s-ar fi întors în Anglia în luna martie, când eu ştiam foarte bine că se afla aici de mult mai multe luni. Şi mai presus decât orice, ele ar fi lămurit cel mai mare şi cel mai înfricoşător mister, pe care încercasem să mi-l scot complet din minte în ultimele săptămâni. Era posibil oare ca în momentul în care mă dusese în peşteră creierul său să fi fost atât de înceţoşat încât după aceea să nu-şi mai fi amintit la ce act oribil se dedase?

După o clipă sau două, am spus cu speranţă în glas:

— Nick, în seara asta vei rămâne acasă la cină? Am câteva reţete noi, pe care aş vrea să le testez.

El nu se uită la mine, ci studie cu atenţie capătul incandescent al ţigării, apoi schiţă un zâmbet obosit şi spuse cu sufletul greu:

— Nu. Voi pleca în curând. Nu mă aştepta, Lucy.

În zilele care au urmat, modul nostru de viaţă nu a suferit prea multe schimbări. Eu oscilam între speranţa că temerile mele privitoare la dezechilibrul mintal al lui Nick erau neîntemeiate şi groaza că aveam dreptate. Încercam în permanenţă să fiu veselă şi afectuoasă, să am grijă de

el aşa cum trebuie, fără a da dovadă de prea multă umilinţă, deoarece învăţasem că atitudinile spăsite îl enervau.

Din când în când, îi scriam doamnei Falcon, care îmi dădea răspunsuri deosebit de detaliate, vorbindu-mi despre tot ce se întâmpla la *Moonrakers.* Doar de Robert nu-mi pomenea niciodată. De asemenea, în fiecare săptămână îi trimiteam câte o scrisoare lui Matthew, la şcoală, iar câteodată se întâmpla chiar să-i expediez câte o cutie de prăjiturele, făcute de mine, sau bomboane. Pe domnul Marsh începusem să-l vizitez o dată la zece zile. Pentru aceste ocazii, doamna Burke pregătea câte un prânz deosebit. Şi mă apucasem să citesc ziarul *The Times* cu mare atenţie, din cauza grijilor tot mai mari pe care mi le făceam pentru prietenii mei din China. Situaţia de acolo părea a fi foarte confuză, deoarece, în decurs de numai câteva zile, se întâmpla să fie publicate ştiri complet contradictorii. Un singur lucru era clar: că boxerii deveneau, odată cu trecerea vremii, din ce în ce mai periculoşi.

În ultima săptămână a lunii mai, într-o dimineaţă, întorcându-mă de la cumpărături, am găsit în faţa casei o trăsură. Lângă uşa de la intrare stăteau o doamnă şi un

domn. Grăbindu-mi pasul, am văzut deodată că musafirii mei erau soţii Falcon. Am fost peste măsură de bucuroasă să-i văd. Peste puţin timp, ne aflam instalaţi comod în salon, cu câte o ceaşcă cu cafea în mână. Am observat că domnul Falcon era abătut, lucru care nu-i era deloc caracteristic. În schimb, soţia sa se comporta ca de obicei, cu mult calm şi blândeţe, deşi, după cum mi s-a părut, la început, când discutam despre probleme generale, de zi cu zi, gândurile îi rătăceau în altă parte. Atunci am aflat că stătuseră timp de două săptămâni la nişte prieteni din Cornwall, de la care se întorseseră cu numai o zi în urmă.

— Am avut parte de un şoc când am ajuns la *Moonrakers,* puse doamna Falcon, aruncându-i o privire scurtă soţului ei. Acesta este motivul pentru care am venit să te vedem fără a-ţi scrie în prealabil, Lucy. Sper că vizita noastră nu-l va supăra pe Nicholas.

— Oh, nu, doamnă Falcon. El s-ar fi supărat doar dacă i-aş fi cerut permisiunea să vă primesc. Dar ce s-a întâmplat la M*oonrakers?*

— Robert a plecat, îmi răspunse domnul Falcon, vorbind agale. A plecat cu trei zile înainte de sosirea noastră, fără a lăsa niciun mesaj. În orice caz, bănuim că a luat un vapor, pentru a se îndrepta spre Estul îndepărtat, şi ne

întrebăm dacă nu ştii cumva ceva despre această neaşteptată călătorie, Lucy. Sper că înţelegi... Problemele din China ne fac să fim foarte îngrijoraţi.

— S-a... s-a dus din nou în China? am întrebat uluită. Dar este o nebunie! Tocmai în momentul ăsta! Ce vă face să credeţi că pot şti ceva despre intenţiile lui, domnule Falcon? N-am mai vorbit cu Robert de când am plecat de la dumneavoastră.

— Păi... s-au petrecut nişte lucruri ciudate, asupra cărora ai putea să arunci o rază de lumină. Ţi-o aminteşti pe Peggy, servitoarea? Ea ne-a spus că, într-o zi, în timp ce noi ne aflam în Cornwall, s-a apucat să cureţe şi să aranjeze lămpile de pe noptiere. Aşa a ajuns şi la cea din fosta ta cameră. Dar fitilul aceleia era cam ars. De aceea, fata a răzuit cărbunele pe o bucată de hârtie – mai exact, pe prima foaie a blocnotesului p care l-a găsit în sertarul noptierei de lângă patul tău. Când a Terminat treaba, a sesizat că se întâmplase ceva foarte bizar. Adică, poate că fenomenul în sine nu este bizar, dar...

— Oh, dragă Harry, n-o mai lungi atâta, îl întrerupse soţia lui, dând dovadă, pentru prima dată de când o cunoşteam, de o oarecare nerăbdare. Apoi se întoarse spre mine. Pe scurt, cărbunele s-a împrăştiat pe hârtie,

reliefând nişte cuvinte care trebuie să fi fost scrise pe foaia de deasupra, foaie care a fost ulterior ruptă.

Am privit-o cu ochii măriţi şi am spus:

— Oh! Vreţi să ziceţi că praful de cărbune s-a strâns în adânciturile lăsate de creionul meu pe foaia de dedesubt?

Doamna Falcon dădu din cap, aprobator.

— Da. Peggy a spus că ea n-a reuşit să priceapă decât un număr mic de cuvinte. În orice caz, era ceva despre cuţitul unui colos şi un pui de urs. Intrigată, a coborât la parter tot uitându-se la foaia de hârtie. Şi tocmai atunci s-a întâlnit cu Robert, care, văzând-o cât de mirată este, a întrebat-o ce a găsit aşa interesant. Iar ea i-a arătat. Brusc entuziasmat, fiul nostru a luat hârtia, spunându-i că trebuie să împrăştie pe ea grafit fin, dintr-o mină de creion, pentru a face vizibil întregul mesaj.

— De atunci, Peggy n-a mai văzut hârtia, interveni domnul „Falcon, încruntat din cauza neliniştii care pusese stăpânire pe el. În ziua următoare, Robert a venit la Londra, probabil pentru a afla ce vapor ar fi mai bine să ia spre China. Şi două zile mai târziu aplecat. Ne-am interesat la diferite agenţii de bilete, în ultimele două săptămâni n-a existat niciun vas care să pornească direct spre China, dar, desigur, Robert putea lua prima cursă de

Bombay sau de Singapore, cu intenţia de a se urca acolo la bordul altui vapor. În orice caz, presupunem că a plecat numai din cauza faptului că a făcut o descoperire care poate arunca o lumină nouă asupra afurisitei ăleia de ghicitori.

Doamna Falcon se întinse pentru a pune mâna pe mâna mea. Ochii ei frumoşi erau foarte îngrijoraţi.

— Ştii ce era scris pe blocnotes, Lucy?

— Dezlegarea ghicitorii, am spus, abătută. Într-o zi, am dat din întâmplare peste una dintre chei. Restul a fost uşor de dedus. Am scris totul pe o foaie, care se mai află încă în valiza mea. N-am scos nicio vorbă despre descoperirea făcută, în faţa nimănui. Dar asta a găsit Robert în momentul în care a împrăştiat grafit peste urmele lăsate de vârful creionului – dezlegarea ghicitorii.

Domnul Falcon oftă. De asta ne-am temut. Deci nesăbuitul acela de băiat a plecat din nou în China, pentru a găsi comoara... şi i-a venit ideea tocmai în perioada aceasta, când acolo poate să izbucnească foarte curând un război.

— Îmi pare rău, am murmurat. Nu l-aş fi pus pe Robert în pericol cu bună ştiinţă, sub nicio formă.

— Dragă Lucy, nu ai nicio vină, se grăbi să spună

doamna Falcon. Apoi îşi îndreptă spatele. Ei bine, cel puţin, acum ştim sigur ce s-a întâmplat, Harry. Este mai bine aşa, decât să avem dubii.

— Adevărat. Dar nu putem face decât ceea ce fac, într-un fel sau altul, toţi părinţii din lume: să ne frământăm şi să sperăm. Domnul Falcon îmi adresă un zâmbet crispat. Deci n-ai vorbit cu nimeni despre descoperirea ta? întotdeauna am considerat că eşti o fată cu judecată sănătoasă, copilă. Timp de o jumătate de secol, afurisita aia de comoară n-a reuşit să dea naştere decât la ură şi la răutate. Eu şi Tina am fi bucuroşi s-o vedem căzută pe fundul oceanului. Dar Robert are alte păreri. Pentru el comoara înseamnă salvarea *domeniului Moonrakers,* a acelei case pentru care fiul nostru s-ar expune oricăror riscuri.

Soţii Falcon plecară zece minute mai târziu, promiţându-mi că mă vor ţine la curent cu orice veste primită de la Robert. Tot restul zilei n-am făcut altceva decât să mă frământ.

Întorcându-se acasă cu câteva minute înainte de miezul nopţii, Nick fu surprins să mă găsească trează. După ce i-am vorbit în grabă despre vizita pe care mi-o făcuseră soţii Falcon, i-am dat foaia de hârtie scoasă din plicul adresat

domnului Marsh, plic care stătuse până atunci în valiza mea.

— Asta este dezlegarea ghicitorii, Nick. Dacă eşti de părere că ar fi trebuit să ţi-o arăt mai demult, îmi cer scuze. Ca să-ţi spun adevărul, din ziua în care m-ai adus aici, nici nu prea m-am mai gândit la ea. Şi, în afară de asta, nu voiam ca vreunul dintre voi să plece în China într-o perioadă atât de tulbure. Este o adevărată nebunie.

El mă privi curios, apoi se aşeză pentru a-mi studia cu atenţie însemnările. Două minute mai târziu, îşi ridică privirile.

— Ce simplu este când ţi se dă totul mură-n gură, nu-i aşa? Cum naiba ai nimerit-o, Lucy?

— Prima idee mi-a venit într-o seară, când jucam anagrame la *High Coppice.* Presupun că restul l-am dedus pentru că ştiu atât de bine Misiunea din Tsin Kai-feng.

— Ce ironie a sorţii! Să munceşti din răsputeri atâţia ani pentru câteva boluri cu terci de mei, când dormi cu o avere în cameră... Pentru câteva clipe, ochii lui Nick deveniră gânditori. Apoi, brusc, faţa îi fu luminată de un surâs. Deci, acum, neînfricatul acela de Robert navighează peste oceane pentru a pune mâna pe smaralde şi a salva *Moonrakers* de ghearele mele lacome. Foarte interesant.

Eram derutată de comportamentul lui. Mă aşteptasem să se supere pe mine, ori el era foarte bine dispus. Ca atare, l-am întrebat mirată:

— Nu te deranjează faptul că Robert a fost primul care a aflat dezlegarea ghicitorii şi, drept urmare, există posibilitatea să găsească smaraldele?

— Astea-s jocurile norocului. Sunt obişnuit cu ele. Oricum, nu tu ai fost cea care i-a dezvăluit secretul. A fost numai o şansă. Nick ridică din umeri şi îmi înapoie foaia de hârtie. Hai, acum, fugi în pat. Este târziu. Ţi-ar face plăcere ca mâine să vezi o operă scrisă de dramaturgii Gilbert şi Sullivan?

— Oh, la nebunie! Care operă?

— *Mikado.*

— Cea cu Marele Călău Şef!

— Perfect. Ia mai spune-mi o dată povestea aia cu idioata de madam Gresham, cu întâmplarea aceea petrecută în tren, în ziua în care ai sosit în Anglia.

Am chicotit, apoi m-am străduit să imit vocea doamnei Gresham.

— În definitiv, China şi Japonia sunt cam acelaşi lucru, sunt sigură.

Nick râse; demonii din ochi îi dansară din nou pentru o

clipă.

— Nu, ia-o de la început, Lucy. Haide. Iar, după aceea, mai descrie-mi scena cu mâncatul pisicii.

Aceasta a fost una dintre perioadele bune ale vieţii noastre; îmi doream cu disperare să nu se sfârşească niciodată. A doua zi, Nick mi-a mai cumpărat o rochie, iar seara ne-am dus la Teatrul Savoy. Cred că nimeni din sală nu a savurat spectacolul atât de mult ca noi doi, pentru că nimeni altcineva un era la curent cu glumele făcute de noi cu o seară înainte. După ce am văzut opera, am cinat la restaurantul Savoy, unde Nick m-a prezentat unor cunoscuţi de-ai săi – un cuplu care, întâmplător, veniseră să ia masa tot acolo. Cei doi soţi au fost foarte drăguţi şi politicoşi cu mine, astfel încât, în final, am putut spune că întreaga seară fusese deosebit de plăcută. Când birja pe care o comandasem s-a oprit în faţa casei noastre, am simţit că inima mi se strânge. Mă întrebam dacă Nick avea de gând să-şi petreacă şi noaptea aceasta la club. Dar nu... în seara aceasta nu se despărţi de mine. Buna lui dispoziţie dură mai mult ca data trecută. Înainte de a mă duce la culcare, i-am adus un pahar în care făcusem un amestec de whisky şi sifon, iar el m-a convins să gust din băutură – aşa am constatat că nu agreez whisky cu sifon.

— Înainte de a urca, voi sta aici să fumez o ţigară, îmi spuse. Tu fugi în pat. Noapte bună, Lucy. Apoi se aplecă şi mă sărută pe obraz.

În seara aceea, de fericire, am plâns pe înfundate până când am adormit.

Următoarele trei zile au fost cele mai senine zile pe care le-am cunoscut de când trecusem pragul casei lui Nick. Cum era pentru prima dată când buna lui dispoziţie dura atât de mult timp, am îndrăznit să sper că afecţiunea lui mintală, oricare ar fi fost aceea, era deja ceva de domeniul trecutului; că era vindecat şi că, până la urmă, aveam să ajungem să ducem o viaţă fericită şi normală împreună. Deoarece în ultimele săptămâni începusem să năzuiesc la un mariaj normal, îmi doream ca soţul meu să mă vrea. Pe, parcursul lunilor pe care le petrecusem în Anglia, îmi formasem impresia că nu se cădea ca femeile tinere să simtă ceea ce simţeam eu, dar mă bucuram dacă eram altfel decât englezoaicele.

Următoarea schimbare de dispoziţie sufletească a soţului meu a intervenit în dimineaţa celei de-a patra zile, la micul dejun, între momentul plecării mele la bucătărie după încă o porţie de cafea şi cel al revenirii, câteva clipe mai târziu. Intrând în sufragerie, l-am găsit pe Nick

privindu-şi lung mâinile, pe care le ţinea pe masă. Buzele îi erau strânse, iar ziarul era pe jos, boţit, de parcă ar fi fost aruncat într-o clipă de furie.

Străduindu-mă să-mi ascund neliniştea din voce, l-am întrebat:

— S-a întâmplat ceva, Nick?

— Ce? Soţul meu îşi ridică privirile, fără a da impresia că m-ar vedea. Oh, nu, lasă cafeaua. Am să plec. Apoi se ridică şi se duse direct în hol. Fără a mai spune ceva, îşi luă pălăria de pe braţul suportului de pălării, după care se auzi pocnetul puternic al uşii trântite în urma lui. Obosită, am ridicat ziarul, i-am îndreptat filele şi l-am împăturit frumos. Imensele mele speranţe fură distruse cu multă cruzime. Tot restul zilei l-am petrecut întrebându-mă cum de se putea schimba Nick atât de rapid, fără absolut niciun motiv.

În acea noapte, Nick nu se întoarse acasă. L-am aşteptat până aproape de ora unu, iar a doua zi dimineaţa am descoperit că patul îi era neatins. Pe la amiază m-am trezit în prag cu un băiat. Era un mesager trimis de la clubul soţului meu, care îmi adusese o scrisoare. Numele şi adresa de pe plic erau scrise dezordonat de mâna lui Nick.

Pe scrisoare era trecută data zilei anterioare. Ea spunea:

Dragă Lucy,

Îmi cer scuze pentru acest atât de scurt bilet, dar trebuie să prind pachebotul de noapte, care se îndreaptă spre China. Am de plătit o datorie veche.

Du-te la Edmund Gresham. Este autorizat să-ţi dea toţi banii de care ai nevoie. În afară de asta, îţi va deschide un cont curent la banca locală.

Nu te schimba niciodată.

Cu dragoste, Nick.

Cuvintele tremurară prin faţa ochilor mei, apoi se estompară. Nick plecase în China pentru a plăti o datorie veche. Frica mă făcu să simt înţepături în piept. Nick pornise pe urmele duşmanului său, Robert Falcon. Ce fel de datorie intenţiona să-i plătească? Şi cum?

11

În ziua următoare am luat o birjă şi m-am îndreptat spre Grays Inn pentru a-l vedea pe Edmund Gresham. El mă întâmpină cu o oarecare sfiiciune, trimise un băiat după

ceai şi se aşează la birou, cu vârfurile degetelor unite.

— Ei bine, Lucy. Nick nu încetează niciodată să ne ia prin surprindere, nu-i aşa? Întâi se întoarce dintre morţi, apoi îşi revendică drepturile de soţ, iar acum, cu totul pe neaşteptate, pleacă din nou în străinătate.

— Ţi-a spus încotro are de gând să se îndrepte şi de ce?

Edmund îmi aruncă o privire precaută şi îşi clătină capul.

— Nu. Dar chiar dacă mi-ar fi spus, s-ar fi putut ca etica profesională să-mi ceară să nu-ţi dau asemenea informaţii, Lucy.

Trăgând concluzia că nu se cădea să-i dezvălui eu care era răspunsul întrebării pe care o pusesem, din moment ce Nick nu-i zisese ce intenţii are, am spus:

— Dacă nu ştii ce vrea să facă soţul meu, aspectul etic nu mai are nicio importanţă, Edmund, nu-i aşa?

— Adevărat. N-am vrut decât să te lămuresc care este poziţia mea. Apoi Edmund trase un sertar, din care scoase o mapă. Deci, Nick m-a autorizat să-ţi deschid un cont curent. L-am întrebat care este suma limită la care s-a gândit, iar el mi-a spus – într-un mod cam jignitor, după părerea mea – să nu fiu mai prost decât sunt din naştere.

Dacă n-aş fi fost atât de neliniştită, aş fi zâmbit.

— Presupun că asta a însemnat că nu se teme că i-aş

putea risipi banii, Edmund.

— Sigur, sigur. Dar, *mprincipiu*, asta înseamnă, în primul rând, imprudenţă, Lucy. În orice caz, sarcina mea se rezumă la satisfacerea dorinţelor lui, aşa încât te-aş ruga să semnezi aici. Îţi mulţumesc. Şi aici.

Am semnat o hârtie, apoi un fel de fişă tipărită, după care, politicoasă, l-am întrebat pe Edmund despre familia lui. Tot vorbind, am ieşit împreună în piaţa Grays Inn, unde Edmund m-a însoţit până când m-a văzut urcată, în siguranţă, în birja care avea să mă ducă acasă.

În următoarele câteva zile m-am ocupat de casă, ducându-mi la îndeplinire sarcinile zilnice ca un automat. Noaptea dormeam prost şi visam urât. Ziua eram copleşită de o senzaţie de neputinţă. Şi Nick Sabine, şi Robert Falcon se aflau în drum spre China, o ţară sfâşiată de conflicte, în care se putea întâmpla orice. Aveam un puternic presentiment că cei doi aveau să se întâlnească în Tsin Kai-feng – asta, evident, numai dacă reuşeau să supravieţuiască în atmosfera ostilă din zonă. Iar dacă se întâlneau...

Gândul la această întâlnire mă speria, deoarece îmi aduceam aminte şi acum de momentul confruntării lor din salonul de la *Moonrakers*, când fusese atât de evidentă

duşmănia aproape feroce dintre ei. Dar, stând aici, în Anglia, nu puteam face nimic pentru a preveni catastrofa la care putea duce următoarea lor întâlnire. Pornind de la această concluzie, pe măsură ce zilele treceau, în mintea mea începu să se contureze o idee. Eram oare cu adevărat neputincioasă? Dacă aş fi putut să merg la Tsin Kai-feng, dacă i-aş fi putut ajunge din urmă, undeva pe parcursul lungii călătorii pe care o întreprindeau, puteam cu siguranţă să găsesc o soluţie care să preîntâmpine posibilitatea transformării urii lor într-o tragedie, nu?

La opt zile după plecarea lui Nick, m-am dus la domnul Marsh. Având grijă să ajung acolo la ora la care doamna Burke era plecată la cumpărături, i-am povestit socrului meu ce se întâmplase, exprimându-mi totodată temerile privitoare la posibilele consecinţe.

— Plec în China, am spus la sfârşit. Ştiu că pare imposibil, dar nu este chiar aşa. Unele vase sunt mult mai rapide decât altele. Poate că am norocul să găsesc unul rapid. După-amiază mă duc să scot nişte bani de la bancă, apoi mă îndrept direct spre o agenţie navală. *Trebuie* să ajung acolo la timp, domnule Marsh.

— Cred că nu realizezi cât de gravă a devenit situaţia din China, îmi spuse el cu blândeţe în glas. Ziarele de

mâine vor publica ultimele ştiri, pe care eu le ştiu încă de aseară de la stăpânul meu. A fost însărcinat de Ministerul de Război să se ocupe de această problemă. Oraşul Peking a fost izolat, iar ambasadele străine de acolo se află sub asediu. În China este declarată starea de război, Lucy.

Deşi vestea m-a şocat, neliniştile mele n-au fost domolite. Ca atare", am spus:

— S-ar putea să fie aşa, dar crezi că asta înseamnă că Robert Falcon nu va reuşi să ajungă acolo? Sau că Nick nu va reuşi? Niciunul dintre ei nu este genul de om care să se întoarcă din drum.

Domnul Marsh îşi frecă fruntea.

— Amândoi ştiu ce vor, amândoi sunt foarte dârji... Da, cred că vor ajunge în China. Însă pentru o fată problemele se pun cu totul altfel, Lucy.

Străduindu-mă să fiu cât mai elocventă cu putinţă, am spus:

— O dată debarcaţi, ei vor trebui să *traverseze* China. Probabil că vaporul îi va lăsa într-un port sudic, aflat la mare distanţă de Tientsin, ori, în aceste condiţii, problemele se vor pune cu totul altfel pentru *ei*, domnule Marsh. Îmi dau seama că sunt fată, dar dacă ne-ai lăsa pe toţi trei în orice punct, din China, eu voi călători de două

ori mai repede decât ei. Doar ştii foarte bine că aşa este. Te rog, nu-mi vorbi despre dificultăţile pe care le-aş întâmpina, pentru că le cunosc foarte bine. Şi nu-mi pasă de ele. Într-un fel sau altul, voi ajunge la Tsin Kai-feng.

Domnul Marsh mă studie cu atenţie, apoi dădu încet din cap.

— Da. Vei ajunge, aşa cum ai ajuns şi la Matthew Falcon, în acea seară furtunoasă, aşa cum ai ajuns şi la *Moonrakers*, cu el în spinare, deşi s-ar fi zis că este imposibil... Apoi vocea i se stinse. O clipă mai târziu, domnul Marsh se ridica în picioare, cu spatele foarte drept şi privirile pierdute, de parcă, pe neaşteptate, i-ar fi venit o idee năucitoare.

— Ce s-a întâmplat, domnule Marsh? am întrebat.

— Aşteaptă, Lucy, aşteaptă. Să gândesc puţin... Mă întreb dacă...? Hmm! Există o posibilitate, o foarte bună posibilitate. Dar ştiu să-l manevrez pe bătrânul diavol mai bine ca oricine.

Domnul Marsh mă luă brusc de mână. Pe faţă îi apăruse un zâmbet care îl făcu să pară tânăr, în ciuda părului său albit prematur; un zâmbet ciudat de asemănător cu zâmbetul lui Nick... Nu mai sesizasem niciodată această similitudine. Dacă aş putea să te opresc din drum, aş face-

o, Lucy. Dar te cunosc, copilă. Nu poţi fi oprită. Deci cel mai bun lucru pe care îl pot face este să... Aici, domnul Marsh se opri, se mai gândi puţin, ţinându-şi ochii întredeschişi, după care spuse: Du-te acasă şi împachetează-ţi lucrurile pe care vrei să le iei cu tine. Întoarce-te aici diseară, la ora şase, cu bagaje, cu tot. Nu, stai. În drum spre casă, treci pe la domnul Edmund. Spune-i că locuinţa voastră va fi goală un timp, aşa încât trebuie găsit un om care să stea cu ochii pe ea. Apoi fă ce te-am rugat. Ai să faci?

În următoarele câteva ore am fost atât de ocupată cu pregătirile şi aranjamentele mele pripite, încât n-am prea avut timp să mă întreb ce plan şi-o fi făcut domnul Marsh. Realizasem că „bătrânul diavol” trebuia să fie stăpânul său, lordul Shipley, însă nu-mi dădeam seama ce legătură putea să existe între acesta şi intenţiile mele. Doar dacă nu cumva Marsh spera să mă poată însoţi până în China şi avea nevoie de permisiunea stăpânului său... Dar presupunerea aceasta nu prea justifica graba cu care dorise socrul meu să-mi fac bagajele.

La ora şase m-am prezentat la uşa dosnică a casei din strada Ducele de York. Evident, doamna Burke mă aştepta.

— Pune-ţi geamantanul aici, jos, dragă. Mamă, mamă, ce de mai mistere şi purtări bizare! Doar Cel de Sus ştie ce pune la cale Tom Marsh. Dar să n-avem nicio teamă. Hotărât, tipul ăsta este logic. Nu face el greşeli. Mi-a zis să nu te plictisesc cu întrebările. Cică îmi va da el toate explicaţiile necesare după ce se va termina totul. Acum este sus, cu Domnia sa. Dă-mi pălăria şi haina, dragă. Bun. Acum, du-te la oglinda aia şi aranjează-ţi părul. Doar vrei să arăţi cât mai bine, nu? Şi sunt sigură că vei arăta... eşti foarte drăguţă, într-adevăr.

Vorbind încontinuu, doamna Burke îmi făcu un ceai şi îmi oferi nişte biscuiţi, pe care nu i-am mâncat deoarece eram prea nervoasă. Domnul Marsh coborî douăzeci de minute mai târziu. Foarte calm, el se opri în faţa mea. Apoi, stând drept de parcă ar fi înghiţit un băţ, mă studie din cap până-n picioare, dându-mi senzaţia că sunt un soldat care urmează să participe la o paradă militară.

— Foarte bine, Lucy, îmi spuse liniştit. Acum o să urcăm. Urmează-mă, te rog. Să nu-ţi fie teamă. Omul acesta mai mult latră decât muşcă.

Generalul-locotenent lord Shipley nu era îmbrăcat în uniformă. L-am găsit stând cu spatele la un şemineu în care, spre surprinderea mea – deoarece era o seară caldă

de iunie –, ardea un foc mic. Lordul era înalt şi foarte slab. Faţa îi era osoasă, iar albul ochilor săi adânciţi în orbite avea o uşoară tentă gălbuie. Părul rar, periat spre spate, fusese odinioară negru, dar acum începuse să încărunţească. În mână ţinea un pahar în care îşi turnase o porţie zdravănă de coniac.

Am făcut o reverenţă şi am spus:

— Bună seara, domnule.

Ochii lui gălbejiţi clipiră o singură dată.

— ’Seara, tânără domnişoară. Vocea îi era cam ascuţită. Marsh, cine-i fata asta?

— Aceasta este persoana despre care am discutat acum câteva minute, domnule.

Obrajii supţi, cam maronii, ai lordului se acoperiră treptat de o roşeaţă puternică. Ochii i se strânseră până când părură a se transforma în două linii, iar buzele îi dispărură aproape complet. Timp de câteva clipe, aparent interminabil de lungi, privirile scăpărătoare îi rămaseră aţintite spre colţul opus al încăperii în care ne aflam noi, vizându-l mai mult pe Marsh decât pe mine. Apoi lordul se răsti cu voce stridentă, foarte furioasă:

— Scoate-ţi-aş ochii, Marsh, asta este *femeie!*

— Corect, seniore. Chipul domnului Marsh era de

nepătruns.

Lordul Shipley îşi ridică paharul şi îl goli dintr-o singură înghiţitură. Când vorbi de această dată, se strădui să-şi menţină glasul la un nivel coborât, dar, treptat, acesta îi scăpă tot mai mult de sub control.

— Te cunosc de treizeci şi doi de ani, Marsh. În timpul serviciului militar, am străbătut împreună o jumătate din globul pământesc. Te-am văzut mânuind spada, puşca şi mitraliera. M-am prăjit cu tine sub soarele Sudanului, am fost cât pe ce să mă înec odată cu tine din cauza musonilor din India. Te cunosc mai bine decât oricare alt om. Dar, pe dinţii sfinţi ai Atotputernicului Dumnezeu, asta-i prima dată când eşti *insolent* cu mine! Beat sau treaz, ud sau uscat, la popotă sau pe câmpul de luptă, până acum n-ai fostniciodată *neruşinat!* Din cauza furiei, în final, lordul ajunsese să ţipe.

Domnul Marsh îi vorbi cu răceală în glas:

— Stimate domn, această tânără domnişoară este Lucy Sabine, nora mea. Vă rog să aveţi bunăvoinţa a nu folosi expresii necivilizate în prezenţa ei. În caz contrar, noi ne retragem.

Faţa lordului Shipley deveni stacojie. Privirile uluite i se mutară de la Marsh la mine, apoi în sens invers. Mă

aşteptam să ne ordone să părăsim încăperea, dar, pe neaşteptate, în ochii lui afundaţi în cap apăru o sclipire de curiozitate şi, totodată, de amuzament. Drept urmare, după o pauză lungă, el făcu o plecăciune rigidă, din talie.

— Scuzele mele, tânără domnişoară. Suport să fiu corectat de slujitorul meu atunci când observaţia lui este justă. Vă rog, vreţi să luaţi loc? Scaunul acesta este destul de confortabil, presupun. Marsh, mai dă-mi un coniac.

M-am aşezat pe scaunul care îmi fusese indicat. Domnul Marsh luă în primire paharul stăpânului său, cu care se duse spre carafa de pe bufet. În drum, el spuse:

— Îmi permiteţi să mă explic, domnule?

— Cred că ar fi al dracului de bine... – ah, scuză-mă, draga mea. Cred că ar fi bine să-mi dai nişte explicaţii, Marsh.

— Vă mulţumesc, stimate domn. Dacă-mi permiteţi, aş vrea ca, mai întâi, să facem o recapitulare. Aseară mi-aţi prezentat destul de amănunţit situaţia din China. Împărăteasa şi-a pierdut autoritatea asupra boxerilor. La Peking s-au strâns sute de refugiaţi străini, care se află acum pe teritoriul Legaţiei Britanice. Iar legaţia, împresurată la ora aceasta, este protejată numai de o mână de soldaţi din infanteria marină. Reprezentantul

diplomatic german a fost asasinat...

Domnul Marsh se îndreptă spre lord, pentru a-i înapoia paharul. Eu îl ascultam cu groază. Deşi ştiam că problemele din China ajunseseră la apogeu, nu avusesem nici cea mai vagă idee că situaţia era atât de gravă.

— După cum am înţeles, domnul meu, continuă Marsh, singura speranţă a asediaţilor din Peking, şi a altor mici grupuri de străini risipite în alte zone ale Chinei de Nord, este venirea unei armate care să cucerească Peking-ul, punând mâna pe împărătească şi pe consiliul ei.

Lordul Shipley răsuflă zgomotos.

— Întotdeauna ai avut un cap bun pentru raportări de situaţii. Continuă, omule.

— Scriind multe documente după dictările dumneavoastră, domnule, sper că am reuşit să învăţ câte ceva. Domnul Marsh veni lângă scaunul meu. Mi-aţi spus că a fost creată o armată mixtă, formată din trupe britanice, franceze, ruseşti, germane şi din trupele altor câteva naţiuni, care urmează să pornească spre Peking. Acum două zile, nişte distrugătoare au atacat Forturile Taku, care apără portul Tientsin, şi le-au cucerit. Armata mixtă se îndreaptă deja spre Tientsin, care va cădea, după cum se presupune, foarte repede. Apoi armata va trebui

să-şi croiască drum spre Peking, care se află, faţă de port, la o distanţă de o sută de mile. Până acum, am făcut o descriere corectă a situaţiei, domnule?

Stăpânul său pufni, apoi luă o gură de coniac.

— Ai transformat afacerea asta murdară într-o simplitate, dar continuă.

— Nu mai am multe lucruri de spus, domnule. Forţele noastre armate din zona Tientsin nu au nicio posibilitate de comunicare cu asediaţii din Peking. După cum aţi subliniat – corect, trebuie precizat – nenorocoşii din Legaţia Britanică au nevoie în momentul de faţă de speranţă. Dacă acei oameni ar şti că ajutoarele sunt pe drum...

— Nu este necesar să-mi dai lecţii, Marsh, spuse lordul pe un ton morocănos. Ştiu tot ce trebuie despre importanţa moralului oamenilor.

— Acum vorbeam mai mult pentru Lucy, domnule.

— Ah! Corect. Lordul Shipley se întoarse spre mine. Situaţie clasică. Oamenii aceia din Peking nu ştiu ce se întâmplă. Cu fiecare zi, cu fiecare săptămână, proviziile de hrană, de apă şi muniţiile scad. Ascultă-mă pe mine, draga mea, un grup de oameni, format în special din civili, îşi poate pierde, în asemenea condiţii, foarte repede dorinţa

de a rezista. Şi, dacă şi-o pierd, sunt terminaţi. În schimb, dacă ar *şti* că le vin ajutoare, dacă ar putea fi siguri că peste o lună, peste şase săptămâni, peste *trei* luni, dacă preferi, sunt salvaţi, vor rezista într-un fel sau altul, chiar şi cu o lingură de mâncare pe zi. Înţelegi?

— Da, domnule. Înţeleg foarte bine.

— Perfect. În conformitate cu înştiinţările telegrafice pe care le-am primit de la comandantul trupelor britanice din China, singura cale de transmitere a unui mesaj oamenilor din Peking este cea directă, prin emisar. Deci, înţelegi care este problema. Orice străin care ar încerca să facă o asemenea călătorie ar fi ciopârţit destul de rapid de primii boxeri pe care i-ar întâlni în cale. Şi nu ne putem alege un emisar chinez, deoarece cei care nu sunt de partea boxerilor se tem prea mult de ei. Chiar dacă am găsi un chinez care să accepte această sarcină, n-am putea fi siguri că este de încredere. Pentru noi, ei sunt *străini*, aşa încât, fără a pune la socoteală şi dialectul acela ciudat pe care îl vorbesc, trebuie să recunoaştem că nu-i înţelegem deloc. După aceste cuvinte, lordul se întoarse spre

Marsh, pe care îl fixă cu o privire aspră. Bănuiesc că am recapitulat destul. Mi-ai spus că ai persoana potrivită, Marsh, persoana pe care o putem trimite în mare grabă pe

Crocodile, persoana în care ne putem pune toată încrederea că va ajunge la Peking. Cum naiba mi-ai putut spune o asemenea snoavă, pentru ca după aceea să-mi vii cu... cu această foarte încântătoare fată?

— Domnul meu, spuse Marsh liniştit, Lucy este, într-adevăr, cea mai potrivită persoană. De când s-a născut, până acum un an, a trăit în China. Le vorbeşte limba la fel de bine ca orice localnic. Poate vă amintiţi că, odată, când m-aţi rugat să rămân cu dumneavoastră pentru a vă ţine de urât, v-am vorbit despre o tânără care a venit la *High Coppice...*

— Ce? Sprâncenele lordului Shipley se ridicară, transformându-se în două arcuri stufoase. Vrei să zici că dânsa este fata despre care mi-ai vorbit atunci? Lucy? Tânăra de la Misiune care se zbătea să-i hrănească pe plozii aceia leşinaţi de foame? Cea care a ieşit pe viscol, de Crăciun, pentru a-l găsi pe băiatul acela?

— Aceea, domnule. Este obişnuită cu privaţiunile şi cu dificultăţile la fel ca orice soldat. Nu-i pasă dacă are de parcurs douăzeci de mile zilnic, mergând pe jos, chiar dacă vremea este rea şi terenul este înţesat de tâlhari. Sunt în stare să garantez pentru ea cu viaţa mea, domnule. Marsh zâmbi. Şi chiar aştept să mi se ofere ocazia de a-mi pune

viaţa în joc, deoarece sper că-mi veţi permite s-o însoţesc.

Lordul Shipley se întoarse pentru a mă privi direct în ochi, cu mare curiozitate.

— Marsh este un soldat prudent, aşa încât sunt profund impresionat atunci când vorbeşte în acest mod, crede-mă. Dar nu înţeleg de ce trebuie să expună unor asemenea pericole pe încântătoarea lui noră.

— Pentru că ştie că sunt hotărâtă să ajung în China, domnule. Din motive personale deosebit de importante. S-ar putea să ajung prea târziu pentru... pentru ceea ce sper să fac, dar de plecat, plec oricum.

Fără a-şi desprinde privirile de la mine, lordul întrebă:

— Vorbeşte serios, Marsh?

— Foarte serios, domnul meu. Lucy este cea mai încăpăţânată tânără pe care am întâlnit-o.

— Perfect. Îmi place încăpăţânarea. S-ar putea să ajungă prea târziu pentru ceea ce vreau *eu* să fac, însă trebuie să încerce. Lordul Shipley râse pe înfundate şi ochii i se luminară. O fată, murmură. Cine poate suspecta o fată că ar fi curiera armatei? Are de două ori mai multe şanse decât un bărbat – şi, asta, doar presupunând, prin absurd, că am fi putut găsi un bărbat. În numele lui Dumnezeu, o să facem o încercare, Lucy! Acum, ascultă-mă. *Crocodile*

este un distrugător care te aşteaptă în Marsilia. Poţi ajunge acolo mâine pe înserat. Vasul te va duce în Tientsin în douăzeci şi două de zile. Dar, domnişoară, misiunea mea va trebui să aibă întâietate faţă de afacerile tale!

Douăzeci şi două de zile! Nici nu visasem că pot ajunge în China atât de repede. În aceste condiţii, punând la socoteală chiar şi drumul până la Peking, tot puteam ajunge în Tsin Kai-feng înaintea lui Nick sau a lui Robert, cu toate că ultimul părăsise Anglia cu trei săptămâni în urmă.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule.

Lordul îmi aruncă o privire întunecată.

— Există posibilitatea să te trimit la o moarte sigură, fetiţo. Dar, din moment ce eşti hotărâtă să te supui oricum unor riscuri atât de mari, merită să tragem foloase de pe urma acestui drum. Cu privire la situaţia din Peking, nu putem face decât presupuneri. Bănuiesc că în legaţia asediată se află peste o mie de suflete. Fără speranţă, oamenii aceia ar capitula cu mult înainte de venirea armatei. Or asta înseamnă masacru. Dacă ai putea ajunge acolo pentru a le spune că trupele noastre sunt pe drum, vor rezista. O mie de vieţi, Lucy. Poate chiar mai multe. Deci fă tot ce-ţi stă în putinţă pentru că nu avem alt curier

cu experienţa şi cunoştinţele tale. Lordul se întoarse spre Marsh. O vei conduce numai până la Tientsin. Niciun pas mai mult. Călătoria spre Peking o va face singură. Tu nu poţi spera să te dai drept chinez, aşa încât poţi periclita întreaga misiune.

Pentru o clipă, în ochii lui Marsh apăru o luminiţă, care se stinse aproape instantaneu.

— Foarte bine, domnule, spuse el, politicos. Îmi permiteţi să vă sugerez că ar trebui să ne daţi toate împuternicirile necesare, pe care să le arătăm la Tientsin comandantului trupelor britanice, plus documentele de călătorie? Dacă dorim să traversăm Canalul cu vaporul de noapte, trebuie să plecăm peste aproximativ o oră.

În acea noapte am traversat Canalul Mânecii şi am luat trenul care, străbătând întreaga Franţă, ne-a dus în Marsilia. Am călătorit la clasa întâi, într-un vagon de dormit. Domnul Marsh avea o împuternicire contrasemnată de ambasadorul francez din Londra, care, ca un talisman magic, ne permitea accesul uşor în fiecare etapă a călătoriei. Iar în Marsilia ne-am urcat la bordul distrugătorului britanic *Crocodile,* pornind în aceeaşi seară spre Canalul Suez.

Fiind singura femeie de pe vas, mi s-a dat cabina secundului. Aceasta era minusculă. De fapt, ulterior am aflat că toate distrugătoarele aveau cabine foarte mici, deoarece, pe ele, spaţiul era mai important decât confortul. Căpitanul şi ofiţerii săi au depus toate eforturile pentru a ne oferi un voiaj cât mai plăcut posibil, tratându-ne, totodată, cu un vădit respect. Am observat că domnul Marsh nu se mai purta ca un servitor, ci ca un om cu autoritate. Pe vas, lui i se spunea „domnul Marsh”, în timp ce eu eram „domnişoara Lucy”. Nu ni se puneau niciun fel de întrebări. Nici măcar căpitanul nu ştia de ce ne-a luat ca pasageri. El nu făcea decât să se supună întru totul, fără a-şi manifesta curiozitatea, ordinelor urgente pe care le primise prin telegraf, de la Londra.

Pentru a-şi omorî timpul, domnul Marsh mă învăţă un joc de cărţi numit pichet, apoi altul, numit whist. Descoperind că ultimul era preferatul căpitanului, câteodată, seara, ne duceam să jucăm cu el şi cu unul dintre ofiţerii lui. Crezusem că pe parcursul călătoriei nu voi face altceva decât să mă agit cu gândul la ce mă va aştepta, dar n-a fost aşa. Se întâmpla pentru a doua oară când, aflându-mă în mijlocul oceanului, aveam impresia că vasul prezintă un univers complet separat, total rupt de exterior, care îmi

dădea senzaţia că am rămas suspendată în timp.

Când ne-am oprit la Colombo pentru a ne alimenta cu combustibil, domnul Marsh a coborât pe ţărm, de unde s-a întors cu un pachet micuţ. Mai târziu l-am văzut discutând concentrat, în jargonul anglo-chinezesc, cu un fochist din Hong Kong. Mirată, m-am întrebat de ce nu-mi ceruse să-l ajut, jucând rol de translator.

În cursul zilei următoare, cineva ciocăni la uşa mea. Am deschis-o şi am rămas încremenită de uimire... În faţă aveam un culi care purta o pereche de sandale grosolan peticite, nişte pantaloni zdrenţăroşi, o jachetă din stofă aspră şi o pălărie din pâslă, complet deformată, al cărei bor îi cădea peste ochi. Omul stătea cu capul plecat, într-o poziţie smerită. Dar nu mi-a trebuit decât o clipă pentru a-mi da seama că acesta nu era un culi, deoarece părul său negru strălucitor era prea scurt pentru a putea fi strâns în coadă. În plus, mai existau şi alte mici inadvertenţe; postura nu corespundea cu cea a unui culi, poziţia mâinilor, ale căror încheieturi păreau a fi prea rigide, şi, de asemenea, felul în care stăteau pe el hainele ieftine, de ţăran... Acest om nu era chinez.

— Cine eşti? l-am întrebat în limba engleză.

El îşi ridică privirile. Abia atunci am recunoscut chipul

care fusese pe jumătate ascuns sub borul căzut al pălăriei. În faţa mea stătea domnul Marsh. Cu părul său alb vopsit într-un negru intens, ca cel al penei de corb, părea a fi cu cel puţin zece ani mai tânăr. Pentru o clipă, i-am surprins în ochi o licărire drăcoasă, care mi-a amintit de Nick, fiul său.

— Ştiu că mai am multe lucruri de învăţat până să pot pretinde că aş fi chinez, îmi spuse el. Cu cât îţi vei începe lecţiile mai repede, cu atâtmai bine, Lucy. Hainele astea sunt doar nişte improvizaţii, normal, dar din Hong Kong ne-am putea procura haine chinezeşti autentice.

Am izbucnit în râs înainte de a realiza care erau intenţiile domnului Marsh. Acesta plănuise să mă însoţească până la Peking... Când mi-am dat seama, am spus:

— Dar nu poţi face aşa ceva, Marsh! Lordul Shipley a zis că...

— Ştiu ce a zis, însă nu mai sunt soldat, aşa încât, atunci când cred de cuviinţă, îi pot nesocoti ordinele. Dacă mă *pot* da drept chinez, te pot proteja în timpul călătoriei spre Peking, Lucy. Ştiu că nimeni n-ar bănui că eşti curieră, dar o fată singură, aflată într-o ţară sfâşiată de lupte... ei bine, copilă, pe scurt, vei fi o pradă tentantă pentru oamenii răi.

— Îmi dau seama, însă voi fi atentă. Pot alerga foarte repede...

— Ai răbdare, Lucy, se grăbi domnul Marsh să mă întrerupă. Întâi ascultă-mă. Vreau să mă înveţi cum să joc rolul unui ţăran chinez. Trebuie să-mi găseşti un nume, apoi să-mi spui ce ocupaţii şi ce probleme zilnice am. Până să ajungem la Tientsin, avem la dispoziţie zece sau douăsprezece zile. Abia acolo vei hotărî dacă pot sau nu să te însoţesc. Decizia îţi va aparţine în totalitate. Dacă sunt suficient de abil, ia-mă cu tine. Dacă nu... asta este; mă voi supune judecăţii tale... Numai pentru binele tău, Lucy.

Mai mult pentru a-i face plăcere decât pentru că aş fi considerat că merită efortul, am spus:

— Haide pe punte. Acolo avem spaţiu suficient pentru a exersa mersul. Nu sunt convinsă că sunt o profesoară bună, dar putem încerca.

Sub privirile curioase ale câtorva marinari, l-am pus pe domnul Marsh să se plimbe de colo-colo, în hainele lui incorect combinate, dintre care unele erau împrumutate de la fochistul chinez.

— *Oricine* şi-ar putea da seama că eşti un demon străin, am spus, oftând. Un culi nu merge ca un soldat.

— Apleacă-te puţin înainte, domnule Marsh. Şi

balansează-ţi mâinile lejer, moi ca nişte cârpe, fără a-ţi contracta niciun muşchi... Gleznele îţi sunt, de asemenea, prea rigide. Ah, aşa este mai bine. Încearcă să mergi cu paşi mai mărunţi şi mai iuţi, aplecat înainte. Apoi încetineşte gradat, până la viteza unui pas de plimbare. Nu, uite aşa. Trebuie să fie un fel de târşâială. Oh, Doamne, tot este ceva în neregulă, dar nu-mi dau seama ce. Ţine-ţi coatele în dreptul şoldurilor... Ah, da, parcă aşa ar mai merge.

După o oră de exerciţii, mi-am clătinat capul, pesimistă.

— Nu ştiu ce să zic, domnule Marsh. Neţinând cont de alte amănunte, vei fi demascat de păr, deoarece n-ai coadă. Şi în zece zile nu-ţi va creşte suficient de mult pentru a ţi-l prinde la spate.

El zâmbi, amintindu-mi din nou de Nick.

— Dragă Lucy, sunt convins că-mi poţi împrumuta suficient păr pentru a-mi face o coadă. Pe al meu îl voi vopsi mereu, evident. Colorantul pe care l-am cumpărat din Colombo pare a fi bun şi am destul. Dar de ochi ce zici? M-am gândit ca peste unul dintre ei să-mi pun un petic de piele grosolan, a cărui cureluşă să-mi treacă peste sprânceana celuilalt ochi. Poate că aşa îi vom păcăli niţeluş. Oricum, şi tu va trebui să-ţi acoperi ochii atunci

când te vei afla în apropierea cuiva.

— Ştiu, însă eu pot să-i fac să pară mai lungi şi mai înguşti, înnegrindu-i cu dermatograf pe la colţuri, domnule Marsh. Mi s-a întâmplat de câteva ori să procedez în felul acesta, când stăteam la Misiune, deoarece consideram că ochii rotunzi sunt urâţi. În orice caz, atunci când mă voi apropia de cineva, îmi voi ţine capul aplecat cu smerenie, aşa cum trebuie să şi-l ţină orice persoană neimportantă, de sex feminin.

El râse.

— Şi un ţăran insignifiant ca mine poate adopta o atitudine similară.

— Da. Şi mai este ceva. Este bine că pe amândoi ne-a bronzat soarele şi vântul din larg, însă trebuie să ne cumpărăm nişte şofran pentru a da o tentă mai gălbuie feţelor noastre.

Zilnic exersam cel puţin două ore. Pe măsură ce timpul trecea, speranţele îmi sporeau din ce în ce mai mult deoarece domnul Marsh părea a intra realmente în pielea unui ţăran chinez. Cum îşi perfecţionase mersul, l-am învăţat să-şi lase capul într-o parte şi să stea cu gura deschisă, pentru a părea prost. Iar seara ne obişnuisem să ne concentrăm atenţia la un vechi cântecel chinezesc

pentru copii, pe care trebuia să-l fredoneze cu o voce ridicată şi tremurătoare. Cu mult exerciţiu, rezultatele sale deveniră remarcabile.

Când ne-am oprit în Hong Kong pentru a ne mai alimenta odată cu combustibil, am cumpărat două seturi de haine vechi şi nişte şofran. Seturile de haine, câte unul pentru fiecare, includeau şi câte o pălărie de culi. Mai târziu, când ne-am îmbrăcat pentru a ne duce la îndeplinire misiunea, domnul Marsh a coborât pe chei purtând o coadă ataşată propriului său păr. Acum devenise Lu Yen şi era tatăl meu.

Ţinându-l de mână, l-am condus printr-un labirint de alei şi străzi înguste. El îşi târşâia paşii ca un năuc pe lângă mine, bălăbănindu-şi capul. Ocazional, fredona cu o voce nesigură câteva versuri ale cântecelului pe care îl învăţase. Ne-am oprit să vorbim cu vânzătorii câtorva tarabe şi dughene, dar absolut nimeni nu şi-a dat seama că n-am fi chinezi – o tânără din nord, însoţită de suferindul ei tată.

După acest test, am înţeles că prezenţa lui Marsh nu avea să creeze riscuri suplimentare pentru călătoria mea. În definitiv, poate că o fată aflată în compania unui tată nerod atrăgea mai puţin atenţia decât o fată singură.

Uşurarea pe care am simţit-o ajungând la această concluzie a fost atât de mare, încât am fost cât pe ce să plâng. Era minunat să ştiu că-l voi avea alături pe Marsh pe parcursul călătoriei spre Peking şi în timpul evenimentelor pe care mi le rezerva viitorul, după încheierea misiunii date de lord.

Oraşul Tientsin era plin de soldaţi britanici, ruşi, americani, francezi, germani şi japonezi. Căpitanul îi trimisese pe doi dintre ofiţerii săi să ne conducă până la comandamentul trupelor britanice. Acolo, domnul Marsh îi prezentă actele noastre Ofiţerului Comandant – un anume colonel Strake. Acesta era un bărbat scund şi robust, nemanierat.

După ce citi scrisoarea lordului Shipley, colonelul ne aruncă o privire total lipsită de entuziasm şi spuse:

— Dumneavoastră trebuie să duceţi un mesaj la Peking?

Mda, deseori m-am întrebat dacă nu cumva flăcăii ăia de la Ministerul de Război şi-au pierdut minţile. Acum ştiu care este răspunsul. Dar ordinele acestea nu-mi dau libertate de acţiune. De ce aveţi nevoie? De mâncare? De alte provizii? De hărţi?

— Domnişoara de faţă va face o listă cu ceea ce ne este necesar, spuse domnul Marsh pe un ton energic, fără

condescendenţă. Dacă nu vă supăraţi, colonele, aş vrea să aflu care este aprecierea dumneavoastră cu privire la situaţia din nordul Tientsin-ului.

— Pe scurt, aş caracteriza-o drept o harababură detestabilă. Boxerii aceia sunt smintiţi de-a binelea. Se cred imuni la gloanţe. Acum, au de partea lor şi trupele chineze. Prost organizate, normal. Cu un strop de noroc, pe vreme de noapte, le veţi putea străpunge, pe furiş, liniile de la nord de Tientsindacă chestiile acelea pot fi considerate linii. După aceea nu va trebui decât să mergeţi de-a lungul căii ferate, până la Peking. Totul este să nu se prindă nimeni că sunteţi străini. Sincer să fiu, nu cred că aveţi prea multe şanse de reuşită. Dar haideţi să presupunem că, printr-un miracol, veţi ajunge la destinaţie... Ce le veţi spune sărmanilor năpăstuiţi din Peking dacă îi mai găsiţi vii?

Întorcându-se, colonelul îşi lovi bastonaşul din trestie de harta de pe perete.

— Suntem aproape la fel de prost organizaţi ca trupele chinezeşti, continuă el. La ce altceva v-aţi fi aşteptat de la o armată formată dintr-o jumătate de duzină de naţionalităţi care, pe deasupra, nu are nici comandament central? Amiralul Neymour i-a subestimat pe soldaţii

Chinezi. La începutul lunii iunie, el a plecat cu două mii de oameni în nord, şi s-a ales cu un pumn zdravăn în nas; la Langfang, fiind nevoit să bată în retragere. Acum toată lumea *supraestimează* forţa chinezilor.

Cu efectivele pe care le avem aici, de aproape douăzeci de mii de oameni, ne putem croi drum până la Peking în două săptămâni, după părerea mea. Dar n-o vom face, fir-ar a dracului de treabă. Colonelul se trase posomorât de mustaţă. Seymour le spune celor din Whitehall că nu putem pleca la drum fără patruzeci de mii de soldaţi. Americanii vorbesc de vreo şaizeci de mii, iar japonezii de şaptezeci de mii. S-o ia naiba de prostie. Apoi, închizându-şi pe jumătate un ochi, el ridică un deget. Dar peste aproximativ opt zile va sosi generalul Gaselee, care va prelua funcţia de comandant suprem. Şi ştiu ce va *face* generalul. Va porni spre nord cu băieţii noştri. Restul armatei îl va urma automat, pentru a nu se face de ocară. Deci, dacă ajungeţi în Peking, spuneţi-i lui sir Claude MacDonald, reprezentantul nostru guvernamental, că vom începe atacul... staţi să vedem... pe la mijlocul lui august. Da. Spuneţi-i să reziste până atunci, că venim.

Colonelul Stake se uită la mine cu neîncredere, după care îşi mută privirile spre domnul Marsh.

— Chiar aveţi intenţia să o luaţi cu dumneavoastră pe această domnişoară?

Domnul Marsh zâmbi.

— Nu chiar, colonele. Mai degrabă se poate spune că ea mă ia pe mine.

Mult mai târziu, când am ajuns acasă, în Anglia, şi m-am recăsătorit, de data aceasta cu adevărat, oamenii care ştiau câte ceva despre aventurile pe care le trăisem în timpul Răscoalei Boxerilor îmi puneau uneori întrebări privitoare la călătoria Tientsin-Peking, crezând că aceasta fusese cea mai periculoasă experienţă prin care trecusem. Dar, în realitate, pe drumul acela nu întâmpinasem niciun pericol serios.

Pornisem la drum cu un măgar, două samare cu mâncare şi cu apă pentru patru zile şi două pături. Pe spinarea măgarului erau prinse cu câteva curele o puşcă şi două cartuşiere, iar domnul Marsh avea ascuns sub tunică un pistol. Deasupra samarelor şi a puştii legasem un balot mare de paie, a cărui menire era să ne camufleze proviziile şi muniţiile. Eu purtam confortabilele cizme din pâslă. Domnului Marsh îi găsisem unele asemănătoare, în Tientsin. Ulterior, acesta mi-a spus că nu mai avusese

niciodată ocazia să mărşăluiască cu nişte încălţări atât de bune.

Boxerii nu purtau uniformă, dar, ca semne distinctive ale organizaţiei lor secrete, aveau un batic roşu, sub care îşi strângeau tot părul, patru panglici, tot roşii, prinse în jurul gleznelor şi a încheieturilor mâinilor, şi o cingătoare roşie, pusă deasupra largilor lor tunici albe. De aceea, pentru a le arăta că îi sprijinim în lupta împotriva demonilor străini, ne pusesem şi noi în jurul gâturilor câte o eşarfă ieftină, de culoare roşie.

Am părăsit Tientsin-ul noaptea, la numai opt ore de la sosire. A doua zi, în zori, ne aflam în nordul oraşului, la numai câteva mile depărtare de liniile chineze. Acum ne deplasam în paralel cu calea ferată. Ajunsesem la concluzia că ar trebui să parcurgem zilnic aproximativ treizeci de mile şi mă nelinişteam la gândul că distanţa aceasta se va dovedi a fi mult prea mare pentru domnul Marsh, care depăşise deja vârsta de cincizeci de ani. Dar, fără niciun dubiu, frământările mele se dovediră a fi inutile şi pentru asta trebuia să le fiu recunoscătoare nenumăraţilor ani de viaţă cazonă pe care îi avea la activ însoţitorul meu. Aplecat înainte, cu braţele atârnându-i în voie şi genunchii puţin îndoiţi, Marsh înainta neobosit, aşa

cum îl învăţasem, ca un ţăran greoi, care îşi târăşte picioarele.

Toate oraşele şi satele de lângă calea ferată erau pline de soldaţi chinezi şi de boxeri. De aceea le ocoleam, descriind câte un cerc larg în jurul fiecărei localităţi, după care reveneam lângă liniile de tren. Uneori întâlneam oameni care se duceau la muncă, alteori militari sau grupuri de boxeri. În asemenea împrejurări, ridicam funia scurtă care era legată de braţul domnului Marsh, pentru a da senzaţia că-l conduc aşa cum îl conduceam altă dată pe măgarul nostru. Iar el îşi bălăbănea capul prosteşte, fredonând pe un ton tânguitor un fragment din cântecul lui copilăresc, în timp ce eu îmi ţineam fruntea în jos, cu smerenie. Înaintam din zori până pe înserat, odihnindu-ne câte cincisprezece minute la fiecare două ore de mers. Noaptea dormeam sub cerul liber, deoarece, fiind vară, nopţile nu erau reci.

Odată, am trecut pe lângă un mic templu budist. Lângă zidurile acestuia se afla un grup de boxeri, care îngânau nişte descântece, ploconindu-se spre sud-est şi făcând nişte semne ciudate. Din cuvintele pe care le-am surprins, am dedus că era vorba de un ritual menit să le dea puterea de a modifica traiectoria gloanţelor printr-o simplă

rotire a mâinilor. În momentul în care am trecut pe lângă ei, câţiva ne-au privit încruntaţi, cu suspiciune. Atunci, mi-am pus palma pe eşarfa roşie, mi-am fluturat celălalt braţ şi am ţipat: *„Sha! Sha!”.* Acesta era strigătul de luptă al boxerilor. El însemna: „Ucide! Ucide!”. Auzindu-l, îmi răspunseră cu toţii în cor, cu aceleaşi cuvinte, şi, astfel trecurăm de ei fără probleme.

În cea de-a patra zi, la ora amiezii, am zărit zidurile imensului oraş Peking. Mai aveam de parcurs aproximativ o milă când ne-am adăpostit într-o văioagă de lângă drum, pentru a studia harta pe care ne-o dăduse colonelul Strake. Peking-ul era împărţit în două secţiuni principale: Oraşul Chinezesc, care se afla în sud, şi Oraşul Tătărăsc, care se afla în nord. Între cele două secţiuni exista un zid crenelat, de patruzeci de picioare înălţime. În centrul părţii nordice se afla Oraşul Interzis, care ascundea marele palat al împărătesei. Acolo, niciun străin nu primise vreodată permisiunea să intre.

Am marcat pe hartă zona în care se afla sediul Legaţiei, apoi ne-am făcut nişte planuri şi, cu o oră înainte de apusul soarelui, am intrat pe poarta sudică a Oraşului Chinezesc. Străzile erau înţesate de soldaţi şi de boxeri, amestecaţi printre locuitorii Peking-ului. De dincolo de

marele zid dintre cele două secţiuni se auzea ocazional câte o împuşcătură. Nimeni nu ne-a dat atenţie atunci când am trecut de poarta numită Haia Men. O dată ajunşi în zona luptelor, am făcut un mic ocol în jurul străzilor de lângă Legaţie, observând poziţiile din care trăgeau chinezii asupra apărătorilor. Apoi ne-am retras pe o străduţă îngustă din preajma Misiunii Anglicane, hotărâţi să aşteptăm un moment propice.

Nu se trăgea încontinuu. De multe ori, perioadele de acalmie durau şi jumătate de oră sau chiar mai mult, pentru ca apoi să se audă rafalele repetate ale atacatorilor, cărora cei din spatele zidurilor nu le răspundeau decât cu două, maximum trei împuşcături. Acum mă simţeam şi mai uşurată că-l aveam pe domnul Marsh alături, deoarece mi se părea că ajunsesem în mijlocul unei harababuri totale. În plus, nu aveam nici cea mai vagă idee cum puteam să ajung dincolo de întăriturile legaţiei fără să fiu împuşcată, fie de apărători, fie de atacatori. Dar domnul Marsh înţelesese perfect cum decurgeau ostilităţile din perimetrul zidurilor asediate.

La două ore după apusul soarelui, el luă puşca şi cartuşierele, după care mă conduse pe furiş, din umbră în umbră, până lângă zidul Legaţiei. Ultimii cincizeci de iarzi i

am parcurs strecurându-ne de-a buşilea printr-o îngrămădeală de baricade grosolan făcute, trecând la un moment dat pe la o distanţă de numai treizeci de paşi de nişte soldaţi chinezi pe cale să dormiteze în posturile lor.

În cele din urmă, ne-am întins pe burtă, lângă un perete scund, dărăpănat. Între el şi zidul înalt al Legaţiei exista numai un drum larg, pe care nu se vedea nici ţipenie de om. Probabil că domnul Marsh observase ceva mai devreme, când ne învârtisem prin jurul Legaţiei, că în această zonă a zidului există un post de santinelă, deoarece, acum, făcându-şi mâinile pâlnie la gură, el şopti cu voce joasă, dar scurt şi penetrant:

— *Santinelă!*

După câteva secunde de aşteptare, repetă comanda şoptită. Dar abia după a patra chemare auzirăm un glas coborât, venit de undeva, de pe zid.

— Cine-i acolo?

— *Prieteni. Britanici. Doi suntem. Aruncă o scară. Intrăm.*

— Stai pe loc! se auzi glasul răstit al necunoscutului. Identifică-te. Dacă nu, trag!

De teamă şi de furie, îmi venea să ţip la santinelă, deoarece ne făcea să trecem prin cel mai periculos

moment de până acum al misiunii noastre. Stând lipit de pământ, lângă mine, domnul Marsh inspiră adânc, pe îndelete. Apoi vorbi din nou, cu aceeaşi voce joasă şi pătrunzătoare, numai că de data aceasta strecură în ea un venin de care nu l-aş fi crezut în stare.

Ameninţarea lui începu sub forma aceasta*: „Vorbeşte mai încet linge-blide ce eşti şi adresează-mi-te cu «domnule» că altfel...*”. Urmă un şir întreg de expresii încâlcite, presărate de cuvinte ce-mi erau total necunoscute, care mă făcură să am senzaţia că îi vorbea santinelei într-o limbă străină. În orice caz, am înţeles la ce se referea, iar soldatul de după zid păru să-l priceapă perfect, deoarece, în momentul în care domnul Marsh tăcu, din întuneric se auzi un chicot fantomatic, urmat de cuvintele:

— Stai aşa, prietene. Îţi aruncăm scara într-o clipă.

„Clipa” dură vreo trei minute. Apoi din spatele zidului se auziră nişte sunete vagi de paşi târşâiţi. Vocea santinelei ajunse până la noi:

— Bine. Hai sus, în pas grăbit.

Ne-am ridicat în picioare şi am traversat drumul în fugă. De zid era atârnată o scară din frânghie, cu trepte din lemn, grosolan cioplite. Eu am urcat prima. Ajunsă sus, am

căzut pe o platformă construită lângă zid cu scopul de a asigura o, poziţie bună de tragere. Eram aşteptaţi de doi oameni, care abia se conturau în întuneric. Unul îşi ţinea puşca îndreptată spre mine. Celălalt avea în mână o lanternă oarbă, de camuflaj. Primul spuse:

— Dumnezeule, asta-i fată, domnule!

În clipa următoare îşi făcu apariţia de dincolo de zid şi Marsh. Abia atunci am văzut că omul cu lanterna ţinea în mâna liberă un pistol. El fu următorul care vorbi:

— Ei, şi acuma, ia ziceţi, cine naiba sunteţi?

Domnul Marsh îşi îndreptă spatele.

— Sunt colonelul activ Marsh, emisar special al Ministerului de Război, sub comanda generalului-locotenent lord Shipley, spuse el pe un ton rece şi arogant. Aici, cine este şeful?

Deşi uşurarea pe care o simţeam acum îmi slăbise toate puterile, am fost nevoită să-mi stăpânesc hohotul de râs care fu cât pe ce să-mi zgâlţâie întregul trup în momentul în care m-am întrebat ce ar fi zis lordul Shipley auzindu-l pe slujitorul său că pretinde că ar fi colonel activ.

Omul cu lanternă spuse cu voce nesigură:

— Sir Claude MacDonald este şeful nostru, domnule.

— Atunci, du-ne imediat la el, te rog.

— Da, domnule. Dar... îmi permiteţi să vă întreb cine este această chinezoaică?

— Este englezoaică. Se numeşte Lucy Sabine. Îmi este călăuză şi, totodată, aghiotant. Ea m-a adus cu bine aici, de la Tientsin, în numai patru zile. Şi, acum, du-ne la sir Claude. Hai, dă-i zor, tinere!

Sir Claude MacDonald era un bărbat înalt, cu faţă îngustă. Mustaţa îi era atât de lungă, încât vârfurile îi puteau fi văzute şi din spate, depăşind conturul obrajilor. Probabil că acesta dormise îmbrăcat, deoarece îşi făcu apariţia la numai câteva clipe după ce furăm conduşi în apartamentul lui.

Iniţial, el nu putu să creadă că veneam de la Tientsin, dar, când domnul Marsh îi arătă împuternicirile noastre, răsuflă, în mod evident, profund uşurat.

— Slavă Domnului, spuse pe un ton cumpănit. Suntem cu toţii foarte descurajaţi. Ne era teamă că cei de afară ne cred deja masacraţi de boxeri, aşa încât nu se vor grăbi să ajungă la Peking.

— Încă trei săptămâni, domnule, spuse Marsh. Aşa m-a instruit colonelul Strake să vă informez. Am observat cum este terenul şi care sunt forţele armate dispuse între Tientsin şi Peking. Drept urmare, cred că estimarea

colonelului este corectă.

— Trei săptămâni. Sir Claude dădu din cap. Pe faţa lui apăru un zâmbet obosit. Mă întrebam dacă am mai putea rezista şapte zile, dar acum situaţia se prezintă cu totul altfel, Marsh. Vom mai reduce încă o dată raţiile de hrană şi vom preţui fiecare glonţ. Să fiţi sigur că ne vom menţine pe poziţii într-un fel, din moment ce toată lumea va şti că salvarea este certă. Apoi îmi aruncă o privire consternată. Chiar era necesar s-o expuneţi pe această domnişoară unor asemenea pericole?

— Las răspunsul la aprecierea dumneavoastră, domnule. Domnişoara a trăit toată viaţa în China. De fapt, dânsa este mesagerul autorizat. Fără ea, n-aş fi ajuns aici.

— Înseamnă că era strict necesar să se expună acestor riscuri, spuse sir Claude încet. Nu pot decât să-mi exprim profunda mea recunoştinţă.

Abia a doua zi, după douăsprezece ore de somn bun, adânc, am realizat ce însemna venirea noastră pentru apărătorii Legaţiei. Oriunde mergeam, eram opriţi de o mulţime de bărbaţi şi de femei de diferite naţionalităţi, care ne cereau neliniştiţi să-i asigurăm că vor primi ajutoare. Răspunsurile noastre, traduse dintr-o limbă în alta, făcură ca, foarte curând, întreaga comunitate de

acolo să se însufleţească din nou de o dârzenie greu de imaginat.

Între zidurile Legaţiei erau mai mult de trei mii de oameni oameni cărora trebuia să li se asigure cazare, hrană şi îngrijire medicală, atunci când erau bolnavi sau răniţi. Dintre aceştia, numai trei sute cincizeci erau soldaţi. Fuseseră mai mulţi soldaţi, însă cincizeci dintre ei muriseră deja apărând zidurile. Legaţia era transformată într-o adevărată fortăreaţă, cu tranşee, metereze şi puncte întărite. Peste o mie dintre asediaţi erau chinezi convertiţi, care fuseseră aduşi aici de misionari, de pe tot întinsul ţării, în momentul începerii tulburărilor. Deşi, aparent, aceştia nu erau decât nişte guri suplimentare de hrănit, ci erau folosiţi la muncile cele mai grele, adică la săparea tranşeelor şi la construirea întăriturilor. Ori fără aceste sisteme de apărare, Legaţia ar fi fost cotropită de mult timp.

Plănuisem să părăsesc Peking-ul imediat după ce mă voi odihni, pentru a mă îndrepta spre nord-est, în direcţia Chengfu şi Tsin Kai-feng. Dar domnul Marsh mă convinsese să renunţ deocamdată la această idee.

— Nu este vorba numai de pericole, Lucy, ci şi de faptul că nu are sens să faci aşa ceva. Nu ştiu unde se află Nick

sau Robert Falcon în acest moment, însă chiar îţi închipui că vreunul dintre ei poate avea vreo libertate de mişcare? Poate că Robert a ajuns deja în Shanghai, dar mai mult de atât nu va putea înainta. Iar în ceea ce-l priveşte pe Nick, mă îndoiesc că a reuşit să pună piciorul pe pământ chinezesc. În afară de asta, le eşti de folos celor de aici, Lucy. Eu sunt util pe ziduri, tu, la spital. După terminarea asediului, vom avea timp suficient să ajungem la Tsin Kai-feng.

Ştiam că avea dreptate. Niciun străin nu putea călători prin China de Nord până când armata internaţională adunată la Tientsin nu reuşea să cucerească Oraşul Interzis. Ca atare, am început să lucrez în spitalul improvizat, unde am găsit mai mult decât suficiente lucruri de făcut. Am întrebat şi de soarta soţilor Fenshaw, ca şi de cea a copiilor de la Misiune, curioasă să ştiu dacă aceştia reuşiseră să ajungă în Peking înainte de începerea asediului, dar, spre disperarea mea, nimeni nu auzise absolut nimic de ei.

Cu mai mult timp înainte, din Peking fuseseră trimise câteva detaşamente mici de soldaţi, cu misiunea de a-i strânge pe toţi misionarii şi convertiţii din zonele limitrofe ale oraşului. Multe dintre aceste detaşamente nu se mai

întorseseră. Se presupunea că ele fuseseră izolate în cine ştie ce alte clădiri din împrejurimi, de genul unor misiuni sau al unor biserici pline de străini.

În a şaptea zi a şederii noastre în Peking, domnul Marsh mă căută la spital. În ciuda pleoapelor sale roşii din cauza nesomnului, slăbiciunea şi ferocitatea îl făceau să semene cu un lup.

— Lucy, aseară, printr-un tunel gol, a apărut un chinez. Este din Tsin Kai-feng. Vino să discuţi cu el. Engleza lui nu-i prea bună, şi nu-l înţeleg.

Chinezul stătea pe vine într-una dintre bucătării, cu un bol în braţe, din care mânca lacom nişte supă. L-am recunoscut imediat. Era Chang Li, convertitul adus la Misiune de domnul şi de doamna Fenshaw, cel care le condusese carul cu boi atunci când veniseră să se instaleze la noi. Ţinându-mă bine minte, omul începu să-şi exprime mirarea că mă găseşte acolo.

— Ce s-a întâmplat la Misiune, Chang Li? l-am întrerupt grăbită.

— Este rău, Lu-tsi. Cred că vor muri. Înainte de venirea boxerilor, Doamna cu Păr Roşu şi soţul ei au adus multe alimente. Apă avem de la vechea pompă din curte. Dar I *Ho Chuan* sunt campaţi în Tsin Kai-feng. Au trecut deja trei

săptămâni de când au început atacurile. Sunt vreo patruzeci, cincizeci. Strigă de dincolo de ziduri că ne vor ucide pe toţi, inclusiv pe copii, pentru că sunt contaminaţi de demonii străini.

— Trei săptămâni? Cum le-aţi ţinut piept?

— Înainte de începerea problemelor, ne-am trezit cu medicul american din Chengfu, care a venit cu două puşti.

— Doctorul Langdon! Se mai află la Misiune?

— Da. El trage cu o puşcă, soţul Doamnei cu Păr Roşu, cu cealaltă. Zidul exterior este rezistent. În plus, Misiunea este aşezată pe deal. Grupul *de I Ho Chuan* a ajuns până la zid o singură dată. Atunci m-am dus până acolo însoţit de Doamnna cu Păr Roşu, de Yu-lan şi de încă două fete mai mari. Fiecare aveam în mâini câte o suliţă improvizată – mai exact, un băţ în vârful căruia am legat câte un cuţit. Şi i-am făcut pe *I Ho Chuan* să se retragă.

Simţeam că mi se face rău din cauza groazei.

— Dar sunt sigură că, atacând din toate direcţiile, boxerii vor reuşi până la urmă să pătrundă dincolo de ziduri, nu?

— Ah! Din partea de nord, care este şi cel mai greu de apărat, nu vin. Nu ştim de ce, dar par a se teme de latura aceea. Apoi îl mai avem şi pe celălalt tip, care a venit

acum zece zile. Şi el are puşcă. Iar când ni s-au împuţinat gloanţele, individul s-a furişat noaptea până în tabăra grupului de *I HO Chuan* pentru a fura altele. A furat şi o puşcă. De două ori a fost până acolo.

— Ce tip? am întrebat.

— Un demon englez. Se numeşte Fal-con. Este foarte violent şi aspru.

M-am întors spre domnul Marsh. Din cauza şocului, abia mai puteam să vorbesc.

— Robert este acolo! am şoptit. Omul acesta... omul acesta zice că a ajuns la Misiune în urmă cu zece zile! Luptă cu toţii împotriva unui grup de boxeri. Oh, sărmanii copii!

— *Robert?* Cum naiba a reuşit să ajungă atât de repede? Şi de ce a venit individul ăsta până aici, Lucy? întreabă-l!

Chang Li a ridicat din umeri în momentul în care i-am pus această ultimă întrebare.

— Aşa ne-am înţeles. Nu putem rezista. Fal-con m-a scos în afara zidurilor Misiunii acum trei zile, pe timp de noapte, spunându-mi să vin la Peking pentru a aduce ajutoare. Urmă încă o ridicare din umeri. Nu ştia că situaţia de aici este atât de proastă.

— Cum a reuşit Fal-con să ajungă până la voi fără să fie

ucis?

Chang Îi zâmbi.

— A sosit călare, îmbrăcat în hainele unui boxer pe care îl omorâse. În jurul capului avea înfăşurată o basma roşie, pentru ca nimeni să nu poată vedea că este un demon străin.

Zece minute mai târziu, mă aflam împreună cu domnul Marsh în faţa lui sir Claude MacDonald, Chipul acestuia era brăzdat de riduri, iar lunga lui mustaţă părea să-şi fi pierdut semeţia din cauza oboselii.

— Nici nu se poate pune o astfel de problemă, Marsh, spuse el pe un ton tăios. Nu pot trimite niciun detaşament până la acea Misiune, aflată tocmai la nouăzeci de mile depărtare. Sunt convins că ştii lucrul acesta.

— Da, domnule. Însă vă cer permisiunea să plec împreună cu Lucy. Noi ne putem strecura fără probleme până acolo.

Sir Claude ne privi lung.

— Nu mă îndoiesc. Dar cu ce-i puteţi ajuta? Şi, oricum, sunteţi utili aici.

— Un bărbat, o fată şi o puşcă nu vor reuşi să modifice raporturile de forţe de aici. În schimb, asupra celor de la Tsin Kai-feng s-ar putea să aibă o influenţă.

Am intervenit în discuţie, alarmată:

— Vă rog, domnule! Acolo sunt toţi copiii mei... adică, cei de care am avut grijă de-a lungul anilor.

Reprezentantul guvernului britanic se trase încruntat de mustaţă.

Atunci, domnul Marsh îl întrebă pe un ton calm:

— Nu credeţi că-i sunteţi dator cu ceva acestei tinere domnişoare?

Am părăsit Legaţia prin canalul gol, chiar în acea noapte, când luna era ascunsă dincolo de nori. Domnul Marsh îşi vopsise din nou părul şi îşi prinsese coada. Puşca îi era înfăşurată în cele două pături pe care le adusesem de la Tientsin. Eu aveam pistolul prins la talie, sub tunică. În plus, ne luasem un sac mic, în care pusesem nişte mâncare şi puţină apă.

O dată ieşiţi din zona luptelor, ne-am adăpostit într-un grajd scos din uz, unde am stat până în zori, deoarece abia atunci am putut să ne strecurăm pe una dintre porţile oraşului fără a da naştere la suspiciuni. Pe tot parcursul celor trei zile cât a durat călătoria până în Tsin Kai-feng, m-am simţit ameţită. Parcă spiritul meu nu făcea parte din trupul care se îndrepta spre Misiune. Pur şi simplu, îmi era

greu să cred că mă întorceam acolo, la vechiul templu care îmi fusese casă timp de atâţia ani. Şi îmi era şi mai greu să cred că Robert Falcon se afla între zidurile lui sau că fiecare viaţă de acolo era ameninţată de nişte oameni pe jumătate scoşi din minţi de dorinţa aprigă de a ucide.

După a treia zi de mers, la puţin timp după miezul nopţii, am ocolit oraşul Chengfu. Două ore mai târziu, ne apropiam de Misiune venind dinspre latura ei nordică. Luminile satului din vale licăreau, dar nu se vedea niciun semn că s-ar pregăti un atac. Mergând de-a buşilea, am înaintat spre zid. Tocmai atunci însă, luna s-a arătat pentru câteva clipe dintre norii groşi, obligându-ne să ne lipim de pământ, în aşteptarea unui moment mai prielnic. Iar în acele clipe de aşteptare, privind drept în faţă, am fost cât pe ce să scot o exclamaţie de uimire. Acolo, pe zidul exterior din nord, se afla încă portretul lui Nick Sabine, decolorat, dar încă bine conturat, chiar şi în această lumină vagă a lunii. Ploile nu-l şterseseră. Din contră, cărbunele moale părea să fi fost absorbit de pietrele poroase ale zidului.

Când norii au acoperit din nou luna, ne-am continuat drumul. O dată ajunşi la zid, am fost sprijinită de domnul Marsh şi am sărit în curte. Câteva secunde mai târziu,

cădea şi el lângă mine. Apoi am alergat împreună spre uşa bucătăriei. Ajunsesem abia la jumătatea drumului când de la o fereastră de la etaj se auzi un ţipăt. Vocea îmi era cunoscută. Era vocea lui Yu-lan.

— *Doctore! Vin din nord!*

Agitată, am strigat la ea în şoaptă, în limba chineză:

— Yu-lan! Să nu tragă nimeni. Sunt Lu-tsi! Lasă-ne să intrăm. Hai, repede!

Urmă o perioadă de tăcere. Ne-am lipit de peretele de lângă uşa bucătăriei, care era baricadată pe dinăuntru. De deasupra noastră se auziră vag nişte glasuri estompate", apoi răsună din nou vocea timidă a lui Yu-lan.

— Lu-tsi! Chiar tu eşti?

— Da! Sunt Lu-tsi. Cine altcineva ar putea să-ţi ştie numele sau cine altcineva le-ar putea cunoaşte pe Mei-lin, Mai-chai, sugara Kimi şi domnişoara Prothero, zisă şi Doamna Picior de Măgar? Am venit cu un prieten. Lasă-ne să intrăm, Yu-lan.

— Aşteaptă, Lu-tsi, aşteaptă!

Timp de un minut se auziră zgomote dincolo de uşa bucătăriei. În momentul în care aceasta s-a deschis, am văzut că de tavan era atârnată o lampă aprinsă şi că lângă peretele opus stătea doctorul Langdon, cu o puşcă

îndreptată spre noi. Eu am fost prima care am intrat, scoţându-mi pălăria pentru a mi se vedea chipul.

— Doctore Langdon, chiar eu sunt! am spus. Oh, mă bucur atât de mult că vă găsesc bine, sănătos.

El îşi lăsă puşca în jos, uitându-se buimăcit la mine. Faţa îi era slăbită din cauza tensiunii şi a oboselii.

— Bunule Dumnezeu! mormăi în cele din urmă. Cum naiba...?

Doamna Fenshaw îşi făcu apariţia din spatele uşii interioare a bucătăriei, cu o coadă de mătură în mână, de capătul căreia era legat un cuţit curbat. Părul roşu îi era strâns bine la spate, iar faţa îi era ceva mai osoasă decât mi-o aminteam. În schimb, ochii ei verzi exprimau mai multă prestanţă ca oricând.

— Lucy Waring! exclamă în timp ce domnul Marsh închidea şi baricada uşa pe care intrasem. În numele Celui de Sus, ce faci aici? Şi cine este chinezul acesta care te însoţeşte?

— Venim de la Peking, doamnă Fenshaw. Chang Li a sosit acolo cu patru zile în urmă, dar nu vi s-au putut trimite ajutoare. Niciun soldat nu are cum să vină până aici. În schimb, am venit eu, împreună cu domnul Marsh. Oh, scuzaţi-mă... Acesta este domnul Marsh. Apoi,

întorcându-mă spre el: Domnule Marsh, îmi permiteţi să vi-i prezint pe doamna Fenshaw şi pe doctorul Langdon?

— Slujitorul dumneavoastră, doamnă... doctore Langdon. Am adus o puşcă, şaizeci de cartuşe şi un pistol. Este mult mai puţin decât aţi sperat să primiţi, sunt sigur, dar, decât nimic, sunt bune şi acestea.

Urmară cinci minute de întrebări şi răspunsuri confuze. Le-am vorbit pe scurt despre felul în care venisem în China, despre situaţia din Peking şi despre vestea pe care le-o adusesem celor de acolo, privitoare la armata multinaţională care avea să le vină curând în ajutor.

— Cât de curând, Lucy? mă întrebă doctorul Langdon.

— Peste vreo zece zile de acum încolo, dacă aprecierile colonelului Strake n-au fost greşite.

Doctorul schimbă o privire scurtă cu doamna Fenshaw.

— Bine, nu ne rămâne decât să depunem toate eforturile posibile pentru a rezista până atunci. De îndată ce trupele noastre vor pune mâna pe Peking, afacerea asta va fi ca şi încheiată, deoarece împărăteasa va fi nevoită să-şi întoarcă oamenii împotriva boxerilor.

Domnul Fenshaw se afla, după cum am aflat ulterior, la unul dintre posturile de veghe de pe latura sudică a Misiunii. Yu-lan şi câteva dintre fetele mai mari făceau cu

rândul de gardă pe la ferestre, zi şi noapte, pentru a da semnalul de alarmă în caz de atac. Toate ferestrele erau blocate cu saci plini de nisip, între care era lăsată câte o mică fantă pentru observare şi pentru a se putea trage. Cele două asistente medicale chinezoaice convertite îşi petreceau timpul având grijă de copiii mici, împărţind rezervele tot mai reduse de hrană şi, urmărind, la rândul lor, mişcările atacatorilor.

— Plec s-o înlocuiesc puţin pe Yu-lan, spuse doamna Fenshaw. Noi nu ne părăsim niciodată postul până când nu suntem înlocuiţi, ori fata asta stă ca pe jăratic de când ai venit, Lucy. Apoi, ajunsă aproape de uşă, ea se întoarse pentru a adăuga: Este o fată curajoasă. A fost lângă mine, cu una dintre suliţele acestea în mână, atunci când diavolii aceia au încercat să se caţere pe zid. Numai datorită ei am reuşit să îi respingem.

Nu pusesem încă întrebarea care îmi stătea pe limbă, dar acum înţelegeam de ce Robert Falcon nu-şi făcuse încă apariţia. Fără niciun dubiu, şi el se afla la una dintre ferestre, la fel ca domnul Fenshaw. Când coborî în bucătărie, Yu-lan mă strânse în braţe, plânse, apoi mă strânse din nou. Mă bucuram s-o văd. Fata era mai matură decât mă aşteptasem, dar lucrul acesta nu mi se părea

surprinzător dacă mă gândeam că luptase să apere zidul de atacurile boxerilor. Drept urmare, mi-am stăpânit nerăbdarea de a întreba de Robert, hotărând ca, mai întâi, să dedic câteva minute-acestei reîntâlniri emoţionante.

În timp ce Yu-lan flecărea fericită, am surprins discuţia purtată de doctorul Langdon şi domnul Marsh.

— Nu ne-au atacat decât de două ori pe timp de noapte, slavă Domnului, spunea doctorul Langdon. Se pare că nu le prea place întunericul. Iar ziua, fiind nevoiţi să urce pe panta dinspre sat, ne intră în raza vizuală de la o distanţă de aproximativ trei sute de iarzi. În general, am reuşit să-i întoarcem din drum înainte de a ajunge la zid, cu numai câteva Împuşcături, dar, de acum, va trebui să ne economisim muniţiile.

— Doctore, Chang Li i-a spus lui Lucy că acum vreo două săptămâni a sosit aici un englez. Este adevărat?

Doctorul Langdon dădu din cap, supărat.

— Am fi fost terminaţi fără el. Omul acesta ne-a reorganizat tot sistemul de apărare şi ne-a insuflat curaj – în special copiilor. În afară de asta, am fi rămas fără muniţii dacă n-ar fi ieşit noaptea, pe furiş, pentru a fura gloanţe de la diavolii din vale. Apoi medicul îmi aruncă o privire ciudată. Lucy îl cunoaşte.

Domnul Marsh spuse:

— Da, amândoi îl cunoaştem, doctore. Înţeleg că acum se află la un post de pază, nu? Putem merge să-l vedem?

— Nu este la post. Zace în pat, cu un glonţ în piept. Rana n-ar fi fatală, dar glonţul este plasat în aşa fel încât operaţia va fi periculoasă. În orice caz, trebuie să încerc să i-l scot, pentru că, altfel, poate muri din cauza unei infecţii.

Mi-am simţit stomacul strângându-se din cauza şocului.

— Vă rog... ne permiteţi să-l vedem?

— Da, Lucy. Însă mă îndoiesc că vă va recunoaşte, chiar dacă este conştient. Doctorul Langdon luă lampa care fusese până atunci agăţată de cârligul din mijlocul tavanului scund. Yu-lan, du-te înapoi, la post, până când vei fi schimbată de Mei-lin. Apoi culcă-te puţin. Vei mai putea vorbi mâine cu Lu-tsi.

Împreună cu domnul Marsh, l-am urmat pe medic până în camera care îi aparţinuse odinioară domnişoarei Prothero. Aceasta fusese împărţită în două, printr-o prelată atârnată de tavan. Pe podea erau întinse două rogojini. Patul domnişoarei Prothero era ascuns dincolo de draperia improvizată. Doctorul Langdon ridică un colţ al materialului greu, lăsându-ne să trecem în cea de-a doua „încăpere”.

În pat zăcea un bărbat acoperit până la mijloc cu o pătură. Pieptul îi era gol. Doar în partea stângă avea un pansament gros, pătat cu sânge. În momentul în care doctorul Langdon a ridicat lampa, mi-am auzit suspinul adânc suprapunându-se peste cel al lui Marsh. Uluiţi, amândoi rămăseserăm cu privirile aţintite la omul din pat, care stătea cu ochii închişi.

Acela nu era Robert Falcon. Acela era soţul meu, Nick Sabine.

12

Consternarea de moment a fost înghiţită de un val puternic de emoţie. Eram măcinată de teamă, nelinişte şi milă, dar mai presus de toate sentimentele simţeam o strângere de inimă extrem de intensă, asemănătoare unei dureri fizice.

Stând lângă pat, am apucat cu delicateţe mâna moale a soţului meu.

— Nick, am şoptit. Dragă Nick.

Ochii lui se deschiseră brusc. Erau roşii din cauza febrei. Fără a da niciun semn de recunoaştere, el îşi mişcă buzele

uscate, schiţând un zâmbet silit.

— Iar visez, murmură atât de încet, încât abia am reuşit să-l aud. O visez pe Lucy... cea mai bună dintre toate, doctore. Au spart matriţa după ce-au făcut-o. Este prea bună pentru mine... Să nu-i spui niciodată... cât de mult am iubit-o, doctore. Promite...

Apoi îşi închise ochii şi respiraţia lui neregulată răsună puternic în încăpere. Domnul Marsh îmi aruncă o privire înnebunită de pe partea cealaltă a patului, după care se întoarse spre doctorul Langdon, care era lângă el, pentru a întreba:

— Când a fost împuşcat?

— Cu numai câteva ore în urmă. Cu dosul palmei, doctorul Langdon îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Boxerii au adus, nu ştiu de unde, un aruncător cu rază mică de acţiune. Cu el, au tras în Misiune şase obuze. Asta chiar astăzi, înainte de a se însera. Au distrus parţial capela şi au spart peretele uneia dintre încăperile de pe colţ. Trei copii, plus una dintre asistentele medicale, au fost răniţi de bucăţile de piatră, dar numai superficial. Se vor face bine cu toţii.

— Dar... parcă aţi spus că Nick a fost rănit de un glonţ, nu?

— Da. Când s-a întunecat, a părăsit Misiunea. Lipsea de peste o oră când din partea de vest a satului s-a auzit o explozie. Acolo se afla amplasat tunul. Nick îl aruncase în aer, cu propriul lor praf de puşcă. Apoi am auzit mai multe focuri de armă. Unele de puşcă, altele de pistol. Nick a sărit peste zid o jumătate de oră mai târziu. A adus cu el până şi un butoiaş cu praf de puşcă... Doar Dumnezeu ştie cum a reuşit să-l care având o asemenea rană. A bolborosit ceva referitor la utilizarea lui pentru realizarea unor bombe.

Domnul Marsh îşi coborî privirile spre Nick.

— Glonţul trebuie scos, spuse el, încordat. Aveţi instrumentarul necesar? Şi anestezic?

Doctorul Langdon dădu din cap.

— Când am venit aici, înainte de începerea asediului, am adus totul cu mine, dar glonţul este incomod plasat. Nu îndrăznesc să încerc să-l scot la lumina lămpii. Ochii nu-mi mai sunt suficient de buni, ca de altfel nici simţul tactil.

— Contează fiecare oră pierdută?

— Da. Însă sunt nevoit să aştept. I-am pus să ia sacii din geam, pentru ca, imediat ce se luminează, să mă pot apuca de treabă. Doamne, ajută-ne să nu fim atacaţi!

— Nici eu nu mai am ochi tineri şi mâini agile, spuse domnul Marsh. În schimb, Lucy are. N-ar putea folosi ea forcepsul sub îndrumarea dumneavoastră, doctore?

— Lucy? Ţi-ai ieşit din minţi, omule?

— Nu. Vă sugerez să-i dăm lui Nick o şansă cât mai mare. Numai dumneavoastră puteţi hotărî dacă această şansă implică participarea lui Lucy sau aşteptarea zorilor. Subliniez că ultima variantă implică o întârziere de trei ore sau chiar mai mult.

Doctorul Langdon mă privi lung, în lumina galbenă a lămpii.

— Poţi să faci aşa ceva, draga mea?

Înţepenită de teamă, incapabilă să scot vreun cuvânt, eram pe cale să-i răspund printr-o simplă clătinare a capului. Dar tocmai atunci se auzi din nou vocea impasibilă a domnului Marsh.

— Lucy poate face orice *trebuie* să facă. Întotdeauna a fost aşa.

— Păi, în cazul acesta...

Evenimentele petrecute pe parcursul următoarei ore aveau să-mi transforme visurile în coşmaruri foarte multă vreme. Respectând instrucţiile date de doctorul Langdon, mi-am frecat mâinile cu o soluţie antiseptică până când au

început să mă usture, în timp ce domnul Marsh era plecat în bucătărie, pentru a steriliza instrumentarul chirurgical. După ce i-a pus lui Nick o mască din tifon, care îi acoperea nasul şi gura, doctorul Langdon l-a adormit cu eter. Apoi, imediat ce i-am scos soţului meu pansamentul grosolan făcut şi i-am curăţat toată pielea din jurul rănii cu un lichid din trusa medicului, am fost nevoită să folosesc bisturiul pentru a-i crea forcepsului spaţiul necesar de intrare. Din acel moment, teama mi-a dispărut complet, lăsând în urmă doar un soi de amorţeală. În minte îmi răsunau în permanenţă cuvintele domnişoarei Prothero: „Fă numai următorul pas, dragă Lucy”. Niciodată nu fusesem atât de mulţumită de experienţa pe care o căpătasem ducându-mă în sat împreună cu ea, când, jucând rol de asistentă medicală, cususem răni, pusesem atele pentru a suda oasele rupte şi adusesem pe lume noi vieţi.

Domnul Marsh ţinea lampa. În spatele ei, pusese oglinjoara de poşetă a doamnei Fenshaw, care avea menirea de a reflecta lumina spre rană. Eu mă străduiam să uit că bolnavul era Nick, să uit până şi de faptul că aveam de-a face cu o fiinţă umană. Vorbind încet, doctorul Langdon îmi spunea ce să caut, ce să fac, ce să evit, cum să mânuiesc forcepsul pentru a detecta glonţul. Apoi veni

momentul când, scoţând instrumentul mânjit de sânge, am văzut că ridic urâta bucată de plumb.

Genunchii mi se înmuiară brusc, de parcă oasele şi carnea mi s-ar fi transformat în gelatină. Dar domnul Marsh îmi spuse cu severitate:

— Fără prostii, Lucy! mai ai treabă.

Adunându-mi toate puterile, am urmat din nou instrucţiile doctorului Langdon. Astfel, am mai curăţat rana de două ori: o dată înainte de introducerea unui mic tub de drenaj, a doua oară înainte de coaserea celor două margini ale tăieturii prin trei sau patru împunsături de ac. După aceea n-a mai urmat decât aplicarea unui pansament curat, pe care l-am lipit de piele cu un „plasture de curte”.

În final, doctorul Langdon expiră prelung.

— Bravo, Lucy. Fie că trăieşte, fie că moare, nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine ca tine.

M-am îndepărtat de pat făcând câţiva paşi înapoi. Podeaua părea să se ridice şi să se legene sub tălpile mele. Nu vedeam clar deoarece îmi focalizasem prea mult timp privirile într-un singur punct. Deodată, m-am auzit scoţând un chicot prostesc şi dând glas unui gând aleatoriu care îmi trecuse prin minte:

— Odată, domnişoara Prothero mi-a spus că acesta se

numeşte „plasture de curte” deoarece este utilizat de doamnele de la curte, care îşi lipesc cu el aluniţe false pe obraji...

O clipă mai târziu, genunchii mi-au cedat. Am avut timp doar să mă întorc spre domnul Marsh, care m-a prins în braţe. Şi, din acel moment, am văzut negru în faţa ochilor.

M-am trezit întinsă pe o rogojină, într-una din camerele de la etaj ale aripii sudice a Misiunii. Auzind nişte bubuituri de puşti, ce ajunseseră să-mi fie atât de familiare în zilele pe care le petrecusem în Peking, am tresărit şi m-am ridicat brusc în capul oaselor. Doamna Fenshaw era la una dintre ferestre, cu spatele spre mine. Prin gaura pătrată lăsată între sacii cu nisip, prin care se uita afară, se strecura o rază strălucitoare de soare. Sărind de pe rogojină, am alergat spre ea.

— Ne atacă?

— Da. Este un grup mai mic, care tocmai urcă dealul. Doamna Fenshaw îşi înclină puţin capul pentru a-mi permite să mă uit şi eu prin ferestruica de observare. Vreo douăzeci de boxeri urcau în fugă panta dinspre sat, oprindu-se când şi când pentru a trage câte un foc de armă. Le vedeam clar cingătorile şi panglicile roşii. Domnul Fenshaw stătea pe vine într-o căruţă care fusese trasă

lângă zidul exterior. În mână acesta avea o prăjină scurtă, cu ajutorul căreia flutura un mic drapel britanic.

— De ce nu tragem şi noi? am ţipat. Ce face cu drapelul ăla? Vin direct spre el...!

— Taci, copilă, mă întrerupse doamna Fenshaw pe un ton tăios. Domnul tău Marsh a devenit şeful nostru. Stă la fereastra următoare... Ridicând o batistă albă, femeia de lângă mine se pregăti s-o scoată prin gaura de observare, pentru a o flutura. Pe scurt, noul nostru şef le-a pregătit o surpriză acestor sărmani diavoli, pe care îi inducem acum în eroare.

Boxerii se îndreptară ţipând direct spre drapel. Când ajunseră la numai douăzeci de paşi de zid, doamna Fenshaw îşi strecură braţul printre saci şi flutură batista. De dedesubt, din curte, soţul ei îşi ridică privirile spre fereastra noastră. În clipa următoare, i-am văzut mâna ţâşnind în sus pentru a face vânt peste zid unui obiect pe care nu l-am putut identifica. Acesta căzu exact în mijlocul grupului de boxeri. Instantaneu, se auzi o explozie puternică. Câţiva oameni căzură la pământ. Ceilalţi se întoarseră din drum. În timp ce ei fugeau, de la fereastra de lângă noi începură să răsune nişte împuşcături, împuşcături neîncetate... Foc după foc. Unul dintre fugari

se prăbuşi cu capul înainte, cât era de lung. Urmă altul şi altul. Dintre cei trei oameni doborâţi numai unul reuşi să se ridice pentru a coborî spre vale, târându-şi un picior după el.

— Ce-a fost asta? am murmurat.

— O bombă făcută de acest domn Marsh al tău. Praf de puşcă, bucăţi de cremene şi cuie îndesate într-o coajă de nucă de cocos, în care am făcut un orificiu şi am introdus un fitil. Cred că astăzi nu vom mai fi vizitaţi de-boxeri. Doamna Fenshaw îşi îndreptă spatele şi îşi presă puţin cu palmele părul încâlcit şi nespălat. Ca o creştină bună ce sunt, mă opun violenţei, Lucy. Dar mă opun şi mai mult celor care vor să măcelărească nişte bieţi copii, aşa încât sper că Bunul Dumnezeu mă va înţelege. Apoi femeia îşi coborî privirile spre soţul său, care îşi flutură mâna satisfăcut, după care sări din căruţă şi se îndreptă în fugă spre uşa Misiunii. În schimb, Stanley mă nelinişteşte, spuse ea cu sufletul îndoit. Câteodată mă întreb dacă nu cumva distrugerea necredincioşilor nu-l încântă prea mult.

Domnul Marsh îşi făcu apariţia în cadrul uşii, cu puşca înmână.

— De data aceasta le-am dat o lovitură puternică, doamnă. Ah, Lucy, cum te simţi?

— Bine. Îmi pare rău că m-am trezit atât de târziu. Nick este...

— Adormit. Respiră normal. Doctorul Langdon zice că febra îi scade. Haide, copilă, nu plânge. Marsh mă luă pe după umeri. Fugi să stai lângă el. Nu vom mai avea parte de un alt atac mult timp de acum înainte, presupun. Doamnă Fenshaw, vreţi să mă duceţi pe la toate punctele de apărare? Cred că am putea face nişte modificări care ne pot spori avantajele.

Ochii verzi ai doamnei Fenshaw se luminară, în ciuda oboselii care îşi pusese puternic amprenta pe obrajii ei, acum foarte traşi.

— Niciodată nu m-am dat în vânt după militari şi strategiile lor, domnule Marsh, dar trebuie să vă mărturisesc că prezenţa dumneavoastră, în aceste clipe, este deosebit de liniştitoare. Sunteţi un om formidabil.

— Îmi stăpânesc bine vechea meserie, doamnă. Iar aceasta este o ocazie prielnică pentru a face uz de cunoştinţele mele.

După plecarea lor, m-am îndreptat spre dormitorul domnişoarei Prothero. Yu-lan îl supraveghea pe Nick, cu suliţa ei improvizată pusă alături. Fata m-a întâmpinat cu un zâmbet. În timp ce schimbam cu ea câteva cuvinte în

şoaptă, am pipăit fruntea lui Nick şi i-am luat pulsul. Capul îi era încă fierbinte, iar faţa îi strălucea din cauza transpiraţiei, însă somnul părea a-i fi adânc şi sănătos. Câteva clipe mai târziu, Yu-lan pleca, lăsându-mă singură cu soţul meu.

Dacă aş fi avut posibilitatea să văd ce era în mintea lui, aş fi fugit oare de spaimă? m-am întrebat. Aş fi bătut în retragere descoperind ura şi răutatea care îl aduseseră aici, pe urmele lui Robert Falcon? Aş fi constatat oare că motivul ciudatului comportament pe care îl adoptase faţă de mine se găsea ascuns în întunecimea unei judecăţi anormale?

Barba îi era nerasă. Cu excepţia faptului că obrajii îi erau supţi, arăta aproape la fel ca în seara în care ne cunoscusem, în închisoarea Chengfu, când mă ţinuse de mâini şi îmi vorbise cu blândeţe, alungându-mi toate temerile.

Pe neaşteptate, m-am simţit adânc mişcată. Şi parcă am fost trezită la realitate cu o brutalitate atât de mare, încât toate gândurile părură să mi se dezintegreze. Lacrimile începură să-mi curgă pe obraji. Fără a-mi da prea bine seama ce fac, am îngenuncheat lângă pat, am apucat cu grijă mâna soţului meu şi mi-am lipit buzele de ea.

Lacrimile mele îi udară mâna. Treptat, am realizat că, în ciuda neliniştilor, misterelor şi dubiilor, în acest moment eram mai fericită ca niciodată. Atunci, am şoptit: „Nick, dragă Nick”, după care, rămânând îngenuncheată, am încetat să mai gândesc. Îmi era de ajuns să stau acolo şi să-l simt prin toţi porii.

Nu ştiu cât timp a trecut până când draperia grea care împărţea dormitorul în două s-a mişcat pentru a-i permite doctorului Langdon să se apropie de pat.

— Ah, Lucy! Dragă copilă, nu-ţi fie teamă, îmi spuse el cu glas coborât. Tânărul acesta are un organism foarte puternic şi sănătos. Sunt convins că, de acum, îşi va reveni. Este suficient să se trezească şi să constate că stai lângă el. Ce tonic minunat... Te adoră, Lucy.

M-am ridicat din genunchi şi m-am aşezat pe pat.

— Vă referiţi la afirmaţiile acelea pe care le-a făcut aseară, când am ajuns la Misiune? Atunci nici măcar nu şi-a dat seama că mă aflu, cu adevărat, lângă el.

— Da, la ele mă refer. Am crezut că ai fost prea tulburată pentru a le lua în seamă.

— Nu, le-am auzit. Dar n-au fost decât nişte vorbe spuse în stare de delir? în niciun caz nu le-a rostit cu Bună ştiinţă.

— L-am auzit pomenindu-te şi când nu delira, Lucy.

— Păi... Nick este un om ciudat. Acum ai senzaţia că nutreşte unele sentimente faţă de tine, în clipa următoare se schimbă brusc şi îţi dai seama că te-ai înşelat. Am trăit împreună cu el, sub acelaşi acoperiş, timp de câteva săptămâni, aşa încât ştiu. Apoi, vrând să schimb subiectul, m-am grăbit să adaug: Tot n-am reuşit să înţeleg cum a ajuns aici atât de repede. A plecat din Anglia cu numai opt sau nouă zile înaintea mea şi a domnului Marsh. Ori noi am călătorit la bordul unui distrugător, care este mult mai rapid decât o navă obişnuită.

Doctorul Langdon zâmbi. Acum era mai puţin obosit şi palid decât cu o seară în urmă, când îl văzusem pentru prima dată, în bucătărie. De atunci nu trecuseră multe ore, dar – am realizat – aceste câteva ore însemnaseră venirea domnului Marsh, care le reînnoise speranţele pierdute odată cu puternica lovitură pe care o primiseră cu toţii în momentul rănirii lui Nick.

— Nick nu a venit cu vaporul, spuse doctorul Langdon. Cea mai mare parte a drumului a făcut-o cu trenul.

— Am privit nedumerită.

— Dar, cu siguranţă, Transsiberianul nu este terminat, nu?

— Nu. Însă a ajuns să traverseze Rusia până la Sretensk, ceea ce înseamnă mai mult de cinci mii de mile. Iar la Sretensk sunt navele fluviale cu abur care fac legătura cu linia de cale ferată care ajunge până la Vladivostok. De acolo, Nick a mers cu un vas militar rusesc, pretinzând că este corespondentul de război al unui ziar. N-a trebuit să dea decât câteva ciubucuri. Întreaga lui călătorie a durat douăzeci şi una de zile. A avut şi noroc, desigur, dar presupun că un tânăr atât de hotărât ca el îşi face singur norocul.

— Chang Li ne-a informat că englezul care a sosit la Misiunne se numeşte Fal-con, am spus. Nici nu ne-a trecut prin cap ideea că ar putea fi vorba despre Nick.

— A fost o simplă măsură de precauţie, Lucy. Nick s-a folosit de numele unui cunoscut, care a mai fost văzut pe aceste meleaguri.

— Dar de ce?

— Păi... până acum, am fost norocoşi dintr-un anumit punct de vedere. Vechiul nostru „prieten” Huang Kung, mandarinul din Chengfu, şi-a trimis majoritatea soldaţilor la Peking, pentru a da o mână de ajutor trupelor care îi asediază pe demonii străini de acolo. Misiunea aceasta mică nu l-a prea preocupat. S-a mulţumit să-i tocmească

numai pe cei patruzeci sau cincizeci de boxeri, considerând că aceştia ne vor distruge repede. Dar ia gândeşte-te bine, Lucy... Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă ar fi auzit că aici se ascunde un demon străin pe care îl cheamă Sabine? Anul trecut i-am furat lui Huang Kung victima de sub nas. Dacă ar afla că Nick trăieşte şi că, pe deasupra, se află aici, la Misiune, ar aduna toţi soldaţii din oraş pentru a-i trimite împotriva noastră.

M-am cutremurat.

— Da, înţeleg, doctore Langdon. Dar cum ar fi putut afla Huang Kung de prezenţa soţului meu?

— Încă de la sosirea lui în China ştiam că exista posibilitatea să fim nevoiţi să-l trimitem pe Chang Li la Peking, după ajutoare. Ori dacă acesta ar fi fost capturat, ar fi putut divulga – de bunăvoie sau silit – numele străinului care venise la Misiune. Deci a fost mai indicat ca Nick să se folosească de un nume fals, de la bun început. Doctorul Langdon scoase din buzunar o pipă goală, o privi gânditor, după care o băgă la loc. Ai servit micul dejun, Lucy? mă întrebă apoi.

— Nu încă.

— Atunci fugi în bucătărie. Vei fi sufocată de copii, normal, pentru că toţi sunt acolo. Abia aşteaptă să te

vadă.

Ceva mai târziu, domnul Marsh m-a anunţat care sunt sarcinile mele. Între anumite ore trebuia să-l supraveghez pe Nick. La alte ore, din zi sau din noapte, trebuia să fiu prezentă la una dintre ferestre, pentru a urmări mişcările boxerilor. Dacă se anunţa un atac iminent, aveam datoria de a mă duce la uşa bucătăriei, cu pistolul domnului Marsh, pentru a o păzi cât puteam de bine. Exista însă o problemă care le dădea mare bătaie de cap bărbaţilor din Misiune. În cazul unui atac, era vital ca ei să nu părăsească punctele cele mai avantajoase de tragere, din camerele de la etaj, de unde îşi puteau îndrepta puştile spre zid şi spre cărarea care urca dealul. Dar asta însemna că de boxerii care reuşeau să ajungă la zid nu se puteau ocupa decât fetele mai mari şi doamna Fenshaw. Odată, ele fuseseră puse într-o astfel de situaţie. Pregătit de atac, carul la care se înjugau de obicei boii fusese tras din timp lângă zid, în dreptul punctului cel mai vulnerabil. Acoperământul din pânză al carului fiind scos, copiii şi doamna Fenshaw nu trebuiseră decât să se urce pe această platformă improvizată şi să lupte împotriva boxerilor cu aşa-numitele lor suliţe, până când reuşiseră să-i respingă.

Acestea fuseseră cele mai groaznice momente ale luptei de Atunci. Acum însă, având la dispoziţie bombele realizate de domnul Marsh, speram că nu vom mai ajunge la lupte directe, duse lângă zid. Or, asta însemna că probabilitatea de a fi nevoită să folosesc pistolul domnului Marsh, de la uşa bucătăriei, era mică – lucru care mă bucura.

În acea zi, domnul Marsh păru a se găsi peste tot – aici, acolo, dincolo, oriunde era necesar. În orice moment, el ştia cu exactitate ce voia şi ne dădea instrucţii pe un ton energic şi încrezător, care ne făcea să ne simţim protejaţi sub conducerea unui asemenea şef. La cererea lui, unele ferestre au fost blocate complet cu saci cu nisip, altele, degajate puţin, pentru a ne putea asigura găuri de tragere mai mari, cu câmp vizual mai larg. La lăsarea serii, domnul Marsh ieşi din Misiune pentru a întinde prin jurul acesteia nişte funii realizate de copii, prin împletirea aţelor obţinute de la deşirarea unei pături. Dacă cineva se împiedica de aceste funii, puse la nivelul genunchiului, cutiile de tablă, legate de ele se ciocneau, avertizându-ne de apropierea oricărui intrus. Normal, sistemul era util în special pe timp de noapte.

În momentul întoarcerii lui din această scurtă expediţie,

mă aflam în bucătărie.

— Bună, dragă Lucy, îmi spuse. Cum se simte Nick?

— Mai doarme încă. Se pare că are parte de un somn bun. Am să merg chiar acum la el, pentru a-l schimba pe doctorul Langdon, care stă acolo de două ore.

— Să mă anunţi când se trezeşte. Aş vrea să-l văd. Domnul Marsh îşi frecă bărbia, gânditor. N-am avut suficiente funii pentru a le întinde pe toată latura de nord. Ştiu că boxerii nu ne-au atacat niciodată din direcţia aceea, însă mă nelinişteşte faptul că nu înţeleg care este motivul.

— Cred că îi deranjează portretul lui Nick, domnule Marsh. Cel desenat de Robert Falcon pe zid. Se pare că-i sperie deoarece consideră că este imaginea vreunui spirit rău de-al nostru. Boxerii sunt foarte superstiţioşi.

Chiar în acel moment, în bucătărie intră zâmbitor doctorul Langdon.

— S-a trezit, Lucy. I-am spus că eşti aici şi a cerut să te vadă. Haide, grăbeşte-te.

Domnul Marsh îmi puse mâna pe umăr şi mă strânse uşor.

— L-ai salvat, Lucy. Transmite-i dragostea mea. Urc într-un minut sau două.

Când am intrat în dormitor, zâmbetul acela asimetric, schiţat de numai un colţ al buzelor, era întipărit pe faţa soţului meu.

— Deci... chiar ai fost lângă mine aseară, murmură. Am crezut că visez din nou. Maimuţicămică şi proastă... Auzi, să vii după mine tocmai până aici!

M-am apropiat de el şi m-am aplecat pentru a-l săruta pe obraz.

— Cum te simţi, Nick?

— Nu prea rău.

Aşezându-mă, l-am luat de mână. El mă privi, apoi îşi întoarse capul.

— N-are sens să fii prea bună cu mine. Atitudinea ta nu face decât să înrăutăţească situaţia.

— Să înrăutăţească situaţia, dragul meu Nick?

— Mda... totul. Oh, Doamne, sunt atât de slăbit încât nu pot nici măcar să-mi ţin limba.

— De ce ar trebui să ţi-o ţii, Nick? Te rog, spune-mi orice doreşti.

Cu un efort, el îşi întoarse capul pentru a se uita din nou la mine.

— Ah, Lucy... ar fi o nebunie. Apoi ochii îi căpătară o expresie neliniştită. Tata este aici? Doctorul Langdon mi-a

spus că a fost.

— Da. Am venit împreună.

— Trebuie să vorbesc urgent cu el, Lucy. Sunt o mulţime de lucruri de făcut pentru următorul atac al boxerilor.

— Nu-ţi face griji, Nick. Tatăl tău... A, uite că a venit!

Domnul Marsh se apropie de pat.

— Bună, Nick. Se pare că Lucy a fost un chirurg foarte bun...

— Da... am aflat de la doctorul Langdon. Ascultă, tată. Aseară am făcut rost de nişte praf de puşcă, pe care îl poţi folosi pentru realizarea unor bombe. În el ne stau toate speranţele, pentru că, altfel, boxerii vor reuşi să treacă de zid. Trebuie să îndeşi praful în nişte cutii din tablă, după ce, în prealabil, îl amesteci cu nişte bucăţi mici de fier sau piatră, care să joace rol de mitralii. Şi ai nevoie de un fitil. Nu m-am gândit încă ce...

— Am amestecat praful de puşcă cu puţin nisip, pentru a-l determina să ardă mai lent. Fitilul a fost un fir de pai, introdus printr-un orificiu al cojii de nucă de cocos în care am băgat amestecul. A dat rezultate foarte bune, Nick. Boxerii au suferit pierderi grele în timpul atacului de astăzi.

Nick îi aruncă o privire lungă. Ochii îi erau adânciţi în

fundul capului.

— Ce altceva ai mai făcut, tată? întrebă el în cele din urmă.

— Am reorganizat câteva dintre punctele de tragere. Am întins funii de avertizare, de care să se poticnească orice nepoftit. Am minat poarta cu o cantitate mică de praf de puşcă... Pe un ton calm, fără a face uz de cuvinte inutile, domnul Marsh îi înşiră toate realizările lui şi motivele care îl determinaseră să procedeze în acest mod. La sfârşitul acestei succinte dări de seamă, el zâmbi. Nu face figura asta surprinsă, Nick. Am luptat în paisprezece campanii, doar ştii.

După un minut de tăcere, aparent interminabil, Nick spuse încet:

— N-am ştiut că se poate să fii în acelaşi timp şi servitor, şi bărbat. Se pare că te-amjudecat greşit toată viaţa. Buzele lui palide schiţară un zâmbet crispat. Dar una dintre puţinele mele calităţi este că ştiu când dau dovadă de prostie. Scuză-mă, tată.

Domnul Marsh îşi clătină capul.

— Nu-ţi cere iertare faţă de mine, Nick. Niciodată nu-mi va fi ruşine că sunt servitor. În schimb, întotdeauna îmi va fi jenă ştiind cum v-am înşelat aşteptările – pe ale tale şi

pe ale mamei tale. Poate că este prea târziu să ne împrietenim, dar... am putea încerca?

Am simţit că degetele lui Nick se strâng fără vlagă în mâna mea.

— Am putea chiar constata că ne este uşor să devenim prieteni, spuse el, încercând să zâmbească.

— Sunt foarte bucuros, zise domnul Marsh simplu. Trebuie să te odihneşti, Nick. Te las cu Lucy. Nu-ţi face probleme din pricina boxerilor. Voi reuşi să-i dau gata şi îşi vor dori să nu se fi născut pe acest pământ. Apoi Marsh plecă, energic şi drept ca un om de două ori mai tânăr decât el.

În încăpere se lăsă o tăcere adâncă. În cele din urmă, Nick spuse:

— Vorbeşte-mi despre peripeţiile prin care ai trecut cu tata, Lucy. Cum aţi venit aici, ce aţi făcut, totul...

— Nu vreau să te obosesc, dragă Nick.

— Nu mă oboseşti. Te rog, Lucy.

I-am povestit totul, probabil că nu foarte bine, deoarece, uitând mereu care era ordinea evenimentelor, de nenumărate ori am fost nevoită să reiau şi să-i explic încă o dată, din punctul în care intervenise eroarea. Nick stătea cu ochii închişi. Când m-am apropiat de sfârşitul povestirii,

am crezut că adormise, dar, când am tăcut, el îşi deschise ochii şi şopti:

— Sărmană Lucy. Dacă scapi de o problemă, intervine alta. Nu contează... într-o bună zi, totul va reveni la normal pentru tine.

La ultimele lui cuvinte, privirile îi rătăciră prin încăpere, apoi pleoapele îi căzură şi respiraţia îi deveni mai greoaie. Am stat ţinându-l de mână timp de două ore, până la venirea doamnei Fenshaw. Pentru acea noapte nici ea, nici soţul ei nu primiseră sarcina de a supraveghea zidul, aşa încât urmau să doarmă amândoi în partea cealaltă a draperiei care diviza dormitorul. Deci, dacă Nick voia ceva, avea să fie imediat auzit.

Nu mi-am revăzut soţul decât în după-amiaza următoare, deoarece în noaptea aceea am fost de gardă, iar domnul Marsh insista ca, după gardă, toată lumea să doarmă cel puţin patru ore pentru a-şi putea relua apoi sarcinile odihniţi. În cursul dimineţii, boxerii au tras în Misiune de la distanţă, cu puştile, fără să ne cauzeze niciun prejudiciu. Chiar ne-a făcut plăcere să-i auzim cum îşi irosesc muniţiile.

Deci după-amiaza, luând un bol cu supă, m-am dus la Nick. Cu ajutorul doctorului Langdon am reuşit să-i aşez

spatele pe perne, după care l-am hrănit cu răbdare, lingură cu lingură, până când a mâncat toată supa caldă. Nick îşi deschidea solemn gura, ca un copil ascultător. Privirile nu i se desprinseră nicio clipă de pe faţa mea. Astăzi avea o voce ceva mai puternică, iar buzele nu-i mai erau atât de palide.

Punând jos bolul gol, am întrebat:

— Dragă Nick, te obosesc dacă vorbesc?

— Nu. Pe faţa lui apăru un zâmbet şters. Îmi place să te ascult. Şi, oricum, astăzi mă simt mult mai bine.

— Vreau să-ţi cer ceva... o favoare, Nick. Ştiu de ce ai venit aici. În biletul pe care l-ai lăsat, ai spus că te duci să plăteşti o datorie veche. Dar te rog... te rog uită de duşmănia pe care o nutreşti faţă de Robert Falcon. Mă sperii când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă vă întâlniţi aici...

— Stai, Lucy. Nick mă privea consternat. Crezi că... crezi că am venit în China pentru a-l urmări pe Robert Falcon? Crezi că am plănuit să-i fac vreun rău?

Mi-am apăsat obrajii cu ambele mâini.

— Ştiu că intenţia ta a fost să-l opreşti într-un fel sau altul să pună mâna pe smaralde, chiar dacă pe tine nu te interesează această comoară. Ca atare, m-am temut de...

modul în care s-ar putea sfârşi călătoria voastră.

De pe buzele lui Nick scăpă un hohot plăpând de râs. O clipă mai târziu, râsul i se şterse şi el se crispă de durere, dar acesta nu reuşi, totuşi, să-i alunge şi demonii care începuseră să-i danseze în ochii încercănaţi, cufundaţi în adâncul capului.

— Oh, Lucy, chiar aşa ai gândit? Dar mie nu-mi pasă nici de Falcon, nici de smaralde. Până acum nici măcar nu m-am obosit să mă uit ce se ascunde în spatele scutului de bronz. N-are decât să le ia Falcon. Sta-i-ar în gât afurisita asta de comoară. Întinzându-se, Nick mă luă de mână. Am venit aici pentru a-mi plăti datoria pe care o aveam faţă de doctorul Langdon.

— Faţă de *doctorul Langdon?*

— Da. N-ai citit ziarul apărut în dimineaţa în care am plecat? în el a fost publicat un mic articol expediat de un corespondent al redacţiei *Times*, care era în drum spre Peking. Omul scria că vorbise cu un medic american din Chengfu, care afirma că, de acum, se aşteaptă ca animozităţile din China să ajungă în orice clipă la apogeu, motiv pentru care considera că masacrele vor începe curând. Acest medic se ducea la o Misiune din apropiere, pentru a-i ajuta pe oamenii de acolo. În orice caz, era

foarte pesimist. Dacă guvernele american şi cele europene nu trimit rapid nişte trupe, spunea el, străinii de pe tot cuprinsul Chinei de Nord nu vor mai putea fi salvaţi deoarece vor fi găsiţi morţi.

Am simţit o uşurare profundă. Parcă mi s-ar fi luat un bolovan de pe inimă.

— Deci ţi-ai dat seama că era vorba de doctorul Langdon... De aceea ai venit?

— A trebuit să vin, Lucy, îmi spuse Nick cu blândeţe în glas. Îi datoram viaţa. Ştiu cât de încete sunt guvernele atunci când sunt nevoite să ia hotărârea de a acţiona, ori eu nu puteam sta confortabil în Anglia în vreme ce el şi toţi ceilalţi de aici erau măcelăriţi. În concluzie, am venit pentru a le da o mână de ajutor.

M-am trezit râzând şi plângând în acelaşi timp. Strângându-l de mână, am spus:

— Oh, Nick, Nick, am fost atât de proastă!

El îşi închise ochii.

— Nu i-aş face niciun rău lui Robert Falcon. În vecii vecilor. Ştiu că-l iubeşti, Lucy.

— Că-l iubesc? Mi-am ţinut respiraţia. Ce vrei să spui, Nick?

El îşi deschise ochii şi îmi adresă un zâmbet obosit.

— Este pentru prima dată când nu eşti sinceră cu mine, Lucy. Te rog, nu te preface. Ştiu că-l iubeşti pentru că te-am văzut într-o seară de noiembrie... Erai pe coasta văii. Atmosfera era înţesată de fumul degajat de rugurile aprinse. Nu te-am zărit decât pentru o clipă. Te aflai în braţele lui. Ori tu eşti Lucy pe care am cunoscut-o în Chengfu, fata în al cărei trup şi minte nu există niciun strop de falsitate sau de şiretenie. Nu eşti genul de femeie care ar îmbrăţişa şi ar săruta un bărbat dacă n-ar vrea.

Din cauza şocului, am simţit că sângele mi se scurge din obraji.

— Nick, te rog, ascultă-mă şi încearcă să mă înţelegi, am spus. Eram singură şi nefericită. Nu aveam niciun prieten. Robert a început să-mi facă vizite. A fost singurul om foarte răbdător şi foarte amabil cu mine, o fată străină aflată pe un tărâm străin... La un moment dat, soţii Gresham i-au interzis să mai vină. În seara în care au fost aprinse rugurile, stăteam singură şi, deodată, l-am văzut materializându-se din întuneric. Nu mi-a vorbit. Mi-a aruncat o privire ciudată, apoi m-a luat în braţe şi m-a sărutat. Acela a fost primul meu sărut, un sărut dat de un om care fusese deosebit de bun cu mine. Ca atare, i-am răspuns în acelaşi mod, iar mai târziu m-am întrebat dacă

îl iubesc. Când nu ştii ce înseamnă să fii îndrăgostită... te întrebi, te îndoieşti. După ce m-am mutat la *Moonrakers,* Robert a reînceput să mă curteze, dar nu ne-am mai sărutat niciodată.

Îmi ţineam mâinile împreunate şi le strângeam cu atâta forţă încât începuseră să-mi tremure.

— Asta-i tot, Nick. Nu mi-e ruşine şi nu încerc să-mi găsesc scuze. Tot ceea ce vreau să-ţi spun este că nu trebuie să crezi că-l iubesc doar pentru faptul că m-ai văzut în acea clipă, pe coasta văii... Luată prin surprindere de un gând neaşteptat, m-am oprit. Deci *tu* ai fost cel pe care l-am zărit după aceea... Ai fost acolo!

Nick mă privi consternat, de parcă ar fi încercat să înţeleagă ce-i spusesem. După un timp, dădu din cap, aprobator.

— Da. Tocmai mă întorsesem din Anglia. Aflasem de la doctorul Langdon că locuiai la familia Gresham, aşa încât m-am dus direct la *High Coppice* pentru a te găsi. Când am ajuns, am constatat că toată familia era preocupată de focurile din vale. Drept urmare, am coborât şi te-am văzut cu Robert. Nick se mişcă agitat, de parcă nu şi-ar fi găsit locul. După aceea... timp de câteva minute, nu prea ştiu ce s-a întâmplat. Ţin minte doar că am hoinărit prin norii de

fum. În orice caz, nu te-am mai zărit, Lucy. De fapt, n-am mai zărit aproape nimic, aşa încât nu mi-am dat seama că m-ai văzut. Cred că te-am speriat foarte tare. Îmi pare rău.

— Nu mai contează. Continuă, Nick.

— Păi... apoi am plecat. Nimeni nu ştia că mă întorsesem din China. O vreme, am stat în Normandia, plănuind să-mi cumpăr o barcă de pescuit, cu care să transport peste Canal mărfuri de contrabandă. Nick schiţă un zâmbet strâmb. Dar genul acesta de ocupaţie nu mi s-a mai părut amuzant. După ce m-am lăsat purtat de valuri un timp, m-am întors după tine.

Aş fi vrut să-l întreb de ce se întorsese după mine, dar îmi minte în veni brusc o altă întrebare, mai importantă, pe care i-am pus-o imediat.

— Nick, cunoşti Peşterile Chislehurst?

Privirea pe care mi-o aruncă soţul meu fu lipsită de orice expresie.

— Peşterile? Da, am auzit de ele, dar nu le-am vizitat niciodată. Robert Falcon le ştie bine – cel puţin, aşa mi-a spus Edmund, mai demult. Cică ar fi obţinut permisiunea de a le explora acum câţiva ani, când a vrut să publice o broşură privitoare la ele. De ce mă întrebi, Lucy?

— În seara aceea, după ce te-am văzut, m-am rostogolit

pe o pantă şi m-am lovit la cap de un bolovan. În timp ce zăceam inconştientă, cineva m-a dus în peşteri, lăsându-mă într-o galerie îndepărtată. Doar printr-un miracol am reuşit să găsesc ieşirea. Oh, Nick... am avut momente când am fost tentată să cred că tu m-ai dus. Te rog să mă ierţi.

Nick se albi la faţă. Am fost nevoită să mă lupt cu el pentru a-l determina să nu se ridice din pat.

— Atotputernicule Dumnezeu, ăla a fost Falcon! spuse furios.

— Nu, nu se poate. De ce ar fi făcut un asemenea gest la numai câteva minute după ce mă sărutase?

El se lăsă din nou pe perne, enervat pe slăbiciunea propriului trup.

— De ce? Pentru că este Robert Falcon. Nu-ţi pot explica cum funcţionează mintea acestui om, Lucy. Îţi pot spune doar că uneori este capabil de absolut orice. Poate că atunci când a venit la tine, pe coasta văii, a ezitat între posibilitatea de a te săruta şi cea de a te sugruma. Apoi, când te-a găsit zăcând în stare de inconştienţă... Nick îşi clătină capul, înverşunat. Când se află într-o anumită dispoziţie sufletească, Falcon este în stare să facă orice pentru a obţine ceea ce vrea, considerând că acţiunile îi

sunt pe deplin justificate. Pentru el, singurul lucru care contează cu adevărat este *Moonrakers.* Este o obsesie. Poate că starea lui mintală se înrăutăţeşte, dar niciodată n-a fost prea zdravăn, Lucy. Ca şi Edmund Gresham, ştiu bine acest lucru deoarece i-am fost coleg de şcoală. Presupun că şi părinţii lui ştiu. Am impresia că doamna Falcon este o femeie sinceră... Nu te-a avertizat?

— Mi-a spus că nu vrea să mă mărit cu Robert, dar am crezut că o spune numai pentru că nu mă consideră o partidă corespunzătoare.

Nick se uită la mine.

— Chiar ţi se pare că este genul de om care pune vreun preţ pe chestiile astea?

— Nu, presupun că nu este... Oh, Nick, crezi că şi-a făcut griji pentru *mine?*

— Sunt sigur. Robert este în stare să joace orice rol îi convine. Întotdeauna am ştiut că poate deveni periculos. Şi nu mă îndoiesc că şi părinţii lui ştiu.

— Dar de ce ar fi vrut să... îmi pună capăt zilelor?

— Şi-o fi zis că, moartă fiind, *Moonrakers* va fi în siguranţă ceva mai mult timp.

— Nu, Nick. Atunci nu ştia că sunt soţia ta... habar n-avea de existenţa testamentului.

— Ba de căsătoria noastră aflase, Lucy, şi, asta chiar înainte de a se întoarce din China. Este adevărat, când am venit după tine la *Moonrakers* a fost consternat, dar reacţia lui n-a fost declanşată de vestea căsătoriei noastre, ci de revederea mea; nu se aşteptase să mai trăiesc.

Eram atât de uimită încât, de data aceasta, am vorbit cu O voce ascuţită şi tremurătoare.

— Vrei să spui că a ştiut în permanenţă? Cum se poate aşa ceva?

— Destul de simplu. A venit în Chengfu în ziua în care ţi-ai luat rămas-bun de la doctorul Langdon. Te-ai întâlnit cu el pe drum, ţii minte? Atunci când vrei să faci cercetări într-un oraş străin, cel mai bine este să începi cu unul dintre conaţionalii tăi, care trăieşte acolo de mai mulţi ani. Deci domnul Tattersall a fost o opţiune perfectă. Şi bătrânul nu şi-a putut ţine gura, spunându-i lui Falcon că ne cununase. Ştiu cum s-au petrecut lucrurile deoarece, ulterior, Tattersall i-a vorbit doctorului Langdon despre acest episod.

În faţa ochilor îmi apăru imaginea firelor aurii de păr pe care le găsisem prinse de nasturele manşetei, după ce fusesem atacată de intrusul care se strecurase în cabina mea în timp ce *Formosa* era acostată în Hong Kong. Deci

intrusul acela fusese Robert Falcon. După ce vorbise cu domnul Tattersall, el putuse face uşor călătoria de la Chengfu la Hong Kong, deoarece eu mai pierdusem câteva zile stând la Misiunea Tientsin. Şi, o dată ajuns în Hong Kong, aşteptase liniştit să-mi încep voiajul spre casă. Iar când sosisem acolo, se urcase pe furiş la bordul vasului pentru a-mi fura actele de căsătorie şi testamentul, încât să-mi fie greu să demonstrez că am drepturi succesorale, în calitate de soţie. Dar nu... hârtiile acelea nu-mi fuseseră furate. Crezusem doar că-mi fuseseră furate, însă le regăsisem câteva săptămâni mai târziu, sub căptuşeala ruptă a valizei mele.

O dată ajunsă la această concluzie, în minte mi se contură un alt gând. Mai demult, citisem ceva privitor la modul în care scăpaseră regaliştii de pe vremea lui Cromwell, ascunzându-se în peşteri. Ca atare, am spus:

— Nick, crezi că există vreo galerie a Peşterilor Chislehurst care face legătura între *Moonrakers* şi *High Coppice?*

El se încruntă. Ochii îi erau încă furioşi.

— N-aş putea spune cu certitudine. În orice caz, ştiu că în pivniţa de la H*igh Coppice* există o uşă scoasă din uz, care dă într-o galerie a peşterilor. Edmund mi-a vorbit de

ea, pe vremea când eram colegi de şcoală. Ai vreun motiv care te face să crezi că Falcon s-a folosit de peşteri pentru a se strecura în *High Coppice?*

— Am povestit repede despre intrusul de pe *Formosa* şi despre aparenta dispariţie a actelor mele, pe care le considerasem furate.

— Acum sunt sigură că cel care m-a atacat pe vas a fost Robert. Dar s-a mai întâmplat ceva ciudat. Într-o noapte, pe vremea când locuiam la *High Coppice*, am fost trezită de nişte zgomote. Cineva se afla în camera mea. Apoi am simţit mirosul de acetilenă al unei lanterne oarbe. Poate că Robert a intrat în casă folosind uşa pivniţei lor şi mi-a pus actele la loc, strecurându-le special în spatele căptuşelii pentru a mă face să cred că nu le sesizasem prezenţa din cauza neatenţiei. Dar... nu văd *de ce* ar fi procedat în felul acesta.

Nick stătea întins în pat, cu ochii pe jumătate închişi. Fruntea îi era ridată; se vedea că se concentra intens, încercând din răsputeri să găsească răspunsul. În cele din urmă, spuse:

— Chestia asta ar avea logică, Lucy, doar dacă ar fi ajuns la concluzia că *Moonrakers* are cele mai mari şanse de a rămâne al lui în cazul în care te-ar lăsa să-l

moşteneşti, asigurându-se, totodată, să-şi ia toate măsurile de precauţie pentru a-i deveni soţie. Când a început să te viziteze? Imediat după ce ai regăsit actele?

Am dat din cap, aprobator. Mi se strângea inima la gândul că Robert nu făcuse decât să simuleze bunăvoinţa şi afecţiunea pe care mi le arătase pe vremea aceea. Timp de cinci minute, n-am mai schimbat nicio vorbă cu Nick. Fiecare era preocupat de propriile-i gânduri. Scoţându-mi-l pe Robert Falcon din minte, mi-am amintit de suferinţele şi bucuriile pe care le cunoscusem în săptămânile ce le petrecusem împreună cu Nick, în micuţa casă din Chelsea. Acum eram conştientă că-l iubesc. Înţelesesem acest lucru în momentul în care îngenuncheasem lângă patul lui şi îi sărutasem mâna. Era o iubire care abia se trezise la viaţă, o iubire care dormitase până acum, care aşteptase, care nu voise să iasă la suprafaţă din cauza dubiilor, a temerilor şi a convingerii mele că nu sunt dorită.

— Dragă Nick, am zis, ţi-ar face plăcere să-ţi spun sincer ce simt?

El se smulse din starea de visare în care se cufundase şi se forţă să schiţeze un zâmbet.

— Faţă de mine? Sărmană Lucy, ţi-am făcut zile negre, nu-i aşa? Da, spune-mi orice vrei. Sentimentele tale nu pot

fi mai rele decât cele pe care le merit în realitate. Probabil că vei fi mult prea indulgentă, pentru că ai inimă bună.

— Nu, nu-ţi închide ochii... Uite-te la mine, Nick, şi ascultă-mă. Te iubesc. Ştiu că o fată dă dovadă de indecenţă făcând o astfel de afirmaţie, dar eu nu sunt decentă ca o englezoaică deoarece am crescut într-o altfel de lume. În afară de asta, ştiu că n-aş fi capabilă să-mi ascund sentimentele. Nu sunt prea bună la prefăcătorii. Cât timp am locuit împreună, s-a întâmplat de nenumărate ori să fii nefericit, dar câteodată, când ai reuşit să uiţi cu cine ai de-a face, ai fost chiar foarte mulţumit. În acele momente, totul a fost minunat. Nu-ţi cer să mă iubeşti, Nick. Nimeni nu-şi poate impune ce să simtă, iar prefăcătoria nu este bună. Când toată povestea asta se va termina, poţi să...

— Stai, Lucy, stai, şopti Nick, privindu-mă lung, cu ochi miraţi. Obrajii şi fruntea i se acoperiseră de noi broboane de sudoare. Îţi dai seama ce spui?

— Da. Nu te agita atât. Şi nu-ţi face griji, am zis, după care i-am şters faţa cu o cârpă umedă.

— Griji? Nick scoase un hohot ciudat de râs, întrerupt aproape instantaneu de o crispare de durere. Este rândul tău să mă asculţi, Lucy, continuă el după o clipă. Vreau să-

ţi spun o poveste a unui bărbat care a savurat din plin viaţa dură pe care a dus-o, a unui aventurier care, ca majoritatea celorlalţi de teapa lui, era un om egoist, care nici nu se prea gândea la semenii lui, nici nu-i prea tolera. Acest bărbat a cunoscut destule femei, dar, pentru el, femeile nu erau decât nişte surse trecătoare de amuzament. Omul acesta nu făcea decât ce i se năzărea şi era condamnat de toată lumea.

Nick îmi luă o mână şi o privi de parcă ar fi ţinut un giuvaier.

— Apoi, spuse el încet, a venit ziua în care soarta a hotărât moartea acestui aventurier. Băgat într-o închisoare din Chitia, el a cunoscut o fată, o foarte tânără fată, complet diferită de orice altă persoană pe care o întâlnise până atunci. La fel ca unul dintre condurii Cenuşăresei, această fată era făcută din sticlă sau cristal, pentru că puteai să vezi prin ea. Şi, uitându-te, nu zăreai nicio urmă de slăbiciune sau de răutate, ci numai curaj, dragoste şi altruism – atâta curaj, dragoste şi altruism încât ţi se tăia respiraţia.

— Nu, Nick, te rog! Nu sunt aşa, nu sunt...

— Taci şi ascultă. Bărbatul s-a însurat cu fata respectivă din motive pur personale, convins fiind că va muri. Dar n-a

murit. A fost salvat de un bătrân medic curajos şi bun. Apoi a zăcut la pat, ascuns, timp de câteva săptămâni, în care şi-a recăpătat forţele încetul cu încetul. Şi a avut la dispoziţie o groază de timp pentru a se gândi la micuţa fată cu care se însurase, pentru a realiza cât de deosebită era aceasta, pentru a reflecta asupra propriei lui vieţi. Drept urmare, s-a îndrăgostit de ea, Lucy, s-a îndrăgostit foarte tare de ea. Dar, fiind un nătărău, şi-a zis că nu se îndrăgosteşte de o fiinţă reală, ci de o plăsmuire a imaginaţiei sale. A realizat că greşeşte abia când s-a întors acasă. Abia atunci, revăzând-o pe fata despre care îţi vorbesc, şi-a dat seama că făcuse o mare descoperire. Descoperise ce înseamnă dragostea.

Nick îmi sărută cu delicateţe degetele.

— Dar fata era acum îndrăgostită de un alt bărbat – cel puţin, aşa a crezut el văzând-o în braţele celuilalt. Drept urmare, pentru a nu-i umbri fericirea, el a plecat. Vezi tu, dragostea îl făcuse să nu mai fie chiar atât de egoist. Însă, după un timp, a început să-şi facă griji, deoarece îl cunoştea bine pe celălalt bărbat. Ştia că, în spatele măştii prietenoase pe care o purta iubitul ei, din cine ştie ce motive personale, se ascundea o minte obsedată. Ca atare, în cele din urmă, nătărăul s-a agitat atât, de tare

încât a luat hotărârea de a se întoarce din morţi şi de a-şi revendica drepturile de soţ, pentru a o salva de pericolul care plana asupra ei.

Am deschis gura pentru a vorbi, dar Nick, zâmbitor, mă opri ridicând un deget.

— Sincer să-ţi spun, în final, eroul nostru n-a mai fost chiar atât de prost; din contră, a devenit mult mai inteligent decât înainte, pentru că a realizat că nu era suficient de bun pentru minunata fată cu care se însurase dintr-o pură întâmplare. De aceea, cu toate că a luat-o în casa lui din Chelsea, n-a trăit cu ea, ci numai a locuit împreună cu ea, sub acelaşi acoperiş. O iubea prea mult şi credea că, depăşind această limită, o va face nefericită.

— Oh, Nick, dragă Nick, de ce nu mi-ai spus? Am fost atât de tristă crezând că nu vrei să-ţi fiu soţie în adevăratul sens al cuvântului!

— Tristă...? Nick îşi închise ochii pentru o clipă, inspiră spasmodic, apoi se uită din nou la mine. Lasă-mă să-mi termin povestea, Lucy. Tipul nostru era atât de năucit încât nici nu prea ştia ce vrea să facă. S-a gândit, poate, că ţinându-şi nevasta departe de periculosul bărbat de care era îndrăgostită, aceasta l-ar fi putut uita şi s-ar fi putut, eventual, îndrăgosti de un alt om, suficient de bun

pentru ea. De aceea, i-a dat toată libertatea posibilă de acţiune şi a evitat-o cât a putut, străduindu-se s-o facă să înţeleagă că era o persoană cu drepturi depline, care nu trebuia să fie supusă nici unui bărbat, aşa cum sunt o mulţime de femei. Dar, uneori, fermitatea îl părăsea, pentru a lăsa loc din nou egoismului. Atunci, o scotea la un restaurant sau la un teatru, mândrindu-se că o are alături.

Fără să scot niciun sunet, am început să plâng. Nick a întins mâna şi mi-a pus-o cu delicateţe pe obraz.

— N-ar fi trecut multă vreme, însă, până când tipul nostru ar fi intrat în panică, Lucy, ştiind că asupra lui planează pericolul de a o lua în braţe, de a o săruta şi de a-şi dezvălui sentimentele pe care le nutreşte faţă de ea. Şi atunci, îşi aduna puterile şi o lăsa din nou singură, deoarece, pur şi simplu, nu mai îndrăznea să rămână în preajma ei. Niciodată n-a visat, nici măcar pentru o singură clipă, că fata s-ar putea îndrăgosti de el.

Mâna lui îmi alunecă de pe obraz pe gât. Apoi unul dintre degete i se strecură pe sub gulerul tunicii mele, găsi lanţul fin de argint, îl trase şi dădu la iveală inelul cu sigiliu.

— Îl mai porţi, Lucy? mă întrebă.

— Întotdeauna l-am purtat, Nick. Întâi, l-am purtat în

amintirea ta, pentru că te-am admirat şi te-am respectat. Apoi, l-am purtat pentru că ai fost extrem de bun cu mine, chiar dacă mai lăsat singură. În seara în care am venit aici, imediat după ce ai fost rănit, mi-ai spus nişte cuvinte atât de drăgăstoase, încât am fost peste măsură de fericită, deşi am crezut că, delirând, nu trebuia să le iau în seamă. Poate că, fără să ştiu, te iubesc de mult timp. În orice caz, acum *ştiu* că te iubesc.

— Înseamnă că ţi-ai ieşit din minţi, maimuţi că proastă. Sunt foarte bucuros. Să nu te schimbi niciodată, Lucy.

— Mi-ai spus chestia asta şi în scrisori; în cea de la Chengfu, apoi în cea pe care ai lăsat-o înainte de a veni aici.

— Ţi-am spus-o pentru că, realmente, îmi doresc din toată inima să nu te schimbi, Lucy.

— Mi-e frică, Nick. Vorbeşti de parcă aş fi cu totul deosebită, ori eu nu sunt; ştii că nu sunt. Mă înfurii, sunt temătoare, uneori devin nerezonabilă. Oh, şi mint, ca să nu mai pomenesc de faptul că am fost o hoaţă! Habar n-ai cum arată pagina mea din caietul îngerului înregistrator.

Pe faţa obosită a lui Nick apăru vechiul lui zâmbet, iar în ochi i se văzu o licărire care amintea de râsul drăcos pe care ajunsesem să-l cunosc atât de bine.

— Este minunat. N-aş vrea să fii perfectă. Mi-a plăcut la nebunie când ai ţipat la mine, în seara aceea, când m-am îmbătat. Vrei să te măriţi cu mine, Lucy Sabine? Adică, vrei să ne căsătorim din nou, cu adevărat de această dată, respectând toate jurămintele pe care le-am făcut unul faţă de altul?

— Da. Da, te rog, Nick. Mi-ar plăcea atât de mult...

— Atunci, lasă din nou ruşinea la o parte şi sărută-mă. Eu nu par a fi în stare să mă desprind de perne.

Ridicându-mă în picioare, m-am aplecat şi i-am sărutat buzele uscate. El mă cuprinse cu braţul sănătos. După câteva clipe, simţindu-i braţul că începe să tremure, m-am desprins cu delicateţe din îmbrăţişare. Nick zăcea moale pe perne, cu răsuflarea cam întretăiată şi privirile aţintite la mine. Nu crezusem niciodată că ochii aceia negri, drăcoşi, pot exprima o asemenea tandreţe. Apoi însă, râsul demonilor se arătă din nou în ei.

— Fir-ar să fie, sunt slab ca un pisoi, se plânse. Dar mă voi reface în curând, Lucy.

— Totul va reveni la normal în curând. Acum dormi, dragă Nick.

Asedierea Misiunii a mai durat opt zile. În acest timp, au

avut loc trei atacuri serioase, dintre care două într-o singură zi, şi alte patru atacuri ceva mai puţin periculoase. A cincea zi a fost cea mai grea, deoarece atunci am avut parte de cele două puternice atacuri succesive. Dar, chiar şi atunci, boxerii au fost respinşi cu bombe şi focuri de armă înainte de a reuşi să ajungă la zid, ceea ce a făcut să fim cu toţii cuprinşi de un optimism extraordinar, convinşi că greul trecuse.

Pe tot parcursul acestor opt zile, cu excepţia scurtelor momente în care se duceau luptele, am fost puţin conştientă de situaţia în care ne aflam, pentru că am trăit, împreună cu Nick, într-un univers separat, cald şi luminos. Am avut grijă de soţul meu, îndeplinindu-mi sarcinile de asistentă medicală, dar am fost atentă să nu-mi pierd timpul atunci când mi se solicitau serviciile în altă parte. Îmi era suficient să ştiu că peste o oră, sau peste patru ore, puteam fi din nou alături de el. Îmi era suficient să ştiu că eram iubită.

Rana lui se vindeca, iar puterile îi reveneau. Mă bucuram să văd că îşi recapătă culoarea buzelor şi a obrajilor, să simt că este mai puţin slăbit, atunci când mă ţinea de mână sau îşi încolăcea braţul în jurul meu. Aveam multe subiecte de discuţie; ne făceam planuri de viitor sau

evocam diferite evenimente din trecut, râzând adesea de amintirile noastre, deoarece, acum, acestea deveniseră extrem de preţioase, chiar dacă în momentul respectiv întâmplarea prin care trecusem nu fusese decât o încercare dură şi periculoasă. Niciodată nu mai avusesem parte de o asemenea fericire – nici eu şi, după cum bănuiam, nici Nick.

— Ştiu că ţi-a plăcut *Moonrakers*, îmi spuse el într-o zi, când îi schimbam pansamentul, după ce, înainte, îi spălasem rana. Dar nu mai doresc absolut deloc să dezmoştenesc familia Falcon, chiar dacă nu-şi poate achita datoria. Ştiu că acesta ar fi ultimul lucru pe care l-ai dori. În afară de asta, dacă ne-am muta acolo, am deveni vecinii familiei Gresham... Ce gând deprimant!

Am fost nevoită să fac o scurtă pauză pentru a putea râde. Apoi, reapucându-mă de treabă „am spus:

— Mi-a plăcut *Moonrakers-ul,* dar nu casa în sine. Pentru mine casele nu sunt importante, Nick. Clădirea este ceea ce este doar datorită oamenilor care locuiesc în ea.

— Adevărat. Nick îmi zâmbi. Ochii lui poznaşi sclipiră. Oricum, iubito, acum ai şi tu un „moonraker”.

— Pe tine?

— Evident. Pe idiotul tău soţ. Numai un prost pe

jumătate orb, care nu face deosebirea între lună şi o roată de brânză, putea să nu vadă cât de nefericită eşti din cauza zilelor fripte pe care ţi le face. Mă refer, evident, la toată perioada pe care ai trăit-o în Chelsea. Culmea este că am considerat că sunt măcar o dată neegoist, lăsându-te singură.

— N-am fost tot timpul nefericită, dragă Nick. Doar atunci când mi s-a părut că nu mă placi.

— Păi asta înseamnă *aproape* tot timpul. Dar s-a terminat. De bine, de rău, acum eşti mireasa unui „moonraker”, Lucy. Unde vrei să locuim?

— Oriunde, numai să fiu alături de tine, Nick. Îmi place căsuţa din Chelsea.

— Mda... Deocamdată este bună, dar nu-i suficient de mare pentru o familie adevărată. Când va veni timpul să ne înmulţim rândurile, vei avea nevoie de ajutor, ne vor trebui câţiva servitori. Nick făcu o grimasă comică, autobatjocoritoare. Fără lamentări, dar poftim ce se alege de ideile mele. Nu contează. Câţi copii vrei să avem, Lucy?

— Num-am gândit. Nu, stai cuminte, Nick. Pot să te sărut în timp ce-mi fac treaba. Patru ar fi un număr ideal.

— Mi-am notat. Poate că ne vom lua o casă la ţară, păstrându-ne totodată şi locuinţa din Londra. Ţi-ar plăcea?

— Sună minunat. Vom avea bani suficienţi?

— Pot face rost de toţi banii de care vom avea nevoie, Lucy. De orice m-aş ocupa, dau dovadă de o dexteritate dezgustătoare atunci când este vorba de procurarea banilor. Ne-am putea lua o fermă. Mă voi retrage de pe piaţa metalelor. Poate că mă voi duce la Lloyds[11], ca intermediar. Sau, dacă preferi, înainte de a ne stabili undeva, am putea călători un timp.

— Cum vrei tu, dragă Nick. Acum încetează cu vorba.

— Cum pansamentul este gata, a venit vremea săruturilor.

Zâmbindu-mi, el mă luă de gât.

— Fată obraznică, impudică ce eşti.

— Doar cu tine sunt aşa.

— Îmi place să fii aşa. Vino, iubito.

Într-o zi, în timp ce eram cu Nick, în camera noastră, intră domnul Marsh, care lăsă să cadă pe pat un obiect negru, moale. Era un săculeţ din piele, un gen de portofel, înnegrit de vreme şi crăpat pe la pliuri.

— Lucy, spuse el, din moment ce tu ai fost prea preocupată de altele pentru a te mai îngriji şi de treaba asta, ţi-am preluat eu sarcina. Scutul acela din bronz din

[11] Agenţie de asigurări maritime (nota trad.).

fosta ta încăpere nu era fixat în perete. Era ţinut acolo doar de nişte lut uscat, peste care fuseseră puse mai multe straturi de var.

Nick luă săculeţul şi îşi mută privirile de la mine la tatăl său.

— Smaraldele? Deci erau acolo, tată?

— Uită-te singur.

Săculeţul conţinea treizeci şi şase de smaralde mari, neşlefuite. De aceea, ele semănau mai degrabă cu nişte pietre verzui de râu. Dar Nick îşi dădu imediat seama că avea în faţă numai nestemate. Examinând-o pe una cu atenţie, el fluieră încet.

— Privit cu ochiul liber, acesta pare a nu avea niciun cusur, lucru rar întâlnit la smaralde. Are zece sau cincisprezece carate şi nu este cel mai mare. Aici avem o avere, Lucy. Deloc mică... Mă întreb de unde or proveni şi prin câte mâini or fi trecut. Din cele ale unui prinţ arab, în cele ale unui rajah indian, ale unui han mongol şi, în final, în cele ale unui comandant chinez de oşti... Şi între ei, probabil că, de-a lungul secolelor, au existat o mulţime de alte mâini care le-au atins. Niciodată faţetate şi şlefuite... O avere nefolosită, convenabil de mică, din punct de vedere al gabaritului, pentru a putea fi dusă într-un

buzunar.

— Ce vei face cu ele, Nick? întrebă domnul Marsh.

— Lucy hotărăşte. Doar ea le-a găsit, nu altcineva. Dar din poziţia mea privilegiată de soţ, aş îndrăzni să-i dau un sfat. Un sfert din valoarea lor ar trebui reţinut pentru ea, pentru tine, pentru Misiune şi pentru doctorul Langdon – niciunul dintre noi nu vrea ca medicul să se mai chinuie atâta pentru a aduna *câţiva cash.* Restul, de trei sferturi din valoare, trebuie împărţit în mod egal între familiile Gresham şi Falcon.

— Pe mine nu mă lua în calcul, Nick, spuse domnul Marsh. Eu am o slujbă, la care mă voi întoarce imediat ce ajung în Anglia.

Nickzâmbi.

— Dacă asta vrei să faci, foarte bine. Dar, în ceea ce priveşte smaraldele, te sfătuiesc să te supui fără să meneşti hotărârii luate de nora ta. Are reacţii foarte violente atunci când se supără. Ar trebui să-ţi povestesc cum a ţipat într-o zi la mine din cauza unei amărâte de cafele.

Domnul Marsh râse.

— Atunci, este mai bine să mă dau bătut încă de pe acum.

— Eşti un om înţelept, tată.

Atacurile asupra Misiunii nu fură întrerupte de vreun eveniment dramatic, ci, pur şi simplu, se opriră de la sine. Într-o dimineaţă, dealul nostru fu urcat de o chinezoaică tânără, care ne strigă de dincolo de zid. Chiar eu am ieşit pentru a vorbi cu ea prin porţile solide de lemn. Era Liu, femeia pe care o ajutasem să nască în ziua în care prin Tsin Kai-feng trecuse Robert Falcon. Tânăra fu poate mirată să-mi audă vocea.

— Chiar tu eşti, Lu-tsi? Am crezut că ai plecat în ţara demonilor străini.

— M-am întors. De ce te-a lăsat grupul de I *HO Chuan* să vii aici, Liu?

— Nu mai sunt în sat. Au plecat în cursul nopţii, Lu-tsi. Au primit un mesaj din Chengfu. Mandarinul a fost arestat de trupele împărătesei. Soldaţii demonilor străini au cucerit Peking-ul, aşa încât împărăteasa a pus capăt războiului şi le-a ordonat tuturor *celor din I Ho Chuan* să se risipească, ameninţându-i cu moartea.

— Vorbeşti serios?

— Jur pe copilul pe care mi l-ai scos din pântece, Lu-tsi. Noi, cei din Tsin Kai-feng, îi urâm pe *cei din I Ho Chuan*, dar ne-a fost prea frică de ei pentru a ne opune voinţei lor.

Acum au plecat; altfel, n-aş fi venit aici pentru a vorbi cu voi.

— Aşteaptă, Liu. Trebuie să vorbesc cu prietenii mei.

Am fugit în clădire pentru a răspândi minunata veste.

Teroarea boxerilor luase sfârşit, iar noi îi supravieţuisem. În bucuria aceea de moment, am avut naivitatea de a crede că scăpasem şi de probleme, şi de pericole, că nu-mi mai rămăsese decât fericirea. Ce mare prostie!... Uitasem complet care fusese motivul întoarcerii mele în China.

În ziua următoare, la Misiume sosi, venind dinspre Chengfu, un detaşament de soldaţi americani. Aceştia primiseră ordinul de a-i strânge pe toţi supravieţuitorii străini şi de a-i duce la Tientsin, unde puteam rămâne până la stabilirea condiţiilor de încheiere a păcii. După aceea, ei îşi puteau relua activităţile. Soţii Fenshaw îi adunară pe copii. Câteva ore mai târziu, aceştia plecau împreună cu soldaţii, urcaţi în nişte care cu boi care fuseseră rechiziţionate din Chengfu. Doctorul Langdon îi interzisese lui Nick să facă o asemenea călătorie, spunând că mai trebuia să stea în pat încă o săptămână. El era hotărât să se întoarcă în Chengfu, unde îşi putea relua în

siguranţă îndatoririle, acum, când mandarinul Huang Kung fusese destituit.

— Sunt prea bătrân pentru a mai apuca să fac scamatorii dintr-astea, locotenente, îi spusese el tânărului ofiţer care conducea detaşamentul de soldaţi. După treizeci de ani petrecuţi în Chengfu, prefer să mor acolo, atunci când mi-o veni timpul, decât în altă parte. Deci mergeţi cu bine, fără a vă face griji din pricina noastră.

Eu nu-l puteam părăsi pe Nick, normal, iar domnul Marsh nu ne-ar fi părăsit în vecii vecilor pe niciunul dintre noi. De asemenea, la Misiune rămăsese şi Yu-lan, deoarece, chiar înainte de începerea Răscoalei Boxerilor, un fermier sărman din sat o întrebase pe doamna Fenshaw dacă i-o poate da de nevastă fiului său. Yu-lan fusese dornică să accepte cererea în căsătorie, iar doamna Fenshaw îi dăduse acordul deoarece, nemaifiind copilă, Yu-lan ar fi trebuiit oricum să părăsească Misiunea foarte curând.

Locotenentul american spusese că se va întoarce împreună cu oamenii săi peste şase sau şapte zile, pentru a ne conduce şi pe noi până în Tientsin.

Cu doar cinci oameni, câţi rămăsesem, Misiunea părea a fi ciudat de liniştită. Folosindu-mă de proviziile lăsate de

soldaţi, am pregătit o cină îmbelşugată, aşa încât, în acea seară, am mâncat pe săturate. Trei zile mai târziu, doctorul Langdon plecă spre Chengfu, cu căruţa şi catârul unui sătean. Şi eu, şi Nick îl implorasem să vină cu noi în Anglia, dar el nu făcuse decât să zâmbească şi să-şi clatine capul încărunţit.

— Deşi sunt bătrân şi obosit, sunt de folos aici, Lucy. Şi *vreau* să rămân aici. Vă voi scrie din când în când. Nu vă voi uita niciodată. Nici pe tine, nici pe Nick. Băiatul acesta ne-a salvat pe toţi. Apoi ai venit tu cu Tom Marsh, pentru a înnoda firul de unde îl lăsase el rupt. Nu, nu vă voi uita, Lucy. În definitiv, eu te-am dat mirelui la cununie, nu? Apropo de asta, mi-am amintit că n-am primit niciun sărut din partea miresei. Hai, Lucy, aştept.

În aceeaşi după-amiază, la câteva ore după plecarea doctorului Langdon, am coborât în sat cu intenţia de a găsi nişte material să peticesc jacheta lui Nick, care era destul de rău ruptă în urma expediţiei nocturne care fusese cât pe ce să-l coste viaţa. Soţul meu insistase în acea zi să-l îmbrac, aşa încât îl lăsasem stând pe marginea patului, cu pantalonii şi cu cămaşa pe el. Îl şi încălţasem cu cizmele. Deocamdată nu avea siguranţă în picioare, dar, în ultimele trei zile făcuse câteva tururi ale dormitorului, sub privirile

grijulii ale doctorului Langdon, şi nu dăduse niciun semn de durere.

Am întârziat în sat vreo jumătate de oră, poate ceva mai mult, deoarece o mulţime dintre trecători au vrut să mă oprească să schimbe câteva vorbe cu mine. În timp ce urcam dealul către Misiune am văzut că lângă poartă era priponit un cal. Animalul era plin de spume, de parcă ar fi fost călărit în goană. M-am întrebat al cui ar putea fi. Uşa Misiunii era deschisă. Intrând, am simţit că inima îmi tresare puternic şi că sângele îmi îngheaţă în vine.

Domnul Marsh zăcea întins pe podea. Deasupra tâmplei avea o umflătură urâtă, vineţie, din care i se scursese pe obraz un firicel de sânge. Sângele nu se închegase încă. Am îngenuncheat lângă el, tremurând de frică, apoi, constatând că respiră, am răsuflat uşurată. Dar aproape în aceeaşi clipă, un nou val de frică mă făcu să sar în picioare şi să mă reped spre scară, ţipând:

— *Nick! Nick!*

În timp ce străbăteam în fugă coridorul care ducea spre dormitor, am auzit vocea soţului meu.

— Nu, Lucy! întoarce-te! Fugi!

Am năvălit în încăpere şi m-am oprit brusc.

— Doar nu credeai c-o să plece, nu-i aşa, Nick? spuse

Robert Falcon.

Acesta dăduse la o parte draperia care camufla patul, şi stătea cu spatele la peretele din dreptul ei, adică exact în zona în care se făcuseră amenajările pentru împărţirea încăperii în două. În mână avea un pistol. În general, arăta cam la fel ca la prima noastră întâlnire, atunci când sosise în Tsin Kai-feng, numai că zâmbea. Iar zâmbetul şi ochii lui aveau ceva care mă făcea să-mi fie rău de groază.

— Te rog, Lucy, pe aici, îmi spuse, fluturându-şi pistolul pentru a-mi indica încotro să mă îndrept. Am trecut prin faţa lui, intrând în dormitorul în care se afla Nick. Soţul meu era aşezat pe marginea patului. Cămaşa îi stătea umflată din cauza pansamentului, iar chipul îi părea cioplit în piatră. M-am repezit spre el. El îşi întinse braţul pentru a mă trage cât mai aproape, fără a-şi desprinde privirile de la Robert Falcon, care venise de lângă perete până la piciorul patului, rămânând cu spatele spre draperie.

Abia acum realizam, cu stupoare, că, de o săptămână sau chiar mai bine, uitasem complet de Robert Falcon; uitasem că adevăratul motiv al venirii mele în China fusese prevenirea unei confruntări periculoase între el şi Nick. Iar acum, uite-l, era aici... cu un pistol în mână.

Robert zâmbi.

— În sfârşit, norocul este de partea mea, nu-i aşa? După toţi aceşti ani în care nimic nu mi-a mers bine... Am stat două săptămâni în Tientsin, agitându-mă şi aşteptând cu disperare să ajung aici cât mai repede după încheierea războiului. Pe drum m-am întâlnit cu soldaţii care îi escortau pe misionari şi pe copiii lor. Aşa am aflat că te afli aici şi că Lucy este cu tine. Micuţa şi drăguţa Lucy care, deşi a găsit răspunsul ghicitorii, nu mi-a spus nimic. Am crezut că vei ieşi din nou învingător, Sabine, dar n-a fost să fie. În sfârşit, a venit rândul meu.

Am văzut că la tâmplă, sub claia lui de păr auriu, începuse să i se umfle o venă.

— A venit rândul meu, Nick, repetă el. Dă-mi smaraldele.

Nick îşi strecură mâna liberă pe sub plapuma din spatele lui şi scoase la lumină vechiul săculeţ din piele.

— Uite-le, spuse cu voce plată, întinzând săculeţul spre Robert.

— Aruncă-l. Vreau să menţin distanţa. Zâmbetul lui Robert era luminos, dar înspăimântător. Bolnav sau nu, eşti un pic cam iute de mână pentru a risca să te înfrunt. Am învăţat lucrul acesta cu mult timp în urmă, încă de pe vremea anilor de şcoală. Ţii minte?

— Ţin minte că ţi-ai revărsat ura asupra lui Edmund Gresham până când am reuşit să te opresc. Săculeţul aruncat de Nick căzu la picioarele lui Robert. În cazul în care ai zis mulţumesc, îţi spun că n-ai pentru ce, Falcon. Vocea soţului meu era lipsită de orice inflexiune. Oricum îţi primeai partea. O parte dreaptă.

Robert îşi scutură părul auriu. Pe faţă continua să-i fie întipărit zâmbetul acela sinistru.

— Câştigătorul ia tot, Sabine.

— Atunci ia-le şi pleacă.

— Lăsându-te în viaţă? Nu m-aş mai simţi niciodată în siguranţă, bătrâne prieten. Acesta este capătul tău de drum.

— Fie. Dar pe Lucy las-o să plece. Hai, repede!

— Ca să răspândească povestea? Nu se face. Şi nici tatăl tău nu va trebui să scape – asta, în cazul în care nu a murit încă. L-am lovit la cap. N-am vrut să te avertizez de sosirea mea trăgând un foc de armă. Apoi Robert se uită la mine şi expresia feţei i se modifică brusc, devenind melancolică. M-ai trădat, Lucy, dar te iert. Nu vreau să te omor, dar sunt nevoit. Mă înţelegi, nu?

Cu voce tremurătoare, am spus:

— Nu, Robert, nu te înţeleg. Te rog, lasă pistolul jos. Eşti

surescitat şi...

— Termină, se răsti el, furios. Termină! Dacă nu mă înţelegi, înseamnă că eşti o proastă. Ar fi trebuit să mă descotorosesc de tine încă din seara aceea, când te-am dus în peşteră. Nu trebuia să te las înviaţă, dar nu m-am putut hotărî să-ţi curm zilele. Nu ştiu cum ai reuşit să ieşi. În orice caz, mi-ai dat o lecţie. Sunt prea inimos. Nu voi mai repeta o astfel de greşeală.

Simţeam că şansele ca Robert să iasă din criza de nebunie în care se găsea creşteau cu cât vorbea mai mult. Ca atare, l-am stimulat cu o întrebare.

— De ce m-ai lăsat să mor în peşteră, Robert?

El îmi aruncă o privire furioasă, foarte nerăbdătoare.

— Ce altceva aş fi putut face? Doamne, am fost dispus să mă *căsătoresc* cu tine! Deşi sunt un Falcon, eram gata să devin soţul unei orfane pentru a salva *Moonrakers.* De aceea ţi-am înapoiat actele punându-le la loc, în valiză. Dar, după aceea, domnul Gresham mi-a interzis să te mai vizitez, aşa încât m-am văzut nevoit să scap de tine. Trebuia să câştig timp. Dacă tu dispăreai, s-ar mai fi pierdut ceva vreme până ce avocaţii ar fi găsit care este cea mai apropiată rudă – a *ta,* firește, din moment ce tu intraseşi deja în posesia moştenirii. Pentru numele lui

Dumnezeu, chiar nu-ţi dai seama că n-am avut ce face? Chiar nu îţi este clar de ce te-am lăsat în peşteră? Dar ai scăpat. Când te-ai mutat la *Moonrakers,* m-am gândit din nou să mă însor cu tine...

Nu puteam spera ca domnul Marsh să-şi revină; cu atât mai puţin să sper un eventual ajutor din partea lui. Starea de inconştienţă în care se afla ca urmare a loviturii brutale pe care o primise în cap avea să dureze mult mai mult timp decât îl puteam ţine de vorbă pe Robert. Ca atare, nu-mi rămăsese decât să mă rog că vreun cuvânt de-al meu va reuşi să străpungă ceaţa de nebunie din mintea lui Falcon. De aceea, am spus:

— Ai fost foarte bun cu mine, Robert. N-ai simţit absolut nimic faţă de mine?

El păru a fi iritat.

— Faţă de tine? Ce întrebare prostească mai este şi asta? Eu nu simt nimic decât faţă *de Moonrakers.* Oh, da, eşti destul de drăguţă şi, uneori, poţi fi chiar amuzantă. Niciodată n-am *vrut* să scap de tine. Nici acum nu vreau. Ochii lui sclipiră brusc. Dar am de gând să-mi închei socotelile cu Sabine. Tipul ăsta este un om mort. Deci va trebui să dispari şi tu. Cu siguranţă, orice prost şi-ar da seama că judec logic!

Pistolul se ridică, vizându-şi ţinta.

— Întâi tu, Sabine, spuse Robert.

Simţindu-l pe Nick că se încordează, mi-am dat seama că avea de gând să sară din pat, într-o încercare disperată de a ajunge la Robert înainte ca acesta să apese pe trăgaci. Pe neaşteptate, frica mea neputincioasă a fost biruită de un val de furie, cum nu mai cunoscusem niciodată. Mi-am îndoit braţul, l-am lovit pe soţul meu cu cotul direct în frunte, cu atâta forţă încât acesta a căzut pe spate scăpându-mă din mână, şi, în aceeaşi clipă, m-am năpustit spre Robert Falcon. Am simţit că buzele mi se subţiază, dezgolindu-mi dinţii, că perişorii de la ceafă mi se zbârlesc şi că degetele mi se încovoaie, fără premeditare, luând forma unor gheare.

— *Nu!* am ţipat.

Pentru o clipă, am surprins expresia uluită pe care o căpătase faţa lui Robert. În momentul în care am ajuns la el, braţul lui liber a făcut o mişcare rapidă de rotaţie şi un pumn viguros m-a trimis învârtindu-mă tocmai în colţul opus al încăperii, unde, lovindu-mă de perete, m-am prăbuşit pe podea, buimăcită.

L-am auzit pe Robert exclamând:

— Nu te mişca, Sabine! încet, mi-am ridicat capul năuc,

care îmi vâjâia puternic. Nick stătea întins pe pat, complet neajutorat. Căzuse pe rană. Eforturile pe care le făcea pentru a se ridica îi umpluseră faţa de sudoare. Revenindu-şi din uimirea de moment, Robert chicoti. Tigroaica îşi protejează partenerul, spuse el. Deci ai vrăjit inima micuţei orfane chinezoaice, Nick. Cum ai reuşit?

Nedezlipindu-mi privirile de la Robert, m-am ridicat cu mişcări lente în patru labe.

— N-ai nimic de spus, Nick? seinteresă Robert pe un ton batjocoritor. Începuse din nou să zâmbească. Un muşchi al obrazului i se contracta şi i se destindea ritmic, cu mare rapiditate. Ţi-ai pierdut cuvintele, aşa cum ţi-ai pierdut norocul? Atunci, am putea să ne încheiem afacerile. Te voi omorî ca pe un câine. Uite aşa...

— Robert ochi cu grijă. Mă mai zbăteam încă să ajung în picioare când am auzit detunătura. Undele sonore părură a mă izbi cu atâta putere încât îmi dădură senzaţia că glonţul intrase în trupul meu.

Am scos un sunet groaznic, asemănător cu cel pe care îl faci atunci când vomiţi, şi m-am uitat spre patul pe care zăcea Nick. Acesta nu se mişcase din loc. Capul îi era încă ridicat, iar ochii îi erau aţintiţi spre Robert, complet

nelămuriţi. Incredibil, părea neatins. Probabil că glonţul nimerise în altă parte. Mi-am întors privirile spre Robert, pregătită să scot un strigăt sălbatic. Dar dintre buzele mele n-a ieşit niciun sunet, pentru că i-am văzut braţul căzând şi pistolul alunecându-i dintre degetele vlăguite. Apoi Robert se clătină, uitându-se uimit la Nick. Şi, încet, genunchii începură să i se îndoaie. O clipă mai târziu, lumina dispărea din ochii lui albaştri, lăsându-i goi. Robert cădea pe spate, peste marginea draperiei.

Sub greutatea lui, aceasta se rupse de sus, din dreptul găurilor în care erau înfipte cârligele de care fusese agăţată. Robert se întinse cât era de lung pe podea, înfăşurat în draperie. Aşa, am dat cu ochii de Yu-lan, care stătea la o distanţă de numai un pas sau doi de locul unde se afla capul lui Robert, când acesta căzuse. Între degete avea un pistol, pe care îl ţinea strâns cu ambele mâini. Era pistolul domnului Marsh. Tocmai îl lăsa jos. Din ţeava lui mai ieşea un rotocol de fum. Desprinzându-şi cu greu privirile de la Robert Falcon, fata se uită la mine. Ochii i se măriseră, faţa îi era mai degrabă cenuşie decât galbenă.

— Am fost nevoită, Lu-tsi, îmi spuse cu voce tremurătoare. Omul ăsta l-a ucis pe domnul Marsh. Am fost martoră... Dar el nu m-a văzut. După ce a plecat din

bucătărie, am fugit să iau pistolul domnului Marsh. Între timp, ţi-am auzit şi ţipătul, aşa încât, imediat ce l-am găsit, am urcat scara pe furiş. Şi l-am SUrprins pe omul ăsta spunând că te va omorî. A trebuit să-l opresc într-un fel, Lu-tsi.

Acum înţelegeam ce se întâmplase. Robert se aşezase cu spatele la draperie, iar glonţul lui Yu-lan străpunsese pânza înainte ca el să aibă timp să tragă. Deci eu auzisem zgomotul făcut de pistolul ei. Cu gâtul uscat abia am reuşit să articulez:

— Ne-ai salvat, Yu-lan. Nu-ţi fie teamă. Şi să ştii că domnul Marsh nu este mort. Respiraţia îi este regulată. Apoi m-am întors spre Nick. Acesta tocmai se ridicase cu mari eforturi din pat. Din cauza durerilor şi a stresului, obrajii îi erau palizi. Nick, rana? Regret că te-am lovit...

El îşi scutură capul, împăciuitor. Apoi, cu mişcări nervoase, folosindu-se de braţul sănătos, trase o pătură de pe pat. Deşi capul mă mai durea din cauza loviturii, m-am apropiat de el pentru a-l ajuta să întindă pătura peste trupul inert al lui Robert Falcon.

— Sărmanul nebun, spuse Nick posomorât. Mintea i-a luat-o razna. Ne-ar fi ucis... şi ar fi crezut că a fost îndreptăţit s-o facă. Întorcându-se spre Yu-lan, el luă cu

delicateţe pistolul din mâinile ei tremurătoare, după care îi vorbi rar, foarte clar. Nu vom uita acest gest, Yu-lan. Atâta vreme cât vom trăi, nu vei mai duce lipsă de nimic.

— Nick... L-am luat de braţ. Te rog, întinde-te în pat. Arăţi groaznic.

— Nu mă mir, îmi spuse, apucându-mă strâns de mână. Niciodată n-am fost mai speriat ca în clipa în care te-ai repezit spre Robert. Apoi îşi adună puterile. Nu pot încă să mă întind în pat, Lucy. Trebuie să văd ce-i cu tata... zise, după care îşi întoarse privirile spre pătura de sub care se contura trupul lui Falcon. Şi trebuie să mă ocup de el. Voi, fetelor, nu vă puteţi descurca singure.

— Ba putem, dragă Nick. Înainte ne-am descurcat singure în multe împrejurări. Oricum, dacă este nevoie, pot să aduc un bărbat din sat. Nu-ţi face griji.

Cum în clipa următoare se clătină pe picioare, Nick mă lăsă să-l ajut să ajungă în pat.

— Da... v-aţi descurcat singure în mult prea multe împrejurări. Vocea îi era întretăiată, dar ochii îi scânteiau de furie. Asta va fi ultima dată. Îţi promit, Lucy.

O lună mai târziu, eram la bordul unui vas care ridica ancora din Tientsin. Contuzia domnului Marsh, suferită în

urma brutalului şi neaşteptatului atac al lui Robert Falcon, dispăruse. De asemenea, Nick îşi recăpătase forţele aproape complet. Voiajul a fost minunat. Am împărţit cu soţul meu o cabină în care existau două paturi, dar am dormit în braţele lui. Deşi din cauza înghesuielii ne era mult prea cald, nu ne păsa. Nu conta decât că suntem împreună, că scăpasem amândoi cu bine.

Am ajuns acasă, în Anglia, după căderea ultimelor frunze şi ne-am reînnoit jurămintele de căsătorie într-o bisericuţă din Chelsea. La cununia noastră a venit atât Edmund Gresham, cât şi domnul şi doamna Falcon. Matthew, adus de părinţii săi, s-a cam îmbufnat când l-am sărutat, deoarece era gelos pe Nick.

Îi minţisem pe părinţii lui Robert, spunându-le că acesta fusese alături de noi în timpul asediului de la Tsin Kai-feng şi că îşi pierduse viaţa apărând porţile Misiunii de un atac al boxerilor. Acum, el zăcea îngropat în cimitirul englezesc din Chengfu. Cred că doamna Falcon ştia că afirmaţiile mele erau neadevărate, deoarece, când îmi ceruse să-i dau mai multe detalii, îi răspunsesem confuz, contrazicându-mă. Ea mă privise cu frumoşii ei ochi adânc îndureraţi şi îmi spusese pe un ton calm:

— Nu contează, Lucy. Presupun că vrei să uiţi această

întâmplare. Robert a fost un băiat ciudat. Întotdeauna ne-am temut că ar putea... ei, hai să nu vorbim despre defectele pe care le-a avut. Eşti drăguţă că spui că a murit ca un erou. Aşa îl vom păstra în memorie.

Smaraldele fuseseră împărţite după cum propusese Nick, la Misiune. Drept urmare, domnul Gresham ne trimisese o scrisoare de mulţumire destul de bombastică. Soţii Falcon refuzaseră iniţial să-şi revendice partea, deoarece luaseră hotărârea de a părăsi *Moonrakers* pentru a se muta în Cornwall, dar, ulterior, la insistenţele mele, acceptaseră. Iar doctorul Langdon şi cei de la Misiune primiseră în conturile lor bancare câte o sumă de bani echivalentă cu valoarea smaraldelor care li s-ar fi cuvenit. În plus, Nick îi expediase lui Yu-lan cinci sute de lire din banii lui, ori aceasta era, în China, o adevărată avere.

Un alt musafir al restrânsei noastre ceremonii de căsătorie fu lordul Shipley, care îi ceruse domnului Marsh să fie invitat. Faţă de Nick, acesta adoptă o atitudine ameninţătoare.

— Ai grijă să fii al naibii de bun cu copila asta, tinere Sabine, mă auzi? Trateaz-o ca pe o regină. De nu, Dumnezeu mi-e martor că, într-o noapte întunecoasă, voi ordona să fii aruncat în Tamisa şi o voi lua eu în căsătorie.

Fata asta valorează cât zece ca tine, ticălos mic ce eşti. Cât zece ca tine, pricepi?

— Mai degrabă cât douăzeci, domnule. Demonii dansau în ochii lui Nick. Şi să ştiţi că, dacă aţi fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, v-aş fi cerut socoteală pentru îndrăzneala de care aţi dat dovadă trimiţând-o la Peking.

— Sunt perfect de acord cu tine. Dar n-am putut s-o opresc, băiete. Oricum s-ar fi dus să te găsească. În plus, ea şi Marsh s-au descurcat al naibii de bine la Peking, scăpându-ne de nişte lupte grele. Marsh! mai adu şampanie! Oh, iartă-mă, omule, astăzi eşti tatăl mirelui, nu-i aşa? Mii de scuze. Mă servesc singur.

Când îţi zâmbeşte norocul, nu există jumătăţi de măsură. Toată viaţa fusesem extraordinar de săracă, iar acum, brusc, situaţia mea financiară se modificase complet. Şi mai aveam de primit nişte bani deoarece într-o seară, la două luni după cununie, poştaşul îmi aduse o scrisoare. Fusesem la teatru, apoi cinasem în oraş, aşa încât am găsit scrisoarea abia pe la miezul nopţii, când ne-am întors acasă, în Chelsea. Pe plic se afla timbrul imprimat în relief al Ministerului de Război.

Cu nerăbdare, mi-am dat jos pelerina de gală, după care am citit scrisoarea şi am scos o exclamaţie de uimire.

— Ce este, iubito? mă întrebă Nick.

— Este... este o scrisoare oficială trimisă de lordul Shipley. Iar alături de ea se află un mandat de plată din visteria statului, pentru o sumă de... Am înghiţit în sec. De o mie de lire, Nick! Cică banii aceştia ar fi pentru „servicii nepreţuite aduse Forţelor Armate ale Majestăţii sale, prin transmiterea mesajului care i-a îmbărbătat pe asediaţii din Peking, evitând masacrarea lor...”. Ah, şi mai continuă mult în felul acesta. Dar apoi spune că tatăl tău va primi o sumă similară! Oh, Nick, ce vom face cu atâţia bani?

Soţul meu râse încântat, mă săltă de pe podea şi mă strânse cu putere la piept.

— Este o sumă mizerabilă. O foarte mică parte din costul unei eventuale bătălii. Ce-o să faci cu ea, Lucy? Nu ştiu. Cumpără-ţi o pălărie. Sau aranjează-ţi ochii ca să nu mai fie rotunzi şi urâţi ca cei ai demonilor străini.

— Nick, nu mă mai tachina! Şi lasă-mă jos.

— Nu. Eşti mult prea frumoasă. Dacă îţi dau drumul, s-ar putea să mi te fure cineva.

— Bine, atunci ridică-mă ceva mai sus. Inelul tău cu sigiliu îmi zgârie pieptul. Acum, acesta era pus într-o superbă cutiuţă ovală din jad, pe care o puteam purta ca pandantiv la rochiile de seară decoltate, fără umeri.

Nick îşi întinse mâna pentru a mă prinde de glezne şi a mă sălta ceva mai sus. O clipă mai târziu, stăteam pe verticală, cu genunchii îndoiţi, de parcă aş fi fost într-un balansoar.

— Este mai bine? Perfect. Stinge lămpile pe lângă care trecem. Apoi mă sărută şi traversă încăperea împreună cu mine, luând-o în sus pe scară, spre etaj.

— Mă bucur atât de mult pentru tatăl tău, Nick...

— Mda. Cu banii aceştia, s-ar putea retrage din activitate. Dar n-o va face. Va continua să lucreze ca servitor.

— Ca un servitor bun.

— Oh, da, Lucy, ca unul foarte bun.

— Unul de care să poţi fi mândru?

— Da, Lucy. Dar tu ce ai de gând să faci de acum încolo?

— Eu? Voi continua să fiu doar impudica şi iubitoarea ta soţie, Nick. Tocmai ajunsesem pe palierul de la etaj. Dar tu?

Nick împinse uşa dormitorului cu piciorul şi mă duse înăuntru.

— Răspunsul este simplu, iubito. Soţul meu mă sărută din nou, cu foarte multă delicateţe. Nu te schimba niciodată şi voi fi cel mai norocos om din lume.

— Sfârşit —